

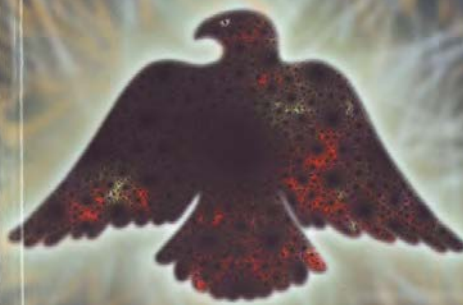
„Azt az erőt, ami minden élőlény
sorsát uralja: Sasnak hívják, nem
mintha valami köze lenne a sashoz,
hanem mert a látók előtt mérhetet-
lenül óriási éjfekete sasnak tűnik,
sudár egyenesen áll mint a sasok,
a végtelenbe nyúlva.”

Carlos Castaneda ebben a mélysé-
gesen személyes hangú regényében
az olvasót a varázslás legmélyebb
rejtelseibe vezeti be. Titokzatos
és félelmetes erők világa ez, mely
komoly kihívást jelenthet szokásos
hiedelemrendszerünk, logikai
gondolkodásmódunk számára.

Carlos Castaneda A SAS AJÁNDÉKA

Carlos Castaneda

A SAS AJÁNDÉKA

PÜSKI

Carlos Castaneda

A SAS AJÁNDÉKA

Püski Kiadó, Budapest. 2002.

A mű eredeti címe: Carlos Castaneda: *The Eagle's Gift*

Fordította Püski Irén
Aranyi Sándor, Mocsány Róbert és Szabados Tamás közreműködésével

Copyright © Carlos Castaneda

Hungarian Edition © PÜSKI KIADÓ Kft.
Hungarian translation © Püski Irén

Borító: Püski Irén, D3 Vizuális Művek
ISBN 963 9337 75 7

Kiadja: PÜSKI KIADÓ Kft..
Budapest I. Logodi u. 16. 1012. Telefon: 201-4444
Felelős kiadó Püski István

PÜSKI KÖNYVESHÁZ
Budapest I. Krisztina körút 26. 1013.
Telefon: 214-3905, 375-7763, Fax: 201-4444

Készült a Váci Offset Nyomdában

Printed in Hungary

5.

Bevezető

Bár antropológus vagyok, ez nem szigorú értelemben vett antropológiai munka. Igaz, a gyökerei a kulturális antropológiába nyúlnak vissza, évekkal ezelőtt ebben a témában végeztem kutatásokat. Akkoriban az érdekelt, hogy a Mexikó északi és délnyugati részén élő indiánok mi módon használják a gyógynövényeket.

Az évek során, ahogy tudásom gyarapodott, a munkám valami egészen mássá alakult át. A gyógynövények tanulmányozását egy hiedelemrendszer tanulmányozása váltotta fel, mely úgy tűnt, legalább két különböző kultúrát is magában foglal.

Aki ezért az átalakulásért felelős volt, az egy észak-mexikói yaqui indián, don Juan Matus, aki később bemutatott don Genaro Floresnek, egy mazatec indiánnak Közép-Mexikóból. Mindketten egy ősi tudás gyakorlói voltak, amelyet manapság varázslásnak nevezünk, és azt gondoljuk róla, hogy primitív formája az orvoslásnak és a pszichológiának, de valójában rendkívül fegyelmezett emberek és rendkívül kifinomult gyakorlatok hagyománya ez.

E két ember inkább a tanárom volt, mint az informátorom, de én furcsamód úgy viselkedtem, mintha az antropológiai munkámat folytatnám. Éveken át próbáltam megfejteni a rendszer kulturális mátrixát, szisztematikáját, osztályozási rendszerét, az eredetét, elterjedését. Mindez hiábavaló volt annak fényében, hogy végül a hagyomány belső erői szellemi törekvéseimet eltérítve résztvevővé tettek.

6.

Ennek a két erővel bíró embernek a befolyására a munkám önéletrajzi jelleget öltött, engedve a nyomásnak, amely az első pillanattól arra késztetett, hogy beszámoljak a velem törtétekről. Különös önéletrajz ez, mivel nincs benne szó az átlagemberként élt hétköznapi életéről, sem az állapotokról, amelyeket a mindennapok

idéznek elő. Azokról az eseményekről írok, melyek egy sor összefüggéseken alapuló, idegen gondolat és gyakorlat elfogadása révén bontakoztak ki az életemben. Más szóval a hiedelemrendszer, amelyet tanulmányozni akartam, bekebelezett, és annak érdekében, hogy továbbhaladásom eredményes legyen, igen magas napi árat kell fizetnem, emberi létemet ebben a világban.

E körülményeket figyelembe véve azzal a speciális problémával nézek szembe, hogy el kell magyaráznom, mit is csinállok valójában. Már messze járok attól, ahol átlagos nyugati emberként, vagy antropológusként kezdtem, és mindenekelőtt le kell szögezzem, ez a munka nem képzeletem szüleménye. Amiről írok, idegen számunkra, ezért valótlannak tűnhet.

Ahogy egyre mélyebben foglalkoztam a varázslás rejtjelmeivel, ami először primitív hiedelemnek és praktikának tűnt, mostanra óriási és bonyolult világgá vált. Annak érdekében, hogy megbarátkozzam ezzel a világgal, és be tudjak róla számolni, egyre összetettebben és egyre kifinomultabban kell használnom magam. Bármilyen történik velem, ez többé nem olyasmi, amit meg tudok jósolni, és semmi köze ahhoz, amit más antropológusok tudnak a mexikói indiánok hiedelemrendszeréről. Következésképpen nehéz helyzetben vagyok; egyetlen dolgot tehetek, ami történt velem, leírom úgy, ahogy történt. Nem sok minden szavatolja hitelességemet, kivéve kijelentésem, hogy nem élek kettős életet, és a mindennapjaimban don Juan rendszereink alapelveit választottam követendő példaként.

Don Juan Matus és don Genaro Flores, a két mexikói indián varázsló, akik tanítottak, miután tőlük kapott tudásomat kielégítőnek találták, elköszöntek és elmentek. Megértettem, hogy innentől az én feladatom összegyűjteni mindazt, amit tőlük tanultam.

Feladatom elvégzése végett visszamérem Mexikóba, és ott jöttem csak rá, hogy don Juannak és don Genarónak további kilenc tanítványa volt; öt nő és négy férfi. A legidősebb nőt Soledadnak hívták; a következő Maria Elena, beceneve „la Gorda”^h (a Dagi) volt; a másik

7.

három nő, Lydia, Rosa és Josefina fiatalabbak voltak, őket úgy hívták: a „húgocskák”^h. Kor szerint a négy férfi Eligio, Benigno, Nestor és Pablito; ez utóbbi hármat úgy hívták: a „Genarók”^h, mert közel álltak don Genaróhoz.

Azt tudtam, hogy Nestor és Pablito tanítványok, csakúgy, mint Eligio, aki többé már nem volt itt, de a négy lányról elhitették velem, hogy Pablito húgai, Soledad pedig az anyjuk. Soledadot csak futólag ismertem meg az évek során. Donna Soledadnak szöszöltem tisztelem jeléül, mivel korban inkább don Juanhoz állt közelebb. Lydiát és Rosát szintén bemutatták nekem, de kapcsolatunk oly rövid és felszínes volt, ami nem volt elegendő ahhoz, hogy megértssem, kik is ők valójában. La Gordát és Josefínát csak névről ismertem. Bár találkoztam Benignóval, fogalmam sem volt, hogy köze lenne don Juanhoz vagy don Genaróhoz.

Számomra érthetetlen okokból úgy tűnt, valamiféleképp mindannyian várták visszatérésemet Mexikóba. Tudomásomra hozták, hogy vezetőjükként, Nagualjükként, don Juan helyét vagyok hivatott elfoglalni. Elmondták, hogy don Juan és don Genaro eltűnt a föld színéről, csakúgy, mint Eligio. A nők és férfiak úgy hitték, ők hárman nem haltak meg – beléptek egy másik, a mindennapitól különböző, de ugyanannyira valóságos világba.

A nők – főleg donna Soledad – durván összecsaptak velem első találkozásunkkor. Ezzel jelentősen közreműködtek abban, hogy katarzisz jöjjön létre bennem. A velük való kapcsolatom rejtélyes fölpezsdülést hozott az életembe. Találkozásunk első pillanatától fogva drasztikus változások jelentkeztek gondolkodásomban és megértésemben. Bár ez nem tudatos szinten történt – az első látogatásom után zavarodottabb voltam, mint valaha, de a káosz kellős közepén meglepően szilárd alapokat tapasztaltam. Összecsapásunk hatására olyan forrásokra bukkantam magamban, amelyek birtoklásáról fogalmam sem volt.

La Gorda és a három kis húgocskát tökéletes *álmodók* voltak; támpontokat adtak és bemutatták, amit elértek. Az *álmodás* művészetét don Juan annak a képességnek nevezte, mellyel képesek vagyunk a hétköznapi álmokat átváltoztatni *irányított tudomássá*, a figyelem egy speciális formájának hatására, melyet ő és don Genaro *második figyelemnek* nevezett.

8.

Abban bíztam, hogy a három Genaro megtanítsa arra, amit ők értek el, don Juan és don Genaro tanításainak egy másik aspektusában, a *cserkészés* művészetében. A *cserkészés* művészetét nekem eljárások és viselkedések olyan együtteseként mutatták be, mely lehetővé teszi bármely elképzelhető helyzet legjobb kimenetelét. De amit a három Genaro mondott nekem a *cserkészésről*, nem rendelkezett azzal a kohézióval vagy erővel, amire számítottam. Arra a következtetésre jutottam, hogy egyik férfi sem igazán gyakorlója ennek a művészetnek, vagy csak egyszerűen nem akarták megmutatni nekem.

Abbahagytam a kérdezősködést, hogy mindenkinek lehetősége legyen megbékélni velem, de az összes férfi és nő már megnyugodott és abban bízott, hogy mivel többet nem teszek fel kérdéseket, végre elkezdek úgy viselkedni,

mint egy Nagual. Mindannyian a tanácsaimat és irányításomat követelték. Ennek érdekében teljes áttekintés alá vettem mindent, amit don Juan és don Genaro tanított nekem, hogy még mélyebbre jussak a varázslás művészetében.

9.

Első rész

A másik én

11.

1.

A második figyelem rögzülése

Kora délután volt, amikor megérkeztem la Gorda és a húgocskák lakhelyére. La Gorda egyedül volt, kint ült az ajtó mellett és a távoli hegyekre bámult. Majdnem szívbajt kapott, amikor meglátott. Elmagyarázta, hogy teljesen el volt merülve egy emléken és egy pillanatra a küszöbén volt annak, hogy fölidézzem valami velem kapcsolatos távoli dolgot.

Aznap este, vacsora után, la Gorda, a három húgocska, a három Genaro és én la Gorda szobájának padlóján ültünk. A nők együtt ültek.

Bár mindannyiukkal ugyanannyi időt töltöttem, mégis valami oknál fogva la Gorda volt, akit kiválasztottam és minden figyelmemet felé irányítottam. Olyan volt, mintha a többiek nem is léteznének számomra. Arra jutottam, hogy ez talán azért van, mert la Gorda emlékeztetett don Juanra, míg a többiek nem. Valamiféle könnyedség volt körülötte, ami nem annyira a cselekedeteiben, inkább a felé irányuló érzéseimben nyilvánult meg.

Tudni szerették volna, mit csináltam mostanában. Elmondtam nekik, épp most jövök Tula városából, Hidalgo megyéből, ahol néhány régészeti romot látogattam meg. A legnagyobb benyomást rám négy óriási, egy vonalban álló oszlopszerű kőfigura tette, melyek egy piramis lapos tetején állnak. Úgy hívják őket: „az Atlantidák”^h.

12.

Mindegyik figura szinte henger alakú, négy és fel méter magasak, az átmérőjük majdnem egy méter, négy különálló, faragott bazalttömbből állnak és a régészek véleménye szerint harci díszben lévő Tolték harcosokat ábrázolnak. A piramis tetején a figurák mögött hat méterrel található másik négy oszlop, amik ugyanolyan magasak és szélesek, ugyanúgy egy vonalban állnak, szintén négy darabból vannak, de szögletesek.

Egy barátom, aki végigvezetett a romok között, mondott nekem valamit, amitől az Atlantidák még félelmetesebbnek tündek, mint egyébként. Azt mondta, az egyik ör elárulta neki, hogy éjszakánként hallja, amint az Atlantidák járkálnak, a föld csak úgy remeg alattuk.

Megkérdeztem a Genarókat, van-e valami hozzáfűznivalójuk ahhoz, amit a barátom mondott. Szégyenlősen nevetgéltek. La Gorda felé fordultam, aki mellettem ült és kertelés nélkül a véleményét kértem.

– Sohasem láttam azokat a figurákat – mondta. – Sohasem voltam Tulában. A puszta gondolatától annak, hogy odamenjek, kiráz a hideg.

– Miért ráz ki a hideg? – kérdeztem.

– Valami történt velem Monte Alban romjainál, Oaxacában – mondta. – Régebben sokszor sétálgattam a romok között, még az után is, hogy Juan Matus Nagual meghagyta, hogy ne tegyem oda a lábam. Nem tudom miért, de nagyon szerettem azt a helyet. Amikor Oaxacában jártam, mindig elmentem oda. Mivel a nőket mindig molesztálják, ha egyedül vannak, ezért általában Pablítóval mentem, aki nagyon bátor. De egyszer Nestorral mentem. Ő egy helyen csillogást látott a földön. Ástunk egy picit és találtunk egy furcsa követ, ami pont illett a kezembe; egy ügyes kis lyuk volt a köbe fúrv. Át akartam dugni rajta az ujjamat, de Nestor megállított. A kő sima volt és átforrósította a kezemet. Nem tudtuk, mit csináljunk vele. Nestor berakta a kalapjába és úgy vittük, mintha élő állatka lenne.

Mindannyian nevetni kezdtek. Mintha valami vicces lenne abban, amit la Gorda mondott nekem.

– Hová vittétek? – kérdeztem tőle.

– Ide hoztuk, ebbe a házba – válaszolta, és ez a kijelentése fékezhetetlen nevetést csalt elő a többiekből. Majd megfulladtak, úgy nevettek.

13.

– La Gordán nevetünk – mondta Nestor. – Tudnod kell, hogy ő csökönyösebb bármelyikünkénél. A Nagual megmondta neki, hogy ne szórakozzon kövekkel, csontokkal, egyáltalán semmivel, amit a földbe temetve talál. De a háta mögött mindenféle szemetet összeszedett.

– Azon a napon Oaxacában, ő ragaszkodott hozzá, hogy elhozzuk azt az istenverte dolgot. Fölszálltunk vele a buszra és elhoztuk egészen ebbe a városba, pontosan ide, ebbe a szobába.

– A Nagual és Genaro éppen elutaztak – mondta la Gorda. – Vakmerőségemben az ujjamat bedugtam a lyukba, és rájöttem, hogy a kő arra való, hogy kézben tartsák. Azonnal érezni kezdtem, amit az a valaki érzett, aki a követ tartotta. Erőkö volt. A hangulatom megváltozott. Félni kezdtem. Valami félelmetes kezdett ólálkodni a sötétben, valami, aminek nem volt sem színe, sem alakja. Képtelen voltam egyedül lenni. Többször sikoltozva ébredtem, és pár nap múlva egyáltalán nem tudtam aludni. A többiek éjjel-nappal váltották egymást, hogy mindig legyen valaki mellettem.

– Amikor a Nagual és Genaro visszajöttek – mondta Nestor –, a Nagual visszaküldött engem és Genarót, hogy helyezzük vissza a követ pontosan oda, ahonnan kiástuk. Genaro három napot dolgozott azon, hogy megtalálja a kő hajszálpontos helyét. És megtalálta.

– Utána mi történt veled, Gorda? – kérdeztem.

– A Nagual eltemetett – mondta. – Kilenc napig voltam meztelenül egy földkoporsóban.

Újabb nevetésroham robbant ki belőlük.

– A Nagual megmondta neki, hogy egyáltalán nem jöhet ki belőle – magyarázta Nestor. – Szegény Gordának a koporsójába kellett pisálnia és kakálnia. A Nagual bezárta őt egy dobozba, melyet ágakból és sárból készített. Egy kis ajtó volt az oldalán, ahol az ételt és a vizet lehetett beadni. A többi része zárt volt.

– Miért temette el? – kérdeztem.

– Ez az egyetlen módja annak, hogy megvédj valakit – mondta Nestor. – A földbe kellett őt helyezni, hogy az meggyógyítsa. Nincs jobb orvos, mint a föld; emellett a Nagualnak meg kellett szüntetnie a kő hatását, mely la Gordán összpontosult. A föld szigetel, semmit nem enged keresztül, semmilyen formában sem. A Nagual azt is tudta, rosszabbul semmiképpen sem lesz, ha kilenc napra eltemeti; csak jobban lehet. És jobban is lett.

14.

– Milyen érzés volt így eltemetve lenni, Gorda? – kérdeztem.

– Majdnem megőrültem – mondta. – De csak azért, mert beleéltem magam. Ha a Nagual nem temet el, meghaltam volna. A kő ereje túl nagy volt nekem; tulajdonosa hatalmas ember volt. Az biztos, hogy a tenyere kétszer akkora volt, mint az enyém. Szorította a követ, hogy védje az életét, de végül valaki megölte. Félelme megrémisztett. Éreztem, ahogy valami jön felém, és a húsomat akarja enni. Ezt érezte az az ember. Erővel rendelkező ember volt, de valami, aminek még több ereje volt, elkapta.

– A Nagual azt mondta, hogyha egyszer ilyenfajta tárgyad lesz, az csak szerencsétlenséget hoz, mert az ereje versenyre kel más, ilyenfajta tárgyakkal és a tulajdonosa vagy üldöző lesz, vagy üldözött. A Nagual azt mondta, ezeknek a tárgyaknak természetük a háborúzás, mert a figyelmünknek rájuk fókuszoló része, amely erőt ad nekik, nagyon veszélyes és harcias rész.

– La Gorda nagyon kapzsi – mondta Nestor. – Azt gondolta, ha találna valamit, aminek már van ereje, biztos nyerő lenne, mert manapság senkit sem érdekel az erő kihívása.

La Gorda helyeslően bólogatott.

– Nem tudtam, hogy mást is fölszedhet az ember a tárgy ereje mellett – mondta. – Amikor először dugtam át az ujjam a lyukon és tartottam a követ, a karom forró lett és vibrálni kezdett. Igazán nagynak és erősnek éreztem magam. Mivel ravasz vagyok, senki sem jött rá, hogy a követ a kezemben hordom. Néhány napi hordás után kezdődött az igazi horror. Éreztem, hogy valaki üldözi a kő tulajdonosát. Éreztem a rémületét. Kétségkívül hatalmas erejű varázsló volt, és aki üldözte, nem csak megölni akarta, hanem a húsát is megenni. Ez igazán elrémített. Akkor kellett volna eldobnom a követ, de az érzés, amit éreztem, annyira új volt, hogy tovább tartottam a kezemben a követ, mint egy átkozott bolond. Mikor végül eldobtam, már túl késő volt. Valami bennem csapdába esett. Vízióim voltak emberekről, akik felém jönnek, emberek furcsa ruhában. Éreztem, ahogy harapdálnak, a lábam húsát tépik kicsi, éles késekkel és a fogukkal. Megtébolyodtam.

– Hogyan magyarázta don Juan ezeket a víziókat? – kérdeztem.

– Azt mondta, la Gordának már nincsenek pajzsai – mondta Nestor. – És ezért vette át az embernek a rögzülését, abba a kőbe bele-

15.

töltött második figyelmét. Amikor megölték, a követ szorította, hogy minden koncentrációját összegyűjtse. A Nagual azt mondta, hogy a férfi ereje a testéből átáramlott a kővébe; tudta mit csinál, nem akarta, hogy az ellenségei hasznat húzzanak húsának fölfalásából. A Nagual azt is mondta, hogy akik megölték, tudták ezt, ezért

ették őt élve, hogy megszerezzék a maradék erőt. Valószínűleg eltemették a követ, a bajok elkerülése végett. És la Gorda meg én, mint két idióta, megtaláltuk és kiástuk.

La Gorda háromszor vagy négyszer bólintott egyetértését kifejezve. Nagyon komoly képet vágott.

– A Nagual mondta nekem, hogy a második figyelem a legvadabb dolog, ami csak létezik – mondta la Gorda. – Ha tárgyakra összpontosul, nincs annál iszonyúbb dolog.

– A szörnyű az, hogy ragaszkodunk – mondta Nestor. – Az ember, akié a kő volt, ragaszkodott az életéhez és az erejéhez; ezért borzadt el attól, hogy a húsát megegyék. A Nagual azt mondta, ha a férfi el tudta volna engedni birtoklási vágyát és átadja magát a halálának, bármilyen legyen is az, semmi félelem nem lett volna benne.

A beszélgetés abbamaradt. Megkérdeztem a többieket, akarnak-e valamit mondani. A Húgocskák rám néztek. Benigno vihorászott és a kalapjával eltakarta az arcát.

– Pablito és én voltunk a tulai piramisoknál – mondta végül. – Jártunk az összes piramisonál, ami csak van Mexikóban. Szeretjük őket.

– Miért néztétek meg az összes piramist? – kérdeztem tőle.

– Igazándiból nem tudom, miért néztük meg őket – mondta. – Talán csak azért, mert Juan Matus Nagual azt mondta, hogy ne tegyük.

– És te mit mondasz, Pablito – kérdeztem.

– Én tanulni mentem oda – válaszolta ingerülten, és nevetett. – Egy darabig éltem Tulában. Úgy ismerem azokat a piramisokat, mint a tenyeremet. A Nagual mondta nekem, hogy ő szintén élt ott egy darabig. Mindent tudott a piramisokról. Ő maga is tolték volt.

Ekkor értettem meg, hogy több volt, mint kíváncsiság, ami Tulába hajtott, hogy a régészeti leleteket megnézzem. Amiért tényleg elfogadtam barátom invitálását, az azért volt, mert la Gordánál és a többieknél tett első látogatásom alkalmával ők elmondtak nekem valamit, amit

16.

don Juan soha nem is említett nekem, hogy ő a toltékok leszármazottjának tekinti magát. Tula az ősi tolték birodalom központja volt.

– Arról mit gondolsz, hogy az Atlantidák járkálnak éjszaka? – kérdeztem Pablitót.

– Biztos, hogy járkálnak éjszaka – mondta. – Már korszakok óta ott vannak. Senki sem tudja, ki építette a piramisokat, maga Juan Matus Nagual mondta nekem, hogy nem a spanyolok fedezték fel először. A Nagual azt mondta, hogy más is megtette már ezt előttük. Isten tudja hányan.

– Mit gondolsz, az a négy kőfigura mit ábrázol? – kérdeztem.

– Nem férfiak ők, hanem nők – mondta. – Az a piramis a rend és az állandóság központja. Ennek a négy sarka az a négy figura; ők a négyféle szél, a négy irány. Ők alkotják a piramis alapját. Muszáj, hogy nők legyenek, férfias nők, ha úgy jobban tetszik. Mint ahogy magad is tudod, mi férfiak, nem vagyunk annyira tüzesek. Jó kötőanyag vagyunk, ragasztó, hogy a dolgokat összetartsuk, de ennyi az egész. Juan Matus Nagual azt mondta, hogy a piramis rejtélye a szerkezetében van. A négy sarok fölemeltetett a tetejére. A piramis maga a férfi, akit női harcosai védelmeznek; egy férfi, aki védelmezőit a legmagasabbra emeli. Érted mire gondolok?

Arcomon zavarodottság látszhatott. Pablito nevetett. Udvarias nevetés volt.

– Nem. Nem tudom, mire gondolsz, Pablito – mondtam. – De ez azért van, mert don Juan soha nem mondott erről nekem semmit. Ez a téma teljesen új számomra. Kérlek, mondj el mindent, amit tudsz.

– Az Atlantidák a *nagual*; ők *álmodók*. A második figyelem rendjét jelképezik, annak áthozatalai, ezért olyan félelmetesek és titokzatosak. Harcra termettek, de nem pusztításra.

– A másik, négyszögletes oszlopsor, az első figyelmet jelképezi, a *tonalt*. Ők *cserkészők*, ezért borítják őket föliratok. Nagyon békések és bölcssek, az első sor ellentétei.

Pablito elhallgatott, rám nézett, szinte kihívóan, majd elmosolyodott.

Gondoltam folytatja, és megmagyarázza, amit mondott, de csöndben maradt, mintha a hozzáfűznivalómat várná.

Mondtam neki, hogy le vagyok nyűgözve, és sürgettem, hogy folytassa a beszédet. Határozatlannak tűnt, egy pillanatra rám szögezte te-

17.

kintetét, majd mély levegőt vett. Alighogy elkezdett beszélni, a többiek hangos tiltakozásban törtek ki.

– A Nagual már mindannyiunknak elmagyarázta ezt – mondta la Gorda türelmetlenül. – Mi értelme van elismételgetni vele?

Próbáltam velük megértetni, hogy nem tudok semmit arról, amiről Pablito beszél. Rábeszéltem, hogy folytassa a magyarázatát. Újabb tiltakozáshullám tört ki, mindenki egyszerre beszélt. Abból ítélve, ahogy rám néztek, a húgocskák nagyon mérgesek lettek, főleg Lydia.

– Nem szeretünk azokról a nőkről beszélni – mondta nekem la Gorda békülékeny hangon. – Azon a piramison lévő nőknek már a gondolatától is idegesek leszünk.

– Mi a bajotok, emberek? – kérdeztem. – Miért viselkedtek így?
 – Nem tudjuk – válaszolt la Gorda. – Mindannyian érzünk valamit, egy nagyon zavaró érzést. Semmi bajunk nem volt addig a pillanatig, amíg azokról a nőkről nem kezdél kérdezni.
 La Gorda kijelentése olyan volt, mint egy vészcsengő. Mindannyian fölláltak és fenyegetően közelítettek felém, miközben hangosan beszéltek.
 Sokáig tartott, amíg megnyugtattam és leültettem őket. A húgocskák nagyon izgatottak voltak és hangulatuk hatással volt la Gordára. A három férfi önmérsékletet tanúsított. Nestor felé fordultam és nyersen megkértem, magyarázza el nekem, miért ilyen izgatottak a nők. Nyilván szándékomon kívül csináltam valamit, amivel fölbosszantottam őket.
 – Igazán nem tudom, mi van – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem tudja, mi a baj velünk, kivéve azt, hogy mind szomorúak és idegesek vagyunk.
 – Ez azért van, mert azokról a piramisokról beszélünk? – kérdeztem tőle.
 – Csak azért lehet – válaszolta komoran. – Én magam sem tudtam, hogy azok a figurák nők.
 – Dehogynem tudtad, te marha – csattant föl Lydia.
 Úgy tűnt, Nestort megfélemlítette a felfortyanása. Visszahúzódott és bárgyún mosolygott rám.
 – Talán tudtam – mondta megadóan. – Az életünk nagyon furcsa periódusán megyünk most keresztül. Többé senki sem tud biztosan

18.

semmit. Amióta beleptél az életünkbe, magunk előtt is ismeretlenek vagyunk.
 Nagyon nyomottá vált a hangulat. Kitartottam amellett, hogy csak úgy fog ez elmúlni, ha beszélünk azokról a titokzatos figurákról a piramis tetején.
 A nők hevesen tiltakoztak. A férfiak csöndben maradtak. Az az érzésem volt, hogy a férfiak alapvetően osztják a nők véleményét, de mégis megvitatnák a témát, csakúgy, mint én.
 – Mondott még valamit neked don Juan a piramisokról, Pablito? – kérdeztem.
 Az volt a szándékom, hogy a beszélgetés elkanyarodjon az Atlantidák speciális témájától, de mégis közel maradjon ahhoz.
 – Azt mondta, hogy az egyik különleges piramis ott, Tulában, útmutatóként szolgált – válaszolta Pablito lelkesen. Hanghordozásából kikövetkeztettem, hogy tulajdonképpen beszélni akar. A többiek úgy figyeltek, hogy ez meggyőzőtt arról, hogy burkoltan mindenki véleményt szeretne cserélni.
 – A Nagual azt mondta, hogy útmutatóként szolgált a második figyelemhez – folytatta Pablito –, de kifosztották és mindent elpusztítottak. Azt mondta nekem, hogy néhány a piramisok közül gigantikus *nem-tevés* volt. Nem lakások voltak, hanem olyan helyek, ahol harcosok gyakorolták az *álmodást*, fejlesztették a második figyelmüket. Bármit csináltak, megörökítették a falakon található rajzokban, figurákban.
 – Aztán másféle harcosok jöhettek, olyanok, akik nem találták helyesnek azt, amit a piramis varázslói tettek a második figyelmükkel, és elpusztították a piramist és mindent, amit benne találtak.
 – A Nagual úgy hitte, az új harcosoknak a harmadik figyelem harcosainak kellett lenniük, mint ahogy ő maga is az volt; harcosok, akiket megrémített a második figyelem rögzülésében rejlő gonosz. A piramis varázslói olyannyira el voltak foglaltva a saját rögzültségükkel, hogy nem realizálták, mi is történik. Amikor rájöttek, már túl késő volt.
 Pablitónak közönsége volt. A szobában lévőket, engem is beleértve, lenyűgözték a szavai. Értettem, miről beszél, mert don Juan már elmagyarázta ezt nekem.

19.

Don Juan azt mondta, hogy lényünk teljessége két érzékelhető részt tartalmaz. Az első az ismerős fizikai test, melyet mindenki képes érzékelni; a második a fényttest, amely egy gubó, és csak a látók képesek érzékelni, egy gubó, ami óriási fénylő tojás érzetét kelti bennünk. Azt is mondta, hogy a varázslás egyik legfontosabb célja az, hogy eljussunk ehhez a fénylő gubóhoz; egy cél, melyhez az *álmodás* kifinomult használatával és szigorú, rendszeres gyakorlatokkal jutunk, melyeket *nem-tevésnek* hívott. A *nem-tevést* szokatlan cselekvésként definiálta, amely egész lényünket igénybe veszi, ezáltal kényszerítve azt, hogy tudatára ébredjen fénylő részének.
 Hogy ezeket a fogalmakat el tudja magyarázni, don Juan három, különböző nagyságú osztályba sorolta tudatosságunkat. A legkisebbet első figyelemnek hívta, és azt mondta, hogy ez az a tudatosság, amelyet minden átlagos ember kifejleszt annak érdekében, hogy a mindennapi világgal bánni tudjon; ez a fizikai test tudomását öleli föl. Egy másik, nagyobb részt második figyelemnek hívott, és olyan tudomásként ecsetelte, amelyre ahhoz van szükségünk, hogy érzékelni tudjuk fénylő gubónkat, és fénylénységként tudjunk cselekedni. Azt mondta, hogy ez a fényttest tudomását öleli föl, és hogy a második figyelem egész életünkben a háttérben marad, hacsak gyakorlással szándékosan elő nem hozzuk, vagy valami véletlen megrázkódtatás elő nem hozza. Az utolsó részt, a legnagyobbat harmadik figyelemnek hívta – ami egy mérhetetlen tudatosság, amely a fizikai és a fényttest

tudomásának korlátlan lehetőségeit foglalja magába.

Megkérdeztem, hogy ő saját maga megtapasztalta-e a harmadik figyelem állapotát. Azt mondta, hogy a határán volt, és ha teljesen belépne oda, azt abban a pillanatban tudnám, mivel egész lénye azzá válna, ami valójában mindig is volt, kirobbanó energiává. Hozzátette, hogy a harcosok csatateret a második figyelem, mely egyfajta gyakorló terepnek szolgál a harmadik figyelem eléréséhez. Ez egy állapot, melybe eléggé nehéz eljutni, de ha egyszer elértük, nagyon gyümölcsöző.

– A piramisok ártalmasak – folytatta Pablito. – Különösen olyan védtelen varázslóknak mint mi. Forma nélküli harcosoknak, mint la Gorda, még rosszabb. A Nagual azt mondta, nincs veszélyesebb dolog, mint a második figyelem gonosz rögzülése. Amikor a harcosok megtanulnak a második figyelem gyarló oldalára összpontosítani,

20.

semmi sem állhal az útjukba. Embervadásszá válnak, vámpírrá. Ha már nincsenek életben, akkor is el tudják kapni prédájukat az időn keresztül, mintha jelen lennének itt és most; mert amikor beszélünk azoknak a piramisoknak egyikébe, prédává válunk. A Nagual a második figyelem csapdáinak hívta ezeket.

– Pontosan mit mondott, mi történhet? – kérdezte la Gorda.

– A Nagual azt mondta, hogy egy látogatást a piramisokhoz talán kibírunk – magyarázta Pablito. – Második alkalommal különös szomorúságot éreznénk. Olyan lenne, mint amikor a hideg szellő kedvetlenné tesz és kifáraszt minket; aztán a fáradságból hamarosan rossz szerencse lenne. Pillanatok alatt átok sújtana minket; mindenféle történne velünk. Valójában a Nagual azt mondta, hogy a mi rossz szerencse-sorozatunk is annak köszönhető, hogy javaslata ellenére szándékosan látogattuk azokat a romokat.

– Például Eligio mindig szót fogadott a Nagualnak. Nem tudta volna ott rajtakapni, mint ahogy itt ezt a Nagualt sem, és ők mindig szerencsések voltak, míg mi, a többiek átkozottak vagyunk, különösen la Gorda és én. Hát nem ugyanaz a kutya harapott meg bennünket? Nem ugyanaz a konyhagerenda szakadt le kétszer és esett a fejünkre?

– A Nagual ezt soha nem magyarázta el nekem – mondta la Gorda.

– Dehogynem – állította Pablito.

– Ha tudtam volna, milyen ártalmas, be nem teszem a lábamat azokra az elátkozott helyekre – tiltakozott la Gorda.

– A Nagual mindannyiunknak elmondta ugyanazokat a dolgokat – mondta Nestor. – A probléma az, hogy egyikünk sem hallgatta elég figyelmesen, vagy inkább mindenki a maga módján figyelt rá, és csak azt hallotta meg, amit meg akart hallani.

– A Nagual azt mondta, hogy a második figyelem rögzülésének két arculata van. Az első, és könnyebb a gonosz arculat. Ez akkor áll fenn, amikor az *álmodók* arra használják *álmodásukat*, hogy második figyelmüket a világ olyan dolgaira összpontosítsák, mint a pénz, vagy mások fölötti hatalom. A másik arculat, melyet rendkívül nehéz elérni, akkor áll fenn, amikor az *álmodók* a második figyelmüket olyan elemekre összpontosítják, amelyek nem részei ennek a világnak és nem is abból valók, mint például az ismeretlenbe való utazás. A harcosoknak végtelen feddhetetlenségre van szükségük ahhoz, hogy ezt az arculatot elérjék.

21.

Azt mondtam nekik, biztos vagyok benne, hogy don Juan szelektív módon fedett fel bizonyos dolgokat néhányunknak, más dolgokat pedig másoknak. Például én képtelen vagyok előhívni azt, hogy don Juan valaha is megvitatta volna velem a második figyelem gonosz arculatát. Elmondtam nekik, amit don Juan mondott nekem általában a figyelem rögzülésével kapcsolatban.

Azt hangsúlyozta nekem, hogy a Mexikóban található összes régészeti rom, különösen a piramisok ártalmasak a modern ember számára. Úgy írta le nekem a piramisokat, mint gondolatok és tettek idegen kifejezőmódjait. Azt mondta, hogy a bennük lévő minden elem, minden mintázat kiszámított törekvés arra, hogy a figyelem olyan aspektusait örökítsék meg, melyek meglehetősen idegenek a számunkra. Don Juan számára nem csak a letűnt kultúrák romjai voltak, amik veszélyes elemeket rejtettek; bármi, ami megszállottság tárgyát képezte, az ártó lehetőségeket rejt.

Egyszer ezt részletesen megvitattuk. Annak kapcsán hozta fel a témát, hogy megjegyzést tettem, mennyire tanácstalan vagyok, mert nem tudtam, hogyan tároljam biztonságosan a jegyzeteimet. Ragaszkodtam hozzájuk, le nem vettem a szememet róluk, biztonságuk a rögeszmém volt.

– De hát mit tehetnék? – kérdeztem tőle.

– Genaro egyszer elárulta neked, mi a megoldás – válaszolta. – Azt gondoltad, mint mindig, hogy viccel. Ő sohasem viccelt. Azt mondta, hogy az újjad hegyével kellene írnod a ceruzád helyett. Soha nem hitted el ezt neki, mert el sem tudta képzelni, hogy ez a jegyzetkészítés *nem-tevése*.

Vitatkoztam, hogy a javaslata biztosan valami tréfa. Az önképem szerint én egy társadalomtudós voltam, akinek mindent le kell írnia, ami történt, vagy elhangzott, hogy igazolható következtetésekre jusson. Don Juan szerint a

két dolognak semmi köze nincs egymáshoz. Komoly tanulónak lenni semmi köze a jegyzetek készítéséhez. Én személy szerint nem láttam a megoldást; don Genaro javaslata inkább humorosnak tűnt, mint valós lehetőségnek. Don Juan tovább fejtegette a véleményét. Azt mondta, a jegyzetkészítés volt a módja, hogy az első figyelmet az emlékezés feladatában elfoglaljam, vagyis jegyzeteket készítek, hogy emlékezzek arra, ami történt és elhangzott. Don Genaro javaslata nem volt tréfa, mert

22.

az ujjam hegyével írni egy papírlapra, mint a jegyzetkészítés *nem-tevése*, arra készítette volna a második figyelmet, hogy az emlékezésre fókuszáljon, és nem halmozta volna föl rengeteg papírt. Don Juan úgy gondolta, hogy a végeredmény pontosabb és erőteljesebb lett volna, mint jegyzeteket készíteni. Amennyire ő tudja, ezt meg senki sem csinálta, de az elv jól megalapozott.

Erősködött, hogy csináljam egy darabig. Zavarttá váltam. A jegyzetek készítése nem csak az emlékeztetés miatt kellett, hanem meg is nyugtatott. A leghasználhatóbb mankóm volt. A sok papír fölhalmozása miatt úgy éreztem, van célom és egyensúlyban vagyok.

– Amikor amiatt aggódsz, hogy mit csinálj a lapjaiddal – magyarázta don Juan –, egy nagyon veszélyes részedet összpontosítod rájuk. Mindannyiunkban megvan ez a veszélyes oldal, ez a rögzülés. Ahogy erősebbé válunk, ez az oldal egyre halálosabb. Harcosok számára a követendő út, hogy ne rendelkezzenek olyan anyagi dologgal, melyre a személyes erejüket összpontosítják, hanem fókuszálják a szellemre, az ismeretlenben való igazi szárnyalásra, és nem hétköznapi pajzsokra. A te esetedben a jegyzeteid a pajzsaid. Nem fogják hagyni, hogy békében élj.

Komolyan úgy éreztem, nincs a világon semmi, amellyel megszabadulhatnék a jegyzeteimtől. Don Juan aztán kitalált egy feladatot, amely megfelelő volt a *nem-tevés* helyett. Azt mondta, hogy aki ennyire birtokolni akar, mint én, annak a legmegfelelőbb út, hogy fölszabadítsa magát a jegyzetei súlya alól, ha föltárja azt, a nyilvánosság elé veti, könyvet ír. Akkoriban azt gondoltam, hogy ez még nagyobb vicc, mint hogy az ujjam hegyével írjak.

– Birtoklási vágyad és a tárgyakhoz való ragaszkodásod nem egyedülálló – mondta. – Mindenkinél, aki a harcosok, a varázslók útján akar járni, fel kell szabadítania magát ez alól a rögzültség alól.

– A jótévőm azt mondta nekem, volt olyan idő, amikor a harcosok anyagi tárgyakkal rendelkeztek, és ezekre helyezték megszállottságukat. Ez fölélesztette a kérdést, vajon kinek a tárgya erősebb, vagy a legerősebb az összes közül. E tárgyak maradványai még mindig megtalálhatók a világban, az erőért való verseny maradványai. Nincs, aki megmondaná, miféle rögzüléseket rejtenek azok a tárgyak. Nálad végtelenül erősebb emberek töltötték fel őket sokoldalú figyelmükkel. Te még csak elkezdted az aprócska félelmeidet a jegyzeteidbe tölteni.

23.

Nem jutottál még a figyelem más szintjeire. Gondold csak el, milyen szörnyű lenne, ha a harcosok útjának végén találnád magad úgy, hogy még mindig a jegyzethalmaidat cipeled a hátadon. Akkorra a jegyzeteid már életre kapnának, különösen akkor, ha megtanulnál az ujjad hegyével írni, és még mindig lapokat kellene fölhalmoznod. Ilyen körülmények között egy csöppet sem lepne meg, ha valaki látná a jegyzettömbjeidet járkálni.

– Ezek után nem nehéz megértenem, hogy Juan Matus Nagual miért nem akarta, hogy birtokoljunk – mondta Nestor, miután befejeztem mondandómat. – Mindannyian *álmodók* vagyunk. Nem akarta, hogy az *álmodó testünk* a második figyelem gyenge oldalára összpontosítson.

Akkor nem értettem a manőverezését. Rossz néven vettem, hogy arra készítet, szabaduljak meg mindentől, amim van. Azt gondoltam, ez nem igazságos. Azt hittem, nem akarja, hogy Pablito és Benigno irigykedjen rám, mert nekik semmijük sem volt. Hozzájuk képest én jó módú voltam. Akkor nem tudtam, hogy az *álmodó testemet* védelmezi.

Don Juan többféleképpen magyarázta el nekem, hogy mi az *álmodás*. Most úgy tűnik nekem, hogy az, amelyik az összes közül a legzavarosabb, az definiálja a legjobban. Azt mondta, hogy az *álmodás* lényegében az alvás *nem-tevése*. Tehát az *álmodás* segítségével a gyakorlók hasznosíthatják életüknek azt a részét, amit egyébként szunyókálással töltenek. Ez olyan, mintha az *álmodók* többé nem aludnának. Mégsem származik ebből semmiféle egészségügyi probléma. Az *álmodók* nem alszanak keveset, de az *álmodásnak* olyan a hatása, mintha nőne az ébren töltött idő, egy feltételezett másik test, az *álmodó test* használatának köszönhetően.

Don Juan elmagyarázta nekem, hogy az *álmodó testet* néha úgy is hívják, hogy „dupla”, vagy „másik”, mert az tökéletes másolata az *álmodó* testének. Ez lényegében a fénylény energiája, egy fehér, kísértetszerű kisugárzás, emanáció, amelyet a második figyelem rögzülése vetít ki a test háromdimenziós másaként. Don Juan elmagyarázta, hogy az *álmodó test* nem egy szellem, hanem pont olyan valóságos, mint bármi más, amivel a világban dolgozunk. Azt mondta, hogy a második figyelmünket elkerülhetetlenül vonzza, hogy teljes lényünkre, mint energiamezőre összpontosuljon, és ezt az energiát átalakítsa

24.

valami használható dologgá. Természetesen a legkönnyebb, hogy lemásolja a fizikai testet, amelyet már alaposan ismerünk a mindennapi életünkből és az első figyelmünk használatából. Ami a teljes lényünk energiáját irányítja – hogy bármit is tegyen a lehetőségeink határain belül – az *akarat*. Don Juan nem tudta megmondani, mik ezek a határok, csak annyit, hogy a fénylény szintjén a tér olyan óriási, hogy hiábavaló határok meghatározásával próbálkozni – így a fénylény energiája az *akarat* által bármivé transzformálható.

– A Nagual azt mondta, hogy az *álmodó test* bármibe belekeveredik, bármihez hozzákapcsolódik – mondta Benigno. – Nem rendelkezik értelemmel. Azt mondta, hogy a férfiak gyöngébbek, mint a nők, mert a férfi *álmodó teste* hajlamosabb a birtoklásra.

A húgocskák egyszerre bólogattak egyetértésük jeléül. La Gorda mosolyogva rám nézett.

– A Nagual azt mondta nekem, hogy te vagy a birtokvágy királya – mondta nekem. – Genaro azt mondta, hogy te még a szarodtól is elköszönsz, mielőtt a végét lehúznád.

A húgocskák a földön gurultak a nevetéstől. A Genarók szemmel láthatóan próbálták fékezni magukat. Nestor, aki mellettem ült, a térdemre csapott.

– A Nagual és Genaro nagyszerű történeteket meséltek rólad – mondta. – Éveken át szórakoztattak minket a meséikkel egy fura figuráról, akit ismertek. Most már tudjuk, hogy te voltál.

Zavarodottság hulláma futott végig rajtam. Úgy éreztem don Juan és don Genaro elárult, a tanítványok szeme láttára rajtam nevettek. Eluralkodott rajtam az önsajnálát. Magyarázkodni kezdtem. Hangosan kijelentettem, hogy biztosan előre elhatározták, hogy ellenem lesznek, és bolondnak néznek.

– Ez nem igaz – mondta Benigno. – Örülünk neki, hogy velünk vagy.

– Biztos? – csattant föl Lydia.

Mindannyian heves vitába bonyolódtak. A férfiak és a nők különváltak. La Gorda egyik csoport mellé sem állt. Mellettem maradt ülve, míg a többiek fölálltak és kiabáltak.

– Nehéz időszakon megyünk keresztül – súgta nekem la Gorda. – Már sok álmodást végeztünk, de ez mégsem elég ahhoz, amire szükségünk van.

25.

– Mire van szükségetek, Gorda? – kérdeztem.

– Nem tudjuk – mondta. – Azt reméltük, te majd megmondod.

A húgocskák és a Genarók leültek, hogy figyelni tudják, mit mond nekem la Gorda.

– Vezetőre van szükségünk – folytatta. – Te vagy a Nagual, de nem vagy vezető.

– Sok időbe telik tökéletes Nagualt formálni – mondta Pablito. – Juan Matus Nagual mondta, hogy ő maga is idióta volt fiatal korában, míg valami ki nem rángatta önelégültségéből.

– Ezt nem hiszem el – kiabált Lydia. – Sohasem mondta ezt nekem.

– Azt mondta, hogy nagyon hülye volt – tette hozzá halkan la Gorda.

– Nekem azt mondta a Nagual, hogy fiatal korában átkozott volt, csakúgy mint én – mondta Pablito. – Az ő jötevője neki is meghagyta, hogy a lábát be ne tegye a piramisokhoz, emiatt persze gyakorlatilag ott élt, míg egy fantomhorda el nem kergette onnan.

Úgy látszott senki más nem ismerte a történetet. Fölélénkültek.

– Teljesen elfelejtkeztem róla – magyarázta Pablito. – Csak most emlékszem rá. Pont olyan, mint ami la Gordával történt. Egy nap, miután a Nagual végre forma nélküli harcossá vált, azoknak a varázslóknak a gonosz rögzültsége, akik *álmodást* és *nem-tevést* gyakoroltak a piramisokban, a nyomába eredt. Akkor találtak rá, amikor a földeken dolgozott. Azt mondta, hogy egy kezét látott kinyúlni a laza földből, egy friss barázdából, ami meg akarta fogni a nadrágja szárát. Azt gondolta, hogy egy másik munkás lehet, akit véletlenül eltemettek. Megpróbálta kiásni. Aztán rájött, hogy egy földkoporsóba ázott bele: egy ember volt ott eltemetve. A Nagual azt mondta, hogy az ember nagyon vékony volt és sötét, és nem volt haja. Kétségbeesetten próbálta befoltozni a földkoporsót. Nem akarta, hogy a többi munkás lássa, és nem akarta az embert háborgatni azzal, hogy kiássa akarata ellenére. Annyira dolgozott, hogy észre sem vette, hogy a többi munkás köréje gyűlt. Akkor, mondta a Nagual, a földkoporsó összeomlott, és a sötét ember ott terpeszkedett a földön, meztelenül. A Nagual megpróbálta fölsegíteni, és kérte az embereket, hogy ők is segítsenek. Azok nevettek rajta. Azt gondolták, olyan részeg, hogy hallucinál, mert nem volt se ember, se földkoporsó, vagy semmi ilyesmi a mezőn.

26.

– A Nagual azt mondta, hogy a dolog erősen megrendítette, de a jötevőjének nem mert szólni róla. De mindegy volt, mert éjszaka egy egész farka fantom eredt a nyomába. Valaki kopogott az ajtón, ő ment, hogy kinyissa, mire egy horda meztelen ember rontott be világító sárga szemmel. A padlóra teperték, és mindannyian rámásztak. Darabokra törték volna a csontjait, ha a jötevője nem cselekszik villámgyorsan. Ő *látta* a fantomokat, és

biztonságba helyezte a Nagualt, egy földben levő lyukba, amelyet a háza háta mögött mindig rendben tartott ilyen estekre. Eltemette a Nagualt, míg a szellemek körben guggolva várták, mikor csaphatnak le.

– A Nagual azt mondta nekem, annyira meg volt rémülve, hogy önszántából minden éjszaka visszament aludni a földkoporsójába, hosszú idővel azután is, hogy a fantomok eltűntek.

Pablito befejezte a beszédet. Úgy tűnt, mindenki menni készülődött. Izegetek, mozogtak, mintha mutatni szeretnék, hogy eleget ültek már.

Aztán beszéltem nekik arról, hogy nagyon zavaró érzésem támadt, amikor meghallottam a barátom kijelentését az Atlantidákról, hogy azok éjszaka járkálnak a piramisoknál, Tulában. Addig a napig nem is fogtam fel, hogy don Juan és don Genaro tanításai milyen mélyen hatottak rám. Teljes mértékben felfüggesztettem az ítélkezést, bár az agyamban teljesen világos volt, hogy annak a lehetősége, hogy ezek a hatalmas kőfigurák járnak tudnának, nem fér bele a komoly megfontolások világába. A reakcióm teljes meglepetés volt magam számára.

Hosszasan magyaráztam nekik, hogy az Atlantidák éjszakai járkálásának elképzelése tisztán példázza a második figyelem rögzülését. Erre a következtetésre a következő feltevések segítségével jutottam. Először: nem pusztán azok vagyunk, amit a közönséges érzékeink elhitetnek velünk, valójában fénylények vagyunk, képesek arra, hogy tudatára ébredjünk fényességünknek. Másodszor: mint fénylények, akik tudatára ébredtek fényességüknek, képesek vagyunk arra, hogy föltárjuk különböző oldalait a tudomásunknak, vagy figyelmünknek, ahogy don Juan nevezte. Harmadszor: ez a felfedezés létrejöhet szándékosan, kemény munka árán, melyet magunk végzünk, vagy véletlenül, testi megrázkódtatás révén. Negyedszer: volt olyan idő, amikor a varázslók figyelmük különböző oldalait szándékosan anyagi tárgyakra

27.

helyezték. Ötödször: az Atlantidák, félelmetes elrendezésükből ítélve biztosan más idők varázslóinak rögzült tárgyai.

Azt mondtam, hogy az ő, aki barátomnak az információval szolgált, kétségkívül akaratán kívül fedezte fel figyelmének egy másik oldalát, és ha csak egy pillanatra is, valószínűleg felfogta az ősi varázslók második figyelmének kivetülését. Ezek után számomra nem tűnik túlzásnak az, hogy az ő bizonyára megjelentette azoknak a varázslóknak a rögzültségét.

Ha azok a varázslók don Juan és don Genaro tradíciójához tartoztak, akkor biztosan kikezdzhetetlen gyakorlók voltak, ebben az esetben pedig semmi sem szabott határt annak, hogy mit tudtak megvalósítani a második figyelem rögzítésével. Ha a szándékosukat arra irányították, hogy az Atlantidák járkáljanak éjszaka, akkor az Atlantidák járnak éjszaka.

Ahogy beszéltem, a három hűgocska egyre mérgesebb lett, és nyugtalanságot mutatott irányomba. Amikor befejeztem, Lydia azzal vádolt, hogy semmi mást nem csinálok, csak beszélek. Aztán fölkeltek, és elmentek, mégcsak nem is köszöntek. A férfiak követték őket, de az ajtóban megálltak, és kezet rázlak velem, la Gorda és én maradtunk a szobában.

– Valami nagy baj van ezekkel a nőkkel – mondtam.

– Nem. Csak elégük van a sok beszédből – mondta la Gorda. – Azt várják tőled, hogy csinálj valamit.

– Hogy lehet, hogy a Genaróknak nincs elege a beszédből? – kérdeztem.

– Hülyébbek, mint a nők – válaszolta szárazon.

– És te, Gorda, te is unod a beszédet? – kérdeztem.

– Nem tudom, velem mi van – válaszolta komolyan. – Amikor veled vagyok, nem vagyok fáradt, de amikor a hűgocskákkal, halálosan fáradt vagyok, csakúgy mint ők.

A következő eseménytelen napokat velük töltöttem, nyilvánvaló volt, hogy a hűgocskák meglehetősen ellenségesek voltak velem. A Genarók fölényesen toleráltak. Úgy tűnt, csak la Gorda állt mellettem. Csodálkozni kezdtem, miért. Ezt meg is kérdeztem tőle, mielőtt visszaindultam Los Angelesbe.

28.

– Nem tudom, hogyan lehet, de megszoktalak – mondta. – Olyan ez, mintha te meg én együtt lennénk, mialatt a hűgocskák és a Genarók egy másik világban.

29.

2.

Együtt látás

Los Angelesbe való visszatérésem után néhány héttel enyhe rosszulletet éreztem, szédültem és kihagyott a lélegzetem, amit fizikai kimerültséggel magyaráztam. Rosszulletem a tetőfokát azon az éjszakán érte el, amikor rémülten arra ébredtem, hogy nem kapok levegőt. Elmentem az orvoshoz, aki a feszültség okozta felfokozott hiper-ventillációt állapított meg. Nyugtatót írt fel, és azt javasolta, ha ismét rohamom lesz, lélegezzek papírzacskóba.

Elhatároztam, hogy visszamegyek Mexikóba La Gorda tanácsát kérni. Mikor elmondtam neki az orvos diagnózisát, megnyugtatóan, hogy ez nem betegség, hanem végre elveszíttem a pajzsaimat, és amit tapasztaltam, az az „emberi formám elvesztése” volt és belépés az emberi tevékenységtől való elkülönültség új szintjére.

– Ne harcolj ellene – mondta. – Természetes a reakciónk, hogy küzdünk ellene. Ha ezt tesszük, akkor megszüntetjük. Engedd el a félelmedet és kövesd lépésről lépésre az emberi formád elvesztését.

Hozzá tette még, hogy az ő esetében az emberi forma széthullása erős fájdalommal és a méhében szétáradó nyomással kezdődött, ami aztán lassan két irányba indult el, a lába felé és a torkához. Ezeket a tüneteket azonnal érezte.

Le akartam jegyezni minden részletét ebbe az új állapotba való belépésemnek. Arra készültem, hogy részletes beszámolót írok róla, bármi is történik, de legnagyobb csalódásomra semmi sem történt.

30.

Néhány napi eredménytelen várakozás után elvettem La Gorda magyarázatát és arra jutottam, hogy helyes volt az orvos diagnózisa. Az tökéletesen érthető volt számomra. Olyan felelősséget hordoztam, ami elviselhetetlen feszültséget okozott bennem. Elfogadtam, hogy vezetem a tanítványokat, akik azt hiszik, hozzám tartoznak, de fogalmam sincs róla, hogyan vezessem őket. Az élelemre nehezedő nyomás is komolyabb lett. A szokásos energiaszintem folyamatosan csökkent. Erre azt mondta volna don Juan, hogy elveszíttem a személyes erőmet és ezzel együtt végül az életemet is. Don Juan arra készítette fel, hogy kizárólag a személyes erő szempontja szerint éljek, melyet én az ember és az univerzum közötti kapcsolatrendszer szerinti létállapotként értelmeztem, amely kapcsolatot nem lehet megszakítani a személy halála nélkül. Mivel semmiféle előre látható módot nem láttam a helyzetem változtatására, arra következtettem, hogy az életemnek hamarosan vége. Az érzésem, hogy halálra vagyok ítélve láthatóan felbőszítette a tanítványokat. Elhatároztam, néhány napig távol maradok tőlük, amíg el nem oszlik gyászos hangulatom és az ő feszültségük.

Amikor visszatértem, a hűgocskák háza előtt találtam őket, a bejárati ajtó előtt, mintha vártak volna rám. Nestor a kocsimhoz szaladt és még mielőtt leállíthattam volna a motort kibökte, hogy Pablito megszökött. – Elment, hogy meghaljon – mondta Nestor. – Tula városába, ősei földjére. – Megdöbbszemtem, és bűnösnek éreztem magam.

La Gorda nem osztozott érzéseimben. Ragyogott az elégedettségtől.

– Jobb lesz, ha az a kis strici meghal – mondta. – Most legalább mindannyian harmonikusan élhetünk együtt, ahogyan kell. A Naguál azt mondta, hogy változást fogsz hozni az életünkbe. Hát meghoztad. Pablito nem zavar többé bennünket. Megszabadítottál tőle minket. Nézd csak milyen boldogok vagyunk. Jobb nekünk nélküle.

A köszívűsége teljesen felbőszített. A legerőteljesebb hangon kijelentettem, hogy don Juan átadta mindannyiunknak a lehelő legalaposabban a harcos élet metódusát. Kihangsúlyoztam, hogy a harcos feddhetetlensége azt követeli tőlem, hogy ne hagyjam Pablitót csak úgy meghalni.

– Mit gondolsz, mit tudsz csinálni? – kérdezte La Gorda.

31.

– Elviszem egyikőket, hogy vele éljen – mondtam – egészen addig, amíg mindannyian, Pablitót is beleértve, el tudtok menni innen.

Nevettek rajtam, még Nestor és Benigno is, akiről azt gondoltam, a legközelebb álltak Pablitóhoz. La Gorda nevetett a legtovább, láthatóan provokálni akart.

Nestorhoz és Benignóhoz fordultam támogatásért. Félrenéztek.

La Gorda magasabb fokú megértésére apelláltam. Érveket hoztam fel. Minden indokot felsoroltam, amit csak tudtam. Tökéletes megvetéssel nézett rám.

– Induljunk – mondta a többieknek.

Üres mosollyal nézett rám. Megrántotta a vállát és kissé lebiggyesztette az ajkát.

– Jöhetsz velünk – szölt oda nekem –, feltéve, ha nem kérdezősködsz és nem beszélsz arról a kis striciről.

– Te forma nélküli harcos vagy, La Gorda – mondtam. – Te magad mondtad. Akkor miért ítélsz Pablito felett? Nem válaszolt, de érezte a visszavágást. Összeráncolta a szemöldökét és kerülte a tekintetemet.

– La Gorda velünk van! – kiáltotta Josefina vékony, magas hangon. A hűgocskák La Gorda köré gyűltek és behúzták a házbá.

Követtem őket. Nestor és Benigno utánunk jött.

– Mit fogs csinálni, erőszakkal viszed el egyikünket? – kérdezte La Gorda.

Azt válaszoltam, úgy gondolom, az én feladatam, hogy segítsék Pablitónak, és ugyanezt tenném bármelyikükkel.

– Te valóban azt hiszed, hogy sikerülni fog ez neked? – kérdezte La Gorda dühtől villogó szemmel.

Üvölni szerettem volna mérgemben, ahogy már egyszer megtettem velük, de most más volt a helyzet. Nem tettem meg.

– Magammal viszem Josefínát. Én vagyok a Naguál.

La Gorda átfogta a húgocskákat és a testével védte őket. Már majdnem összekulesolták a kezüket. Valami tudta bennem, ha sikerül nekik, egyesített erejük félelmetes lesz és az erőfeszitésem, hogy Josefínát elvigyem, lehetetlenné válik. Csak egyetlen lehetőségem maradt, támadok, mielőtt lehetőségük lenne összekapcsolódni. Meglöktem Josefínát a tenyeremmel, aki a szoba közepére perdült. Mielőtt idejük lett volna, hogy összekapcsolódjanak megütöttem Lydiát és

32.

Rosát. Meggörbödtek a fájdalomtól. La Gorda olyan őrjöngve jött felém, amelyet még sohasem tapasztaltam nála. Olyan volt, mint egy megvadult állat támadása. Teljes összpontosítással a testére bízta magát. Ha megütött volna, megölt volna. Pár centivel tévesztette el a mellkasomat. Hátról megragadtam a hóna alatt és lezuhantunk a földre. Addig hengeregtünk, míg teljesen kimerültünk. Ekkor La Gorda teste elernyed. Círógatni kezdte a kézfejem, mellyel a hasát szorítottam erősen. Aztán észrevettem, hogy Nestor és Benigno az ajtóban állnak. Úgy tűnt, mind a kettőt a rosszullét kerülgeti.

La Gorda szégyenlősen elmosolyodott és azt súgta a fülembé, örül, amiért fölébe kerekedtem.

Elvittem Josefínát Pablítóhoz. Úgy éreztem, ő volt az egyetlen a tanítványok közül, akinek igazából szüksége volt rá, hogy törődjenek vele, Pablito pedig őrá haragudott a legkevésbé. Biztos voltam benne, hogy Pablitót udvariassága arra készíti, hogy közeledjen hozzá, mivel Josefínának szüksége lesz a segítségére.

Egy hónap múlva ismét visszatértem Mexikóba. Pablito és Josefina is visszatértek. Don Genaro házában éltek Benignóval és Rosával együtt. Nestor és Lydia Soledad házában lakott. La Gorda pedig egyedül élt a húgocskák házában.

– Meglepett az új elrendeződésünk? – kérdezte La Gorda.

A meglepődés igencsak meglátszott rajtam. Tudni akartam ennek a felállásnak minden bonyodalmát.

La Gorda száraz hangon azt felelte, hogy tudtával semmi bonyodalom nem volt. Elhatározták, hogy párokban élnek, de nem mint párok. Azt is hozzátette még, ellentétben azzal, amit esetleg gondolok róluk, ők feddhetetlen harcosok.

Az új elrendeződés valóban megnyugtató volt. Mindenki szemmel láthatóan teljesen feloldódott. Nem volt több civódás, az egymás közti versengésből adódó kirobbanás. Ennek a vidéknek jellegzetes indián öltözetét viselték. A nők ruhájának alja majdnem a földet septe. Hajukat befonták, sötét sálát hordtak, kivéve Josefínát, aki mindig kalapot viselt. A férfiak fehér, pizsamaszerű nadrágot és inget hordtak, és szalmakalapot. Mindannyian kézzel készített szandált viseltek.

Megkérdeztem La Gordától, mi az oka ennek az új öltözködési módnak. Azt válaszolta, hogy készülnek az elmenetelre. Előbb, vagy

33.

utóbb a segítséggel vagy anélkül, elhagyják ezt a völgyet. Egy új világba, új életbe fognak menni. Amikor már megtették ezt, tudomásul veszik a változást, és minél tovább viselték az indián ruhát, annál drasztikusabb lesz a változás, amikor városi ruhát öltenek fel. Hozzátette még, azt tanították nekik, hogy képlékenyek legyenek, bármilyen helyzetben találják is magukat, nyugodtak tudjanak maradni, de ugyanezt tanították nekem is. Számomra kihívás volt nyugodtan velük maradni, függetleníteni magam attól, hogyan viselkedtek velem. Az ő erőpróbájuk viszont az volt, hogy elhagyják a völgyüket és valahol máshol telepedjenek le, hogy rájöjjenek, tudnak-e olyan simulékonyak lenni, mint amilyenek egy harcosnak kell lennie.

Megkérdeztem La Gordát, véleménye szerint van-e esélyünk a sikerre. Azt válaszolta, a kudarc rá van írva az arcunkra.

La Gorda hirtelen más témára tért át és azt mondta, hogy *álmodásában* két óriási hegy között egy völgy torkolatát bámult és úgy érezte, ismerős számára ez a hely. Azt akarta, vigyem el kocsival a közeli városba. Úgy hitte, anélkül, hogy tudta volna miért, ott van az a két hegy, és az volt az álmának az üzenete, hogy mindketten menjünk oda.

Hajnalhasadáskor indultunk el. Korábban már áthajtottam ezen a városon. Nagyon kicsi volt és nem láttam a környékén semmi olyat, ami hasonlított volna La Gorda látomásához. Csak málladozó hegyek vették körül. Kiderült, hogy nincs ott az a két hegy, vagy ha ott volt, nem tudtuk megtalálni.

Ez alatt a két óra alatt, amit a városban töltöttünk azt éreztük, tudunk valamit, ami meghatározhatatlan, és ez egy

olyan érzés volt, ami időnként bizonyossággá változott, majd ismét a sötétségbe merült és bosszúsággá, nyugtalansággá alakult. Ebben a városban a látogatás rejtélyes módon nyughatatlanná tett bennünket; valami ismeretlen okból nagyon izgatottak lettünk. A legérthetlenebb konfliktusba bonyolódtam. Nem emlékeztem, hogy valaha is megálltam volna ebben a városban és mégis megesküdtem volna rá, hogy nem csak jártam erre, de még éltem is itt egy ideig. Nem emlékeztem világosan sem az utcákra, sem a házakra, de az a homályos előérzetem támadt, hogy valami majd megvilágosodik az elmémben. Nem voltam biztos benne, hogy micsoda, talán emlékek. Ez a sejtés abban a pillanatban különö-

34.

sen erőssé vált, amikor egy bizonyos házat megpillantottam. Leparkoltam előtte és vagy egy órát néztük a kocsiból a házat, de egyikünk se javasolta, hogy menjünk be.

Mind a ketten nagyon idegesek voltunk. Beszélgetni kezdtünk a víziójában megjelent két hegyről, amiből hamarosan vita lett. Úgy érezte La Gorda, nem veszem komolyan az *álmodását*. A vitánk hevevé vált és a végén már kiabáltunk egymással, nem annyira méregből, mint inkább idegességből. Észrevettem magam és abbahagytam.

A visszafele úton a földút szélénél parkoltam le és kiszálltunk kinyújtóztatni a lábunkat. Sétáltunk egy darabig, de az idő túlságosan szeles volt ahhoz, hogy élvezzük. La Gorda még mindig izgatott volt. Visszafordultunk és beültünk a kocsiba.

– Ha összevonnád a tudásodat – mondta La Gorda agitáló hangon – tudnod kellene, hogy az emberi forma elvesztése...

Megállt a mondat közepén, talán azért, mert összeráncoltam a szemöldököm. Tudatában volt a bennem lejátszódó küzdelemnek. Ha lett volna bennem bármilyen tudás, amit tudatosan előhívhattam volna, már rég megtettem volna.

– Mi fénylő lények vagyunk – mondta ugyanazon az agitáló hangon. – Nagyon sokminden vár még ránk. Te Naguál vagy, terád még többminden vár.

– Mit gondolsz, mit kellene tennem? – kérdeztem.

– El kellene engedni a ragaszkodási vágyadat – mondta. – Velem ugyanez történt. Ragaszkodtam a dolgokhoz, az ételekhez, amiket szerettem, a hegyekhez, ahol éltem, és azokhoz az emberekhez, akikkel szerettem beszélgetni. De leginkább ahhoz a vágyamhoz ragaszkodtam, hogy kedveljenek.

Azt mondtam neki, hogy számomra a javaslata teljesen felesleges, mert úgy érzem, nem ragaszkodom semmihez. Tovább erősködött, hogy azt mégis csak tudom, hogy akadályt emelek az emberi formám elvesztése elé.

– A figyelmünk makacs fókuszolásra nevelődött – folytatta. – Ily módon tartjuk fenn a világot. A te első figyelmedet valami olyan dologra tanították, ami számomra teljesen idegen, de a te számodra nagyon ismerős.

35.

Elmondtam neki, hogy az elmém az elvont dolgokban járatos, de nem az olyanokban, mint például a matematika, hanem az ésszerű érvelésekben.

– Most itt az ideje, hogy mindezt elengedd – mondta. – Ahhoz, hogy elhagyd az emberi formát, el kell engedni az összes nehezéket. Olyan erősen ellensúlyozol, hogy megbénítod magad.

Nem voltam vitatkozási kedvemben. Amit az emberi forma elvesztésének nevezett, az az azonnali kiértékeléshez túlságosan homályos fogalom volt. Az foglalkoztatott, amit a városban tapasztaltunk, de La Gorda nem akart beszélni róla.

– Csak egy dolog számít, hogy összevond a tudásodat – mondta. – Amikor szükség van rá, meg tudod tenni, mint azon a napon például, amikor Pablito elszökött és mi ketten összeverekedtünk.

La Gorda azt mondta, hogy ami azon a napon történt, a tudás összevonásának példája volt. Anélkül, hogy tudatában lettem volna, mit csinállok, egy olyan összetett műveletet hajtottam végre, amihez *láttni* kell.

– Nem csak megtámadtál bennünket – mondta –, *láttál*.

Bizonyos értelemben igaza volt. Akkor valami rendkívüli dolog történt. Rengeteget töprengtem rajta, végül azzal zártam le, hogy ez csak a személyes spekulációm. Nem volt más kielégítő válaszom azon kívül, hogy annak a pillanatnak az érzelmi töltése felfoghatatlan módon hatott rám.

Amikor beleptem a házukba és szemben találtam magam a négy nővel, a pillanat töredéke alatt ráébredtem, hogy képes vagyok a hétköznapi észlelésemet átváltani. Négy alaktalan, borostyán színű, nagyon intenzív fényfoltot láttam magam előtt. Az egyikük lágyabb és kellemesebb volt, míg a másik három barátságtalanul éles, fehér borostyán színben fénylett. La Gorda volt a lágy fényű. Ebben a pillanatban a három barátságtalan fény fenyegetően fölém hajolt.

A hozzám legközelebb álló fehér fényfolt Josefina volt, aki egy kicsit labilis volt, felém hajolt és ezért meglöktem. A másik kettőt megrúgtam a jobb oldalukon lévő mélyedésnél. Az, hogy a jobb oldalukon kell megrúgni, nem volt tudatos. Egyszerűen alkalmasnak látszott a horpadás és valahogy arra készítetett, hogy bele

tegyem a lábam. Elsőprő eredménye lett. Lidia és Rosa ott helyben elájult. Mindkettőjüket a jobb combjuknál rúgtam meg. Ez nem olyan rúgás volt,

36.

ami csontot törhetett volna, én csak megrúgtam az előtem lévő két fényfoltot. Ugyanakkor úgy látszott, mintha kegyetlenül megütöttem volna őket a testük legsebezhetőbb pontján.

La Gordának igaza volt, összegyűjtöttem valami tudást, aminek nem voltam tudatában. Ha ezt *látásnak* hívják, akkor a logikus következtetés szerint azt lehet mondani, hogy a *látás* testi tudás. Bennünk a vizuális észlelés túlsúlya hatással van erre a testi tudásra és ezért tűnik úgy, mintha ez a szemmel állna kapcsolatban. Amit én tapasztaltam, az egyáltalán nem volt vizuális. A fényfoltokat nem a szememmel, hanem valami mással láttam, mivel egész idő alatt tudatában voltam a látóteremben lévő négy nőnek. A fényfoltok még csak nem is látszottak rajtuk. A két látvány külön állt. Számomra az idő kérdése bonyolította meg a dolgot. Minden ebben a pár másodpercben sűrűsödött össze. Ha az egyik jelenetből a másikba ugrottam, a váltás olyan sebes kellett legyen, hogy elvesztette az értelmét, s ezért csak a két különálló jelenetnek egy időbeni észlelését tudtam visszaidézni.

Miután megrúgtam a két fényfoltot, a lágyabb színű la Gorda felém tartott. Nem egyenes irányban jött felém, hanem a bal oldalam irányába tartott. Nyilvánvalóan abból a szándékból, hogy ne találjon el, így hát amikor a fényfolt elhaladt mellettem, megragadtam. Ahogy a földön gurultam vele, úgy éreztem, beleolvadok. Csak ekkor vesztettem el valójában a folyamatosság érzetét. Akkor ébredtem újból tudatára önmagamnak, amikor la Gorda simogatni kezdte a kézfejemet.

– *Álmódásunkban* a húgocskákkal megtanultunk a kezünkkel összekapcsolódni – mondta La Gorda. – Tudjuk, hogy kell egységet alkotnunk. Csak az volt a baj, hogy a szobánkon kívül ezt még sohasem csináltuk. Ezért húztak be a házba. A tested tudta, mit jelent, ha összekapcsoljuk a kezünket. Ha megtettük volna, most az ő befolyásuk alatt lennénk. Ők sokkal félelmetesebbek mint én. A testük szorosan zárt, nem érdekli őket a szex. Engem igen. Ettől vagyok gyengébb. Biztos vagyok benne, hogy a szex iránti érdeklődésem nehezíti meg, hogy összevond a tudásodat.

La Gorda tovább beszélt a szex gyengítő hatásáról. Kellemetlenül éreztem magam. Próbáltam elterelni a beszélgetést a témáról, de ő rossz érzéseim ellenére is szándékosan visszatért hozzá.

37.

– Menjünk el Mexikóvárosba – mondtam kétségbeesve.

Azt hittem, sokkolni fogom ezzel. Nem válaszolt. Száját csücsörítve rám kancsalított. Összeszorította az arcizmait és addig csücsörítette a felső ajkát, míg az orra alá nem ért. Annyira eltorzult az arca, hogy megdöbbsentem. A meglepetésemre reagálva elernyesztette arcizmait.

– Na gyerünk, La Gorda, Mexikóvárosba – mondtam.

– Hogyne. Miért is ne. Mire van szükségem?

Nem ilyen reagálást vártam és így most én döbbsentem meg.

– Semmire – válaszoltam. – Úgy megyünk, ahogy vagyunk. Anélkül, hogy egy szót is szólt volna, becsúszott az ülésre és elindultunk Mexikóváros felé. Meg dél sem volt. Megkérdeztem tőle, eljönne-e velem Los Angelesbe. Kicsit eltöprengett.

– Én csak megkérdeztem a fénytestemet – válaszolta.

– És mit mondott?

– Azt, hogy csak akkor, ha az erő is megengedi.

A hangja annyi érzéssel volt teli, hogy megállítottam a kocsit és átöleltem. Az iránta érzett vonzalmam ebben a pillanatban olyan mély volt, hogy megrémisztett. Ennek semmi köze nem volt szexuális indíttatáshoz, vagy valami szellemi igény megerősítéséhez; ez az érzés mindent felülmúlt, amit eddig ismertem.

La Gordát átölelve visszajött egy régi érzés, amit elfojtottam magamban, rejtékhelyre süllyesztettem, és nem tudtam tudatosan hozzáférni, ez most majdnem a felszínre tört. Már szinte tudtam, mi volt az, amikor ismét elveszítettem.

Kora este érkeztünk Oaxaca városába. Egy mellékutcában parkoltam le, majd a város központja felé, a főtérhez sétáltunk. Azt a padot kerestük, amin don Genaro és don Juan üldögélt azelőtt. Üres volt. Ahítatos csendben leültünk. Végül megszólalt La Gorda és azt mondta, sokszor volt itt don Juannal és még valaki mással, akire nem emlékszik. Nem volt benne biztos, nem csupán álmodta-e az egészet.

– Mit csináltatok don Juannal ezen a padon? – kérdeztem.

– Semmit. Csak a buszra vártunk, vagy a fát szállító teherautóra, ami a hegyekbe szokott vinni -- válaszolta.

Elmondtam neki, hogy amikor én ültem itt don Juannal ezen a padon, órákig beszélgettünk.

38.

Felidéztem, mennyire kedvelte a verseket, és hogyan olvastam fel neki, amikor nem volt más tennivalónk. Azzal a megállapítással hallgatta a verseket, hogy csak az első vagy néha a második versszakot érdemes elolvasni, a többit csak a költő affektációjának tartotta. Több száz vers közül, amiket felolvastam neki, csak néhány volt, amit végighallgatott. Először azokat olvastam fel neki, melyeket én is szerettem; az én választásom az absztrakt, szövevényes, intellektuális versekre esett. Később aztán állandóan azokat olvastatta velem, melyeket ő kedvelt. Véleménye szerint egy költemény legyen tömör és lehetőleg rövid. Nagy egyszerűséggel, elevenbe vágó képekből kell felépülnie.

Késő délután Oaxacában, ezen a padon üldögélve úgy tűnt, hogy Ceasar Vallejo verse mindig a vágyódás egy jellegzetes érzését ébresztette fel benne. Emlékezetből szavalni kezdtem la Gordának, nem annyira az ő kedvéért, inkább magamért.

*Vajon mit csinálhat most
andesi Ritám a drága
nádasok, vadcseresznye-fák lánya.
Most, mikor a lehangoltság fojtogat
a vérem, mint a lusta brandy elszunnyad.*

*Vajon mit tesz-vesz a kezével,
mellyel a feszes fehérséget vezeklő megadással vasalta délután.
Most elviszi az eső a vágyam, hogy menjek tovább.*

*Vajon mivé lett csipkézett szoknyája,
fáradozása, járása;
testének tavaszi cukornád aromája.*

*Biztosan az ajtóban áll,
a száguldó felhőket bámulva.
A cseréptetőn hangosat rikolt egy madár
s ő borzongva végre annyit mond csupán,
Jezzusom, hideg van már!*

39.

Don Juan emléke hihetetlen élénk lett. Ez nem a gondolat szintjén megjelenő emlék volt, és nem is a tudatos érzéseimben jelent meg. Egy ismeretlen fajta emlék volt, ami sírásra késztetett. Könnyek csorogtak a szememből, de nem hoztak enyhülést.

A délután utolsó órája mindig különös jelentőségű volt don Juan számra. Én is átvettem ezt, és azt is, hogy ha valami fontos dolog közelít felem, annak ebben az órában kell bekövetkeznie.

La Gorda a vállamra hajtotta a fejét. Ráhajtottam a fejem az övére. Így maradjunk egy darabig. Megnyugodtam, az aggodalom teljesen elszállt belőlem. Különös volt, hogy ez az egyszerű mozdulat, hogy fejemet La Gordára hajlítottam, ilyen nyugalmat hozhatott. Humorizálni szerettem volna vele, hogy össze kéne kötözní a fejünket. Aztán rájöttem, hogy képes lenne megtenni. A testem rázkódott a nevetéstől és éreztem, hogy alszom, ugyanakkor nyitva van a szemem; ha nagyon akarnám, fel is tudnék állni. Nem akartam megmozdulni, így maradtam, teljesen éberem, és mégis aludtam. Láttam az embereket, amint elsétáltak előttünk és megbámultak. Egyáltalán nem érdekelt. Általában zavart, ha észrevettek. Aztán egyszerre csak az emberek előttem óriási fehér fényfoltokká változtak át. Most láttam először életemben huzamosabb ideig fénytojásokat. Don Juan azt mondta nekem, hogy a látók az embereket fénytojásoknak látják. Voltak már felvillanásaim erről az észlelésről, de eddig még sohasem összpontosítottam erre a látásomat úgy, ahogy ezen a napon.

A fényfoltok először alakatlanok voltak, olyanok mintha a szemem nem fókuszált volna megfelelően. Aztán a másik pillanatban mintha végre elrendeződött volna a látásom és a fehér fényfoltok hosszúkás sugárzó tojásokká váltak. Nagyok, szinte óriásiak voltak, legalább három méter magasak és másfél méter szélesek.

Aztán egyszerre csak észrevettem, hogy a tojások már nem mozognak. Egységes tömegű fényességet láttam magam előtt. A tojások engem figyeltek, és fenyegetően hajoltak felém. Szándékosan megmozdultam és felültem. La Gorda mélyen aludt a vállamon. Egy csoport kamasz volt előttünk. Azt hitték, részegek vagyunk, és csúfoltak bennünket. A legmerészebb közülük la Gorda melléhez ért. Megráztam La Gordát és felébresztettem. Felálltunk és gyorsan eltávoztunk. Gúnyolódva követtek bennünket és trágárságokat kiabáltak ránk. A sarkon álló rendőr jelenléte térítette el őket, hogy tovább zaklassanak

40.

bennünket. Teljes csendben gyalogoltunk a tértől a kocsimhoz. Már majdnem este volt. Hirtelen La Gorda megragadta a karomat. Meredten bámult és a szája tátva maradt. Ujjával előre mutatott.

– Nézd! Nézd! – kiáltott. -- Ott a Naguál és Genaro!

Két embert láttam előttünk egy hosszú háztömbnyire befordulni a sarkon. La Gorda rohanni kezdett. Utánaszaladtam és megkérdeztem, biztos-e benne, hogy ők azok. Magánkívül volt. Azt mondta, amikor felpillantott, don Juan és don Genaro meredtek rá. Abban a pillanatban, amikor a tekintetük találkozott, továbbmentek.

Amikor a sarokhoz értünk, a két ember még mindig ugyanolyan távolságra volt tőlünk. Nem tudtam megállapítani, hogy ők azok. Vidéki öltözet volt rajtuk, szalmakalapot viseltek. Az egyik tagbaszakadt, izmos volt, mint don Juan, a másik pedig sovány, mint don Genaro. Befordultak a következő saroknál és mi zajosan utánuk rohantunk. Az utca, ahová befordultak, kihalt volt és a város széléhez vezetett, egy kissé balra kanyarodott. A két ember most éppen ehhez a kanyarhoz ért. Itt aztán történt valami, amiért úgy éreztem lehetséges, hogy valóban ők azok. Egy mozdulat volt, amit a soványabbik tett. Szinte teljesen felénk fordulva bólintott a fejével, mintha azt jelezné, kövessük. Ezt csinálta mindig don Genaro is, amikor az erdőket jártuk. Mindig előttem haladt és a fejének biccentésével biztatott, hogy érjem utol.

La Gorda torkaszakadtából kezdett kiabálni. – Naguál, Genaro, várjatok!

Elöttem rohant. A két férfi nagyon gyorsan haladt a félhomályba vesző kunyhók felé. Bemehettek valamelyikbe, vagy rátértek az egyik ösvényre, mert hirtelen eltűntek a szemünk elől.

La Gorda megállt és minden gátlás nélkül a nevüket kiabálta. Kijöttek az emberek megnézni, ki kiabál. Átkaroltam amíg lassan lecsendesedett.

– Ott voltak pontosan előttem – sírta --, alig három méterre. Amikor kiabálni kezdtem, hogy felhívjam rájuk a figyelmedet, egy pillanat alatt már egy háztömbnyire jártak előttünk.

Próbáltam megnyugtani. Teljes idegkimerültség jött ki rajta. Reszketve kapaszkodott belém. Én most már valamilyen okból teljesen biztos voltam, hogy a két ember nem don Juan és Genaro, ezért nem tudtam osztozni La Gorda izgalmában. Azt mondta, vissza kell

41.

vezessünk a házához, mert az erő nem engedi, hogy Los Angelesbe menjen velem, de még Mexikóvárosba sem. Az elutazásának még nem jött el az ideje. Meg volt róla győződve: az, hogy látta őket, egy jel volt számára. Déli irány felé tűntek el, az ő faluja felé.

Semmi ellenvetésem nem volt ebben a pillanatban, hogy visszaforduljunk. Mindazok után, ami ezen a napon történt velünk, halálosan fáradtnak kellett volna legyek. Helyette a legpazarabb életerőtől vibráltam, és ez azokra az időkre emlékeztetett, amikor együtt voltam don Juannal és úgy éreztem, falakat tudnék dönteni.

Amikor visszamentünk a kocsihoz, ismét a legszenvedélyesebb szeretet árasztott el La Gorda iránt. Sohasem tudnám eléggé megköszönni a segítségét. Arra gondoltam, bármit is tett, hogy segítsen *láttni* a fénylő tojásokat, sikerült neki. Olyan bátor volt, hogy a kicsúfolást, az esetleges bántást is megkockáztatta azzal, hogy ott ült velem a padon. Köszönetet mondtam neki. Úgy nézett rám, mintha örült lennék és mély gurgulázó nevetésbe tört ki.

– Én ugyanezt gondoltam rólad – mondta. – Azt hittem, hogy csak miattam tetted. Én is *láttam* a fény tojásokat. Nekem is ez volt az első alkalom. Mi *együtt láttunk!* Ahogyan a Naguál és Genaro szokták csinálni.

Ahogy kinyitottam a kocsiajtót La Gordának, teljes súlyával megütött mindaz, amit együtt végrehajtottunk. Egészen idáig érzéketlen voltam, mintha valami lelassult volna bennem. Most olyan erőteljes lett bennem ez az eufórikus érzés, mint nem régen La Gordának a kétségbeesése. Rohanni akartam az utcán és kiabálni. Most La Gordán volt a sor, hogy megnyugtasson. Leguggolt és a lábikrámat dörzsölgette. Furcsa mód azonnal megnyugodtam. Úgy éreztem, nehezemre esik a beszéd. A gondolataim előreszágulhattak mielőtt szavakká formálhattam volna őket. Nem akartam La Gordát azonnal visszavinni a szülővárosába. Úgy tűnt, még sok tennivalónk maradt. Mivel nem tudtam kifejezni világosan, mit is akartam, szinte visszavonszoltam a vonakodó La Gordát a térre, ahol ebben az órában nem volt üres pad. Majd éhen haltam, ezért bevonszoltam egy étterembe. Azt hitte, nem tud enni, de amikor kihozták az ételt kiderült, hogy ugyanolyan éhes volt, mint én. Az evés teljesen megnyugtató bennünket. Később, ezen az estén leültünk ugyanarra a padra. Egészen eddig visszafogtam magam, hogy ne beszéljek arról, mi történt velünk. La Gorda először nem

42.

akart semmit sem mondani. Az elmém az élénk életerő különleges állapotában volt. Voltak ehhez hasonló mozzanataim don Juannal is, de azokat rendszerint a hallucinációt okozó növények utóhatásának tulajdonítottam. Kezdtém felvázolni La Gordának, mit is *láttam*. Azok a fénytojások a legnagyobb hatást a mozgásukkal tették rám. Nem járkáltak. Lebegve és ugyanakkor mégis földhöz rögzítve mozogtak. Mozgásuk nem volt kellemes.

Mesterkél, esetlen és dőcögös volt. Amikor mozgásban voltak, az egész tojásforma kisebb és kerekesebb lett; mintha ugráltak, szökelltek volna, vagy nagy sebességgel fel-le rázkódtak volna. Ezzel igen kellemetlen idegvibrálást váltottak ki. A legjobban talán úgy tudnám érzékeltetni a mozgásuk által kiváltott fizikai rosszullétet, hogy olyan volt, mintha a mozi képernyőjén felgyorsultak volna a képek.

Másik dolog, ami zavart még, hogy nem tudtam felfedezni lábukat. Egyszer láttam egy balettet, ahol a táncosok a jégen korcsolyázó katonák mozdulatait utánozták. A hatás kedvéért hosszú, földig érő katonazubbonyt viseltek. Egyáltalán nem lehetett látni a lábukat, csak azt az illúziót, hogy a jégen suhannak. Az előttem parádézó, fénytojások azt a benyomást keltették, mintha egyenetlen felszínen siklottak volna. A fényeik szinte észlelhetetlenül rázkódtak fel-alá, de ahhoz pontosan elég volt, hogy szinte beteggé tegyenek. Amikor a tojások nyugalomban voltak, megnyúltak. Némelyikük olyan hosszúkas és merev lett, hogy ikonok hatását keltették bennem.

A fénytojások másik, talán még zavaróbb jellegzetessége a szemek hiánya volt. Eddig még sohasem láttam ennyire világosan, hogy mi élőlények mennyire hozzászoktunk a szemhez. A fénytojások teljesen élők voltak, és óriási kíváncsisággal vizsgálgattak engem. Láttam ahogy fel-alá ugráltak, felém hajoltak és *szemek nélkül nézegettek*.

Nagyon sok fénytojáson középtől lefelé hatalmas fekete foltok voltak. Másokon pedig egyáltalán nem volt. La Gorda elmondta, hogy a szaporodás aktusa olyan hatást gyakorol a női és férfi testekre, hogy lyuk keletkezik a gyomor alatt, de a foltok ezeken a fénytojásokon számomra egyáltalán nem tűntek lyukaknak. Fényesség nélküli részek voltak, de mélységük nem volt. Azok, melyeken fekete foltok voltak, puhának, fáradtaknak látszottak, tojás burkuk gyenge és opálszínű volt testük többi, fényes részéhez viszonyítva. A többi, folt nélküliek vi-

43.

szont széditően ragyogtak. Veszélyesnek éreztem őket, tele voltak energiával és fehérséggel.

La Gorda azt mondta, hogy azon nyomban, ahogy a fejemet ráhajtottam az övére, ő is az álmodáshoz hasonló állapotba került. Ébren volt, de nem tudott megmozdulni. Tudatában volt, hogy emberek ólálkodnak körülöttünk. Aztán *látta*, amint fényfoltokká, majd tojás alakú lényekké változtak át. Nem tudta, hogy én is *látok*. Először azt hitte, hogy rá vigyázok, de egyszerre olyan súlyos lett a fejem nyomása, hogy teljes tudattal arra a következtetésre jutott, hogy én is *látok*. Csak amikor felálltam és elkaptam a fiatalembert, aki csúfolódott rajta, sejtette, mi is történhetett volna vele.

A kettőnk látása abban különbözött egymástól, hogy ő bizonyos szálak alapján, amit „gyökérnek” nevezett, meg tudta különböztetni a férfit a nőtől.

A nőknél, mondta, oroszlán farokbojtszerű kötegekből álló szálak vannak, ezek a nemi szervek helyénél befelé nőnek. Azt magyarázta, hogy ezek a szálak az életadást szolgálják. Az embrió ahhoz, hogy növekedjen és táplálkozzon, a tápláló gyökök egyikéhez kötődik, és utána lyukat hagy maga után. A férfiaknál ezzel ellenkezőleg, rövidek a szálak, elevenek és szinte külön lebegnek a testük tömegétől.

Megkérdeztem tőle, hogy véleménye szerint mi volt az oka, hogy *együtt látunk*. Elzárkózott a választól, de intett, hogy folytassam a fejtegetésemet. Elmondtam neki, számomra egyetlen dolog látszik nyilvánvalónak: az érzelem lehetett a kiváltó ok.

Amikor azon a késő délután La Gorda és én leültünk don Juan kedvenc padjára és elkezdtem don Juan kedvenc versét mondani, nagyon megrohantak az érzelmek. Az érzelem kellett legyen, ami előkészítette a testemet. De ugyanakkor azt a tény is figyelembe kellett vegyem, hogy az *álmodás* gyakorlásával megtanultam a teljes csend állapotába kerülni, és úgy maradni, mintha egy gubó belsejéből néznék ki egy lyukon. Ebben az állapotban vagy el tudtam engedni a kontrollom egy részét és *álmodásba* menni át, vagy ragaszkodtam a kontrollomhoz és passzívan, gondolatok és vágyak nélkül maradtam. Egyébként nem hiszem, hogy ezek voltak a jelentős tényezők. Úgy gondoltam, amit La Gorda iránt éreztem, teremtette meg az *álmodás* körülményeit.

La Gorda szégyenlősen elnevette magát, amikor elmondtam neki.

44.

– Nem értek veled egyet – mondta. – Én azt hiszem, az történt, hogy a tested emlékezni kezdett.

– Hogy érted ezt, La Gorda? – kérdeztem.

Hosszú szünet következett. Úgy tűnt, vagy az ellen küzd, hogy olyat mondjon, amit nem akar, vagy kétségbeesve próbálta megtalálni a megfelelő szavakat.

– Nagyon sok dolog van, amit tudok – válaszolta –, és ugyanakkor mégsem tudom, mit tudok. Annyi mindenre emlékszem és végül oda jutok, hogy semmire sem emlékszem. Azt hiszem, te is ugyanilyen helyzetben vagy.

Bizonygatni kezdtem, hogy nem voltam ennek a tudatában. Nem hitte el.

– Egyszer azt hiszem, hogy valóban nem tudod – mondta La Gorda –, másszor pedig azt, hogy csak játszol velünk. Maga a Naguál is azt mondta, ő sem tudja. Most egy csomó dolog visszajön, amit mondott rólad.

– Mit jelent az, hogy a tested emlékezni kezd? – követeltem.

– Ne kérdezd – mondta mosolyogva. – Nem tudom, mire kellene emlékezned, vagy mit jelent, emlékezni. Én meg sohasem csináltam. Én nem tudok ennyit.
 – Van valaki közületek, aki ezt el tudná nekem mondani? – kérdeztem.
 – Senki – válaszolta. – Úgy hiszem én vagyok számodra a hírnök. Egy hírnök, aki most csak fél üzenetet hozott neked.
 Felállt és unszolni kezdett, hogy vigyem vissza a falujába. Túl kimerült voltam ahhoz, hogy elinduljunk. Javaslatomra körbe sétáltunk a téren. Végül leültünk egy másik padra.
 – Neked nem különös, hogy ilyen könnyen *láttunk* együtt? -- kérdezte La Gorda.
 Igazából nem tudtam, mire gondolt. Tétováztam a válasszal.
 – Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, úgy hiszem, mi már *láttunk* együtt ezelőtt? – kérdezte La Gorda, gondosan formálva a szavakat.
 Nem értettem, hogy gondolta ezt. Újból elismételte a kérdést, de még mindig nem fogtam fel az értelmét.
 – Mikor *láthattunk* volna együtt ezelőtt? – kérdeztem. – Ennek nincsen értelme.

45.

– Hát pont ez az – válaszolta. – Érthetetlen és mégis az az érzésem, hogy már *láttunk* együtt ezelőtt.
 A hideg futkosott a hátamon. Ismét eszembe jutott, mit éreztem abban a városban. La Gorda szólásra nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de megállt a mondat közepén. Megdöbbenően rám meredt és az ujját a számra tette, aztán szinte odavonszolt a kocsihoz.
 Egész éjjel vezettem. Beszélgetni, analizálni akartam a dolgokat, de La Gorda elaludt, mint aki el akarta kerülni a beszélgetést. Természetesen igaza volt. Kettőnk közül ő volt tudatában a túlanalizálás szétszóró hangulatának veszélyéről.
 Amikor megérkeztünk a házához és kiszállt az autóból, azt mondta, nem beszélhetünk róla, mi történt velünk Oaxacában.
 – Miért? – kérdeztem.
 – Nem akarom, hogy az erőnket fecséröljük – válaszolta. – Ez a varázslók módszere. Soha ne vesztesd el, amit nyertél.
 – De ha nem beszélünk róla, sohasem fogjuk megtudni, mi történt velünk – tiltakoztam.
 – Legalább kilenc napig nem beszélünk róla – mondta.
 – Nem beszélhetnénk csak magunk közt róla? – kérdeztem.
 – Pontosan ezt kell elkerülni – mondta. – Sebezhetőek vagyunk. Időt kell adni magunknak, hogy meggyógyulhassunk.

46.

3.

A másik én félelméi

– Meg tudnád mondani, mi folyik itt? – kérdezte Nestor, amikor azon az éjszakán mind együtt voltunk. – Hol voltatok tegnap kettesben?
 Elfelejtkeztem la Gorda javaslatáról, hogy jobban tesszük, ha nem beszélünk arról, ami velünk történt. Elkezdtem mesélni nekik, hogy először a szomszéd városba mentünk és ott egy igen különös házra bukkantunk. Hirtelen, mintha mindannyiukat remegés fogta volna el. Izgatottak lettek, összenéztek, majd la Gordára bámultak, mintha arra várnának, ő mondjon valamit.
 – Miféle ház volt? – kérdezte Nestor.
 Mielőtt válaszolhattam volna, la Gorda közbeavatkozott. Gyorsan kezdett beszélni, majdhogynem összefüggéstelenül. Világos volt számomra, hogy improvizál. Még mazatec nyelven is mondott szavakat és kifejezéseket. Lopva ejtett pillantásaival némán arra kért, nehogy megszólaljak.
 – Hogy állsz az *álmódással*, Nagual? – kérdezte aztán, egy olyan ember megkönnyebbülésével, mint aki megtalálta a kiutat. – Mindent tudni szeretnénk, amit csinálsz. Szerintem nagyon fontos, hogy beszélj róla.

47.

Hozzám hajolt és amilyen flegmán csak tudta, azt suttogta a fülembe, hogy amiatt kell az *álmódásomról* beszélnem, ami Oaxacában történt velünk.
 – Miért lehetne ez fontos számotokra? – mondtam hangosan.
 – Azt hiszem, nagyon közel vagyunk a végéhez – mondta ünnepélyesen la Gorda. – Számunkra most

kulcsfontosságú minden, amit teszel vagy mondasz.

Elmeséltem nekik azokat az eseményeket, melyeket igazi *álmodásomnak* tekintettem. Még don Juan mondta nekem, hogy nincs értelme hangsúlyt fektetni a próbálkozásokra. Alapszabály, mondta; ha háromszor van ugyanaz a vízióm, különleges figyelmet kell rá szenteljek; máskülönben a tanítvány próbálkozása csupán egy téglá a második figyelem fölépítésében.

Egyszer azt *álmodtam*, hogy fölébredek és kiugrom az ágyból azért, hogy szembesüljek magammal, aki még az ágyban alszik. Néztem magamat, ahogy alszom és megvolt az önkontrollom ahhoz, hogy emlékezzen rá: *álmodom*. Aztán az utasításokat követtem, amit don Juantól kaptam, miszerint el kell kerülni a hirtelen meglepetéseket, kizökkenéseket és mindent fenntartással kell fogadni. Az *álmodónak* higgadt kísérletezésbe kell kezdenie, mondta don Juan. Ahelyett, hogy saját testét vizsgálgatná, az *álmodó* kísétál a szobából. Hirtelen, anélkül, hogy tudtam volna hogyan, a szobám előtt találtam magam. Az a szintisza érzésem volt, hogy egyik pillanatról a másikra kerültem oda. Amikor először álltam a szobám ajtaja előtt, a hall és a lépcső monumentálisnak tűnt. Ha valamitől féltem azon az éjszakán, az a dolgok mérete volt. A valóságban teljesen normálisak voltak; a hall tizenöt méter hosszú volt, a lépcső pedig tizenhat fokból állt.

El nem tudtam képzelni, hogyan lehet megtenni ezt a hatalmas távolságot, amit érzékeltem. Tétováztam, aztán valami elindított, bár nemigazán jártam. Nem éreztem a lépteimet. Aztán már a korlátot fogtam. Láttam az alkaromat és a kezemet, de nem éreztem őket. Olyan erő segítségével kapaszkodtam, melynek semmi köze az általam ismert izomzathoz. Ugyanez történt, amikor megpróbáltam lemenni a lépcsőn. Nem tudtam hogyan kell menni. Egy lépést nem tudtam tenni. Mintha a lábaim össze lettek volna ragadva. Előredőlve láttam a lábaimat, de mozdítani nem tudtam se előre, se oldalra és a mellkasomhoz sem tudtam emelni őket. Úgy tűnt, ott ragadtam a lépcső tetején. Úgy

48.

éreztem magam, mint egy keljfeljancsi, aki bármelyik irányba képes eldőlni egészen a vízszintesig, aztán a nehéz, kerek súly a lábánál visszahúzza.

Óriási erőfeszítéssel próbáltam járni és úgy pattogtam lépcsőről lépcsőre, mint egy nagy labda. Hihetetlenül nagy figyelmet igényelt lejutni a földszintre. Nem tudom, hogyan lehetne másképp megfogalmazni ezt. Valamiféle figyelmességre volt szükségem az ugráló látvány megtartásához, hogy megakadályozzam annak szétesését illanó elemekből álló közönséges álomról.

Mikor végre a bejárati ajtóhoz értem, nem tudtam kinyitni. Kétségbeesetten próbáltam, de nem sikerült; de akkor földéztam, hogyan suhantam ki a szobámból, mintha az ajtó nyitva lett volna. Csak föl kellett idéznem a suhanás érzését és máris az utcán találtam magam. Sötét volt – a furcsa ólomszürke sötétség miatt semmiféle színt nem érzékeltem. Az érdeklődésemet azonnal egy nagy fénylő gyűrű vonta magára, közvetlenül előttem szemmagasságban. Inkább kikövetkeztettem, mint érzékeltem, hogy ez az utcai világítás, mivel tudtam, hogy van egy lámpa jobbra a sarkon úgy hat méter magasan. Rájöttem aztán, hogy nem tudok létrehozni olyan érzékelési állapotot, melyben meg lehetne ítélni hol a fönt, a lent, az itt vagy az ott. Minden rendkívül jelenlévőnek tűnt. Nem volt olyan mechanizmusom, mint a mindennapi életben, ami érzékelésemet összerendezné. Minden az előtérben volt és nem volt akaratom, amivel létrehoztam volna a megfelelő képi elrendezést.

Az utcán maradtam, zavarodottan, míg nem az az érzésem támadt, hogy lebegek. A sarkon álló fém póznába kapaszkodtam, ami a lámpát és az utcanévtáblát tartotta. Egy erősebb szellő fölemelt. Fölfelé csúsztam a póznán egészen addig, amíg az utca neve a szemem elé került: Ashton.

Hónapokkal később, amikor újra azt *álmodtam*, hogy alvó testemet nézem, már sok minden volt a tarsolyomban. *Álmodásaim* során már megtanultam, hogy ebben az állapotban csak az akarás számít, a test anyagságának nincs jelentősége. Ez csupán emlékezet, ami késlelteti az *álmodót*. Várakozás nélkül kisuhantam a szobából, mivel nem kellett járnom, sem az ajtó kinyitásával foglalkoznom, hogy mozogni tudjak. A hall és a lépcső nem tűnt olyan hatalmasnak, mint elsőre. Könnyedén suhantam egészen ki az utcára, ahol akaratom segítségével

49.

három sarokkal arrébb lendültem. Tudatára ébredtem aztán, hogy a fények látványa még mindig zavaró. Ha a figyelmemet rájuk fókuszáltam, tengernyivé nőttek. A többi elemét ennek az álomnak könnyű volt kezelni. Az épületek hatalmasak voltak, de kinézetük ismerős volt. Azon tűnődtem, mit tegyek. Aztán, szinte véletlenül, rájöttem, ha nem bámulok a dolgokra, hanem csak pillantásokat vetek rájuk, mint ahogy a nappali világban is tesszük, össze tudom rendezni, amit érzékelek. Más szóval, ha szóról szóra követem don Juan utasításait és az *álmodást* magától értetődőnek tekintem, a mindennapi életem érzékelési oldalát használni tudom. Néhány pillanat múlva a kép, ha nem is tökéletesen ismerőssé, de kezelhetővé vált.

Amikor legközelebb hasonló *álmom* volt, a kedvenc kávézómba mentem a sarkon. Azért választottam, mert a kora reggeli órákban mindig ide szoktam járni. *Álmomban* ugyanazokat az éjszakai pincérmőket láttam; embereket láttam enni sorban a pultnál és a pult legvégén, jobbra láttam egy különös figurát, akit szinte

mindennap látok céltalanul kószálni az UCLA-i egyetem területén. Ez az ember volt az egyetlen, aki valójában rám nézett. Abban a pillanatban ahogy beléptem, észlelt engem. Felém fordult és rám bámult.

Pár nappal később ébren ugyanazt az embert láttam ugyanabban a kávézóban a kora reggeli órákban. Egy pillantást vetett rám és úgy tűnt, fölismert. Arcán rémület jelent meg és elrohant anélkül, hogy beszélni tudtam volna vele.

Még egyszer visszatértem ugyanahhoz a kávézóhoz és ekkor *álmodásom* menete megváltozott. Miközben az utca túloldaláról néztem az éttermet, a látvány átalakult. Már nem az ismerős épületeket láttam. Helyettük egy ősi táj tárult a szemem elé. Már nem is éjszaka volt. Fényes nappal volt és előttem egy burjánzó völgy terült el. Nádszerű, mélyzöld mocsári növények nőttek mindenütt. Mellettem egy körülbelül három méter magas sziklapárkány volt. Egy óriási kardfogú tigris ült rajta. Kővé dermedtem. Sokáig farkasszemet néztünk. Az állat mérete elképesztő volt, de nem volt groteszk vagy aránytalan. Pompás feje volt, sötét borostyán színű nagy szeme, erős mancsa és hatalmas mellkasa. De legjobban szőrének színe nyűgözött le. Egységesen sötétbarna volt, majdnem csokoládé színű. A pörkölt kávé színére emlékeztetett, de fényes volt; furcsa, meglehetősen hosszú szőre volt, nem

50.

matt és nem csapzott. Nem hasonlított sem pumáéra, sem farkaséra, sem jegesmedvéére. Olyan volt, amit még sohasem láttam.

Onnantól kezdve a tigrissel való találkozásom szokásossá vált. Időnként a táj felhős és hűvös volt. Láttam a völgyben az esőt, a sűrű, bőséges esőt. Máskor a völgy napfényben fürdött. Elég gyakran más kardfogú tigriseket is láttam. Hallottam semmihez sem hasonlítható nyüszítő bögésüket – számomra a legfölkavaróbb hangot.

A tigris sohasem ért hozzám. Három-négy méterről bámultuk egymást. Mégis el tudom mondani, mit akart. Egy speciális légzésmódot mutatott nekem. Az *álmodásban* eljutottam arra a pontra, ahol olyan jól utánóztam a tigris légzését, hogy úgy éreztem, magam is tigrissé válok. Elmondtam a többieknek, hogy az *álmodásomnak* az lett a kézzelfogható eredménye, hogy a testem izmosabb lett.

Miután beszámolómat meghallgatták, Nestor csodálkozva mesélte, hogy az ő *álmodásuk* mennyire más, mint az enyém. Nekik különféle *álmodási* feladataik voltak. Ő mindenféle gyógy mód után kutatott, ami az emberi testet gyógyítja. Benigno feladata a jóslás, előrelátás volt és az, hogy megoldást találjon mindenfajta emberi problémára. Pablitonak építési módokat kellett fölfedeznie. Ez az oka annak, mondta Nestor, hogy ő gyógynövényekkel foglalkozott, Benigno jósolt, Pablito pedig ács volt. Hozzátette, hogy eddig csak az *álmodás* felszínét érintették és semmi lényeges beszámolnivalójuk nincs.

– Azt gondolhatnád, hogy már sokat haladtunk – folytatta –, de nem így van. Genaro és a Nagual csinált mindent helyettünk és a négy nő helyett. Magunktól még semmit sem csináltunk.

– Nekem úgy tűnik, a Nagual téged másképpen készített fel -- mondta Benigno, lassan és megfontoltan. – Biztosan tigris voltál valaha és kétségkívül újra az leszel. Ez történt a Naguallal is, ő már egyszer volt varjú és ebben az életben újra azzá vált.

– A baj csak az, hogy ilyen tigris manapság nem létezik – mondta Nestor. – Nem tudjuk, ilyen esetben mi történik.

Körbenézett, hogy a többieket is bevonja a társalgásba.

– Én tudom, mi történik – mondta la Gorda. – Emlékszem, Juan Matus nagual ezt *szellem álmodásnak* hívta. Azt mondta, egyikünk sem csinálta soha a *szellem álmodást*, mert nem vagyunk erőszakosak, nem rombolunk. Ő maga sem csinálta ezt soha. Azt is mondta, hogy

51.

aki így álmodik, annak az a sorsa, hogy szellem segítői és szövetségesei legyenek.

– Mit jelent ez, Gorda? – kérdeztem.

– Ez azt jelenti, hogy más vagy, mint mi – válaszolta komoran.

La Gorda nagyon nyugtalannak tűnt. Fölkelt és elkezdett föl-alá járkálni. Négyszer vagy ötször ide-oda ment, míg végül leült mellém.

Beszélgetésünkben űr támadt. Josefina érthetetlenül mormogott valamit. Ő is nagyon idegesnek tűnt. La Gorda megpróbálta megnyugtatni, ölegette és a hátát paskolta.

– Josefina szeretne neked mondani valamit Eligióról – mondta nekem la Gorda.

Némán és kérdőn mindenki Josefina felé fordult.

– Annak a ténynek az ellenére, hogy Eligio már eltűnt a föld színéről – folytatta la Gorda –, ő még mindig egy velünk. És Josefina mindig beszél vele.

A többiek hirtelen fölélnkültek. Egymásra néztek, majd rám.

– Álmodásban találkoznak – mondta la Gorda drámaian.

Josefina mély levegőt vett, az idegesség teljesen eluralkodott rajta. A teste rángatózott. Pablito ráfeküdt a padlón

és erőteljes légzésbe kezdett a rekeszizmával, kinyomva és behúzza azt, ezzel kényszerítve őt, hogy vele együtt lélegezzon.

– Mit csinál? – kérdeztem la Gordától.

– Mit csinálna! Hát nem látod? -- válaszolta élesen. Odasuttogtam neki, hogy annak tudatában vagyok, hogy megpróbálja megnyugtatni, de ez az eljárás új számomra. Azt mondta, hogy Pablito energiát ad Josefinának a teste középső részéből, ahol a férfiaknak fölöslegük van, úgy, hogy azt Josefina méhe fölé helyezi, ahol a nők az energiájukat tárolják.

Josefina fölült és rám mosolygott. Tökéletesen nyugodtnak tűnt.

– Mindig találkozom Eligióval – mondta. – Ő minden nap vár rám.

– Hogyhogy ezt sohasem mondtad? – kérdezte Pablito ingerülten.

– Nekem mondta – szólt közbe la Gorda, aztán hosszas magyarázatba kezdett azzal kapcsolatban, mit jelent mindannyiunk számára, hogy Eligio elérhető. Hozzátette, a tölem kapott jelre várt, hogy fölfedje Eligio szavait.

– Ne beszélj mellé, asszony! – kiabált Pablito. – Mondd el, mit mondott.

52.

– Nem neked szól! – kiabált vissza la Gorda.

– Hát akkor kinek? – kérdezte Pablito.

– A Nagualnak – kiáltott la Gorda, miközben rám mutatott.

La Gorda elnézést kért, amiért fölemelte a hangját. Azt mondta, hogy bármit is mondott Eligio, az annyira összetett és titokzatos, hogy ő nem sokat tud kiokoskodni belőle.

– Csak hallgattam őt. Ennyit tudtam csak tenni, rá figyelni -- folytatta.

– Úgy érted te is találkozol Eligióval? – kérdezte Pablito, olyan hangon, melyben a düh és a kíváncsiság keveredett.

– Igen – válaszolta la Gorda majdnem suttogva. – Nem beszélhettem róla, mert meg kellett várnom őt.

Rám mutatott, aztán két kézzel megtaszított. Egy pillanatra elvesztettem az egyensúlyomat és az oldalamba estem.

– Mi van? Mit csinálsz vele? – kérdezte Pablito nagyon mérgesen. – Így fejezik ki az indián szerelmet?

La Gordára néztem. Az ajkával jelezte, hogy maradjak csöndben.

– Eligio azt mondta, hogy te vagy a Nagual, de nem tartozol hozzánk – mondta nekem Josefina.

A szobában síri csönd támadt. Nem tudtam, mit kezdjek Josefina kijelentésével. Várnom kellett, míg valaki megszólal.

– Megkönnyebbültél? – gúnyolódott la Gorda.

Megmondtam nekik, hogy erről nem tudok véleményt mondani, sem ilyet, sem olyat. Mint a gyerekek, úgy néztek, mint a riadt gyerekek. La Gorda egy alaposan összezavarodott műsorvezető benyomását keltette.

Nestor fölállt és szembefordult la Gordával. Egy mazatec kifejezést mondott neki. Utasításnak vagy szidásnak tűnt.

– Mondj el mindent, amit tudsz, Gorda – folytatta spanyolul. -- Nem áll jogodban játszani velünk, csak magadnak megtartani valamit, ami ennyire fontos.

La Gorda hevesen tiltakozott. Elmagyarázta, hogy Eligio kérte erre, azért titkolta el, amit tudott. Josefina a feje bólintásával helyeselt.

– Ezt neked is mondta, Josefina? – kérdezte Pablito.

– Együtt voltunk – suttogta la Gorda alig hallhatóan.

– Úgy érted, te és Josefina *együtt álmodtok*? – kiáltotta tajtékozva Pablito.

53.

A meglepetés a hangjában teljes összhangban volt a többiekén végigfutó sokk-hullámmal.

– Mit mondott pontosan Eligio kettőtöknek? – kérdezte Nestor, amint a sokk elmúlt.

– Azt mondta, meg kell próbálnom segíteni a Nagualnak emlékeznie a bal oldalára – mondta la Gorda.

– Tudod, miről beszél? – kérdezte tölem Nestor.

Fogalmam sem volt, honnan tudhattam volna. Azt mondtam nekik, hogy saját magukhoz kell fordulniuk a válaszáért. De senki sem szólt semmit.

– Eligio más dolgokat is mondott Josefinának, amire nem emlékszik – mondta la Gorda. – Ezért egy kis bajban vagyunk. Eligio azt mondta, biztosan te vagy a Nagual és hogy segítened kell nekünk, de nem tartozol hozzánk. Csak ha sikerül emlékezned a bal oldaladra, akkor tudsz elvinni minket oda, ahová mennünk kell.

Nestor atyai módon beszélt Josefinához és arra biztatta, hogy emlékezzen Eligio szavaira, mintsem ragaszkodjon ahhoz, hogy nekem kelljen emlékezniem valamire, ami valamiféle kódolás alatt kell, hogy álljon, mivel egyikünk sem tudja igazán, miről van szó.

Josefina megremezt és olyan képet vágott, mint akit egy nehéz súly nyom lefelé. úgy nézett ki, mint egy

összenyomott rongybaba. Elragadtatással néztem.

– Nem megy – mondta végül. – Tudom miről beszél, amikor éppen beszél hozzám, de most képtelen vagyok elmondani, mit mondott. Nem jön elő.

– Emlékszel szavakra? – kérdezte Nestor. – Akár csak egyetlen szóra?

Kidugta a nyelvét, ide-oda rázta a fejet és közben sikoltott.

– Nem. Képtelen vagyok – mondta kis idő múlva.

– Milyen jellegű *álmodást* végzel? – kérdeztem.

– Azt az egyet, amit tudok – csattant föl.

– Én már meséltem neked az enyémről – mondtam neki. – Most te mesélj a tiédre.

– Becsukom a szemem és látom a falat – mondta. – Olyan, mint egy ködfal. Eligio ott vár rám. Átvisz rajta és dolgokat mutat, azt hiszem. Nem tudom, mit csinálunk, de együtt csinálunk dolgokat. Aztán

54.

visszahoz a falhoz és elenged. Én visszajövök és elfelejtem, amit láttam.

– Hogyan történt az, hogy la Gorda is veled ment? – kérdeztem.

– Eligio mondta, hogy vigyük őt is – mondta. – Ketten vártunk la Gordára és amikor ő belepert az *álmodásba*, elkaptuk őt és a fal mögé húztuk. Ez kétszer történt meg.

– Hogyan kaptátok el? – kérdeztem.

– Nem tudom! – válaszolta Josefina. – De várni fogok rád és amikor *álmodsz*, elkaplak és akkor tudni fogod.

– Bárkit el tudsz kapni? – kérdeztem.

– Persze – mondta mosolyogva. – De nem szoktam, mert energiapocsékolás. La Gordát elkaptam, mert Eligio azt mondta, hogy szeretne neki valamit mondani, mivel ő kiegyensúlyozottabb, mint én.

– Akkor Eligio neked is el kellett, hogy mondja ezeket a dolgokat, Gorda – mondta Nestor olyan határozottsággal, mely tőle ismeretlen volt

La Gorda szokatlan gesztust tett. Leeresztette a fejet, széthúzta a száját, megvonta vállát és két kezét a feje fölé emelte.

– Josefina már elmondta nektek, mi történt – mondta. – Képtelen vagyok emlékezni. Eligio más sebességgel beszélt. Ő beszélt, de a testem nem értette, mit mond. Nem, nem. Pontosabban a testem nem emlékszik. Tudom, azt mondta, a Nagual emlékezni fog és elvisz minket oda, ahová mennünk kell. Nem mondhatott többet, mert olyan sok mondanivaló volt és olyan kevés idő. Azt is mondta, hogy valaki nagyon vár engem, de arra nem emlékszem ki.

– Ez minden, amit mondott? – kérdezősködött tovább Nestor.

– Amikor másodszor láttam, azt mondta nekem, hogy előbb vagy utóbb mindannyiunknak emlékeznünk kell a bal oldalunkra, ha el akarunk jutni oda, ahová mennünk kell. De ő az első, akinek emlékeznie kell.

Rám mutatott és újra megtaszított, ahogy már korábban is. Lökésének erejétől mint egy labda, úgy gurultam.

– Miért csinálod ezt, Gorda? – kérdeztem kicsit mérgesen.

– Csak segíteni próbálok, hogy emlékezz – mondta. – Juan Matus Nagual javasolta, hogy időnként lökjelek meg, akkor kizökkensz.

La Gorda egy gyors és váratlan mozdulattal átölelt.

55.

– Segíts, Nagual – kérte. – Ha nem teszed, az nekünk rosszabb a halálnál.

Majdnem sírtam. Nem az ő kényszerhelyzetük miatt, hanem mert éreztem, valami fölkavarodott a bensőmben. Valami, ami azóta ki akar törni, mióta meglátogattuk azt a várost.

La Gorda kérése szívzaggató volt. Aztán újabb rohamom volt, ami hiperventillációnak tűnt. Kivert a hideg verejték, aztán a gyomrom kezdett fájni. La Gorda teljes odaadással törődött velem.

La Gordának nagy gyakorlata volt abban, hogy várjon a tények fölfedésével, ezért nem volt hajlandó megbeszélni, hogy *együtt láttunk* Oaxacában. Napokon át tartózkodó, és határozottan közömbös volt. Arról sem akart beszélgetni, hogy rosszul lettem. Ahogy a többi nő sem. Don Juan gyakran hangsúlyozta annak szükségességét, hogy ha tartogatunk valamit, annak elengedésével meg kell várnunk a legalkalmasabb időpontot. Megérteltem la Gorda cselekedeteinek mechanizmusát, bár következetes várakozását inkább idegesítőnek, mint szükségszerűnek találtam. Mivel nem maradhattam velük túl sokáig, erősködtem, hogy mind össze kéne jönnünk és megosztani egymással, amit tudunk. Hajthatatlan volt.

– Várnunk kell – mondta. – Esélyt kell adnunk a testünknek, hogy az megoldást találjon. A mi feladatunk az emlékezés feladata, de nem az agyunkkal, hanem a testünkkel. Ezt mindenki így gondolja.

Vizsgálódva nézett rám. Annak jelét kereste, hogy én is megértettem a feladatot. Bevallottam, hogy alaposan össze vagyok zavarodva, mivel kívülálló vagyok. Én egyedül vagyok, míg ők támaszul szolgálnak egymásnak.

– Ez a harcosok csöndje – mondta nevetve, majd békülékeny hangon hozzátette – ez a csönd nem azt jelenti,

hogy másról nem beszélhetünk.

– Talán újra beszélhetnénk az emberi forma elvesztéséről -- mondtam.

Tekintete bosszússá vált. Hosszasan magyaráztam, hogy amikor számomra új témáról beszélünk, akkor különösen szükségem van arra, hogy azt újra meg újra tisztázzuk.

– Pontosan mit szeretnél tudni? – kérdezte.

– Bármit, amit mondani szeretnél – mondtam.

56.

– A Nagual azt mondta nekem, hogy az emberi forma elvesztése szabadságot hoz – mondta. – Ezt elhiszem. De nem érzem ezt a szabadságot, még nem.

Egy pillanatra csönd lett. Nyilvánvalóan azt figyelte, hogyan reagálok.

– Milyen szabadság ez, Gorda? – kérdeztem.

– A szabadság, hogy emlékezz magadra – mondta. – A Nagual mondta, hogy az emberi forma elvesztése olyan, mint egy spirál. Szabadságot ad, hogy emlékezni tudj, ami egyre szabadabbá tesz.

– Miért nem érzed meg ezt a szabadságot? – kérdeztem. Csettintett a nyelvével és megvonta a vállát. Úgy tűnt, zavarja vagy ellenére van, hogy erről tovább beszéljünk.

– Én hozzád kötődöm – mondta. – Amíg el nem veszted az emberi formád, hogy emlékezni tudj, én nem tudhatom, mi ez a szabadság. De előfordulhat az is, hogy csak akkor leszel képes az emberi formádat elveszíteni, ha először emlékezel. Egyébként sem kellene erről beszélnünk. Miért nem mész és beszélgetsz a Genarókkal?

Úgy szólt hozzám, mint mikor az anya játszani küldi gyermekét. De én egyáltalán nem bántam. Könnyen lehet, hogy mástól ugyanezt a hangnemet önteltségnek vagy lenézésnek vettem volna. De szerettem vele lenni, ez volt a különbség.

Genaro házában találtam meg Pablito, Nestort és Benignót. Különös játékot játszottak. Pablito egy méterrel a föld fölött függött valami fekete bőr hámszerűségben, ami a hóna alatt a mellkasára volt szíjazva. A hám vastag bőrmellényre emlékeztetett. Mikor a figyelmemet rá fókuszáltam, észrevettem, hogy Pablito valójában vastag bőrszíjakon áll, amelyek mint kengyelek vannak a hámoz hurkolva. A szoba közepén függött, két kötél tartotta, ami át volt vetve a tetőt tartó gömbölyű keresztgerendán. Mindkét kötél fémgyűrűvel volt magához a hámoz erősítve Pablito vállai fölött.

Nestor és Benigno egy-egy kötelet tartott. Egymással szemben álltak, húzásuk erejével tartva Pablito a levegőben. Pablito minden erejével két vékony, hosszú rúdhoz kapaszkodott, melyek be voltak ásva a földbe és kényelmesen illettek összeszorított kezébe. Pablito balján Nestor, jobbán pedig Benigno állt.

Az egész három-oldalú kötélhúzásnak tűnt, kegyetlen csatának a húzók és a függő között.

57.

Amikor a szobába léptem, csak Nestor és Benigno nehéz lélegzetét hallottam. Az erőlködéstől dagadt a kar- és nyakizmuk.

Pablito mindkettőt szemmel tartotta, villámgyors pillantásokat vetve hol az egyikre, hol a másikra. Annyira belemerültek a játékba, hogy észre sem vették, hogy beléptem, vagy ha észre is vettek, üdvözléssel nem akarták koncentrációjukat megszakítani. Nestor és Benigno teljes csöndben bámulták egymást tíz-tizenöt percig. Aztán Nestor úgy tett, mintha nem húzná a kötelet. Benigno nem dőlt be neki, de Pablito igen. Szorított bal kezének fogásán, a lábát nekitámasztotta a rúdnak, hogy tartását megerősítse. Benigno támadásra használta föl a helyzetet, pontosan abban a pillanatban, amikor Pablito szorítása enyhült, hatalmasat rántott a kötélen.

Benigno húzása váratlanul érte Pablito és Nestort. Benigno teljes súlyával a kötélen csüngött. Nestor ki volt játszva. Pablito kétségbeesetten harcolt az egyensúlyáért. De hasztalan. Ezt a kört Benigno nyerte.

Pablito kimászott a hámból és odajött hozzám. Megkérdeztem tőle, mi ez a különös játék. Valahogy nem nagyon akart beszélni. Nestor és Benigno csatlakozott hozzánk, miután felszerelésüket lerakták. Nestor azt mondta, hogy a játékot Pablito tervezte, aki ezzel a szerkezettel az *álmodásban* találkozott, aztán játékként megalkotta. Először segédeszközként használták ahhoz, hogy ketten egyszerre feszítsék meg izmaikat. Mindig váltották, hogy ki van föllógatva. De aztán Benigno *álmodása* utat nyitott egy olyan játékhoz, melyben mindhárman megfeszítik izmaikat, élesítik vizuális képességeiket azáltal, hogy néha órákig az éberség állapotában maradnak.

– Benigno úgy gondolja, hogy ez segít a testünknek emlékezni -- folytatta Nestor. – Például la Gorda hátborzongató módon játszik. Mindig nyer, mindegy melyik pozícióban van. Benigno szerint azért, mert az ő teste emlékezik.

Megkérdeztem őket, náluk is csendre van-e. Nevettek. Pablito azt mondta, hogy la Gorda mindennél jobban szeretne olyan lenni, mint Juan Matus Nagual, szándékosan utánozza, a legapróbb részletekig.

– Úgy érted beszélhetünk arról, ami előző éjjel történt? — kérdeztem majdnem zavartan, mivel la Gorda olyan határozottan ellene volt.

58.

– Minket nem érdekel – mondta Pablito. – Te vagy a Nagual!

– Benigno emlékszik valami igazán furcsa dologra – mondta Nestor anélkül, hogy rám nézett volna.

– Én magam úgy gondolom, hogy zavaros álom volt – mondta Benigno. – De Nestor úgy gondolja, hogy nem.

Türelmetlenül vártam. A fejem mozdulatával siettettem őket, hogy folytassák.

– A minap arra emlékezett, hogyan tanítottad őt puha tulajon nyomokat keresni – mondta Nestor.

– Biztos csak álom volt – mondtam.

Nevetni akartam a dolog képtelenségén, de mindhárman várakozón néztek rám.

– Képtelenség – mondtam.

– Egyébként jobb, ha most mondom, hogy nekem is van hasonló emlékem – mondta Nestor. – Sziklákhoz vittél és megmutattad, hogyan kell elrejtőzni. És ez nem zavaros álom volt; ébren voltam. Egy nap Benignóval sétáltam. Növényeket kerestünk, amikor hirtelen emlékeztem arra, amit tanítottuk. Így elrejtőztem és Benignót halálra ijesztettem.

– Én tanítottalak! Hogy lehet ez? Mikor? – kérdeztem. Kezdttem ideges lenni. Pedig nem tűntek úgy, mint akik viccelnek.

– Mikor? Hát ez az – mondta Nestor. – Nem tudunk rájönni, mikor. De Benigno és én tudjuk, hogy te voltál. Elnehezültem, és nyomást éreztem. Nehézzé vált a lélegzetem. Attól féltem, újra rosszul leszek. Ott, akkor elhatároztam, hogy elmondom nekik, amit la Gorda és én *együtt láttunk*. Megnyugtató, ahogy erről beszéltem. A beszámolóm végére visszanyertem önkontrollomat.

– Juan Matus nagual egy kicsit nyitva hagyott bennünket – mondta Nestor. – Mindannyian *látunk* egy kicsit. Lyukakat *látunk* azokban az emberekben, akiknek gyereke van és időről időre egy kis izzást is *látunk* az emberekben. Mivel egyáltalán nem *látasz*, úgy tűnik a Nagual teljesen bezárva hagyott téged, így belülről fogod kinyitni magad. Most segítettél la Gordának és ő vagy belülről látott, vagy csak egyszerűen te vitted magaddal. Azt mondtam nekik, hogy ami Oaxacában történt, talán szerencsés véletlen volt.

59.

Pablitónak eszébe jutott, hogy el kellene mennünk Genaro kedvenc sziklájához és ott ülnünk úgy, hogy a fejünk összeér. A másik két férfi zseniálisnak tartotta az ötletet. Nekem sem volt ellene kifogásom. Bár sokáig ültünk ott, semmi sem történt. Azonban nagyon nyugodt állapotba kerültünk.

Miközben még mindig a sziklán voltunk, meséltem nekik arról a két emberről, akikről la Gorda azt hitte, hogy don Juan és don Genaro. Lecsúsztak a szikláról, és valósággal odarángattak la Gorda házához. Nestor volt a legnyugtalanabb. Szinte zavarodott volt. Csak annyit tudtam kihúzni belőlük, hogy ilyen természetű jelle vártak.

La Gorda az ajtóban várt minket. Tudta, mit mondtam nekik.

– Csak időt akartam adni a testemnek – mondta, mielőtt megszólaltunk volna. – Halálbiztosnak kellennem, de az is vagyok. A Nagual volt az és Genaro.

– Mi van azokban a kunyhókban? – kérdezte Nestor.

– Nem mentek be – mondta la Gorda. – Továbbmentek a nyílt mezők felé, kelet felé. Ennek a városnak az irányába.

Úgy tűnt, la Gorda mindent megtett, hogy megbékítse őket. Kérte, hogy maradjanak, de nem akartak. Elkészöntek és elmentek. Biztos voltam benne, hogy kellemetlenül érzik magukat la Gorda jelenlétében. Ő nagyon dühösnek látszott. Én viszont élveztem temperamentumos kifakadását és ez szöges ellentétben állt azzal, ahogy normálisan reagálnék. Mindig feszült lettem, ha valaki a jelenlétemben ideges volt. La Gorda volt az érthetetlen kivétel.

A kora esti órákban mindannyian összesereglettünk la Gorda szobájában. Úgy tűnt, mindenki a gondolataiba van elmerülve. Csöndben ültek és a padlót bámulták. La Gorda próbált beszélgetést kezdeményezni. Elmondta, hogy nem töltötte haszontalanul az időt, összeadta, amit tudott és végül kialakult valami megoldás.

– Ez nem összeadás kérdése – mondta Nestor. – Ez a test emlékezésének feladata.

Úgy tűnt, egymás között beszélhettek erről, mert a többiek egyetértően bólogattak Nestor kijelentésére. Így la Gorda és én kívül rekedtünk.

– Lydia szintén emlékszik valamire – folytatta Nestor. – Azt gondolta, hogy csak az ő hülyesége, de amint hallotta, hogy én mire em-

60.

lékszem, elmondta nekünk, hogy ez a Nagual itt elvitte őt egy gyógyítóhoz és otthagya, hogy az meggyógyítsa a szemét.

La Gorda és én Lydia felé fordultunk. ő leeresztette a fejét, mintha zavarban lenne. Motyogott. Úgy tűnt, az

emlék túl fájdalmas neki. Elmondta, amikor don Juan először rátalált, fertőzött volt a szeme és nem látott. Valaki elvitte őt kocsival nagyon messzire egy gyógyítóhoz, aki meggyógyította. Mindig is meg volt győződve arról, hogy ezt don Juan tette, de amikor meghallotta a hangomat, rájött, hogy én voltam az, aki elvitte őt oda. Egy ilyen emlék képtelensége kínozza attól a naptól fogva, amikor először találkozott velem.

– A fülem nem hazudik nekem – tette hozzá Lydia hosszú csönd után. – Te voltál az, aki odavitt engem.

– Lehetetlen! Lehetetlen! – kiáltottam.

A testem irányíthatatlanul remegni kezdett. Kettősség érzése fogott el. Talán az, amit racionális önmagamnak nevezek, képtelenségében, hogy irányítsa a többi részemet, megfigyelő álláspontra helyezkedett. Egyik részem nézte, ahogy a másik remeg.

61.

4.

A ragaszkodás határainak áttörése

– Mi történik velünk Gorda? – kérdeztem, miután a többiek hazamentek.

– Testünk emlékszik, de képtelen vagyok rájönni, vajon mire – mondta.

– Szerinted igaz Nestor, Lydia és Benigno beszámolója?

– Hogyne. Nagyon szavahihető emberek. Nem beszélnek csak úgy a levegőbe.

– De amit mondanak, az teljes képtelenség! Te hiszel nekem, ugye Gorda?

– Én úgy vélem te nem emlékszel, de azért...

Nem fejezte be. Közelebb jött hozzám és a fülembe kezdte súgni, hogy van valami, amit Juan Matus Nagual megígértetett vele, hogy addig őrzi, míg a megfelelő pillanat el nem érkezik. Egy adu, amit csak akkor szabad felhasználni, ha már nincs más választás. Drámai hangon hozzátette, hogy a Nagual előre látta életük alakulását, azt, hogy hogyan fognak együtt élni, annak köszönhetően, hogy Josefínát Tulába vittem Pablítóhoz. Azt mondta Gorda, hogy van némi halovány esélye annak, hogy sikeresen működünk együtt, mint csoport, ha követjük a párokba-rendeztettség természetes rendjét. La Gorda elmagyarázta, hogy mióta párokra szakadtunk, egy élő organizmust hoztunk létre. Egy csörgőkígyót. A kígyó négy részre tagolódott, hosszú-

62.

ban pedig ketté. Egy férfi és egy női félre. Azt mondta, hogy ő és én voltunk az első tag, a fej. Egy hideg, számító, mérgező fej. A második tagot Nestor és Lydia alkotta: a kígyó erős és igazságos szívét. A harmadik tag, Pablito és Josefina a kígyó megbízhatatlan, mozgékony, hangulat befolyásolta hasa. A negyedik tag a farok, ahol a csörgő van, Benigno és Rosa, akik órákig tudnak fecsegni a maguk tiztíz nyelvéen.

La Gorda felegyenesedett a testhelyzetéből, amiből eddig a fülembe sugdosott. Rám mosolygott és gyengéden hátba veregetett.

– Eligio mondott egy szót, ami végül az eszembe jutott – folytatta. – Josefina egyetért velem, hogy Eligio az ösvény szót ismételte újra és újra. Ösvényen fogunk majd menni.

Esélyt sem adott, hogy kérdezzek valamit, közölte velem, hogy aludni fog egy kicsit, majd pedig összeszed mindenkit, mert túrára megyünk.

Éjfél előtt, holdvilágnál, gyalog indultunk neki. Először ugyan vonakodott mindenki, de la Gorda nagyon ügyesen felvázolta Don Juan állítólagos kígyómodelljét. Mielőtt elindultunk, Lydia azt javasolta, hogy szereljünk fel magunkat ezzel-azzal, arra az esetre, ha a kirándulás hosszúra nyúlna. La Gorda azonnal visszautasította a javaslatot, mondván, hogy fogalmunk sincs az utazás természetéről, s hogy Juan Matus nagual egyszer mutatott neki egy helyei, egy ösvény elejét, és azt mondta, hogy a megfelelő alkalommal menjünk oda és engedjük, hogy az ösvény ereje felfedje magát előttünk. La Gorda hozzátette, hogy az nem egy hétköznapi, kecskék járta gyalogút volt, hanem egy természetes vonal a földfelszínen, ami erővel és tudással tölthet fel bennünket, ha követni tudjuk, és eggyé tudunk válni vele.

La Gorda és Nestor közösen vezetett bennünket. La Gorda volt a lelkesítő erő, de Nestor ismerte ki magát a terepen. Gorda vezetett el bennünket a hegyekbe egy helyre, majd Nestor ment előre és talált egy csapást, amin haladhattunk. Alakzatunk magától értetődően a kígyó anatómiai felépítését követte. Elöl a fej, a vezető szerepében, majd sorra a többiek, a szív, a belek és végül a farok. Férfiak a nők jobbán, minden pár másfél méterrel az előtte lévő után.

Olyan gyorsan és csöndben mentünk, ahogy csak tudtunk. Egy ideig ugattak a kutyák, de amint feljebb értünk a hegyekbe, csak a tücs-

63.

kök ciripeltek. Hosszasan meneteltünk. Egyszer csak la Gorda hirtelen megállt és megragadta a karomat. Elénk mutatott. 20 vagy 30 méterre előttünk pontosan az út közepén, egy két méternél magasabb, óriási ember határozatlan körvonalait pillantottam meg. Elállta az utunkat. Sűrűn egymáshoz tömörültünk. Szemeinket a sötét árnyra szegeztük. Nem mozdult. Kisvártatva Nestor néhány lépést tett felé. Az alak csak eztán mozdult meg. Felénk jött. Amilyen hatalmasan nagy volt, olyan fürgén mozgott.

Nestor visszaroht. Abban a pillanatban, hogy Nestor ismét csatlakozott hozzánk, az alak megállt. Most la Gorda tett egy merész lépést fele. Erre a férfi is lépett egyet felénk. Nyilvánvaló volt, hogy ha tovább haladunk, összeütközünk az óriással. Bármi volt is, el nem bántunk volna vele. Mielőtt bebizonyosodott volna, magamhoz ragadtam a kezdeményezést és gyorsan hátrahúztam mindenkit, hogy eltereljem őket arról a helyről.

Teljes csendben visszagyalogoltunk la Gorda házához. Órákba tellett, míg odaértünk és a végére teljesen kimerültünk. Miután leültünk a szobában és kellően biztonságban éreztük magunkat, la Gorda beszélni kezdett.

– Kudarcot vallottunk – mondta nekem. – Nem akartad, hogy továbbmenjünk. Az a valami, amit az úton láttunk az egyik szövetségesed volt, ugye? Előbújnak rejtekhelyeikről, amikor előhúzd őket.

Nem válaszoltam. Nem volt értelme tiltakozni. Számtalan esetre emlékeztem, amikor azt hittem, hogy don Juan és don Genaro összejátszottak. Azt gondoltam, hogy amíg don Juan beszélt hozzám a sötétben, don Genaro áruhába öltözött, hogy engem megijesszen. Don Juan pedig váltig állította, hogy az egy szövetséges volt. Az elképzelés, hogy léteznek szövetségesek vagy valamiféle lények úgy általában, melyek kívül esnek mindennapi figyelmünk határain, képtelenségnek tűnt számomra. De aztán életem során rájöttem, hogy a szövetségesek kétségkívül léteznek, ahogy don Juan mindig is állította. Mint mondta, léteznek entitások szerteszét a világban.

Ellentmondást nem tűrő módon, mely ritkán történt velem mindennapi életem során, felpattantam és közöltem Gordával és a többiekkel, hogy ajánlatom van a számukra, s hogy élnek vele vagy sem, az tőlük függ. Ha készen állnak rá, hogy elköltözzenek, akkor én felelőséggel

64.

elviszem őket máshová. Ha nem, akkor felmentve érzem magam minden további kötelezettség alól.

Optimizmus és bizonyosság hullámát éreztem. Egyikük sem szólt semmit. Szótlatlanul néztek rám, mint akik önmagukban felméri a kijelentésem tartalmát.

– Mennyi időbe telne összeszedni a holmitokat? – kérdeztem.

– Nincs semmi összeszednivalónk – mondta Gorda. – Úgy megyünk, ahogy vagyunk és mehetünk most ebben a pillanatban, ha szükséges. Persze ha várhatunk vele három napot, akkor minden jobb lenne a számunkra.

– Mi a helyzet a házaikkal? – kérdeztem.

– Soledad gondját viseli majd.

Ez volt az első alkalom, hogy donna Soledad neve szóba került, amióta utoljára láttam. Annyira kíváncsi lettem, hogy teljesen megfélemeztem az éppen zajló drámáról és leültem. La Gorda tétovázott, vajon válaszoljon-e kérdésekre donna Soledadról. Nestor megelőzte és elmondta, hogy donna Soledad itt van a környéken, de nem lehet tudni, mit csinál. Jött és ment anélkül, hogy bárki észrevette volna. Úgy egyeztek vele, hogy ha kell, gondját viselik egymás házainak. Donna Soledad tudta, hogy előbb vagy utóbb távozniuk kell majd és magára vállalta, hogy elrendezi a hátramaradó ingatlanok dolgát.

– Hogyan tudjátok majd vele, hogy itt az idő? – kérdeztem.

– Az la Gorda dolga – mondta Nestor. – Mi nem tudjuk, hol van.

– Hol van donna Soledad, Gorda? – kérdeztem.

– Honnan a pokolból tudnám! – csattant fel la Gorda.

– Te vagy, aki hívja őt – mondta Nestor.

La Gorda rám nézett. Közömbös nézés volt, mégis megboroztam. Felismertem azt a tekintetet, de honnan? A testem mélye kavargott. Napfonomat szilárd volt, amilyennek még soha nem éreztem azelőtt. Rekeszizmom úgy tűnt, magától nyomódik felfelé. Azon tűnődtem, vajon lefeküdjek-e, amikor hirtelen állva találtam magamat.

– La Gorda nem tudja – mondtam. – Csak én tudom, hol van donna Soledad.

Ezen mindenki megdöbbsent, én talán jobban mint bárki más. Kijelentésemnek nem volt semmiféle racionális alapja. Abban a pillanat-

65.

ban azonban, amikor kimondtam, tökéletesen meg voltam győződve róla, hogy tudom, hol van donna Soledad. Olyan volt, mintha egy villám futott volna át a tudatomon. Láttam egy hegyvidéket nagyon egyenetlen és kopár csúcsokkal, egy csupasz, elhagyatott és hideg terepet. Mihelyt beszélni kezdtem, a következő tudatos gondolatom az volt, hogy biztosan valami filmben láttam azt a tájat, és hogy ezeknek az embereknek a társasága olyan nyomást gyakorolt rám, amitől kikészültem.

Elnézést kértem tőlük, amiért akaratom ellenére megtevesztettem őket. Ismét leültem.

– Úgy érted, hogy nem tudod, miért mondtad mindezt? – kérdezte Nestor.

Nagyon körültekintően választotta meg a szavait. A természetes az lett volna, legalábbis számomra, ha azt mondja: – Tehát valójában nem tudod, hol van donna Soledad. – Elmondtam nekik, hogy valami ismeretlen dolog kerített a hatalmába. Leírtam a terepet, amit láttam és a bizonyosságomat, hogy donna Soledad ott van.

– Ez elég gyakran megtörténik velünk – mondta Nestor.

La Gordához fordultam és ő bólintott. Kértem, magyarázza meg.

– Ezek az örült felkavaró dolgok folyamatosan jönnek az elménkbe – mondta la Gorda. – Kérdezd meg Lydiát, Rosát vagy Josefinát.

Amióta ebben az új felállásban éltek, azóta Lydia, Josefina és Rosa nem sokat szólt hozzám. Csak üdvözlésre és apró megjegyzésekre szorítkoztak az ételt és az időjárást illetően.

Lydia került a tekintetemet. Azt motyogta, hogy időnként úgy érzi, más dolgokra is emlékszik.

– Néha valóban gyűlöllek – mondta nekem. – Azt gondolom, csak tettetted, hogy hülye vagy. Aztán emlékszem, hogy nagyon beteg voltál miattunk. Te voltál az?

– Hát persze, hogy ő volt – mondta Rosa. – Én is emlékszem dolgokra. Emlékszem egy hölgyre, aki nagyon kedves volt hozzám. Megtanított rá, hogy hogyan tartsam magam tisztán. És ez a Nagual volt az, aki először vágta le a hajamat, míg a hölgy tartott engem, mert nagyon meg voltam rémülve. Az a hölgy szeretett engem. Mindig megölelt. Nagyon magas volt. Emlékszem, az arcomat a keblére hajtottam, amikor megölelt. Ő volt az egyetlen személy, aki valaha törődött velem. Boldogan meghaltam volna érte.

66.

– Ki volt az a hölgy, Rosa? – kérdezte la Gorda visszafojtott lélegzettel.

Rosa megvetően felém bökött az állával.

– Ő tudja – mondta.

Mindannyian rám meredtek, válaszra várva. Mire nagyon mérges lettem és kiabálni kezdtem Rosával, hogy igazán nem kéne vádaskodó kijelentéseket tennie. Én semmiképpen nem hazudtam nekik.

Rosa nem jött zavarba kitörésemről. Nyugodtan elmagyarázta, hogy emlékszik, a hölgy azt mondta neki, hogy egy napon majd visszatérek, miután felépültem betegségemből. Rosa úgy értette, hogy a hölgy ápolt engem, gondomat viselte, hogy felépüljek, s mivel felépültem, tudnom kell, ki volt ő, és hogy hol történt mindez.

– Miféle betegségben szenvedtem Rosa? – kérdeztem.

– Megbetegedtetél, mert nem tudtad tartani a világot – mondta teljes meggyőződéssel. – Valaki elmonda nekem, azt hiszem nagyon régen, mint ahogy Eligio is elmonda la Gordának az *álmodásban*, hogy te nem a mi emberünk vagy. Ezért elhagytál bennünket, és ezt Lydia soha nem bocsátja meg neked. Mindennél jobban fog gyűlölni téged.

Lydia tiltakozott és elmonda, hogy az érzelmeinek semmi köze ahhoz, amit Rosa mondott. Ő csupán csak türelmetlen és könnyen dühbe gurul a hülyeségeimen.

Megkérdejem Josefinát, vajon ő is emlékszik-e rám?

– Biztosra veheted – vigyorgott –, de tudod, én örült vagyok. Nem bízatsz bennem. Nem vagyok beszámítható.

La Gorda erősködött, hogy hallgassuk meg, mire emlékszik Josefina. Josefina eltökélte, hogy nem beszél. Egy darabig vitakoztak, végül Josefina beszélni kezdett hozzám.

– Mi haszna az emlékezésről fecsegni? Ezek csak szavak, szart sem érnek.

Úgy tűnt, Josefina pontot tett a beszélgetés végére. Nem volt már mit mondani. Néhány percnyi udvarias üldögélés után már éppen készülődtek felállni, amikor Josefina váratlanul megszólalt.

– Emlékszem, gyönyörű ruhákat vásároltál nekem – mondta nekem váratlanul. – Nem emlékszel, amikor leestem a lépcsőről egy üzletben? Majdnem eltörtem a lábamat és neked kellett kicipelnem engem.

67.

Újra leült mindenki és Josefinára szegezte tekintetét.

– Egy örült nőre is emlékszem – folytatta –, aki meg akart verni. Fel s alá kergetett, míg mérges nem leltél és leállítottad.

Elkeserítően éreztem magam. Úgy tűnt, mindenki Josefina szavain csüng, ámbar ő maga mondta, hogy ne higgyünk neki, hiszen örült. Igaza volt. Nekem mindez esztelen aberrációnak tűnt.

– Én is tudom, miért lettél beteg – folytatta – Ott voltam, de nem emlékszem hol. Elvittek téged azon a ködfalon túlra, hogy megkeressétek ezt a hülye Gordát, mert biztosan eltévedt. Te meg nem tudtál visszajönni. Amikor kihozták, már majdnem halott voltál.

Nyomasztó csend követte az elhangzottakat. Féltem bármit is kérdezni.

– Nem emlékszem, hogy mi a fenének ment be oda, vagy ki hozott téged vissza – folytatta. – Arra viszont emlékszem, hogy beteg voltál, és nem ismertél meg. Ez a hülye Gorda esküszik, hogy nem ismert téged, amikor

először jöttél ebbe a házba néhány hónappal ezelőtt. Én egyből tudtam, hogy ki vagy. Emlékeztem, te voltál a Nagual, aki megbetegedett. Tudod mit? Én azt hiszem, ezek a nők itt túlzottan belelovalják magukat a dolgokba, mint ahogy a férfiak is. Kiváltképp az a hülye Pablito. Kizárt dolog, hogy ne emlékezzenek. Ők is ott voltak.

– Emlékszel, hogy hol voltunk? – kérdeztem.

– Nem – mondta Josefina. – De felismerem, ha odaviszel. Amikor mindannyian ott voltunk, úgy hívtak minket: a részegesek, mert tántorogtunk. Én voltam a legkevésbé szédült közülünk, így hát igen jól emlékszem mindenre.

– Ki hívott bennünket részegeseknek? – kérdeztem.

– Téged nem, csak minket – válaszolt. – Nem tudom. Gondolom Juan Matus Nagual.

Rájuk néztem, mindegyik elkerülte a tekintetemet.

– Lassan a végére érünk – motyogott Nestor, mintha magához beszélne --, szemünkbe bámul a vég.

Úgy tűnt, a sírás határán áll.

– Boldognak és büszkének kellene lennem, hogy a végére értünk -- folytatta. – Mégis szomorú vagyok. Meg tudod ezt magyarázni, Nagual?

68.

Egyszerre csak mindannyian szomorúak lettek. Meg a dacos Lydia is.

– Mi van veletek? – kérdeztem kedélyesen. – Miféle végről beszéltek?

– Azt hiszem, mindenki tudja, minek van most vége – mondta Nestor. – Újabban különös érzéseim vannak. Valami hív bennünket és mi nem engedjük, pedig kéne. Ragaszkodunk.

Pablitonak volt egy lovagias pillanata, és azt mondta, hogy la Gorda az egyetlen közülük, aki nem ragaszkodik semmihez. A többiek szinte reménytelenül egoisták, állította.

– Juan Matus Nagual azt mondta, hogy egy jelből majd tudni fogjuk, hogy itt az ideje elmennünk – mondta Nestor. – Valami, amit igazán szeretünk, előlép, és magával ragad.

– Azt mondta, nem kell, hogy ez valami nagy dolog legyen – tette hozzá Benigno. – Bármilyen megteszi, amit szeretünk.

– A jel az én számomra ólomkatonák formájában jön majd, amim sose volt – mondta nekem Nestor. – Eljön hozzám egy sor huszár lóháton, és magával visz. Neked mi lesz a jeled?

Emlékszem, don Juan mondta nekem egy alkalommal, hogy a halál bármilyen elképzelhető dolog mögött ott lehet, akár egy pont mögött is a jegyzetömbömbön. Aztán pontos körülírást adott a halálomról. Korábban elmeséltem neki, hogy a Hollywood Boulvardon sétáltam Los Angelesben, amikor egy népszerű és együgyű dallamot játszó trombitászt hallottam. A zene egy hanglemezboltból jött az utca túloldaláról. Soha olyan gyönyörű dallamot még nem hallottam. Lenyűgözött. Le kellett ülnöm a járdaszegélyre. Tiszta érchangja egyenesen az agyamba hatolt. Éreztem a jobb halántékom fölött. Úgy megnyugtató, hogy megrémültem tőle. Amikor véget ért tudtam, nincs rá mód, hogy újra átéljem ezt az élményt. Volt annyi józanságom, hogy nem rohantam be a boltba és vásároltam meg a felvételt s hozzá egy magnót, hogy újrátsszam.

Don Juan azt mondta, hogy ezt a jelet olyan erőktől kaptam, melyek az emberek sorsát irányítják. Amikor eljön az ideje, hogy valamilyen formában elhagyjam a világot, ugyanazt a dallamot fogom hallani ugyanabban az elcsépelet idióta stílusban, ugyanattól az előadótól.

69.

Másnap őrjítő napjuk volt. Úgy tűnt, végtelenül sok dolguk akadt. La Gorda azt mondta, hogy minden apróságot maguknak kell elvégezniük segítség nélkül, egyedül, mert minden tennivalójuk nagyon személyes. Örültem, hogy egyedül lehetek. Nekem is volt néhány dolgom. Elhajtottam a közeli városkába, amely annyira felkavart. Egyenesen ahhoz a házhoz mentem, amely annyira elbűvölte la Gordát és engem. Kopogtam, mire egy hölgy jött elő. Kitaláltam egy történetet, hogy gyermekkoromban ott laktam, és újra látni szeretném a házat. Nagyon jóindulatú nő volt. Megengedte, hogy végigjárjam a házat s közben folyton elnézést kért a nem létező rendetlenségért.

A ház telve volt rejtett emlékekkel, ott voltak, éreztem őket, de egyiket sem tudtam felidézni.

A következő nap la Gorda hajnalban elment. Azt hittem, oda lesz egész nap, de délben visszatért. Nagyon zaklatottnak látszott.

– Soledad visszajött és látni akar – közölte szárazon.

Minden magyarázat nélkül elvitt Soledad házához. Donna Soledad az ajtóban állt. Fiatalabbnak és erősebbnek tűnt, mint legutóbb. Alig hasonlított arra a hölgyre, akit évekkorábban ismertem.

La Gorda, úgy tűnt, a sírással küszködik. Teljesen meg tudtam érteni. A feszültség, amin átmentünk, megmagyarázta hangulatát. El is ment egy szó nélkül.

Donna Soledad azt mondta, hogy csak egy kis ideje van, hogy beszéljen velem, ezért kihasználja minden percét. Különösen tiszteletteljesnek tűnt. Minden szavából kedvesség áradt.

Tettem egy mozdulatot, hogy félbeszakítsam, mert meg akartam kérdezni, hogy hol volt. A legtapintatosabb

módon utasított vissza. Azt mondta, hogy szavait nagyon körültekintően válogatta, és hogy az idő rövideje csak a szükséges dolgokat engedi elmondani.

Egy pillanatra a szemembe nézett, ami természetellenesen hosszúnak tűnt. Ez bosszantott. Ugyanezen idő alatt akár válaszolhatott is volna a kérdésekre. Majd a csendet megtörve, számomra abszurd dolgokat kezdett mondani. Azt mondta, hogy megtámadott engem, ahogy azt elvártam tőle azon a napon, amikor először léptünk át a párhuzamos vonalakon, és hogy ő csak azt reméli, hogy támadása hatásos volt és elérte célját. Kiabálni akartam, hogy én sose kértem semmi

70.

ilyesmire, és hogy nem tudok semmilyen párhuzamosokról, és amit mond, az értelmetlen. Kezét rányomta az ajkamra, mire önkéntelenül visszahőköltem. Szomorúnak tűnt. Azt mondta, most nem áll módunkban beszélgetni, mert két párhuzamos vonalon mozgunk, is egyikünknek sincs elég energiája átlépni a másikhoz. Csak a szemei árulták el nekem a hangulatát.

Minden ok nélkül kezdtem megnyugodni. Valami megkönnyebbült bennem. Észrevettem, hogy könnyek gördülnek le az arcomon. Majd egy pillanatra valami elképesztő érzés kerített hatalmába. Rövid pillanatra ugyan, de elég hosszúra ahhoz, hogy megrázza tudatosságom alapjait, vagy hogy kizökkentsen saját személyiségemből, vagy abból, amit úgy vélek, hogy én vagyok. Abban a rövid pillanatban tudtam, hogy nagyon közel állunk egymáshoz mind szándékunkban mind vérmérsékletünkben és a körülményeink is hasonlóak. Be akartam ismerni neki, hogy fáradtságos küzdelemben volt részünk, de ez a küzdelem még nem ért véget. Sosem fog véget érni. Ekkor elkészönt tőlem, mert mint feddhetetlen harcos tudta, hogy útjaink sosem keresztezik egymást újra. Végére értünk egy útnak. Rokonságunk, együvé tartozásunk utolsó hulláma tört fel, lényem elképzelhetetlenül sötét zugából. Egy villanás volt, olyan, mint valami elektromos töltődés a testemben. Átöleltem őt. A szám mozogni kezdett, valamit mondtam, aminek számomra nem volt értelme. Szemei felfénylettek. Ő is mondott valamit, amit nem értettem. Az egyetlen érzésnek, amit felfogtam, hogy áttörtem a párhuzamos vonalakat, nem volt semmi gyakorlati jelentősége. Volt valami kavargó gyötrelem bennem, ami törekedett kifelé. Egy megmagyarázhatatlan erő hatására darabjaimra hullottam. Nem tudtam lélegezni és minden elsötétült.

Éreztem, valaki gyengéden rázogatót. La Gorda arca élesedett ki előttem. Donna Soledad ágyán feküdtem, la Gorda mellettem ült. Egyedül voltunk.

– Hol van Soledad? – kérdeztem.

– Elment – válaszolt la Gorda.

Mindent el akartam mondani la Gordának, de ő megállított. Kinyitotta az ajtót. Az összes tanítványt kint volt. Rám vártak. Felvették a legszakadtabb ruhájukat. La Gorda elmagyarázta, hogy mindenüket

71.

összeszaggatták. Késő délután volt. Órákig aludtam. Az autóm la Gorda háza előtt parkolt. Szótlanul odagyalogoltunk. A többiek, mint a gyerekek beszuflódtak az autóba, mintha vasárnapi kocsikázásra indulnának. Mielőtt én is beszálltam volna, megálltam és a völgyet néztem. Testem lassan körbefordult, mintha saját akarata és elhatározása lenne. Éreztem amint megragadom a lényegét a helynek. Meg akartam őrizni, mert tudtam, hogy sosem fogom újra látni. A többiek bizonyára már megtették mindezt, mert nyoma sem volt rajtuk melankóliának. Csak nevetgéltek, viccelődtek. Beindítottam az autót és elhajtottunk. Amikor az utolsó kanyarhoz értünk, a Nap éppen lemenőben volt. La Gorda rám kiáltott, hogy álljak meg. Kiszállt, odaszaladt az egyik útszéli dombhoz, felkapaszkodott rá, hogy még utoljára egy pillantást vessen völgyére. Karjait kitárta és belélegezte a környéket.

Az út a hegyekből lefelé furcsán rövid és teljesen eseménytelen volt. Mindenki hallgatott. Próbáltam beszélgetni la Gordával, de ő egyszerűen visszautasított. Azt mondta, hogy azok a hegyek a hatalmukban szeretnék őket tartani, és ha nem őrzik erejüket, a hegyek nem engedik elmenni őket.

Amint a laposabb vidékre értünk, egyből felelevenedtek. Különösen la Gorda. Csak úgy pezsgett az energiától. Még információkkal is szolgált, anélkül, hogy hízelegnem kellett volna értük. Az egyik kijelentése az volt, hogy Juan Matus Nagual elmondta neki, és ezt donna Soledad is megerősítette, hogy létezik egy másik oldal is számunkra. A többiek ezt hallván, kérdésekkel és megjegyzésekkel csatlakoztak a beszélgetéshez. Olyan különös események emlékei zavarták meg őket, melyek logikusan nem történhetlek meg. Az hogy emlékeztek rám a távoli múltból annak ellenére, hogy néhányuk csak pár hónappal korábban találkozott velem először, több volt, mint amit képesek voltak felfogni.

Meséltem nekik találkozásomról donna Soledaddal. Leírtam érzéseimet arról, hogy korábban közelebről ismertem őt. Azt az érzetet is elmeséltem, amikor minden kétséget kizáróan átléptem a párhuzamos vonalakon. Zavarodottan reagáltak kijelentéseimre. Úgy tűnt, már hallották a kifejezést, de nem voltam biztos benne, hogy mindannyian értették a jelentését. Számomra ez egy metafora volt, de nem állíthatom, hogy az ő számukra is az volt.

72.

Amikor beértünk Oaxaca-ba, hangot adtak vágyuknak, hogy megnézzék a helyet, ahol la Gorda szerint don Juan és don Genaro eltűntek. Egyenesen odahajtottam. Kipattantak az autóból és úgy tűnt, betájolják magukat. Szimatoltak valami jelzés után kutatva. La Gorda abba az irányba mutatott, amerre szerinte don Juan és don Genaro elmentek.

– Szörnyű hibát követtél el, Gorda – mondta fennhangon Nestor. – Az nem keletre van, hanem északra.

La Gorda védekezett és kitartott véleménye mellett. A lányok hátba veregettek. Pablito is. Benigno diplomatikus maradt. Kitartóan néztek rám, mintha a válasz tőlem érkezne, ami így is lett. Volt nálam, a kocsiban egy Oaxaca térkép, miszerint az irány, amerre la Gorda mutatott, valóban északra volt.

Nestor megjegyezte, hogy ő mindvégig úgy érezte, elindulásuk nem volt sem erőltetett, sem korai. Szerinte jól volt időzítve. A többiek nem így látták. Gorda hibás helyzetmegítélése kétséget ébresztett bennük. Mindaddig azt hitték, la Gorda is, hogy a Nagual az ő városuk fele mutatott, ami azt jelentette, hogy ott kell maradniuk. Beismertem, hogy a szemrehányás végül is engem illet, mert bár nekem volt térképem, mégis elmulasztottam használni a megfelelő pillanatban.

Aztán megjegyeztem, hogy elfelejtettem megmondani nekik, hogy az egyik férfi, akiről úgy gondoltam egy pillanatra, hogy don Genaro volt, fejbiccentéssel intett nekünk. La Gorda szemei tágra nyíltak a meglepetéstől, ha ugyan nem a riadalomtól. Ő nem vette észre a mozdulatot. A biccentés csak nekem szólt.

– Hát ennyi! – kiáltott fel Nestor. – Sorsunk lezárult.

A többiekhez fordult, akik egy csapásra beszélni kezdtek. Egy heves kézmozdulattal csendre intette őket.

– Csak azt remélem, hogy mindannyian úgy és azt cselekedtetek, ahogy azt tennetek kellett, mintha sosem tértétek vissza – mondta. – Mert soha többé nem megyünk vissza.

– Igazat beszélsz? – kérdezte tőlem Lydia, tekintetében vadsággal, míg a többiek várakozásteljesen meredtek rám.

Biztosítottam őket, hogy semmi okom rá, hogy csak úgy kitaláljam ezt az egészet. Az a tény, hogy láttam azt az embert a fejével bólintani, semmi jelentőséggel nem bírt a számomra. Továbbá még csak biz-

73.

tos sem voltam benne, hogy azok ott ketten, don Juan és don Genaro voltak.

– Nagyon ravasz vagy – mondta Lydia – Talán csak úgy mondod nekünk mindezt, hogy békésen kövessünk.

– Most álljunk csak meg egy percre – szólt közbe la Gorda. – Ez a Nagual lehet olyan ravasz, amilyennek csak akarod, de ilyet sosem tenne.

Mindannyian egyszerre kezdtek beszélni. Megpróbáltam közbelépni és túlkiabálni őket, hogy amit láttam, attól semmi sem lesz más. Nestor nagyon udvariasan elmagyarázta, hogy Genaro azt mondta nekik, hogy amikor eljön az idő, hogy elhagyják a völgyet, majd tudatja velük valahogy, egy fejbiccentéssel. Elcsendesedtek, amikor azt mondtam, hogy ha sorsukat ez az esemény lezárja, akkor az enyémet is. Mindannyian megyünk északra.

Nestor aztán egy szálláshelyre vezetett bennünket, ahol meg szokott szállni, ha üzleti ügyeit intézi a városban. Szellemük magasra hágott. Túl magasra ahhoz, hogy jól érezzem magam. Még Lydia is zavarba hozott azzal, hogy elnézést kért, amiért olyan nehéz eset. Elmondta, hogy hitt la Gordának, és ezért nem törődött azzal, hogy hatásosan elvágja a kötődést. Josefina és Rosa is túlradóan viselkedtek. Újra meg újra hátba veregettek. Beszélni akartam la Gordával. Szükségem volt rá, hogy megbeszéljem az események folyását. Aznap este azonban nem tudtam egyedül maradni vele.

Nestor, Pablito és Benigno kora reggel elmentek, hogy elvégezzenek valamit. Lydia, Rosa és Josefina is elmentek, vásárolni. La Gorda arra kért, hogy segítsék neki új ruhákat venni. Azt akarta, hogy én válasszam ki azt az egyet, amelyikben azt az önbizalmat érezheti, amire egy képlékeny harcosnak szüksége van. Találtam neki nem csak ruhát, hanem egy teljes öltözetet. Cipőt, harisnyát és fehérneműt is.

Elvittem egy sétára. A városközpontban barangoltunk, mint két turista. Megbámultuk az indiánokat népi viseleteikben. Formátlan harcos lévén játszói könnyedséggel viselte elegáns öltözetét. Elragadóan nézett ki. Olyan volt, mintha soha nem öltözött volna másképp. Én voltam az, aki nem tudott hozzászokni.

74.

Fogalmam sem volt, mit kérdezhetnék tőle. Őszinte komolysággal elmondtam neki, hogy új megjelenése nagy hatással van rám. Nagyon józanul azt felelte, hogy a határok átlépése, ami hatott rám.

– Néhányat átléptünk az éjjel – mondta. – Soledad figyelmeztetett, hogy mire számíthatok, így hát engem felkészülten ért, de téged nem.

Lassan és tapintatosan magyarázni kezdte, hogy az előző éjszaka átléptünk a ragaszkodás néhány határán.

Minden szótagot kihangsúlyozott, mintha egy gyerekhez vagy egy idegenhez beszélne. Mégsem tudtam koncentrálni. Visszamentünk a szálláshelyünkre. Pihenésre volt szükségem. Végül mégis újra vásárolni mentem. Lydia, Rosa és Josefina nem találtak maguknak ruhát, de akartak maguknak valami olyat, mint la Gordáé volt.

A délután közepe fele már ismét a szálláshelyen voltam és csodálattal figyeltem a húgocskákat. Rosának nehézséget okozott magas sarkú cipőben járni. Éppen élcelődünk, hogy milyen hibái vannak, amikor lassan kinyílt az ajtó és Nestor látványosan belépett. Sötétkék öltönyt, világoslila inget és kék nyakkendőt viselt. Elegánsan volt fésülve, kicsit bolyhosra, mintha csak most szárították volna. Végigmérték a nőket és a nők is végigmérték őt. Majd Pablito lépeti be, akit Benigno követett. Mindnyájan szédítően jól néztek ki. Vadonatúj cipőt viseltek; öltönyeik, mintha méret után készültek volna.

Nem tudtam magam túltenni azon, hogy milyen jól alkalmazkodtak a városi viselethez. Nagyon emlékeztettek don Juanra. Városi ruhában látni a három Genarót annyira megdöbbentett, mint amikor don Juant láttam öltönyben. Átváltozásukat ennek ellenére azonnal el tudták fogadni. Másfelől, míg a nők átalakulásán egy cseppet sem csodálkoztam, valami oknál fogva mégsem tudtam azt megszokni.

Azt gondoltam, hogy a Genaróknak biztos egy kis varázsló szerencsájuk volt, hogy ilyen tökéletesen illő holmit találjak maguknak. Nevetve hallgatták, amint rajongva beszéltem a szerencsájükről. Nestor elárulta, hogy szabóval készítették az öltönyeiket hónapokkal ezelőtt.

– Van egy másik öltönyünk is – tette hozzá. – Sőt még bőröndünk is van, bőrből. Tudtuk, hogy időnk lejárt ezek között a hegyek között. Készen állunk, hogy elmenjünk innen. Természetesen először meg kell mondanod, hogy hová. És azt is, hogy mennyi ideig maradunk itt.

75.

Elmondta, hogy vannak üzleti ügyei még régről, melyeket le kell zárnia, s ahhoz időre van szüksége. La Gorda ekkor előlépett és teljes meggyőződéssel kijelentette, hogy még aznap éjjel elmegyünk, olyan messzire, amilyen messzire az erő engedi. Következésképp estig van idő üzleti ügyek intézésére. Nestor és Pablito tanácstalanul álldogáltak az ajtóban. Rám pillantottak jóváhagyásra várva. Azt gondoltam, hogy a legkevesebb, amit tehetek, hogy őszinte leszek velük, de la Gorda közbevágott, mielőtt elmondhattam volna, mennyire pokolian érzem magam amiatt, hogy nem tudom, mit fogunk pontosan csinálni.

-- Találkozunk a Nagual padjánál alkonyatkor – mondta la Gorda. -- Onnan megyünk majd el. Addig is tegyük azt, amit tennünk kell, vagy amit akarunk, abban a tudatban, hogy soha többé nem térünk vissza ebben az életben.

La Gorda és én egyedül maradtunk, miután mindenki elment. Egy hirtelen, ügyetlen mozdulattal a térdemre ült. Olyan könnyű volt, hogy vékony teste megrázkódott, ha megfeszítettem a vádlimat. Hajának különleges illatát viccelődve kibírhatalannak jellemeztem. Rázkódott a nevetéstől. Egyszer csak rám tört egy érzés, egy emlék s hirtelen egy másik la Gorda ült az ölemben. Kétszer akkora volt, mint amilyen most. Arca kerek volt és én ugrattam őt a parfümje miatt, ami a hajából áradt. Az volt az érzésem, én vigyázok rá.

Ennek a felkavaró emlékeknek a hatására felálltam. La Gorda nagy zajjal a földre esett. Részletesen elmeséltem neki az emléket, ami rám tört. Elmondtam neki azt is, hogy mindössze egyszer láttam őt kövéren, akkor is rövid ideig, így hát nem sok fogalmam maradt az akkori alakjáról. Mégis az imént volt egy vízióm az arcáról abból az időből, amikor még kövér volt.

Semmi megjegyzése nem volt. Levetette ruháit és felvette a régieket. – Még nem vagyok kész rá – mutatott az új ruhájára. – Van még egy dolgunk, mielőtt szabaddá leszünk. Juan Matus Nagual szerint mindannyian le kell üljünk egy erőhelyre, amit ő választott.

– Hol az a hely?

– Itt a környéken a hegyekben. Olyan, mint egy ajtó. A Nagual azt mondta, hogy van azon a helyen egy természetes repedés. Azt is mondta, hogy bizonyos erőhelyek afféle lyukak ezen a világon, és ha formátlan harcos vagy, átmehetsz az egyikben az ismeretlenbe, át egy másik világba. Az a világ és ez, amelyikben élünk, párhuzamosan he-

76.

Iyezkednek el. Nagyon valószínű, hogy mindannyiunkat átvittek már egyszer vagy máskor a két világ között húzódó vonalon, csak nem emlékszünk rá. Eligio ott van a másik világban. Néha elérjük *álmodás* során. Josefina természetesen a legjobb *álmodó* közöttünk. Ő minden nap áthalad azon a vonalon, de mivel bolond, ezért közömbös neki. Így Eligio segített nekem, hogy én is át tudjak menni, gondolván, hogy én intelligensebb vagyok, de én is ugyanolyan ostoba lettem, mint Josefina. Eligio azt akarja, hogy emlékezzünk a bal oldalunkra. Soledad azt mondta, hogy a bal oldal párhuzamos azzal, amit most élünk. Így hát, ha Eligio azt akarja, hogy emlékezzünk rá, akkor kellett, hogy járjunk ott. Mégpedig nem *álmodásban*. Ezért van az, hogy olyan elképesztő emlékek törnek fel belőlünk.

Logikusan következtetett. Világosan végigvezette tételeit. Tudtam, miről beszél. Azok a váratlanul feltörő

emlékek sehogyan sem illeszthetők a hétköznapiak folytonosságába. Nincs meg a helyük mindennapjaink esemény láncolatában.

La Gorda ledőlt az ágyra. Szeméből aggodalom sugárzott.

– Az aggaszt, hogy nem tudom, hogy hogyan találjuk meg azt az erőhelyet – mondta. – Márpedig az erőhely nélkül elutaznunk nem lesz lehetséges.

– Engem meg az aggaszt, hogy hova vigyelek benneteket, és aztán mit csináljak majd veletek – mondtam.

– Soledad azt mondta nekem, hogy északra megyünk majd fel egyenesen a határhoz – válaszolt la Gorda. – Néhányunk talán meg északabbra. De te nem jössz mindvégig velünk. Neked van egy másik sorsod is.

La Gorda elmélázott egy percre. Szemöldökét összeráncolta, olyan erősen próbálta rendezni gondolatait.

– Soledad azt mondta, hogy elviszel majd, hogy a sorsomat beteljesítem – mondta Gorda. – Én vagyok az egyetlen közülünk, aki felügylhet rád.

A riadalom biztosan kiült az arcomra. La Gorda mosolygott.

– Soledad azt is elmondta, hogy hasznavehetetlen vagy. Bár vannak pillanataid, amikor te vagy a Nagual. Az idő nagy részében azonban olyan vagy, mint egy örült, aki csak egypár pillanatra tiszta, s aztán visszatér az örületbe.

77.

Donna Soledad a megfelelő képet használta, hogy jellemezzen. Egy tiszta pillanatomban egész biztosan kellett, hogy legyen a számára, amikor tudatára ébredtem, hogy áttörtem a párhuzamos vonalakon. Ugyanaz a pillanat, alapállapotomból nézve a legképtelenebb és lehetetlenebb volt mind közül. Donna Soledad és én nyilvánvalóan két különböző vonalon gondolkodtunk.

– Mi egyebet mondott még neked? – kérdeztem.

– Azt mondta, hogy meg kell magamat erőltetnem, hogy emlékezzek – mondta la Gorda. – Kimerült abban, hogy próbálta előhozni az emlékeimet; ezért nem tudott veled foglalkozni.

La Gorda felállt; készen, hogy induljon. Sétálni vittem a városba. Nagyon boldognak látszott. Egyik helyről a másikra ment, hogy megnézzon mindent, szemét gyönyörködtetve a világon. Ezt az elképzelést már ismertem don Juantól. Azt mondta, hogy a harcos tudja, hogy várakozik és azt is tudja, hogy mire vár. S amíg várakozik, szemeivel gyönyörködik a világon. Számára egy harcos végső beteljesülése: az öröm volt. Azon a napon Oaxacában la Gorda szó szerint követte don Juan tanításait.

Késő délután, alkonyat előtt leültünk don Juan padjára. Benigno, Pablito és Josefina tűntek fel elsőnek. Néhány perccel később a másik három is csatlakozott. Pablito Lydia és Josefina közé ült és átkarolta őket. Mind átöltöztek régi ruháikba. La Gorda fölállt és elkezdett beszélni az erőhelyről.

Nestor kinevette, s a többiek is nevelni kezdtek.

– Soha többé nem veszel rá, hogy bedőlünk az irányításodnak -- mondta Nestor. – Megszabadultunk tőled. Tegnap éjjel átléptük a határokat.

La Gorda nyugodt volt, de a többiek mérgesek. Közbe kellett lépnem. Fennhangon azt mondtam, hogy többet akarok tudni a határokról, amiket átléptünk az előző éjjel. Nestor elmagyarázta, hogy az csak velük történt meg. La Gorda nem értett egyet. Úgy tűnt, a verekedés határán vannak. Félrehúztam Nestort és ráparancsoltam, hogy beszéljen nekem a határokról.

– Érzéseink mindent körbehatárolnak – mondta. – Minél jobban szeretünk, annál erősebb a határ. Mi szerettük otthonunkat; mielőtt elhagytuk volna, el kellett engednünk érzéseinket. Érzéseink az ottho-

78.

nunk iránt felmentek egészen a hegycsúcsokig, a völgyünkötől nyugatra. Az volt a határ. Amikor áthaladtunk a hegycsúcsok között, tudva, hogy soha többé nem térünk vissza, akkor törtük meg a határt.

– De én is tudtam, hogy soha nem térek vissza – mondtam.

– Te nem szeretted úgy azokat a hegyeket, mint mi – válaszolt Nestor.

– Majd meglátjuk – mondta la Gorda rejtélyesen.

– Az ő hatása alatt voltunk – mondta Pablito, miközben felállt és rámutatott la Gordára. ~ Az orrunknál fogva vezetett. Most látom, mennyire hülyék voltunk s mindez miatta. Hiába, eső után köpönyeg, de soha többé nem dőlünk be neki.

Lydia és Josefina csatlakozott Nestorhoz és Pablítóhoz. Benigno és Rosa úgy voltak ott, mintha a küzdelem nem érintené őket többé.

Ekkor megint volt egy pillanat, amikor ismét teljes meggyőződéssel, tekintélytől fűtötten viselkedtem. Felálltam és tudatos akaratom teljes hiányában bejelentettem, hogy ezennel átveszem az irányítást és felmentem la Gordát az alól a kötelezettsége alól, hogy magyarázatokkal szolgáljon és hogy felfedje ötleteit, mint egyetlen lehetséges megoldást. Amikor befejeztem a beszédet, megdöbbsenem merészségemen. Mindannyian, la Gordát is beleértve, boldogok voltak.

Az erő, ami a kirobbanásom mögött állt, először egy fizikai érzet volt, hogy a homloküregem kinyílik, aztán jött a bizonyosság, hogy tudom, mit akar tőlünk don Juan és pontosan tudom, hogy hol van az a hely, ahová el kell mennünk, mielőtt szabadok lehelnénk. Amint homloküregem kinyílt, volt egy látomásom a házról, ami nem hagyott nyugodni.

Elmondtam nekik, hová kell mennünk. Vita, sőt megjegyzés nélkül elfogadták az irányt, amit mutattam. Kijelentkeztünk a szállásunkról és elmentünk vacsorázni. Aztán fel s alá sétáltunk a téren úgy tizenegyig. Odahoztam az autót, ők nagy zajjal bezúfolódtak és nekivágtunk. La Gorda ébren maradt, hogy legyen kihez szólnom, míg a többiek alszanak. Aztán Nestor vezetett és ezalatt la Gorda és én aludtunk.

79.

5.

Egy csapat dühös varázsló

Hajnalban értünk a városhoz. Ekkor átvettem a kormányt és a ház felé hajtottam. Néhány sarokra a háztól la Gorda megkért, hogy álljak meg. Kiszállt a kocsiból és elindult a magas járdán. A többiek is kiszálltak és követtek la Gordát. Hozzám lépett Pablito, és azt mondta, hogy a téren parkoljak le, ami onnan egy háztömbnyire volt.

Abban a pillanatban, amint megláttam la Gordát a saroknál megfordulni, tudtam, hogy valami nincs rendben vele. Rendkívül sápadt volt. Mellém lépett és azt suttogetta, hogy a hajnali misére megy. Lydia is vele tartott. Átvágtak a téren és bementek a templomba.

Pablitót, Nestort és Benignót még sohasem láttam ilyen komornak. Rosa rémült volt, tátva a szája és rezzenéstelen szemmel a ház irányába meredt. Csak Josefina volt vidám. Barátságosan megveregette a hátamat.

– Hát ezt jól csináltad, te pimasz fráter – kiáltotta. – Jól kiverted a szart ezekből a szukákból.

Addig nevetett, míg szinte kifogyott a lélegzetből.

– Josefina, ez az a hely? – kérdeztem.

– Ez bizony – válaszolt. – Abban az időben la Gorda templomba járó volt.

– Emlékszel ott arra a házra? – kérdeztem odamutatva.

– Az Silvio Manuel háza – mondta.

80.

A név hallatára mindannyian összerázkódtunk. Enyhe elektromos sokkhoz hasonló ütés szaladt át a térdemen. A név egyáltalán nem volt ismerős, a testem mégis megrándult hallatára. A Silvio Manuel igen ritka név volt, folyékony, lágy hangzású.

A három Genaro és Rosa is ugyanolyan zavarodott volt, mint én. Észrevettem, mennyire elsápadtak, az érzéseimből ítélve én is ugyanúgy nézhettem ki, mint ők.

– Ki az a Silvio Manuel? – tudtam végre megkérdezni Josefínától.

– Na, most aztán megfogtál – mondta. – Nem tudom.

Azt hajtogatta, hogy ő bolond és semmit sem lehet komolyan venni tőle, amit mond. Nestor kérlelni kezdte, mondja el, bármire is emlékszik.

Josefina megpróbált gondolkodni, de nem az a személy volt, akinek nyomás alatt jól működik az emlékezete. Tudtam, jobban fog menni neki, ha senki sem kérdezi. Azt javasoltam, keressünk egy pékséget, vagy valami más helyet, és együnk.

– Azok nem engedtek nekem túl sok mindent csinálni abban a házban, ez minden, amire emlékszem – mondta váratlanul Josefina.

Hirtelen megfordult, mintha keresett volna valamit, vagy tájékozódni próbált volna.

– Valami hiányzik innen! – magyarázta. – Nem teljesen úgy van, ahogy azelőtt.

Megpróbáltam olyan kérdésekkel segíteni, mini például, hogy egy ház hiányzik, vagy újra lett festve, vagy új épült. De Josefina nem tudott rájönni, mi volt másképp.

A pékséghez mentünk és édes tekerceket vettünk. Amikor visszafele mentünk a térre, hogy la Gordát és Lydiát megvárjuk, Josefina hirtelen a homlokára ütött, mint akinek eszébe jutott valami.

– Tudom már, mi hiányzik – kiáltotta. – Az a hülye ködfal. Akkor itt volt, most pedig eltűnt.

Mindannyian egyszerre kezdtünk beszélni hozzá, kérdezni a falról, de Josefina zavartalanul folytatta tovább, mintha ott se lettünk volna.

– Egy ködfal volt, ami egész az égig ért – mondta. – Pont itt volt. Minden alkalommal, amikor elfordítottam a fejem ott volt. Az örületet hozta rám. Igen így volt; a francha is. Addig nem voltam bolond, amíg az a fal meg nem őrlített. Ha becsuktam a szemem, ha kinyitottam, mindig láttam. Azt hittem, az a fal üldöz engem.

81.

Egy pillanatra Josefina elvesztette természetes elevenségét. Kétségbeesett kifejezés jelent meg a szemében. Azoknak az embereknek a szemében láttam ezt a kifejezést, akik lelki megrázkódtatáson mentek át. Gyorsan javasoltam, egye meg az édes süteményt. Rögtön megnyugodott és enni kezdett.

– Nestor te mit gondolsz erről? – kérdeztem.

– Félek – mondta lágyan.

– Emlékszel valamire? – kérdeztem.

Tagadóan megrázta a fejét. Szemöldököm rándításával Pablito és Nestor is megkérdeztem. Ők is megrázták a fejüket.

– Rosa, hát te? – kérdeztem.

Rosa ugrott egyet, amikor meghallotta a kérdésemet. Olyan volt, mint aki megnémult. A kezében lévő édes tekercsre bámult, mint aki nem tudja eldönteni, mihez kezdjen vele.

– Hát persze, hogy emlékszik – mondta nevetve Josefina –, de halálosan meg van ijedve. Nem látod, hogy majd bepisil?

Josefina ezt a kijelentését végtelenül viccesnek találta. Kétrét görnyedve hahotázott, és leejtette a földre a süteményt. Aztán felvette, leporolta és megette.

– A bolondok mindent megesznek – mondta, és hátra veregetett. Úgy tűnt, Nestor és Benignót kellemetlenül érintette Josefina bohóckodása. Pablito viszont örömét lelte benne. Csodálat volt a szemében. Megrázta a fejét és csettintett a nyelvével, mint aki nem tudja elhinni, hogy valaki ilyen könnyed lehet.

– Menjünk a házhoz – ösztökölt bennünket Josefina. – Ott majd mindenfélét mesélek nektek.

Azt mondtam, meg kell várjuk la Gordát és Lydiát, meg egyébként is túl korán van még, hogy zavarjuk azt a kedves hölgyet, aki ott lakik. Pablito erre azt mondta, hogy amikor asztaloskodott ebben a városban, ismert egy házat, ahol átutazóknak főztek. Josefina nem akart várni, a házhoz akart menni, vagy enni. Javasoltam, hogy reggelizzünk, és arra kértem Rosát, menjen a templomba és hozza el la Gordát és Lydiát, de Benigno előzékenyen vállalkozott, hogy megvárja és utána a reggeliző helyre kíséri őket. Láthatóan ő is tudta, merre van az a hely.

Pablito nem vezetett egyenesen oda bennünket. Kérésemre egy hosszú kitérőt tettünk. Volt egy öreg híd a város szelén, amit meg akartam nézni. A kocsimból láttam azon a napon, amikor la Gordával

82.

a városba érkeztünk. Koloniál stílusú lehetett. Felmentünk a hídra, majd hirtelen megálltunk a közepén. Megkérdeztem egy férfit, aki ott állt, hogy régi-e ez a híd. Azt válaszolta, egész életében itt volt, pedig ő már elmúlt ötvenéves. Azt hittem, hogy a híd csak rám van ilyen különös hatással, de ahogy a többiekre néztem, láttam, rájuk is nagy hatást tett. Nestor és Rosa szinte levegőért kapkodtak. Pablito Josefina felé kapaszkodott, Josefina pedig belém.

– Emlékszel valamire Josefina? – kérdeztem.

– Ott van az az ördögi Silvio Manuel a híd másik oldalán -- mondta, és előre mutatott a híd vége felé.

Rosa szemébe néztem. Megerősítésképpen bólintott egyet és azt suttopta, hogy valami vár rá ott a másik oldalon, hogy elnyelje.

A két férfi sem volt segítségemre. Döböntően bámultak rám. Azt mondták, nem tudják, mi okból félnek. Egyetértettem velük. Éreztem, nincs az a pénz a világon, amiért át mernek menni éjszaka ezen a hídon. Csak azt nem tudtam, miért.

– Mire emlékszel még, Josefina? – kérdeztem.

– Nagy félelem van a testemben – válaszolt. – Nem tudok másra emlékezni. Az az ördög Silvio Manuel mindig ott van a sötétben. Kérdezd Rosát.

Fejmozdulatával biztatta Rosát, hogy beszéljen. Ő beleegyezően bólintott egypárszor, de nem tudott megszólalni. A feszültség, amit magamban tapasztaltam, értelmetlen, de mégis valódi volt. Mindannyian ott álltunk a híd közepén és képtelenek voltunk egy lépést is tenni előre, amerre Josefina mutatott. Végül Josefina visszafordult, és utána mindannyian visszasétáltunk a város központjába. Aztán Pablito elvezetett bennünket a nagy házhoz. La Gorda, Lydia és Benigno már ettek; és nekünk is rendeltek már. Én nem voltam éhes. Pablito, Nestor és Rosa zavartak voltak; Josefina viszont bőségesen evett. Nagy csend volt az asztalnál. Mindenki kerülte a tekintetemet, amikor beszélgetést akartam kezdeményezni.

Reggeli után a házhoz mentünk. Senki sem szólt egy szót sem. Kopogtam, majd amikor kijött a hölgy, elmagyaráztam neki, hogy meg szeretném mutatni a házat a barátainknak. Egy pillanatig tétozva állt, akkor la Gorda adott neki egy kis pénzt és elnézést kért az alkalmatlankodásért.

83.

Josefina egyenesen hátravezetett bennünket. Nem láttam a háznak ezt a részét, amikor itt voltunk. Egy kövezett udvar volt, ahonnan a szobák nyíltak. A tetős terasz sarkaiban vaskos mezőgazdasági szerszámok álltak. Az volt az érzésem, hogy láttam már ezt az udvart, de akkor még nem volt ilyen zsúfoltság benne. Összesen nyolc szoba nyílt az udvarból; mindegyik oldalon kettő. Úgy tűnt, Nestor, Pablito és Benigno mindjárt rosszul lesznek. La Gorda erősen verejtékezett. Leült Josefinával az egyik fali beugróba, Lydia és Rosa pedig bement az egyik szobába. Hirtelen Nestornak is valami dolga támadt és eltűnt az egyik szobában. Pablito és Benigno is követtek. Egyedül maradtam a hölggyel. Beszélgetni szerettem volna vele, kérdezősködni, ismerte-e Silvio Manuelt, de nem tudtam összeszedni magam. Görcs volt a gyomromban. Izzadt a tenyerem, és valami felfoghatatlan szomorúság nehezedett rám, vágyódás valami nem jelenlévő, elmondhatatlan dolog után.

Nem tudtam felállni. Már éppen el akartam köszönni a hölgytől és kimenni a házból, amikor mellém lépett la Gorda. Azt súgta, üljünk le a nagyszobában, amelyiket egy folyosó választott el az udvartól. Innen is rá lehetett látni a szobára. Odasétáltunk és beleptünk. A szoba nagyon nagy volt és üres, a mennyezete magas és gerendázott, sötét volt de levegős.

La Gorda mindenkit a szobába hívott. A hölgy ránk nézett, de nem jött be a szobába. Láthatóan mindenki tudta, hova üljön le. A Genarók az ajtó jobb oldalának falához, la Gorda és a húgocskák balra, a másik oldalra ültek, közel a falhoz. Bár szerettem volna la Gorda mellé ülni, mégis szinte a szoba közepére ültem. Ez volt a nekem megfelelő hely. Nem tudtam miért, de úgy tűnt, mintha egy rejtett utasítás határozta volna meg a helyünket.

Mialatt ott ültem, különös érzések hullámoztak át rajtam. Passzív lettem és elengedtem. Képzeletemben olyan voltam, mint egy mozivásznon, amire a szomorúság és vágyakozás idegen érzései vetültek. Nem volt semmi pontosan felismerhető emlékem. Több mint egy órát maradtunk a szobában. A vége felé úgy éreztem, hogy mindjárt megtalálom ennek a nem földi eredetű szomorúságnak a forrását, ami szinte kontroll nélküli sírásra késztetett. De akkor, amilyen váratlanul leültünk, ugyanolyan hirtelen felálltunk és kimentünk a házból. Meg sem köszöntük a hölgynek, el sem búcsúztunk tőle.

84.

Összegyűltünk a téren. La Gorda rögtön kijelentette, mivel ő forma nélküli harcos, ezért még mindig ő a felelős. Azt mondta, azért tette ezt a kijelentést, mert valamire rájött Silvio Manuel házában. Láthatóan várta megjegyzéseinket. A többiek szótlanúsága elviselhetetlen lett számomra. Végül mondanom kellett valamit.

– Milyen következtetésre jutottál, la Gorda? – kérdeztem.

– Azt hiszem mindannyian tudjuk – válaszolta dölyfösen.

– Nem tudjuk, eddig senki sem mondott semmit – válaszoltam.

– Nekünk nem kell beszélünk, mi tudjuk – válaszolt.

– Egy ilyen fontos eseményt nem vehettek csak úgy magától értetődőnek – követelődtem. – Beszélünk kell az érzéseinkről. Ami engem illet, ez az egész mélységes szomorúságot és kétségbeesést ébresztett bennem.

– Juan Matus naguálnak igaza volt – mondta la Gorda. – Ahhoz, hogy szabadok legyünk, le kellett ülnünk azon az erőhelyen. Én most már szabad vagyok. Nem tudom hogy történt, de valami kiemelkedett belőlem, ahogy ott ültem.

Mind a három nő egyetértett vele. A férfiak nem. Nestor azt mondta, már majdnem emlékezett bizonyos arcokra, de bárhogya is próbálta, hogy kitisztuljon a kép, valami megakadályozta benne. Mindössze elvagyódást és szomorúságot érzeti, amiért még itt van ezen a földön. Pablito és Benigno többé-kevésbé ugyanezeket mondta.

– Látod, hogy mire gondolkod, Gorda? – kérdeztem.

Szemmel láthatóan elégedett volt; úgy pöffeszkedett, mint meg soha. Vagy talán láttam már őt ilyennek valahol? Szónoklatot tartott a csoportnak. Nem tudtam odafigyelni a beszédére. Elmélyültem az emlékekbe, melyek még nem öltöttek formát, de majdnem hozzájuk fértem. Ahhoz, hogy folytathassam, úgy tűnt, szükségem volt la Gorda hangjára. A hangjára koncentráltam. Abban a pillanatban, amikor egy kissé lehalkult, rákiabáltam, hogy főnökösdit játszik. Erre nagyon ingerült lett. Elnéztem egy ideig. Emlékezetemben megjelent egy másik la Gorda egy másik időből; egy kövér, dühös la Gorda, aki öklével ütötte a mellkasomat. Emlékeztem, ahogy mérgét látva nevettem rajta és viccelődtem, mint egy gyerekkel. Az emlék abban a pillanatban véget ért, amikor la Gorda elhallgatott. Valószínű rájött, mit csináltam.

85.

Azt mondtam, mindannyian bizonytalan helyzetben vagyunk – valami ismeretlen ólálkodott körülöttünk.

– Nem csak ólálkodott – mondta la Gorda szárazon --, már meg is ütött bennünket. Azt hiszem, tudod mi az.

– Nem tudom, és azt hiszem a többi férfi nevében is ugyanezt mondhatom.

– Mi abban a házban élünk, amikor a bal oldalon voltunk -- magyarázta la Gorda. – Sokszor ültem sírva abban az alkovban, mert nem tudtam rájönni, mit csináljak. Azt hiszem, ha ma egy kicsit tovább ülhettem volna abban a házban, emlékeztem volna mindenre. De valami kilökött onnan. Néha mások is voltak a szobában, bár nem emlékszem az arcukra. Ahogy ma ott ültem, más dolgok is világossá váltak számomra. Én forma nélküli vagyok.

Hozzám jönnek a dolgok, jók és rosszak is. Például átvettem a régi fennhéjázó és kötekedő szokásomat. De más, jó dolgokat is átvettem.

– Én is – mondta rekedtes hangon Lydia.

– Mik azok a jó dolgok? – kérdeztem.

– Azt hiszem hiba, hogy utállak – mondta Lydia. – Ez a gyűlölet tart távol attól, hogy repüljek. Azok a nők és férfiak mondták ott, abban a szobában.

– Milyen férfiak és nők? – kérdezte Nestor megdöbbenve.

– Ott voltam, amikor ők is ott voltak, ez minden, amit tudok. Te is ott voltál, mindannyian ott voltunk.

– Kik voltak azok, Lydia? – kérdeztem.

– Ott voltam, amikor ők is ott voltak. Ez minden, amit tudok -- ismételte.

– Hát te, la Gorda? – kérdeztem.

– Már megmondtam, hogy nem emlékszem sem arcra, sem egyébre – válaszolta. – De egy dolgot tudok; bármit is tettünk abban a házban, az a bal oldalon történt. Átléptünk, vagy valaki erre kényszerített bennünket, át a párhuzamos vonalakon. A különös emlékeink ebből az időből, ebből a világból származnak.

Hallgatólagos egyetértésben hagytuk el a teret és a híd felé mentünk. La Gorda és Lydia előttünk szaladtak. Amikor odaértünk, pontosan ott álltak meg, ahol előzőleg mi is megálltunk.

– Silvio Manuel a sötétség – suttogta nekem la Gorda, és a híd másik végére meredt.

86.

Lydia reszketett. Megpróbált beszélni hozzám, de nem értettem, mit motyog.

Mindenkit visszahúztam a hídról. Azt gondoltam, talán, ha összetesszük mindazt, amit tudunk erről a helyről, akkor megérthetjük a problémát.

A hídtól néhány méternyire leültünk a földre. Sokan mászkáltak errefelé, de senki sem figyelt ránk.

– Gorda, ki az a Silvio Manuel? – kérdeztem.

– Sohasem hallottam még ezt a nevet. – mondta. – Nem ismerem ezt az embert és mégis ismerős. Valami áthullámszik rajtam, amikor meghallom a nevét. Amikor a házban voltunk, Josefina ejtette ki ezt a nevet. Attól a pillanattól kezdve kezdtek bizonyos dolgok megjelenni az agyamban és kicsúszni a számon, ugyanúgy, mint Josefínának. Nem gondoltam volna, hogy valaha is olyan leszek, mint Josefina.

– Miért mondd azt, hogy Silvio Manuel a sötétség? -- kérdeztem.

– Fogalmam sincs róla – válaszolta. – Mégis, itt most mindenki tudja, hogy ez az igazság.

Biztatta a nőket, hogy beszéljenek, de azok meg se mukkantak. Rosához fordultam, mintha többször mondani akart volna valamit. Azzal gyanúsítottam, hogy rejteget valamit előlünk. Kis teste megvonaglott.

– Átmentünk azon a hídon, és Silvio Manuel várt bennünket a végénél – mondta alig hallható hangon. – Én mentem utoljára. Amikor elnyelte őket, hallottam a sikoltásaikat. El akartam rohanni, de az az ördög Silvio Manuel ott volt a híd mindkét végénél. Nem volt menekvés.

La Gorda, Lydia és Josefina is egyetértettek. Megkérdeztem tőlük, hogy ez csak egy érzés volt, vagy egy tényleges, lépesről lépésre való emlékezés. La Gorda azt válaszolta, hogy számára ez pontosan olyan volt, ahogy Rosa leírta, egy lépesről lépésre való emlékezés. A többiek is így gondolták.

Hangosan azon gondolkoztam, vajon mi történhetett azokkal az emberekkel, akik a híd környékén voltak. Ha a nők úgy visítottak, ahogy Rosa állította, azt az arra járóknak hallani kellett, és ez nyugtalanságot kellett volna keltsen. Egy pillanatig úgy éreztem, hogy az egész város összejátszott. Végigfutott rajtam a hideg. Nestor felé fordultam és őszintén elmondtam neki a félelmemet.

87.

Azt válaszolta, hogy don Juan Matus és Genaro valóban páratlan eredményt elérni harcosok voltak, s mint ilyenek magányos lények voltak. Csak egy-egy emberrel volt kapcsolatuk. Lehetetlen, hogy az egész város, vagy a híd körül élők összejátszottak volna velük. Ahhoz, hogy az történjen, a város minden emberének harcosnak kellett volna lennie, ami szinte lehetetlen.

Josefina körözni kezdett körülöttem, és gúnyosan nézegetett minden oldalról.

– Az biztos, hogy van pofád tettetni, hogy semmit sem tudsz, amikor te magad is itt voltál. Te hoztál ide bennünket! Te löktél bennünket ide, a hídra!

A nők szeme fenyegető lett. Nestorhoz fordultam támogatásért.

– Nem emlékszem semmire – mondta. – Megrémiszt ez a hely, ez minden, amit tudok.

Az, hogy Nestorhoz fordultam, kitűnő taktikának bizonyult. A nők most ellene fordultak.

– Persze hogy emlékszel! – kiabálta Josefina. – Mindannyian ott voltunk. Milyen ostoba seggfej vagy.

A vizsgálódásomhoz összeszedettségre volt szükség. Lehoztam őket a hídról. Arra gondoltam, aktív emberek lévén sokkal megnyugtatóbb lesz számukra sétálás közben kibeszélni a dolgokat, mint egy helyben ülve, ahogy eredetileg szerettem volna.

Ahogy sétáltunk, a nők haragja, amelyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is múlt. Lydia és Josefina még beszédesebb lett. Újból és újból kifejezték Silvio Manuellel kapcsolatos érzésüket, azt, hogy félelmetes volt. Arra egyikük sem emlékezett, hogy fizikailag bajuk esett volna; csak arra, hogy megbénította őket a félelem. Rosa nem szólt egy szót sem, csak jelezte, egyetért az elhangzottakkal. Megkérdeztem tőlük, éjszaka volt-e, amikor próbáltak átmenni a hídon. Lydia és Josefina azt mondták, nappal volt. Rosa megköszönte a torkát és azt suttogta, éjszaka volt. La Gorda, tisztázva az ellentmondást, azt mondta, hogy hajnal volt, vagy talán egy kicsit előtte.

Végéhez értünk a rövid utcának, és automatikusan visszafordultunk a híd felé.

– Igazán egyszerű – mondta hirtelen la Gorda, mint aki rájött valamire. – Átléptük, vagy inkább Silvio Manuel kényszerített bennün-

88.

ket, hogy átlépjük a párhuzamos vonalakat. Az a híd egy erőhely, egy lyuk ezen a világon, egy átjáró a másik világba. Átmentünk rajta. Biztos fájdalmas volt ez az átkelés, mert a testem félt. Silvio Manuel várt ránk a másik oldalon. Egyikünk sem emlékszik az arcára, mert Silvio Manuel maga a sötétség, és sohasem mutatná meg az arcát. Csak a szemeit láthattuk.

– Csak az egyik szemét – mondta Rosa gyorsan, és félrenézett.

– Mindannyian, veled együtt – mondta nekem la Gorda -- tudjuk, hogy Silvio Manuel arca a sötétben van. Csak a hangját lehet hallani, amely olyan, mint a lágy, tompa köhögés.

La Gorda elhallgatott, és olyan tüzetesen kezdett el vizsgálgatni, hogy kezdtem magamra ébredni. A szeme óvatosságot tükrözött, amitől úgy éreztem, visszatart valamit, amiről tudomása van. Rákérdeztem, de tagadta. Azt viszont elismerte, sok olyan érzés van benne, aminek nincs alapja, és ezért nem akarja elmondani. Ösztönöztem, majd követeltem, hogy a nők tegyenek erőfeszítést, hogy visszaidézzék, mi történt velük a híd másik végén. Mindegyik csak a többiek visítására emlékezett.

A három Genaro kívül maradt a beszélgetésből.

Megkérdeztem Nestort, van-e valami elképzelése, mi történhetett. Komoran azt válaszolta, hogy ez az egész meghaladja a felfogóképességét.

Akkor hirtelen elhatározásra jutottam. Úgy tűnt, csak egyetlen út maradt számunkra nyitva, átmenni a hídon.

Összeszedtem őket, hogy a hídhöz menjünk és ott egy csoportba tömörülve keresztülmenjünk rajta. A férfiak azonnal beleegyeztek, a nők nem. Végül, miután minden rábeszélőképességemet kimerítenem, elkezdtem húzni-vonni Lydiát, Rosát és Josefínát. La Gorda tartózkodóan viselkedett, de láthatóan kíváncsivá tette a lehetőség. Egyedül ment, nem segített a többi nőt együtt tartanom. A Genarók is így tettek; idegesen nevetgéltek az erőfeszítéseimen, ahogy a húgocskákat tereltem, de a kisujjukat sem mozdították, hogy segítsenek. Feljutottunk addig a pontig, ahol előzőleg megálltunk. Úgy éreztem, hogy hirtelen túl gyenge lettem ahhoz, hogy a három nőt tartsam. Segítségért kiáltottam la Gordának. Egy erőtlén kísérletet tettem, hogy elkapjam Lydiát, amikor felbomlott a csoport, s la Gorda kivételével szétszóródott mindenki, és bukdácsolva, fűjtatva a biztonságos utcára rohant.

89.

La Gorda és én ottmaradtunk, mint akik odaragadtak a hídhöz, nem tudtunk sem előre menni, sem a biztonságba visszavonulni.

La Gorda azt súgta a fülembe, nincs félalvóm, mert valójában én voltam, aki vártam őket a másik oldalon. Azt is mondta még, hogy meg volt róla győződve: tudom, hogy én voltam Silvio Manuel segítője, csak nem mertem felfedni senkinek sem.

Ekkor kontrollálatlan őrjöngés rázta meg a testemet. Úgy éreztem, nincs joga la Gordának ilyen kijelentéseket tenni. Megragadtam a hajánál fogva és körbepörgettem. A dühöm tetőpontján észrevettem magam, és megálltam. Bocsánatot kertem és átöleltem. Egy józan gondolat jött segítségemre. Elmondtam neki, az idegeimre ment, hogy a vezetőjük vagyok; és ez a feszültség az események folyamán egyre erősebb lett bennem. Nem értett velem egyet. Szilárdan kitartott álláspontja mellett, hogy Silvio Manuel és én nagyon közel álltunk egymáshoz, és a mesteremre való emlékeztetés miatt reagáltam ilyen dühvel. Még az a szerencse, hogy a gondjaira lettem bízva, máskülönben talán lelöktem volna a hídról.

Visszafordultunk. A többiek biztonságban, lent voltak a hídról, és félreérthetetlen félelemmel bámultak ránk. Úgy tűnt, az időtlenségnek egy különleges állapota állt be. Nem voltak körülöttünk emberek. Ott voltunk legalább öt percig azon a hídon, ezalatt egyetlen ember sem jött át, a közelében sem járt senki. Most hirtelen emberek mozogtak körülöttünk ebben a forgalmas órában.

Szó nélkül visszasétáltunk a térre. Nagyon gyengék voltunk. Szerettem volna még egy kicsit tovább a városban maradni, de beszálltunk a kocsiba és elhajtottunk keletre, az Atlanti-óceán partvidéke felé. Nestorral felváltva vezettünk, csak tankolni és enni álltunk meg, amíg Veracruzhoz nem értünk. Ez a város semleges talaj volt

számunkra. Én egyszer már jártam itt, de a többiek még soha. La Gorda úgy gondolta, hogy egy ilyen ismeretlen város megfelelő hely ahhoz, hogy levessék a régi kötődéseiket. Bejelentkeztünk egy szállodába, ahol darabokra szaggatták a régi ruháikat. Az új város keltette izgalom csodákat művelt velük, a hangulatukkal, az érzéseikkel. A következő állomásunk Mexikóváros volt. Az Alameda park melletti hotelben szálltunk meg, ahol már laktunk egyszer don Juannal.

90.

Két napig tökéletes turistaként viselkedtünk. Vásároltunk és megnéztünk minden lehető turista helyet. A nők csodálatosan néztek ki. Benigno vett egy fényképezőgépet egy alkalmi boltban és négyszázhuszonöt felvételt csinált, film nélkül. Egyik helyen, ahol óriási mozaikokat csodáltunk meg a falakon, megkérdezte tőlem az ör, hová valók ezek a ragyogó külföldi nők. Azt hitte, turistavezető vagyok. Azt válaszoltam, Sri Lankáról jöttek. Elhitte és ámuldozott, hogy akár mexikóiak is lehelnének.

A következő reggel, tíz órakor abban a jegyirodában voltunk, ahova egyszer belökött engem don Juan. Ahogy meglökött, átrepültem az egyik ajtón, a másikon pedig ki, de nem az utcára értem, ahogy történnie kellett volna, hanem legalább egy mérfölddel odébb egy vásártérre, ahol az emberek tevékenységét figyeltem.

La Gorda arra következtetett, hogy ez a jegyiroda szintén egy erőhely volt, mint a híd, egy kapu, hogy átlépjünk az egyik világból egy másikba. Azt mondta, nyilvánvaló, hogy a Nagual keresztüllökött engem azon a nyíláson, de megakadhattam középen, a két világ között, ezért láttam a vásártér nyüzsgését anélkül, hogy én is részese lettem volna. Azt is mondta, hogy a Nagualnak természetesen az volt az eredeti szándéka, hogy teljesen átlökjön, de az én akaratosságom megghiúsította szándékát és ott kötöttem ki, ahonnan indultam, ebben a világban.

A jegyirodából a piacra sétáltunk, majd az Alameda parkba, ahol a jegyirodai incidens után leültünk don Juannal. Sokszor voltam itt don Juannal, úgy éreztem ez a legmegfelelőbb hely, hogy megbeszéljük a jövőbeli tennivalóinkat.

Summázni akartam mindazt, amit eddig tettünk, hogy aztán a hely ereje döntse el, mi legyen a következő lépésünk. A hídon való átkelési próbálkozásunk után hiába gondolkodtam, nem tudtam megtalálni a kivezető utat, hogyan kezeljem társaimat csoportként. Leültünk egy lépcsőre. Azzal a gondolattal kezdtem, hogy számomra a tudás összeforr a szavakkal. Határozottan úgy éreztem, ha egy eseményt vagy tapasztalatot nem öntöttek szavakba, koncepciókba, az elvész; ezért arra kértem őket, mondják el személyes véleményüket.

Először Pablito beszélt. Furcsának találtam, mert egészen eddig csendes volt. Elnézést kért, amiért most nem annak alapján fog beszélni, amire emlékszik, vagy érez, hanem az összes tudásából levont

91.

konklúzió alapján. Azt mondta, hogy nem találja érthetetlennek azt, amit a nők meséltek a hídon történekről. Az történt, állapította meg Pablito, hogy kényszerítettek őket átkelni a jobb oldalból, a *tonál*-ból, a bal oldalra, a *naguál* oldalára. Ami mindannyiukat megrémisztette az, hogy valaki más kontrollálta és kényszerítette őket az átkelésre. Nem okozott problémát, hogy elfogadja, én voltam, aki segített Silvio Manuelnek. Következtetését azzal támasztotta alá, hogy csak két nappal ezelőtt látott engem, amikor ugyanezt tettem, amikor mindenkit a hídra lökdöstem. Ekkor senki sem segített nekem a másik oldalon, nem volt ott Silvio Manuel, aki húzza őket.

Próbáltam témát váltani, és elmagyaráztam nekik, hogy azt a módot, ahogy elfelejtettünk dolgokat, amnéziának hívják. Az a kevés, amit az amnéziáról tudtam, nem elég ahhoz, hogy megvilágítsa az esetünket, ahhoz viszont elég volt, hogy azt higgyem, nem felejtettünk volna, hacsak nem parancsra. Azt állítottam, hogy valaki, talán don Juan, valami megmagyarázhatatlan dolgot tett velünk, és meg akarom tudni, mi is történt valójában.

Pablito kitarzott amellett, hogy fontos megértenem, én voltam, aki összejárt szott Silvio Manuellel. Ezután arra célzott, hogy Lydia és Josefina beszéltek neki arról, milyen szerepem volt abban, hogy kényszerítettem őket átlépni a párhuzamos vonalat.

Nem volt számomra kellemes érzés erről a témáról beszélgetni. Elmondtam nekik, hogy sohasem hallottam a párhuzamom vonalukról egészen addig, amíg donna Soledaddal nem beszéltem; mégis azonnal el tudtam fogadni ezt az ideát. Egy pillanat alatt tudtam, mire gondolt. Sút, biztos voltam abban is, hogy már magam is átléptem, amikor azt gondoltam, emlékszem rá. La Gorda kivételével mindannyian azt mondták, hogy először tőlem hallottak a párhuzamos vonalakról. La Gorda pedig azt mondta, hogy ő is donna Soledadtól hallott erről először. Pablito megpróbált a Silvio Manuellel való kapcsolatokról beszélni. Közbevágta és azt mondtam, hogy mialatt mindannyian a hídon voltunk és próbáltunk átmenni rajta, nem vettem észre, hogy én és a többiek a nem szokványos realitás állapotába kerültünk. Csak akkor jöttem ennek a tudatára, amikor észrevettem, hogy rajtunk kívül senki sincs a hídon. Csak mi nyolcan álltunk ott. Verőfényes nap volt, de hirtelen felhős lett az ég és a délelőttől alkonyat lett. Annyira el vol-

92.

tam foglalva saját interpretációimmal és félelmeimmal, hogy nem vettem észre ezt a félelmetes változást. Csak miután lejöttünk a hídról, vettem észre, hogy ismét emberek járkálnak a híd környékén. De mi történt velük az alatt, amíg mi próbáltunk átjutni rajta?

La Gorda és a többiek semmit se vettek észre – igazából semmilyen változásról nem volt tudomásuk, amíg meg nem említettem nekik. Bosszúsággal és félelemmel vegyes tekintettel bámultak rám. Pablito ismét átvette a vezető szerepet és azzal gyanúsított, hogy olyasmibe akartam őket belerángatni, amit nem akartak. Nem fogalmazta meg pontosan, mire is gondolt, de ékesszólásával maga mellé állította a többieket. Hirtelen egy horda mérges varázsló állt szemben velem. Hosszú időbe lelt, míg elmagyaráztam nekik, hogy szükségem van rá, hogy minden oldalról megvizsgálhassam ezt a nagyon különös tapasztalatunkat a hídon. Végül lecsendesedtek, nem annyira azért, mert meggyőztem őket, inkább mert érzelmileg kimerültek. La Gordával együtt mindannyian hevesen Pablitót támogatták.

Nestor egy másfajta logikai érvelést vetett be. Azt sugalmazta, hogy én talán egy akaratlan követ voltam, aki teljes egészében nem jött rá tettei súlyára. Meg azt is hozzátette, hogy ő nem tudja elképzelni rólam, a többiekkel ellentétben, hogy tudatában lettem volna egy olyan feladatnak, amely félrevezeti őket. Úgy érezte, hogy én valóban nem tudtam, hogy a romlásba viszem őket, mégis pont azt csináltam. Szerinte kétféleképpen lehet átlépni a párhuzamos vonalakat, valaki másnak az ereje segítségével, vagy saját erőből. Végso következtetése szerint Silvio Manuel olyan mértékben megfélemlítette őket az átlépéssel, hogy némelyikük még arra sem emlékezett, hogy megtette. Azt a feladatot kapták, hogy saját erőből lépjenek át; én pedig azt, hogy akadályozzam őket.

Azután Benigno kezdett beszélni. Szerinte don Juan azzal az utolsó dologgal, hogy a férfi tanítványokat arra készítette, hogy a szakadékba ugorjanak, segített átlépniük a párhuzamos vonalakon. Benigno szerint már nagyon sokat tudtunk az átlépésről, de még nem volt itt az ideje, hogy újból megtegyük. Azért nem tudtak a hídon továbbmenni, mert nem volt még itt az ideje. Ezért igazuk volt, mikor azt hitték, hogy el akarom pusztítani őket azzal, hogy az átlépésre kényszerítem őket. Szerinte számukra a párhuzamos vonalak teljes tudattal való át-

93.

lépése a végső lépést jelentette, egy olyan lépést, amit csak akkor tesznek meg, amikor készen állnak, hogy eltűnjenek erről a földről.

Először Lydia állt elém. Nem tett semmi megjegyzést, csak felszólított: emlékezzek, hogyan próbáltam őt a hídra csalni. Hangoskodva kijelentette, hogy én nem don Juan tanítványa voltam, hanem Silvio Manuelé; és hogy én és ő elnyeltük egymás testét.

Ismét dührohamot kaptam, mint amikor la Gordával a hídon voltam. De most időben észrevettem magam. Egy logikus gondolat csendesített le. Azt ismételtetem magamban, hogy engem az analízálás érdekel.

Azt mondtam Lydiának, értelmetlen így kötekednie velem. Nem akarta abbahagyni. Azt kiabálta, hogy Silvio Manuel az én mesterem volt és ezért én egyáltalán nem tartozom hozzájuk. Rosa hozzátette még, Silvio Manueltől kaptam mindazt, ami vagyok.

Megkérdőjeleztem Rosa kijelentését. Azt mondtam, inkább úgy kellene mondania: Silvio Manuel adott mindent, amim van. Rosa védte az álláspontját. Silvio Manuel adta nekem azt, ami vagyok. Még la Gorda is mellé állt és azt mondta, emlékszik arra az időre, amikor olyan beteg lettem, hogy semmi tartalékom sem maradt, minden, ami volt bennem eltávozott, teljesen kiürültem; ekkor Silvio Manuel kezelésbe vett és új életet pumpált, a testembe. Azt mondta la Gorda, jobb, ha tudom a valódi eredetemet, ahelyett hogy perelnék, ahogy most csinálom, azon az alapon, hogy Juan Matus naguál volt az, aki segített nekem. Azt állította, azért voltam a Naguálra rögzülve, mert ő előszeretettel viseltetett a szavak iránt. Vele ellentétben Silvio Manuel maga volt a csendes sötétség. Ahhoz, hogy követhessem, át kellett lépnem a párhuzamos vonalakon. De ahhoz, hogy Juan Matus naguált kövessem, csak beszélnem kellett róla.

Képtelenség volt számomra az, amiről beszéltek. Már arra készültem, hogy valami jó érvet hozok fel, amikor a logikai érvelésem teljesen csődöt mondott. Nem emlékeztem, mi volt, amire az előbb gondoltam, ami egy pillanattal előbb még teljesen világos volt. Ehelyett egy nagyon különös emlék gyötört. Nem egy érzet volt, hanem egy esemény valóságos emlékezete. Emlékeztem, hogy egyszer don Juannal és egy másik emberrel voltam, akinek az arcára nem emlékszem. Egy olyan dologról beszélgettünk, amit én a világ sajátosságaként érzleltem. A jobb oldalamtól 3--4 méterre egy mérhetetlen sárgás ködörlet

94.

állt, ami kettéválasztotta a világot; a földtől fel egészen a végtelen égi tartott. Mialatt beszélgettem a két emberrel, a világnak a bal oldalamnál lévő fele érintetlen volt, a jobb oldalamnál lévő fele viszont ködbe burkolódzott. Emlékszem, a tereppontok szerint betájoltam magam, és rájöttem, hogy a ködfal tengelye keletről nyugat felé haladt. Minden, ami ettől a vonaltól északra esett, az a világ volt, amit ismertem. Emlékszem, megkérdeztem don Juant, mi történt a világ délre eső oldalával. Erre elforgatott egy kicsit a jobb oldalam

irányába, ekkor azt láttam, ahogy a fejemet fordítottam, a ködfal is vele mozdult. A világ olyan módon vált ketté, hogy az eszemmel képtelen voltam felfogni. A kettéválás valóságosnak látszott, de a határ nem a fizikai síkon volt, ez valahogy bennem kellett legyen. Vagy mégsem?

Volt még egy oldala ennek az emléknek. Azt mondta az a másik ember, hogy óriási teljesítmény volt a világ kettéválasztása, de az még nagyobb ennél, amikor a harcos higgadtsága és kontrollja megállítja ennek a falnak a forgását. Azt állította, hogy a fal nem bennünk volt, hanem a világban, amit kettéválasztott, és forgott, amikor a fejünket forgattuk, mintha a jobb halántékunkhoz ragadt volna. A harcosnak ez az óriási teljesítménye, hogy megállítja a fal forgását, lehetővé teszi, hogy szembeálljon a fallal és az erőt ad neki, hogy bármikor, amikor csak szeretné, átmenjen rajta.

Amikor elmeséltem a többieknek, hogy mire emlékeztem, a nők meg voltak róla győződve, hogy a másik férfi Silvio Manuel volt. Josefina, mint a ködfal szakértője, elmondta, hogy Eligiónak mindannyiunknál előbb sikerült megállítani a falat és akarataival átmenni rajta. Még azt is hozzátette, hogy álmodásban könnyebb áthatolni a ködfalon, mert olyankor nem mozdul.

Úgy tűnt, mintha la Gordát fájdalmas emlékek érintették volna meg. Rázkódott a teste, míg végül szavakban tört ki. Azt mondta, nem tagadhatja tovább azt a tényt, hogy én voltam Silvio Manuel segítőtje. Maga a Nagual figyelmeztette, hogy ha nem vigyáz, rabszolgájává teszem. Még Soledad is mondta neki, figyeljen rám, mert a szellemem rabul ejti és szolgájává teszi az embereket, úgy ahogy Silvio Manuel is tette. Ő rabszolgájává tett engem, ennek következtében én is ugyanezt teszem mindenkivel, aki a közelembbe kerül. Azt állította, hogy egészen addig a percig, amíg Silvio Manuel szobájában le nem ültünk, az én igézetem alatt állt, aztán ott hirtelen valami lehullott a válláról.

95.

Felálltam. Szinte letaglóztak la Gorda szavai. Erős nyomást éreztem a gyomromban. Meg voltam róla győződve, hogy bármilyen helyzetben számíthatok la Gorda segítségére. Cserbenhagyottnak éreztem magam. Azt gondoltam, megmondom nekik, mit érzek, de a józanság segítségemre jött. Ehelyett azt mondtam, hogy én, mint harcos arra a tárgyilagos következtetésre jutottam, hogy don Juan volt, aki megváltoztatta az életem folyását a jobbik irányba. Újból és újból elismételtem, mit tett velem, s hogy mindig is ez volt a végső következtetésem. Ő a szabadságot hozta el számomra. A szabadság volt minden, amit tudtam, és amit adni tudtam, bárki is közeledett hozzám.

Nestor egyetértő gesztust tett felém. Letorkolta a nőket, hogy hagyják abba velem a gyűlölködést. Olyan szemekkel nézett rám, mint aki nemigen érti, de szeretné megérteni az egészet. Azt mondta, nem tartozom közéjük, én egy magányos madár vagyok. Szükségük volt rám egy rövid ideig, hogy megtörjék a ragaszkodásaik, rutinjaik határait. Most, hogy már szabadok, a végtelen ég a határunk. Velem maradni kétségtelenül kellemes, de halálos számukra.

Úgy látszott, mélységesen meghatódott. Mellém lépett és a vállamra tette a kezét. Azt mondta, az az érzése, hogy mi már nem látjuk többé egymást ezen a földön. Sajnálja, hogy úgy válunk el, mint a kisszerű emberek, civakodva, panaszkodva, vádaskodva. Azt mondta, hogy a többiek nevében mondja, de nem a magáéban, hogy távozzak, mert az együtt maradásunknak nincs többé értelme. Hozzátette még, hogy nevetett la Gordán, amikor azt mondta, hogy kígyó alakzatba rendeződjünk el. Most már más a véleménye, többé már nem tartja ezt képtelenségnek. Ez volt az utolsó lehetőségünk mint csoport, hogy sikeresek legyünk.

Don Juan arra tanított engem, hogy a sorsomat szerénységgel fogadjam el.

– A harcos sorsának iránya megváltoztathatatlan – mondta nekem egyszer. – Az a kihívása, hogy milyen messzire tud eljutni, milyen feddhetetlen tud lenni ezek között a merev határok között. Ha bármilyen akadály áll az útjában, a harcos feddhetetlenül küzd, hogy túljusson rajta. Ha megpróbáltatásokkal, fájdalommal találkozik az útján, akkor sír, de az összes könnye együttvéve sem tudja elmozdítani egy hajszálnyira sem sorsának vonalát.

96.

Az eredeti elhatározásom, miszerint hagyjam, hogy a hely ereje mutassa meg a következő lépésünket, helyesnek bizonyult. Felálltam. A többiek elfordították a fejüket. La Gorda mellém lépett és mintha mi sem történt volna, azt mondta, hogy majd egy későbbi időben csatlakozni fog hozzám és velem tart. Le akartam torkolni, hogy nem látom be, miért tenné ezt, hiszen már választott, a többiekkel tart. Láthatóan olvasott a gondolataimban, látta, hogy becsapottnak érzem magam. Higgadtan arra biztatott, hogy a sorsunkat közösen, harcosként kell beteljesíteni, nem pedig kicsinyes emberként, mint amilyenek voltunk.

97.

Második rész

Az álmodás művészete

99.

6.

Az emberi forma elvesztése

Néhány hónappal később, miután mindenkinek segített újra letelepedni Mexikó különböző részein, la Gorda Arizonába költözött. Eztán hozzáfogtunk kibogozni tanuló éveink legszokatlanabb és legelfedettebb részleteit. Kapcsolatunk először meglehetősen feszült volt. Nagyon nehéz volt legyőzőm az azzal kapcsolatos érzéseimet, ahogy elváltunk az Alameda Parkban. Bár la Gorda tudta, hogy hol vannak a többiek, sosem mondott róluk semmit. Úgy vélte, fölösleges lett volna tudnom ténykedésükről.

A felszínen úgy tűnt, minden rendben van la Gorda és köztem. Én azonban nagyon nehezteltem rá, mert a többiek pártját fogta és nem az enyémet. Sosem mutattam ki, de mindig jelen volt ez az érzés. Segítettem és megtettem neki mindent, mintha mi sem történt volna, azért mert a feddhetetlenségre törekedtem. Ez volt a kötelességem és boldogan meghaltam volna, hogy teljesítsem. Készararva kötöttem le magam azzal, hogy elkalauszoljam őt a modern városi élet bonyodalmaiban. Még angolul is elkezdett tanulni. Ahogy előrehaladt vele, az elképesztő volt.

Három hónap telt el, majdnem észrevétlenül. Egy nap azonban, amikor Los Angelesben voltam, arra ébredtem egy kora reggeli órában, hogy elviselhetetlen nyomást érzek a fejemben.

100.

Nem a fejem fájt; inkább olyan volt, mintha valami súlyos nehezék lenne a fülemben. A szemhéjamon és a szápadlásomon is ezt éreztem. Tudtam, hogy lázas vagyok, de csak a fejem volt forró. Tettem egy erőltet kísérletet, hogy felüljek. Az a gondolat futott át az agyamon, hogy agyvérzésem van. Az első reakcióm az volt, hogy segítséget hívjak, de aztán valahogy megnyugodtam és megpróbáltam elengedni a félelmeméi. Kis idő elteltével a fejemben levő nyomás csökkenni kezdett, de ugyanakkor a torkom felé kezdett húzódní. Levegő után kapkodtam, egy ideig nyeldestem és köhögtem; aztán a nyomás lassan a mellkasomra húzódtott, majd a gyomromra, az ágyékomra, majd a lábamra és a lábfejemre, és végül távozott a testemből.

Bármí történt ís velem, nagyjából két órába teltett, amíg lezajlott. Ez alatt a nagyon fárasztó két óra alatt olyan érzésem volt mintha valami ténylegesen haladt volna bennem lefelé, mintha valami kiment volna belőlem. Úgy képzeltem, mintha felgöngyöltek volna, mint egy szőnyeget. Egy másik kép, ami az eszembe jutott, hogy egy csöpp a testem üregében haladt. Ezt a képet azonban elvettem, és az előzőnél maradtam, mert az érzés olyan volt, mint amikor valami önmagába tekeredik. Mint egy szőnyeg, amit feltekernek, egyre nehezebbé válik, ennek következtében egyre fájdalmasabb, amint göngyölődik. A két terület, ahol a fájdalom gyötrelmessé vált, a térdem és a lábfejem volt. Kiváltképp a jobb lábfejem, ami a nyomás és fájdalom elmúltá után meg harmincöt percig forró maradí.

La Gorda beszámolóm után azt mondta, hogy ez alkalommal egészen bizonyosan elveszítettem az emberi formámat, és hogy elhagytam minden védőpajzsomat, vagy legalábbis nagyrészét. Igaza volt. Anélkül, hogy tudtam volna, hogyan, vagy felfogtam volna, mi történt, a legszokatlanabb állapotban találtam magam. Tárgyilagosságot és elfogulatlanságot éreztem. Nem számított, hogy la Gorda mit tett velem. De nem azért, meri megbocsátottam kifogásolható viselkedését; hanem olyan volt, mintha soha nem történt volna semmi. Nem nehezteltem már se nyíltan, se titokban, sem la Gordára, sem másra. Nem egy akaratlagos elfogulatlanságot éreztem, nem ís a cselekvés íránti közömbösséget. Nem éreztem elidegenedést, és vágyat sem, hogy egyedül legyek. Inkább a zárkózottság egy idegen érzése volt, egy képességé, hogy belemerüljek a pillanatba, anélkül, hogy bármí másra gondolnék. Az emberek cselekedetei nem hatottak rám, és semmiféle el-

101.

várást nem tápláltam többbe. Egy különös nyugalom vált uralkodó erővé az életemben. Éreztem, valahogy elfogadtam a harcós-élet függetlenségének egy elvét. La Gorda szerint többet tettem annál, mint elfogadtam, mert valójában megtestesítettem azt.

Don Juannal hosszasan tárgyaltuk a lehetőséget, hogy egy napon majd meglépem ezt. Azt mondta, hogy az elkülönültség automatikusan nem jelent bölcsességet, de nagy előnye, hogy lehetővé tesz a harcós számára egy pillanatnyi szünetet, melyben újra áttekintheti helyzetét, és újra elbírálhatja az állapotát. Azért azonban, hogy azt az extra pillanatot helyesen és következetesen használja fel, mondta don Juan, a harcósna egy életem át

hajthatatlanul küzdenie kell.

Kétségeim voltak, hogy valaha megtapasztalom ezt az érzést. Amennyire meg tudtam ítélni, nem volt mód rögtönzésre. Főleg volt a hasznosságán gondolkodnom vagy kikövetkeztetni eljövételének lehetőségét. A don Juannal töltött évek alatt természetesen tapasztaltam a világhoz való kötődésem folyamatos csökkenését, de ez intellektuális szinten történt; mindennapi életem változatlan maradt egészen addig a pillanatig, amíg el nem vesztettem az emberi formámat.

La Gordával azon töprengtem, hogy az emberi alak elvesztése egy testi állapotra utal, mely csak akkor következik be, ha a tanuló kiképzése túljut egy meghatározott küszöbön. Bárhogy legyen is, az emberi alak elvesztése, la Gorda és az én számomra, különös módon nem csak az elkülönültség egy nagyon keresett és vágyott érzése volt, hanem egyben az emlékezés megfoghatatlan feladatának teljesítése is. Az intellektusnak itt is minimális szerepe volt.

Az egyik éjszaka la Gorda és én egy pornográf filmről beszélgettünk, amit korábban látott, és én égtem a kíváncsiságtól, hogy halljam a megjegyzéseit. La Gordának egyáltalán nem tetszett a film. Azt állította, hogy egy olyan tapasztalat volt, ami gyengíti az embert, mivel a harcos léttel az egyszerű, mértékletes életmód és a teljes cölibátus jár együtt, ahogy Juan Matus nagual élt.

Elmondtam neki, hogy biztosan tudom, don Juan szerette a nőket és egyáltalán nem élt cölibátusban, és hogy ennek én nagyon örülök.

102.

– Neked elment az eszed! – kiáltott fel enyhe derűvel a hangában. – A Nagual kifogástalan harcos volt. Az érzékiség semmilyen hálójában nem akadt fenn.

Tudni akarta, miből gondolom, hogy don Juan nem élt cölibátusban. Elmeséltem neki egy esetet, ami Arizonában történt tanulóéveim kezdeti szakaszában. Egy napon don Juan házában pihentem egy kimerítő gyalogtúra után. Don Juan folyton az ajtóhoz ment, hogy kinézzen rajta. Különösen idegesnek látszott. Úgy tűnt, vár valakit. Egyszer csak hirtelen azt mondta, hogy egy autó éppen most kanyarodik az útra, és hamarosan ideér a házhoz. Azt mondta, hogy egy lány érkezik, egy barátja, aki takarókat hoz neki. Sosem láttam még don Juant ennyire zavarban. Zaklatottsága és tanácsstalansága rettenetesen elszomorított. Azt gondoltam nem akarja, hogy találkozzak a lánnyal, ezért azt ajánlottam, hogy esetleg elbújhatnék, de a szobában nem volt rejtőzködésre alkalmas hely. Így hát a földre fektetett és letakart egy szalmával tömött matraccal. Hallottam, amint egy autó motorja elhallgat, majd a matrac résein keresztül láttam egy lányt az ajtóban megállni. Magas volt, karcsú és nagyon fiatal. Gyönyörű volt. Don Juan halk, bizalmas hangon mondott neki valamit, majd megfordult és rám mutatott.

– Carlos a matrac alatt rejtőzik – mondta a lánynak tiszta, éles hangon. – Köszönj neki.

A lány integetett, barátságosan mosolygott és köszönt. Hülyének éreztem magam és mérges lettem don Juanra, amiért ilyen nevetséges helyzetbe hozott. Nyilvánvaló volt, hogy az idegességét próbálja enyhíteni, vagy ami még rosszabb, felvágott előttem.

Amikor a lány elment, magyarázatot követeltem. Leplezetlenül azt válaszolta, hogy nem volt más választása, mert a lábam kilátszott a matrac alól, és ő igazán nem tudta, mitévő legyen. Amikor ezt hallottam, minden világos lett. Felvágott előttem fiatal ismerőseivel. Nem látszhattak a lábaim, mert behúztam őket magam alá. Felnevettem, mint aki érti a dolgot. Don Juan kényszeredetten mondta, hogy szereti a nőket, különösen ezt a lányt.

Sosem felejtettem el az esetet. Don Juan soha többé nem beszélt róla. Ha szóba hoztam a témát, leállított. Már-már megszállottként töprengtem, vajon ki lehetett az a lány? Azt reméltem, hogy egy napon majd felkeres, miután olvasta a könyveimet.

103.

La Gorda roppant izgatott lett. Fel s alá járkált a szobában miközben beszéltem és úgy tűnt, mindjárt sírva fakad. Mindenféle kapcsolatok bonyolult szövevényét képzeltem el, melyek esetleg fennforoghatnak. Azt gondoltam, la Gorda féltékeny és úgy reagál, mint egy nő, aki fenyegetve érzi magát egy másik nőtől.

– Féltékeny vagy, Gorda? – kérdeztem.

– Ne légy hülye – mondta mérgesen. – Forma nélküli harcos vagyok, nincs már bennem sem féltékenység, sem irigység.

Megemlítettem neki, amit a Genarók mondtak nekem, hogy la Gorda a Nagual asszonya volt. Hangja alig hallhatóra változott.

– Azt hiszem, az voltam – mondta. Határozatlanul körülnézett, majd leült az ágyra. – Az az érzésem, hogy az voltam. Noha nem tudom, hogyan. Ebben az életben Juan Matus nagual az volt nekem, ami neked is. Ő nem egy férfi volt. Ő Nagual volt. Nem érdekelt a szex.

Biztosítottam a felől, hogy hallottam, amint don Juan kijelentette, vonzódik ahhoz a lányhoz.

– Mondta neked, hogy lefeküdt vele? – kérdezte la Gorda.

– Nem mondta, de nyilvánvalóan következett abból, ahogyan beszélt – mondtam.

– Szeretnéd, ha a Nagual olyan lenne, mint te, ugye? – kérdezte gúnyosan mosolyogva. – A Nagual feddhetetlen harcos volt.

Úgy gondoltam igazam van és szükségtelen felülvizsgálni a véleményemet. Csak hogy viccelődjek la Gordával, azt mondtam, ha a fiatal nő nem a szeretője volt, akkor talán a tanítványa.

Hosszú csend következett. Nagyon felkavart, amit mondtam. Addig a pillanatig sosem gondoltam erre a lehetőségre. Előítéletbe zártan nem volt terem a felülvizsgálatra.

La Gorda arra kért, írjam körül, milyen volt a fiatal nő. Nem tudtam. Nem igazán néztem meg a vonásait. Túl mérges és megszegyenült voltam ahhoz, hogy részletesen megfigyeljem. Úgy tűnt, a helyzet kellemetlensége őt is mehökkentette és kisietett a házból.

La Gorda azt mondta, hogy bár nincs ésszerű alapja, mégis úgy érzi, hogy az a nő kulcsszerepet játszott a Nagual életében. Kijelentése nyomán don Juan ismert barátairól kezdtünk beszélni. Órákig erőlködünk, hogy összerakjunk minden információt don Juan kapcsolatairól.

104.

Beszéltem neki azokról az alkalmakról, amikor don Juan elvitt, hogy pejot-ünnepeken vegyünk részt. Leírtam neki mindenkit, aki ott volt. Senkit sem ismert fel. Ráébredtem, hogy esetleg több embert ismerek don Juan köreiből, mint ő. De mondtam valamit, ami eszébe juttatott egy fiatal nőt, akit látott egy kis fehér autót vezetni don Juan és Genaro társaságában. A nő kirakta őket la Gorda háza előtt, és mielőtt elhajtott volna, megbámulta őt. La Gorda azt gondolta, hogy a fiatal nő csak erre járt és felvette don Juant és Genarót. Ekkor jutott eszembe, hogy még éppen időben másztam ki a matrac alól don Juan házában, hogy lássak elhajtani egy fehér Volkswagent.

Említettem neki még egy esetet don Juan egy másik barátjáról, aki pejot-palántákat adott nekem egyszer egy piacon Észak-Mexikóban. Ennek a férfinak az emléke is évekig gyötört. Vicentének hívták. Amint la Gorda meghallotta ezt a nevet, úgy tűnt, testén átfut az idegesség. Hangja fülsértővé vált. Arra kért ismételnem meg a nevet és mondjam el, hogyan nézett ki a férfi. Róla sem tudtam leírást adni. Csak egyszer láttam a férfit, tíz évvel azelőtt, és akkor is csak néhány percre.

Nehéz, majdnem haragvó perióduson estünk át la Gordával. Nem egymásra voltunk dühösek, hanem valamire, ami bezárva tartott bennünket.

A végső lökés, ami beletaszított bennünket a teljes emlékezésbe, egy napon megérkezett. Megfázva, lázasan fekvőtem az ágyamban. El-elszundítottam, céltalanul rohangáló gondolatokkal az agyamban. Egy régi mexikói dallam szólt a fülemben egész nap. Az egyik pillanatban azt álmodtam, hogy valaki gitáron játssza a dalt, én meg panaszkodom az egyhangúsága miatt. Bárki volt is, akinél tiltakoztam, a gyomrom felé bökött a gitárral. Ugrottam egyet hátrafelé, hogy elkerüljem az ütést és bevertem a fejem a falba. Erre felébredtem. Nem volt élénk álmom, csak a dallam volt kísértő. Nem tudtam kiűzni a fejemből a gitár hangját. Kitartóan szólt az agyamban. Félig ébren hallgattam a dalt. Úgy tűnt, mintha *álmodásba* kezdenék és egy teljesen részletes *álomkép* tűnt fel szemem előtt. Egy fiatal nő ült mellettem. Vonásainak minden részletét meg tudtam figyelni. Azt nem tudtam, hogy kicsoda, de megdöbbentett, hogy látom. Egy pillanat alatt teljesen felébredtem. A zaklatottság, amit az arc okozott bennem, olyan

105.

erőteljes volt, hogy automatikusan fel s alá kezdtem járkálni. Alaposan megizzadtam és nem mertem elhagyni a szobámat. La Gordát sem tudtam segítségül hívni. Elment néhány napra Mexikóba, Josefínát meglátogatni. Egy lepedőt kötöttem a derekam köré, hogy védjem a hastájékomat. Ez segített mérsékelni az ideges energiahullámot, ami végigfutott rajtam.

Ahogy fel s alá járkáltam, a képmás kezdett eloszlani a fejemben, de nem egy békés elfeledettségbe, mint ahogy szerettem volna, hanem átalakult egy tekervényes és élénk emlékké. Emlékezetemben néhány zsák búzán vagy árpan ültem, melyek halomba rakva álltak egy gabonatarlóban. A fiatal nő énekelte a régi mexikói dalt, amit egész nap a fejemben hallottam, és gitárral kísért. Amikor viccet üztem játékából, gyengéden oldalba bökött a gitár nyakával. Mások is ültek ott velem, la Gorda és két férfi. Nagyon jól ismertem azokat a férfiakat, de még mindig nem emlékeztem, ki volt az a fiatal nő. Próbáltam, de úgy tűnt, hiába.

Hideg verejtékben úszva újra ledőltem. Pihenni akartam egy percet, mielőtt leveszem átizzadt pizsamámat. Miközben fejemet magasra rakott párnákon pihentettem, úgy tűnt, emlékezetem tovább tisztul, és aztán rájöttem, ki játszott a gitáron. A Nagual asszony volt az; számomra és la Gorda számára a legfontosabb lény a földön. Ő volt a női megfelelője a Nagual férfinak; nem a felesége vagy az asszonya, hanem az ellentét párja. Megvolt hozzá a józansága és a határozottsága, hogy igazi vezető legyen. Mivel nő volt, ő gondozott bennünket.

Nem mertem túl messzire menni az emlékezéssel. Ösztönösen tudtam, hogy nincs elég erőm és ellenállóképességem a teljes felidőzéshez. Megálltam az absztrakt érzések szintjén. Tudtam, hogy a legtisztább, a legelfogulatlanabb és legmélyebb szeretetet testesíti meg. Talán helyesebb volna azt mondani, hogy la Gorda és én jobban szerettük őt, mint magát az életet. Mi a csoda történt velünk, hogy elfeledtük?

Azon az éjszakán, ott az ágyamon fekve, annyira zaklatott lettem, hogy rettegés fogott el az életemért. Kántálni kezdtem néhány szót, melyek vezérerővé váltak a számomra. Csak amikor megnyugodtam, vettem észre, hogy azok a szavak, melyeket újra és újra mondogattam magamnak, szintén egy emlék volt, s azon az éjszakán tért vissza, egy

106.

formula emléke, egy varázsige, mely kihúzott a zűrzavarból, mint ahogy kihúzott azon az éjszakán is, abból, amit átéltem.

Már átadtam magam az erőnek, mely uralja sorsomat.

Nem ragaszkodom semmihez, így nincs amit megvédjek.

Nincsenek gondolataim, így látni fogok.

Nem félek semmitől, így emlékezni fogok önmagamra.

A formulának volt meg egy sora, ami akkor felfoghatatlan volt a számomra.

*Különválva és könnyedén,
elzúszok a Sas mellett a szabadság felé.*

A betegség és a láz tompítóként szolgálhatott ahhoz, hogy elterelje a fő összeütközést azzal, amit tettem, vagy pontosabban szólva, ami rám tört, mert szándékosan nem csináltam semmit.

Mindaddig az éjszakáig, ha élményeim leltárát megvizsgáltam volna, végig tudtam volna menni létezésem folytonosságán. A homályos emlékek la Gordáról, vagy annak sejtése, hogy éltem abban a házban a hegyek között Közép-Mexikóban, valóban fenyegették a folytonosságomról alkotott elképzelésemet, de egyik sem volt semmi ahhoz képest, mint amikor emlékeztem a Nagual asszonyra. Nem annyira az érzelem miatt, amit az emlék előhívott belőlem, hanem azért, mert elfelejtettem őt. És nem úgy, ahogy valaki elfelejt egy nevet, vagy egy dallamot. Azt a leleplező pillanatot megelőzően, eszembe sem jutott róla semmi. Az égvilágon semmi. Aztán valami rám tört, vagy rám zuhant, és azon találtam magam, hogy emlékszem a legfontosabb lényre, akivel tapasztaló énem szempontjából nézve azt a pillanatot megelőzően soha nem találkoztam.

Várom kellett még két napig la Gorda visszatértére, mielőtt elmesélhettem volna neki emlékezésemet. Amint leírtam, milyen volt a Nagual asszony, la Gorda azonnal emlékezett rá; tudomása valahogy az enyémtől függött.

– A lány, akit a fehér autóban láttam, a Nagual asszony volt! -- kiáltott fel. – Visszajött hozzám és én képtelen voltam emlékezni rá.

107.

Hallottam a szavakat, értettem is őket, de hosszú időbe telt az elmémnek, ráfókuszálni arra, amit mond. Figyelmem hullámozott; olyan volt, mintha lámpát helyeztek volna a szemem elé, és az lassan halványodott volna. Az volt a képzetem, hogy ha halványulását nem állítom meg, meghalok. Egyszer csak rázkódást éreztem, és tudtam, hogy énem két darabját illesztettem össze, melyek kettéváltak. Rájöttem, hogy a fiatal nő, akit a Nagual házában láttam, az a Nagual asszony volt.

Ebben a pillanatnyi érzelmi felfordulásban la Gorda nem segített nekem. Hangulata ragadós volt. Megállíthatatlanul zokogott. Emlékezni a Nagual asszonyra olyan érzelmi megrázkódtatás volt számára, ami traumát okozott,

– Hogy tudtam őt elfelejteni? – sóhajtozott. A gyanú egy villanását pillantottam meg a szemében, ahogy felém fordult.

– Fogalmad sem volt róla, hogy létezik, ugye? -- kérdezte.

Más körülmények között kérdését arcátlan sértésnek gondoltam volna, de én ugyanezen tűnődtem vele kapcsolatban. Az jutott az eszembe, hogy talán többet tud, mint amennyit felfed.

– Nem. Nem tudtam – válaszoltam. – És te, Gorda? Tudtad, hogy létezett?

Arca teljes ártatlanságról és megrökönyödésről árulkodott, kétségeim eloszlottak.

– Nem – válaszolt. – A mai napig nem. Most viszont biztosan tudom, hogy régen sokszor ültem vele és Juan Matus naguallal azon a padon Oaxaca terén. Mindig is emlékeztem rá, hogy ott ültünk, vonásaira is emlékeztem, de azt gondoltam, hogy az egészét álmodtam. Mindenről tudtam, és mégsem. De miért gondoltam, hogy álom volt?

Egy pillanatra pánikba estem. Aztán egy tökéletes testi bizonyosságom lett arról, hogy miközben beszélt, egy csatorna kinyílt valahol a testemben. Egyszer csak tudatára ébredtem, hogy én is sokszor ültem azon a padon don Juannal és a Nagual asszonnyal. Aztán emlékeztem egy érzetre, amit minden egyes alkalommal tapasztaltam, amikor a padon ültünk. Egy testi érzet volt, a boldogság, az elégedettség és a teljesség érzése, olyan, amit lehetetlen elképzelni. Azt gondoltam, hogy don Juan és a Nagual asszony tökéletes lények voltak, és a társaságukban lenni valóban nagy szerencse volt. Ülni azon a padon a föld

108.

legrendkívülibb lényeknek az oldalán, megtapasztaltam emberi érzelmeim talán legmagasabb fokát. Egyszer azt mondtam don Juannak, és tényleg komolyan gondoltam, hogy meg akarok halni, hogy megtarthassam azt az érzést tiszta, érintetlen és zavartalan állapotában.

Elmeséltem la Gordának az emlékemet. Azt mondta, érti, amit mondok. Egy percig hallgattunk, majd az emlékezés nyomása veszélyesen kezdett bennünket eltolni a szomorúság, vagy akár a kétségbeesés irányába. Rendkívüli erőfeszítést kellett kifejtennem érzelmeim szabályozására, hogy ne sírjak. La Gorda karjával takarta el arcát, úgy zokogott.

Kis idő elteltével nyugodtabbak lettünk. La Gorda mereven a szemembe nézett. Tudtam, mire gondol. Olyan volt, mintha olvastam volna a szemeiből. Ugyanazt kérdezte, ami engem is napok óta gyötört. Ki volt a Nagual asszony? Hol találkoztunk vele? Hová illik be? Vajon a többiek is ismerik?

Már éppen ki akartam mondani a kérdéseket, amikor la Gorda félbeszakított.

– Igazán nem tudom – mondta gyorsan, megelőzve kérdéseimet. -- Rád számítottam, hogy te majd elmondod. Nem tudom miért, de az az érzésem, hogy te meg tudod mondani, mi micsoda.

Ő rám számított, én meg őrá. Nevettünk helyzetünk iróniáján. Kértem, mondjon el mindent, amire emlékszik a Nagual asszonnyal kapcsolatban. Kétszer, vagy háromszor erőfeszítést tett, hogy mondjon valamit, de úgy tűnt, képtelen rendezni a gondolatait.

– Igazán nem tudom, hogy hol kezdhetném – mondta. – Csak azt tudom, hogy szerettem őt.

Azt mondtam neki, én ugyanazt érzem. Földöntúli szomorúság markolt belém minden alkalommal, amikor a Nagual asszonyra gondoltam. Ahogy beszéltem, testem rázkódni kezdett.

– Mindketten szerettük őt – mondta la Gorda. – Nem tudom, miért mondom ezt, de tudom, hogy mi az övé voltunk.

Noszogattam, hogy magyarázza meg, de nem tudta megállapítani, miért mondta. Idegesen beszélt, érzelmeibe gabalyodva. Nem tudtam már tovább figyelni rá. Remegést éreztem a napfonatomban. Egy homályos emlék kezdett formát ölteni a Nagual asszonyról. Unszoltam la Gordát, hogy beszéljen tovább, ismételve magát, ha nincs mit mondania, csak ne álljon le. Hangja úgy működött számomra, mintha egy

109.

csatorna lenne egy másik dimenzióba, egy másféle időbe. Olyan volt, mintha a vér rendkívüli nyomással átzubogna a testemen. Mindenem bizsergett, és egy különös testi emlék tört föl belőlem. Testemmel tudtam, hogy a Nagual asszony volt az a lény, aki a Nagualt teljessé tette. Ő hozott a Nagual számára békét, teljességet, a védettség, és a megszabadulás érzését.

Elmondtam la Gordának, hogy megláttam, hogy a Nagual asszony volt don Juan partnere. La Gorda megdöbbenve nézett rám. Lassan ingatta fejét jobbra, balra.

– Semmi dolga nem volt Juan Matus naguallal, te idióta – mondta, tekintélyt parancsoló hangnemben. – Ő számokra volt. Ezért tartoztunk, te is és én is, őhozzá.

La Gordával egymás szemébe bámultunk. Biztos voltam benne, hogy akaratlanul mond ki olyan gondolatokat, melyek racionálisan nem jelentenek számára semmit.

– Hogy érted azt, hogy ő számokra volt, la Gorda? – kérdeztem hosszú csend után.

– Ő a te partnered volt – mondta. – Ti ketten egy csapat voltatok. Én a gyámoltja voltam. És ő téged bízott meg azzal, hogy eljuttass hozzá egy napon.

Könyörögtem la Gordának, hogy mondjon el mindent, amit tud, de úgy látszott, nem tudott többet. Kimerültnek éreztem magam.

– Hová ment? – szólalt meg la Gorda hirtelen. – Nem tudok rájönni. Veled volt, nem a Naguallal. Itt kellene, hogy legyen most, velünk.

Aztán ismét a kétség és félelem rohama tört rá. Azzal vádolt, hogy Los Angelesben rejtegetem a Nagual asszonyt. Próbáltam lecsillapítani. Meglepődve tapasztaltam, hogy úgy beszélek la Gordához, mint egy gyerekhez. Minden külső jel szerint teljes figyelmével hallgatta, amit mondok; mindamelllett tekintete üres volt és fókuszálatlan. Eszembe jutott, hogy vezetőként használja a hangomat, ahogy én használtam az övét. Tudtam, hogy ennek ő is tudatában van. Addig beszéltem, amíg ki nem fogytam a témánkkal kapcsolatos mondanivalóból. Ekkor valami történt, és azon találtam magam, hogy félig a saját hangomat hallgatom.

Beszéltem la Gordához, anélkül, hogy bármi akaratlagosság lett volna a részemről. Szavak, melyek úgy tündek, le voltak bennem dugaszolva, most kiszabadultak és leírhatatlan szintjeit

110.

érték el az abszurditásnak. Csak beszéltem, beszéltem, addig, míg valami meg nem állított. Egy emlék, ahogy don Juan mesélt a Nagual asszonynak és nekem azon a padon Oaxacában, egy bizonyos emberi lényről, akinek a jelenléte magába foglalt mindent, amire ő törekedhetett és remélhetett egy emberi kapcsolatban. Egy nő, aki olyan volt számára, mint a Nagual asszony az én számomra, egy partner, egy alakmás. Otthagya őt, ahogy a Nagual asszony is itthagytott engem. Érzései változatlanok maradtak és újra felgyúltak, ha bizonyos melankolikus versek felidézlek az emléket.

Arra is emlékeztem, hogy a Nagual asszony volt az, aki ellátott engem verseskötetekkel. Rengeteget tartott az autója csomagtartójában. Ő ösztönzött, hogy olvassak verseket don Juannak. Egyszer csak a testi emlék, ahogy ott ültem azon a padon a Nagual asszonnyal, annyira kitisztult, hogy önkéntelenül levegő után kapkodtam és a mellkasom kitágult. Nyomasztó érzetem támadt, hogy valamit elvesztettem. Hatalmasabb érzésként tört rám, mint bármi, amit valaha éreztem. Jobb lapockámban hasogató fájdalommal, összegörnyedtem. Tudtam, hogy volt valami más is, egy emlék, ami a részem, és nem akar felszabadulni.

Bármi maradt is intellektusom pajzsa alatt, foglalkoznom kellett vele, és megfejtése volt az egyetlen mód, hogy nyugalmat visszanyerjem. Újra és újra mondogattam magamnak, hogy la Gorda és én mindvégig egyszerre két teljesen különböző síkon működünk. Ő sokkal több mindenre emlékezett, mint én, de nem hajtotta a kíváncsiság. Nem volt gyakorlata a kérdésfeltevésben, sem másokról, sem magáról. De aztán az a gondolatom támadt, hogy én sem vagyok jobb nála. Még mindig ugyanolyan hanyag voltam, mint amilyennek don Juan egyszer jellemzett. Arra mindig emlékeztem, hogy verseket olvastam don Juannak, és mégsem jutott az eszembe, hogy megvizsgáljam azt a tényt, hogy nem volt egyetlen spanyol verseskötetem sem, és soha egyetlen egyet sem tartottam az autómban.

La Gorda szakította félbe töprengésemet. Már-már hisztérikusan azt kiáltotta, hogy csak most jött rá, hogy a Nagual asszonynak valahol hozzánk közel kell lennie. Ugyanúgy, ahogy mi magunkra lettünk hagyva, hogy megtaláljuk egymást, a Nagual asszonyt is itt hagyták, hogy megtaláljon bennünket.

111.

Érvelésének ereje majdnem meggyőzött. Valami azonban tudta bennem, hogy nem így van. Ez volt az az emlék, amit nem mertem előhozni magamból.

Vitkozni akartam la Gordával, de nem volt rá okom. Szavaim és értelmem védelme nem volt elég erős, hogy elnyelje a Nagual asszonyra való emlékezés megrázó erejét. Hatása megdöbbentőbb és pusztítóbb volt, még a halálfélelemnél is.

– A Nagual asszony hajótörést szenvedett valahol – mondta la Gorda szelíden. – Talán megrekedt valahol, és mi nem teszünk semmit, hogy segítsünk neki.

– Nem! Nem! – kiáltottam. – Ő már nincs itt többé!

Nem tudtam pontosan, miért mondom mindezt, de tudtam, hogy igaz. Egy percre mély melankóliába estünk, amit lehetetlen volt ésszerűen megmagyarázni. Az általam ismert énem első alkalommal érzett őszinte, határtalan szomorúságot, félelmetes tökéletlenséget. Volt bennem valahol egy seb, ami ismét kinyílt. Ez alkalommal, ellentétben a múlt oly sok esetével, nem bújhattam el a titokzatosság és a tudatlanság fátylai mögött. Nem tudni, ez áldás volt-e számomra. Egy percig veszedelmesen sodródtam a kétségbeesés felé. La Gorda állított meg.

– Egy harcos az olyasvalaki, aki szabadságra törekszik – mondta a fülemben. – A szomorúság nem a szabadság. Meg kell szabadulnunk tőle.

Az elkülönültség érzete, ahogy don Juan mondta, maga után von egy percnyi szünetet, s ez lehetőséget ad a helyzet újbóli áttekintésére. Szomorúságom mélyén megértettem, mire gondolt. Megvolt az elkülönültségem; tőlem függött, hogy kiküszkődjem annak a pillanatnyi szünetnek a helyes használatát.

Nem tudtam biztosan, hogy vajon akaratom játszott-e benne valami szerepet, de szomorúságom egy csapásra eltűnt, mintha sosem létezett volna. Hangulatváltásom gyorsasága és alapossága felriasztott.

– Most ott vagy, ahol én! – mondta la Gorda vizsgálódva, mikor elmondtam, mi történt. – Az eltelt évek ellenére még mindig nem tanultam meg kezelni a formanélküliséget. Egyetlen pillanat alatt tehetetlenül billenek át egyik hangulattól a másikba. Formanélküliségem miatt segíteni tudtam a húgocskáknak, de ki is voltam nekik szolgáltatva. Bármelyikük elég erős volt ahhoz, hogy átlendítsen egyik vég-

112.

lethől a másikba. A probléma az volt, hogy elveszítettem az emberi formámat, mielőtt te elvesztetted volna a tiédet. Ha te és én együtt veszítettük volna el, segíteni tudtunk volna egymásnak. Hogy úgymond, gyorsabban

estem egyik hangulatból a másikba, mint ahogy hajlandó voltam emlékezni rá.

Be kellett vallanom, hogy az ő formanélkülisége mindig is hamisnak tűnt nekem. Ahogy én értettem, az emberi forma elvesztésével szükségképpen együtt jár a jellemvonások kiegyenlítődése, ami az ő érzelmi hullámzásaival még messze nem következett be. Emiatt durván és igazságtalanul ítélkeztem felette. Most, hogy már elvesztettem az emberi formámat, abban a helyzetben vagyok, hogy értem; ha valami, akkor az emberi forma elvesztése hátráltatja a józanságot és a megfontoltságot. Nincs belekeverve semmi az automatikus érzelmi stabilitásból. Az elkülönültségnek az egyik oldala az, hogy a formanélküli képes bármiben elmerülni, amit tesz, beleértve a következtelenséget és a leplezetlen kicsinyességet is. A formanélküliség haszna az, hogy lehetővé tesz egy pillanatnyi szünetet, feltéve, hogy van hozzá önfegyelmünk és bátorságunk, hogy kiaknázzuk.

Végre la Gorda múltbéli viselkedése érthetővé vált számomra. Formanélküli volt évek óta, de a szükséges önfegyelem nélkül. Ennek következtében ki volt szolgáltatva az erőteljes hangulatváltásoknak, és a szándéka és a tettei közötti hihetetlen ellentmondásoknak.

A Nagual asszonyra való kezdeti emlékezésünk után la Gorda és én összeszedtük minden erőnket, és napokig próbáltunk további emlékeket előcsalogatni, de úgy tűnt, nem volt több. Oda kerültem vissza, ahol voltam, mielőtt emlékezni kezdtem. Úgy véltem, hogy sokkal több minden van bennem eltemetve, de nem tudom elérni. Elmém üres volt, még a leghalványabb sejtelmem sem volt semmi egyéb emlékről.

La Gordával egy összezavarodott és kétségekkel teli perióduson mentünk át. A mi esetünkben, a formanélküliség azt jelentette, hogy az elképzelhető legrosszabb gyanakvás pusztított bennünket. Úgy éreztük, mintha tengeri malacok lennénk egy olyan lény kezében, mint don Juan, aki ismerős a számunkra, de akiről igazából nem tudunk semmit. Egymást szítottuk kétségekkel és félelemmel. A legkomo-

113.

lyabb téma természetesen a Nagual asszony volt. Amikor figyelmünket rá fókuszáltuk, emlékeink olyan metszően élesek voltak, hogy meghaladta értelmünket, hogyan tudtuk őt elfelejteni. Ez újra és újra beindította töprengéseinket, hogy valójában mit csinálhatott velünk don Juan. Találgatásaink nagyon könnyen oda vezettek, hogy úgy éreztük, használt bennünket. Felbőszültünk az elkerülhetetlen következtetéstől, hogy manipulált minket, gyámoltalanná és magunkról mit sem tudókká tett bennünket.

Amikor dühünk kimerült, az a félelem kezdett el ólálkodni bennünk, hogy esetleg don Juan még más ártalmas dolgot is megtehetett velünk.

114.

7.

Együtt álmodás

Egy nap, hogy átmenetileg enyhítsek lehangoltságunkon, azt tanácsoltam, hogy merüljünk bele az *álmodásba*. Amint javaslatomnak hangot adtam, tudatára ébredtem annak, hogy a szomorúság, mely napok óta kísér, teljesen megváltoztatható, ha akarjuk a változást. Tisztán megértettem, hogy a probléma la Gordával és velem az volt, hogy tudunkon kívül a félelemre és a bizalmatlanságra összpontosítottunk, mintha csak ezek lennének a számunkra elérhető lehetséges választások, holott egész végig ott volt – anélkül, hogy tudatosan tudtuk volna – a lehetősége annak, hogy megfontoltan a figyelmünket az ellenkezőjére, a misztériumra és a velünk megtörténteknek a csodájára összpontosítsuk.

Elmondtam la Gordának, hogy mire jöttem rá. Azonnal egyetértett velem. Pillanat alatt élettel teli lett, gondfelhői eloszlottak egy másodperc alatt.

– Milyen fajta *álmodást* javasolsz? – kérdezte.

– Hány fajta van? – kérdeztem.

– *Álmodhatnánk együtt* – válaszolta. – A testem mondta nekem, hogy mi már *álmodtunk együtt*. Együtt léptünk az *álmodásba*. Számunkra ez nem lesz gond, mint ahogy az *együtt látás* sem volt az.

– De nem tudjuk a módját az *együtt álmodásnak* – mondtam.

115.

– Azt sem tudtuk, hogy kell *együtt látni*, és mégis *láttunk* -- mondta. – Biztosan tudom, ha megpróbáljuk, sikerülni fog, mert bármit is csinál egy harcos, nincsenek lépések, melyeket követni kell. Csak a személyes erő létezik. És most nekünk megvan hozzá az erőnk. Két külön helyen kell elkezdenünk az *álmodást*, amilyen messze csak lehet egymástól. Aki először lép be az *álmodásba*, az megvárja a másikat. Ha megtaláltuk egymást, összekulcsoljuk a karunkat, és együtt megyünk mélyebbre.

Mondtam neki, hogy fogalmam sincs, hogyan várjam meg őt, ha én előbb lepek az *álmodásba*. Ő maga nem

tudta elmagyarázni, hogyan kell végrehajtani, de elmondta, hogy a másik *álmodó* megvárását Josefina „elkapásnak”^h hívta. La Gordát Josefina kétszer is elkapta.

– Josefina azért hívta elkapásnak, mert egyikünknek meg kell ragadnia a másikat a karjánál fogva – magyarázta. Aztán bemutatta, hogyan kulcsoljam össze a jobb alkaromat az ő bal alkarjával úgy, hogy közben megragadjuk az egymás könyöke alatti területet.

– Hogyan tudjuk ezt *álmodásban* megtenni? – kérdeztem.

Én személy szerint úgy gondoltam, hogy az *álmodás* az egyik létező legszemélyesebb állapot.

– Nem tudom, hogyan, de el foglak kapni – mondta la Gorda. – Azt hiszem, a testem tudja, hogyan kell. Minél többet beszélünk róla, annál bonyolultabbnak tűnik.

Két távoli helyen kezdtük el *álmodásunkat*. Csak abban tudtunk megegyezni, hogy mikor fekszünk le, mert azt előre meghatározni, hogy az *álmodásba* mikor lépünk be, szinte lehetetlen. Annak a lehetősége, hogy talán nekem kell majd la Gordára várnom, nagy aggodalommal töltött el, és ezért nem tudtam belépni az *álmodásba* a szokásos könnyedséggel. Úgy tíz, vagy tizenöt perc álmatlanság után végre sikerült belépnem abba az állapotba, melyet *nyugodt virrasztásnak* hívtam.

Évekkel ezelőtt, amikor már bizonyos fokú tapasztalatot szereztem az *álmodás* terén, megkérdeztem don Juant, hogy vannak-e olyan ismert lépések, melyek általánosan érvényesek mindannyiunkra. Azt mondta nekem, hogy ha elemezzük, végül minden *álmodó* különböző. De ahogy la Gordával beszélgettem, olyan hasonlóságokat fedeztem

116.

föl *álmodási* tapasztalatainkban, hogy megkockáztattam u különböző állapotok egy lehetséges osztályozását.

A *nyugodt virrasztás* egy bevezető állapot, egy állapot, melyben az érzékek elszunnyadnak, de az ember tudatánál van. Az én esetemben mindig pirosas fényáradatot éreztem ebben az állapotban, fényt, ami pontosan olyan, mint amikor valaki erősen összecukott szemmel a napba néz.

Az *álmodás* második állapotát *dinamikus virrasztásnak* hívtam. Ebben az állapotban a pirosas fény eloszlik, mint ahogy a köd oszlik el, és az ember elé egy látvány tárul, valamiféle élőkép, amely mozdulatlan. Az ember egy háromdimenziós képet lát, valaminek a kimerevedett részét – egy tájat, egy utcát, egy házat, egy személyi, egy arcot, bármit.

A harmadik állapotot *passzív szemlélődésnek* hívtam. Ebben az *álmodó* már nem egy merev darabját látja a világnak, hanem vizsgálója, szemtanúja egy eseménynek, ahogy az történik. Ez olyan, mintha az audio-vizuális érzékek elsőbbséget élveznének, ettől az *álmodás* e szakasza főként a szem és a fül érzékelése.

A negyedik állapot volt az az állapot, melyben cselekvésre voltam készítetve. Ebben az állapotban az ember rá van kényszerítve, hogy vállalkozzon, lépéseket tegyen, hogy ideje nagy részét itt töltsen. Ezt az állapotot *dinamikus kezdeményezésnek* hívtam.

La Gorda javaslata, hogy megvár engem, az *együtt álmodásunk* második és harmadik szakaszának megindításával volt kapcsolatos. Amikor a második szakaszba léptem, a *dinamikus virrasztásba*, egy *álmodási* képet láttam don Juannal és más személyekkel, köztük a kövér Gordával. Mielőtt időm lett volna megszemlélni, mit is látok, óriási húzóerőt éreztem a karomon, és realizáltam, hogy az „igazi”^h Gorda van az oldalamon. A bal oldalamon volt, és megragadta a jobb alkaromat a bal kezével. Tisztán éreztem, ahogy fölemeli a kezemet az alkarjához, így megragadtuk egymás alkarját. Aztán az *álmodás* harmadik szakaszában találtam magam, a *passzív szemlélődésben*. Don Juan azt mondta nekem, hogy vigyáznom kell la Gordára és a legönzőbb módon kell törődnöm vele -- ami annyi, mintha saját magammal törődnék.

Ahogy játszott a szavakkal, fölvidított. Földöntúli boldogságot éreztem, hogy ott lehetek vele és a többiekkel. Don Juan tovább ma-

117.

gyarázta, hogy az önzőségemnek nagy hasznát vehetném, és hogy megzabolázása nem lehetetlen.

Az ott összegyűlt emberek között a bajtársiasság általános érzése uralkodott. Nevettek rajta, amit don Juan mondott nekem, de nem csináltak belőle viccet. Don Juan azt mondta, hogy a legbiztosabb út az önzőség megzabolázásához az életünk napi tevékenységein keresztül vezet, és mivel én hatékony voltam bármiben, amit csináltam s mert senki sem hozta elő a rossz oldalamat, így számomra nem volt kihívás egyedül szárnyalni, mint a nyíl. Ha azt a feladatot kapom, hogy törődjek la Gordával, akkor a független hatékonyságom darabokra hull, és a túlélés érdekében magammal kapcsolatos önzésemet ki kellene terjesztenem la Gordára is. Csak ha segítek neki, mondta don Juan a legnyomatékosabb hangon, csak akkor fogom megelni a kulcsot valódi feladatom beteljesítéséhez.

La Gorda kövér karját a nyakam köré fonta. Don Juannak abba kellett hagynia a beszédet. Annyira nevetett, hogy képtelen volt folytatni. Mindenki harsányan nevetett.

La Gorda egyszerre zavart és bosszantott. Próbáltam kiszabadulni az öleléséből, de a karja szorosan fogta a

nyakamat. Don Juan jelzett nekem a kezével, hogy hagyjam abba. Azt mondta, hogy ez a kis szégyenkezés, amit érzek, az semmiség ahhoz képest, ami még rám vár.

A nevetés fülsüketítő volt. Nagyon boldog voltam, bár aggódtam amiatt, hogy la Gordával kell foglalkozzak, mert fogalmam sem volt, ez milyen következményekkel fog járni.

Álmodásom ezen pillanatában nézőpontom megváltozott – vagy inkább valami kiragadott a jelenetből, és mint külső szemlélődő kezdtem nézelődni. Egy észak-mexikói házban voltunk; ezt a környezetből tudtam megállapítani, melynek egy része látható volt onnan, ahol álltam. Láttam a hegyeket a távolban. Még a ház berendezésére is emlékeztem. Hátul voltunk, egy fedett, nyitott tornácon. Néhányan jókora székekben ültek; de valahogy a legtöbben a padion ültek, vagy álltak. Mindenkit fölismertem. Tizenhatan voltak. La Gorda az oldalamon állt, szemben don Juannal.

Tudatára ébredtem, hogy két különböző érzésem van egyidejűleg. Be tudtam lépni az *álmodási* jelenetbe, és éreztem, hogy újra földidézek egy rég elfelejtett érzelmet, vagy a valóságos élelem hangulatával kí-

118.

vülről tudtam szemlélni a jelenetet. Ha belemerültem az *álmodási* jelenetbe, biztonságban és védelemben éreztem magam; ha a valóságos hangulatommal szemléltem, úgy éreztem elveszek, nem vagyok biztonságban, győtrődöm. Nem tetszett jelenlegi hangulatom, ezért belemerültem az *álmodási* jelenetbe.

A kövér Gorda megkérdezte don Juant, olyan hangon, melyet hallani lehetett a harsány nevetés ellenére is, hogy én leszek-e a férje. Egy pillanatra csönd lett. Don Juan, úgy tűnt, a választ fontolgatja. A fejére koppintott, és azt mondta neki, hogy beszélhet velem, és én biztosan örömmel leszek a férje. Az emberek gurultak a nevetéstől. Velük nevettem. A testem szinte örömtől rázkódott, mégsem éreztem úgy, hogy la Gordán nevetnék. Nem tekintettem őt sem bohócnak, sem hülyének. Egy gyermek volt. Don Juan hozzám fordult és azt mondta, hogy tisztelnem kell la Gordát, attól függetlenül, hogy mit tesz velem, és hogy a vele való érintkezésen keresztül meg kell tanítanom a testemnek, hogy nyugodtan tudjon szembenézni a kemény megpróbáltatásokkal is. Don Juan már az egész csoporthoz szólva azt mondta, hogy sokkal könnyebb szépen haladni maximális nyomás alatt, mint normális körülmények között feddhetetlennek lenni, akár egy olyan személlyel való kapcsolatban is, mint la Gorda. Don Juan hozzátette, hogy semmiféle körülmények között sem lehetek mérges la Gordára, mert valójában ő az én jötevőm; csak rajta keresztül leszek képes megzabolázni önzőségemet.

Olyan alaposan belemerültem az *álmodási* jelenetbe, hogy elfelejtkeztem róla, hogy *álmodó* vagyok. Egy hirtelen nyomás az alkaromon emlékeztetett rá, hogy *álmodom*. Éreztem mellettem la Gorda jelenlétét, anélkül, hogy láttam volna őt. Csak mint egy érintés volt jelen, egy tapintható érzés az alkaromon. Rá összpontosítottam a figyelmemet; olyan volt, mint egy erős szorítás, aztán la Gorda teljes személye alakot öltött, mintha egymásra vetülő filmkockákból lenne összerakva. Olyan volt, mint valami filmtrükk a moziban. Az *álmodási* jelenet szertefoszlott. Helyette la Gorda és én egymást néztük karjainkat összekulcsolva.

Együttesen újra az *álmodási* jelenetre összpontosítottuk a figyelmemünket, amit az imént szemléltünk. Abban a pillanatban a kétség legkisebb szikrája nélkül tudtam, hogy mindketten ugyanazt a dolgot láttuk. Most don Juan mondott valamit la Gordának, de nem hallottam

119.

őt. A figyelmem ide-oda ugrált az *álmodás* harmadik szakasza, a *passzív szemlélődés*, és a második, a *dinamikus virrasztás* között. Egy pillanatig don Juannal voltam, a kövér Gordával, és tizenhat másik emberrel, a következő pillanatban a jelenlegi Gordával néztem egy kimerevedett képet.

Aztán egy erőteljes lökés a testemben megint a figyelem egy másik szintjére vitt: olyasmit éreztem, mint amikor egy száraz fadarab eltörik. Egy kis robbanás volt, leginkább úgy hangzott, mint egy különösen nagy roppanása egy ízületnek. Az *álmodás* első szakaszában találtam magam, a *nyugodt virrasztásban*. Aludtam, de teljesen tudatomnál voltam. Olyan sokáig akartam ebben a békés állapotban maradni, ameddig csak lehetséges, de egy másik löket egyik pillanatról a másikra fölébresztett. Hirtelen realizáltam, hogy la Gorda és én *együtt álmodtunk*. Majd megőrültem, hogy beszélhessek vele. Ő ugyanezt érezte. Rohantunk, hogy beszélhessünk egymással. Mikor megnyugodtunk, arra kértem, hogy mondjon el mindent, ami *együtt álmodásunk* alatt történt vele.

– Sokáig vártam rád – mondta. – Egy részem már azt hitte, elkerültelek, de egy másik részem úgy gondolta, hogy ideges lehetsz és problémád van, ezért vártam.

– Hol vártál, Gorda? – kérdeztem.

-- Nem tudom – válaszolta. – Azt tudom, hogy a piros fényből kint voltam, de semmit sem láttam. Gondold csak el, nem volt látvány, csak éreztem, mi van körülöttem. Talán még mindig a piros fényben voltam, bár nem piros volt. A hely, ahol voltam, világos barackszín árnyalatú volt. Aztán kinyitottam a szemem és ott voltál. Késznek tűntél az indulásra, ezért megragadtalak a karodnál fogva. Aztán néztem és láttam Juan Matus Nagualt, téged, engem, és más embereket Vicente házában. Te fiatalabb voltál, én meg kövér.

Vicente házának említése egy hirtelen felismeréshez vezetett el. Elmondtam la Gordának, hogy egyszer, amikor

Észak-Mexikóban. Zacateca államon autóztam át, egy furcsa késztetést éreztem és meglátogattam don Juan egyik barátját, Vicentét, föl nem fogva, hogy így akaratlanul egy ismeretlen területre lépek át, mivel don Juan sohasem mutatott be neki. Vicente, csakúgy mint a Nagual asszony, egy másik területhez, egy másik világhoz tartozott. Nem csoda, hogy la Gordát

120.

megrázta látogatásom említése. Olyan jól ismertük őt: olyan közel állt hozzánk, mint don Genaro, ha nem közelebb. Mégis elfelejtettük, mint ahogy elfelejtettük a Nagual asszonyt is.

Ezen a ponton la Gorda és én nagy kitérőt tettünk. Közös felidéztük, hogy Vicente, Genaro és Silvio Manuel, don Juan barátai, a csapata voltak. Valamiféle fogadalom kötötte őket egymáshoz. Sem la Gorda, sem én nem emlékeztünk arra, hogy mi az, ami összetartja őket. Vicente nem volt indián. Fiatalon gyógyszerész volt. Ő volt a csoport tudósa, és az igazi gyógyító, aki mindannyiukat egészségben tartotta. Szenvedélyes botanikus volt. Kétséget kizáró meggyőződése, hogy többet tudott a növényekről, mint bármelyik élő emberi lény. La Gorda és én emlékeztünk arra, hogy Vicente volt az, aki mindenkit – beleértve don Juant is – tanított a gyógynövények ismeretére. Különös figyelmet fordított Nestorra, és mindannyian azt gondoltuk, Nestor olyanná fog válni, mint ő.

– Az emlékezés Vicentére elgondolkodtat magammal kapcsolatban – mondta la Gorda. – Eszembe juttatja, hogy micsoda elviselhetetlen nő voltam. A legrosszabb dolog, ami egy nővel történhet, hogy gyermekei vannak, lyukak vannak a testen, és továbbra is úgy viselkedik, mint egy kislány. Ez volt az én problémám. Ravasz akartam lenni és üres voltam. És ők hagyták, hogy hülyét csináljak magamból, meg biztattak is, hogy én legyek a bolond.

– Kik azok az ők, Gorda? – kérdeztem.

– A Nagual és Vicente és mindenki, aki ott volt Vicente házában, amikor olyan lehetetlenül viselkedtem veled.

La Gorda és én egyszerre ébredtünk rá valamire. Csak velem szemben hagyták La Gordát elviselhetetlenül viselkedni. Senki sem volt kíváncsi az örültségeire, bár mindenkinél próbálkozott.

– Vicente kíváncsi volt rám – mondta la Gorda. – Együtt játszott velem. Még bácsikámnak is hívtam. Amikor Silvio Manuelt próbáltam bácsikámnak hívni, majdnem fölhasította a bőrt a hónaljamnál a karomszerű kezeivel. Próbáltuk a figyelmünket Silvio Manuelre összpontosítani, de nem emlékeztünk rá, hogy nézett ki. Képesek voltunk érezni a jelenlétét az emlékeinkben, de ő nem egy személy volt, csak egy érzés.

Ami az *álmodási* jelenetet illeti, arra emlékeztünk, hogy pontos mása volt annak, ami tényleg megtörtént velünk egy bizonyos helyen

121.

és időben; de még nem állt módunkban fölidézni, mikor. De azt mégis tudtam, hogy azzal a szándékkal törődtem la Gordával, hogy fölkészítsem magam az emberekkel való kapcsolatok nehézségeire. Szükséges volt, hogy bensőmben építsek egy könnyed hangulatot, amellyel szembe tudok nézni a bonyolult társadalmi szituációkkal, és keresve sem találtam volna jobb edzőt, mint la Gorda. A kövér Gorda halvány emlékének föl villanásai azokból az esetekből eredtek, amikor szóról-szóra követtem don Juan utasításait.

La Gorda azt mondta, hogy nem tetszett neki az *álmodási* jelenet hangulata. Jobban szerette volna csak nézni, de én behúztam, így érezte régi érzéseit, melyek undort keltettek benne. A rossz érzés olyan éles volt, hogy szándékosan szorította a karomat, ezzel kényszerítve engem, hogy fejezzük be részvételünket abban, ami ennyire kellemetlen számára.

Következő nap egyeztettük az időt egy másik *együtt álmodáshoz*. Ő a hálósobájából kezdte, én pedig a dolgozósobámból, de semmi sem történt. Már attól kimerültünk, hogy megpróbáltunk belépni az *álmodásba*. Utána hetekig próbáltuk elérni az első alkalom hatékonyságát, de mindhiába. Minden egyes kudarccal egyre kétségbeesettek és kiéhezettek lettünk.

Hogy a zsákutcából kikeveredjünk, úgy döntöttem, hogy egyelőre elhalasztjuk az *együtt álmodásunkat* és közelebből megvizsgáljuk az *álmodás* folyamatát, elemezzük a fogalmát és a menetét. La Gorda először nem értett velem egyet. Szerinte az ötlet, hogy áttekintsük, amit az *álmodásról* tudunk, csak egy másik út ahhoz, hogy átengedjük magunkat a kétségbeesésnek. Inkább folytatni szerette volna a próbálkozást, akkor is, ha nem járunk sikerrel. Én kitartottam, és ő végül elfogadta álláspontomat, hogy az eltévedés érzését magunk mögött hagyjuk.

Egy éjszaka leültünk, és amilyen egyszerűen csak tudtunk, elkezdtek megvitatni azt, amit az *álmodásról* tudunk. Hamar világossá vált, hogy van néhány olyan lényeges téma, melyre don Juan különös hangsúlyt fektetett.

Először is itt van maga a cselekedet. Úgy tűnik, a tudomás egy egyedülálló állapotával kezdődik, melybe akkor jutunk, ha a tudatos-

122.

ságunk maradékát, melyet alvás során sem veszítünk el, az álom elemeire, jellegzetességeire összpontosítjuk. A tudatosság maradékát, melyet don Juan a második figyelemnek hívott, munkába állítani, vagy megzabolázni a *nem-tevés* gyakorlatok segítségével lehet. Úgy gondoltuk, hogy alapvető segítség az *álmodáshoz* az elme csöndjének állapota, melyet don Juan úgy hívott: „a belső párbeszéd leállítása”^h, vagy „az önmagunkkal beszélés *nem-tevése*”^h. Hogy elsajátítását megtanítsa, kilométereket gyalogoltatott velem oly módon, hogy szememet fókuszálás nélkül, egy kicsivel a horizont fölött kellett rögzítve tartanom úgy, hogy a hangsúlyt a periférikus látásra fektettem. Módszere kél dolog miatt is hatásos volt. Több év próbálkozás után segítségével föl tudtam függeszteni belső párbeszédemet, és a figyelmemet is edzette. Azáltal, hogy a periférián lévő látványra kellett koncentrálnom, don Juan megerősítette azt a képességemet, hogy hosszú ideig tudjak koncentrálni egyetlen egyszerű cselekvésre.

Később, amikor már sikerrel kontrolláltam a figyelmemet, és órákon át képes voltam nehéz munkát végezni anélkül, hogy bármi más megzavart volna – tehát egy olyan dolgot, amire korábban képtelen voltam –, don Juan azt mondta nekem, hogy a legjobb módja az *álmodásba* való belépésnek, ha a szegycsont csücsánál lévő területre, a has felső részére koncentrálok. Azt mondta, hogy a figyelem, melyre az *álmodáshoz* szükség van, ezen a területen gyökeredzik. Az energia, mely az *álmodásban* való mozgáshoz, kutatáshoz kell, a köldök alatt három-négyujjnyira gyökeredzik. Ezt az energiát *akaratra* hívta, vagy válaszlőerőnek, gyűjtőerőnek. A nőkben mind a figyelem, mind az energia, ami az *álmodáshoz* kell, a méhből ered.

– Egy nő *álmodásának* a méhéből kell jönnie, mert ez az ő központja – mondta la Gorda. – Hogy *álmodásomat* elkezdjem vagy befejezzem, csak annyit kell tennem, hogy figyelmemet a méhemre helyezem. Megtanultam hogyan érezsem a belsejét. Egy pillanatig pirosas izzást látok, és már el is indultam.

– Mennyi időbe telik, hogy lásd a pirosas izzást? – kérdeztem.

– Néhány másodperc. Abban a pillanatban, hogy a figyelmem a méhemben van, máris benne vagyok az *álmodásban* – folytatta. – Sohasem erőlködöm, egyszer sem. A nők ilyenek. Egy nő számára a leg-

123.

nehezebb rész az, hogy megtanulja, hogyan kell kezdeni; jó néhány évbe telt, míg leállítottam a belső párbeszédemet azáltal, hogy a figyelmemet a méhemre koncentráltam. Talán ezért van mindig szüksége egy nőnek valakire, aki ösztökéli őt.

– Juan Matus nagual hideg, vizes folyami kavicsokat lett a hasamra, hogy megtanítsa érezni ezt a területet. Vagy súlyt tett rá; volt egy nagy ólomdarabom, amit nekem szerzett. Be kellett csuknom a szememet, és figyelmemet arra a pontra összpontosítani, ahol a súly volt. Minden alkalommal elaludtam. De őt ez egy csöppet sem zavarta. Nem igazán számít, hogy mit csinálunk közben, mindaddig, amíg a figyelem a méhen marad. Végül megtanultam arra a pontra koncentrálni anélkül, hogy bármi rá lett volna helyezve. Egy nap teljesen egyedül léptem be az *álmodásba*. Éreztem a hasamat, azt a pontot, ahová a Nagual olyan sokszor tette a követ, amikor hirtelen elaludtam, mint ahogy szoktam, kivéve azt, hogy valami a méhembe húzott. Láttam a pirosas fényt, utána pedig csodálatos álmom volt. De amint próbáltam elmesélni a Nagualnak, tudtam, hogy nem közönséges álom volt. Nem lehetett hogyan elmondani, milyen volt az álom; csak nagyon erősnek és boldognak éreztem magam. Azt mondta, *álmodás* volt. Attól kezdve soha többet nem rakta rám a súlyt. Hagyta, hogy gyakoroljam az *álmodást* beavatkozás nélkül. Időről időre megkért, hogy beszéljek róla, aztán támpontokat adott nekem. Ez a módja annak, ahogy az *álmodást* vezetni kell, útbagazítással.

La Gorda mesélte, hogy don Juan azt mondta neki, bármilyen dolog jó *nem-tevésnek*, hogy segítse az *álmodást*, ha általa a figyelmünk készítette van arra, hogy rögzítve maradjon. Például vele és az összes többi tanítványával köveket és leveleket bámultatott, Pablitót pedig arra biztatta, hogy készítse el saját *nem-tevés* eszközét. Pablito a hátrafelé menés *nem-tevése*be kezdett bele. Úgy haladt, hogy rövid pillantásokat vetett oldalra, annak érdekében, hogy irányítsa a haladást, illetve elkerülje az akadályokat. Én adtam neki az ötletet, hogy használjon visszapillantó tükröt, és ő kifejlesztett és megalkotott egy fából készült sisakot, melyhez két kicsi tükör volt csatolva, körülbelül tizenöt centire az arcától, és öt centivel a szemmagassága alatt. A két tükör nem zavart be az elől lévő látványba, és olyan szögben állt, hogy hátul is minden látható volt. Pablito dicsekedett is, hogy neki 360 fokos rátekintse van a világra. Alkotásának köszönhetően Pablito képes volt

124.

bármekkora távolságot megtenni, vagy bármennyi ideig menni hátrafele.

A testtartás, amelyet valaki fölvesz, hogy *álmodjon*, szintén egy nagyon fontos téma.

– Nem tudom, hogy a Nagual miért nem mondta nekem a legelején – mondta la Gorda –, hogy a legjobb kezdő pozitúra egy nő számára, ha törökülésben ül és hagyja a testet rádölni a lábra, amikor a figyelem már az *álmodáson* van. A Nagual csak egy év múlva mondta el nekem, azután, hogy elkezdtem. Most, ha ebbe a pozitúrába ülök egy pillanatra, érzem a méhemet, és már *álmodom* is.

Először, csakúgy, mint la Gorda, én is hanyatt fekvé gyakoroltam. míg egy nap don Juan azt mondta nekem, hogy a legjobb eredmény érdekében üljek puha, vékony matracra, a talpaimat illesszem össze, és a combjaim érintsék a matracot. Rámutatott arra, hogy mivel nekem hajlékony a csípőízületem, hozzam ki belőle a maximumot, gyakoroljak addig, amíg a teljes combom hozzásimul a matrachoz. Hozzátette, hogy ha ebben az ülő pozitúrában lépek az *álmodásba*, a testem nem fog lecsúszni, vagy ledőlni egyik oldalra sem, hanem a törzsem előrehajlik és a homlokom a lábamon fog pihenni.

Egy másik, nagy jelentőségű téma az *álmodás* végzésének ideje. Don Juan azt mondta nekünk, hogy a késő esti, illetve a kora reggeli órák messze a legjobbak. Amiért ezeket az órákat előnyben részesítette, az az volt, amelyet a varázslói tudás gyakorlati alkalmazásának hívott. Azt mondta, mivel az *álmodást* a társadalmi környezetben kell végezni, meg kell keresni a lehelő legjobb feltételeket a magányhoz, és amikor nem hatunk egymásra. Az egymásra hatás, amire hivatkozott, az emberek figyelmével és nem a fizikai jelenlétükkel kapcsolatos. Don Juan szerint semmit sem ér, ha valaki meghátrál a világtól, elbújik, még akkor sem, ha egyedül van egy félreeső, kietlen helyen, mert embertársai hatása ugyanúgy érvényesül, mivel az első figyelmük rögzültségét nem lehet kikapcsolni. Csak lokálisan, azokban az órákban, amikor a legtöbb ember alszik, csak akkor lehet elhárítani a rögzültségnek egy részét, egy rövid időre. Ebben az időben a körülöttünk lévő első figyelmek szunnyad.

Ezzel elvezetett bennünket a második figyelem leírásához. Don Juan elmagyarázta nekünk, hogy a figyelmet, amire az *álmodás* kez-

125.

detén van szükség, erővel az álom egy adott részletén kell tartani. Csak úgy lehet a közönséges álmot *álmodássá* alakítani, ha a figyelmet mozdulatlaná tesszük.

Azt is elmagyarázta, hogy mivel az első figyelmünk megtanult nagy erővel a világ egy részletére összpontosítani, az *álmodásban* a figyelem ugyanazon mechanizmusait kell alkalmazni, mint a mindennapi életben, hogy a folyton változó és kaotikus világból a tudomás rendezett világát létrehozza.

Don Juan azt is mondta nekünk, hogy a második figyelem hívójelként szolgál, a lehetőségek hívogatójaként. Minél jobban fejlesztjük, annál nagyobb az esélyünk arra, hogy elérjük a kívánt eredményt. De az általános figyelemnek is ilyen a működése, és ez a működés annyira természetes a mindennapi életben, hogy észrevétlenné vált; ha egy váratlan eseménnyel találkozunk, úgy beszélünk róla, mint véletlenről vagy különös egybeesésről, és nem mint olyan eseményről, amit a figyelmünk hívott elő.

Beszélgetésünk a második figyelemről előkészítette a terepet egy ugyancsak kulcsfontosságú témához, az *álmodó testhez*. Hogy la Gordát elvezesse hozzá, don Juan azt a feladatot adta neki, hogy a második figyelmet állítsa rá olyan szilárdan, ahogy csak tudja, az *álmodásban* való repülés érzésének összetevőire.

– Hogy tanultál meg *álmodásban* röpködni? – kérdeztem. – Valaki megtanított?

– Ezen a földön Juan Matus nagual tanított – válaszolta. -- *Álmodásban* pedig valaki, akit sosem láttam. Csak egy hang volt, ami megmondta, mit tegyek. A Nagual adta a feladatot, hogy tanuljak meg *álmodásban* röpködni, a hang pedig megtanította, hogyan csináljam. Azután még évekig tartott, amíg sikerült megtanítanom átmozdítani magam a szokásos testemből, abból, amit meg lehet érinteni, az *álmodó testembe*.

-- Ezt el kell magyaráznod nekem, Gorda – mondtam.

-- Amikor azt *álmodtad*, hogy kilépsz a testedből, akkor azt tanultad, hogyan juss el az *álmodó testedbe* – folytatta. – De ahogy én látom, a Nagual nem adott neked semmilyen speciális feladatot, ezért te egy olyan régi módot választottál, amit tudtál. Ezzel szemben én azt a feladatot kaptam, hogy használjam az *álmodó testemet*. A hűgocskák ugyanezt a feladatot kapták. Velem az történt, hogy egyszer álmom-

126.

ban, mint egy papírsárkány, úgy repültem. Elmeséltem a Nagualnak, mert nagyon tetszett a siklás érzése. Nagyon komolyan vette, és feladattá tette. Azt mondta, hogy amint valaki megtanulta az *álmodást*, bármilyen álom, amire emlékszik, az többé nem álom, hanem *álmodás*.

– Attól fogva kerestem a repülést az *álmodásban*. De nem tudtam fölépíteni; minél inkább próbáltam befolyásolni *álmodásomat*, annál bonyolultabbá vált. Végül a Nagual azt mondta, hogy hagyjam abba a próbálkozást, és hagyjam, hogy magától jöjjön. Aztán apránként elkezdtem *álmodásban* repülni. Akkor történt az, hogy egy hang elkezdte mondani nekem, mit csináljak. Mindig úgy éreztem, hogy női hang volt.

– Amikor már tökéletesen tudtam repülni, a Nagual azt mondta nekem, hogy a repülés minden pillanatát, amit *álmodásban* tettem, meg kell ismételnem miközben ébren vagyok. Neked is megvolt ez a lehetőséged, amikor a kardfogú tigris megmutatta, hogyan lélegezz. De mivel te *álmodásban* soha nem változtál tigrissé, nem tudtad megfelelően kipróbálni, miközben ébren voltál. De én megtanultam repülni *álmodásban*. Ha a figyelmemet elmozdítom az *álmodó testembe*, ébrenlétben is tudok úgy repülni, mint egy papírsárkány. Egyszer ezt megmutattam neked, mert akartam, hogy lásd, megtanultam használni az *álmodó testemet*, de te nem igazán értetted, miről is van szó.

Arról az esetről beszéli, amikor egyszer jól rám ijesztett fölfoghatatlan cselekedetével, hogy ténylegesen föl s le siklott a levegőben, mint egy papírsárkány. Az annyira sok volt számomra, hogy nem tudtam logikusan földolgozni az eseményt. Mint általában, amikor ilyen természetű dologgal szembesülök, beskatulyáztam azt egy forma nélküli kategóriába: a komoly stresszes állapot hatása alatt történt érzékelések kategóriájába. Úgy érveltem, hogy a komoly stressz esetében az érzékszervek nagyban eltorzítják az érzékelést. A magyarázatom semmit sem magyarázott meg, de úgy tűnt, megbékíti az elmémet.

Azt mondtam la Gordának, hogy többről kell, hogy szó legyen, mint amit ő a figyelme elmozdításának hív az *álmodó testébe*, hogy aztán csak úgy megismételhesse a repülést ébren.

Egy darabig gondolkozott, mielőtt válaszolt volna.

127.

– Azt hiszem, ezt neked is el kellett, hogy mondja a Nagual -- mondta. Az egyetlen dolog, ami tényleg számít, hogy megcsináld az elmozdítást, hogy lehorgonyozz a második figyelemben. A Nagual azt mondta, hogy a figyelem hozza létre a világot; és természetesen tökéletesen igaza volt. Oka volt rá, hogy ezt mondja. Ő a figyelem mestere volt. Azt hiszem, hagyta, hogy magamtól jöjjek rá, mindössze annyit kell tennem az *álmodó testbe* kerülésemhez, hogy a figyelmemet a repülésre koncentrálok. Az volt a fontos, hogy figyelmet tároljak el az *álmodásban*, hogy megvizsgáljak mindent, amit tettem a repülésben. Ez volt az egyetlen módja, hogy előkészítsem a második figyelmemet. Ha már egyszer megszilárdult, elég volt finoman a részletekre és a repülés érzésére összpontosítanom, ami további *repülés-álmodásokat* hozott magával, mígnem rutinos *álmodója* lettem a levegőben szárnyalásnak.

A repüléssel kapcsolatosan a második figyelmem már nagyon jól működött. Akkor a Nagual azt a feladatot adta, hogy kerüljek át az *álmodó testembe*, és ezt úgy értette, hogy kapcsoljam be a második figyelmemet, miközben ébren vagyok. Én így értelmeztem. Az első figyelem, az a figyelem, ami a világot létrehozta, sohasem győzhető le teljesen; egy pillanatra ki lehel kapcsolni, hogy a második figyelem a helyébe lépjen, feltéve, ha a test elegendő mennyiségei tárol belőle. Az *álmodás* természetesen a második figyelem tárolásának módja. Ezért azt mondanám, ahhoz, hogy átkerülj az *álmodó testedbe*, miközben ébren vagy, addig kell gyakorolnod az *álmodást*, amíg a könyöködön jön ki.

– Bármikor át tudsz kerülni az *álmodó testedbe*, amikor csak akarsz? – kérdeztem.

– Nem. Ez nem ilyen egyszerű – válaszolt. – Megtanultam megismételni a repülés mozdulatait és érzését miközben ébren vagyok, de mégsem tudok minden alkalommal repülni, amikor akarok. Mindig van valami akadály az *álmodó testem* előtt. Néha érzem, hogy az akadály ledől; a testem szabad és ilyenkor képes vagyok repülni, mintha csak *álmodnék*.

Elmondtam la Gordának, hogy nekem három feladatot adott don Juan a második figyelmem trenírozására. Az első az volt, hogy megtaláljam a kezemet *álmodásban*. Következőnek azt ajánlotta, hogy válasszak egy közeli helyet, összpontosítsam rá a figyelmemet, lépjek be

128.

az *álmodásba* napközben, és járjak utána, hogy ténylegesen ott jártam-e. Azt tanácsolta, hogy helyezzek valakit a helyre, akit ismerek, elsősorban egy nőt, két dolog miatt; az egyik, hogy ellenőrizhessek finom változásokat, melyek bizonyíthatják, hogy ott jártam *álmodásban*, a másik pedig, hogy elkülöníthessek nem feltűnő részleteket, ami pontosan az, amire a második figyelmemnek rá kell állnia.

Ebből a szempontból az *álmodó* legkomolyabb problémája a második figyelem hajthatatlan rögzültsége a részleteken, amelyet teljes mértékben a mindennapi figyelem különít el, ily módon szinte leküzdhetetlen akadályt állítva az érvényesülésnek. Amit az *álmodásban* keresünk, az nem ugyanaz, mint amivel a mindennapi életben foglalkozunk.

Don Juan azt mondta, hogy csak a tanulási időszakban kell arra törekedni, hogy a második figyelem mozdulatlan legyen. Aztán harcolni kell a második figyelem szinte legyőzhetetlen húzóerejével, és mindenre csak futólagos pillantásokat kell vetni. Amint ráfókuszálunk valamire, a kontroll elvész.

Az utolsó egy összetett feladat volt, hogy hagyjam el a testemet. Ezt részben sikerült megtennem, és mindvégig úgy tekintettem, mint az egyetlen igazi teljesítményemet az *álmodásban*. Don Juan eltávozott, mielőtt *álmodásban* tökéletesítenem volna az érzést, hogy képes vagyok kezelni a hétköznapi dolgok világát, miközben *álmodom*. Az elmenetele félbeszakította azt. amiről úgy gondoltam, elkerülhetetlen beolvadása lesz az *álmodásnak* a mindennapi életem világába.

Azért, hogy elmagyarázza, hogyan történik a második figyelem kontrollálása, don Juan felvázolta az *akarat* fogalmát. Azt mondta, hogy az *akaratot* úgy definiálhatjuk, mint a test fényességének maximális kontrollját, ha azt energiamezőként tekintjük; vagy úgy, mint a jártasság egy szintjét, egy létállapotot, amely a harcra napi életébe bármikor hirtelen beléphet. Ezt úgy tapasztaljuk, mint egy erőt, mely a test középső részéből áramlik ki, az abszolút és teljes csönd pillanata után, vagy valódi rémület pillanata után, vagy átható szomorúság után; de

sohasem a boldogság pillanata után, mert a boldogság túlságosan szétáradó ahhoz, hogy a harcos megtegye a szükséges összpontosítást, ami a test fényességének használatához szükséges és csöndet teremtsen belőle.

129.

– A Nagual azt mondta nekem, hogy egy emberi lény számára a szomorúság ugyanolyan erőteljes, mint a rémület – mondta la Gorda. – A szomorúságtól a harcos véres könnyeket hullajt. Mindkettő képes pillanatnyi csöndet teremteni. Vagy a csönd magától jön, mivel a harcos egész életében törekszik erre.

– Te magad érezted már ezt a pillanatnyi csöndet? – kérdeztem.

– Igen, feltétlenül, de nem emlékszem rá, hogy milyen – mondta. – Mindketten éreztük már, mégis, egyikünk sem emlékszik semmire. A Nagual azt mondta, ez egy pillanatnyi feketeség, egy olyan pillanat, mely a belső párbeszéd leállításának pillanatánál is csöndesebb. Ez a feketeség, ez a csönd fölkelti a *szándékot*, ami a második figyelmet vezeti, irányítja, hogy cselekedjen. Ezért hívják *akaratnak*. A *szándék* és a hatása együtt az *akarat*; a Nagual azt mondta, hogy a két dolog össze van kötve. Ezt mind akkor mondta, amikor próbáltam repülni tanulni *álmodásban*. A repülés *szándéka* eredményezi a repülést.

Azt mondtam neki, hogy már majdnem lemondtam arról a lehetőségről, hogy valaha megtapasztalom az *akaratot*.

– Meg fogod tapasztani – mondta la Gorda. – Az a baj, hogy te és én nem vagyunk eléggé élesek ahhoz, hogy tudjuk, mi történik velünk. Nem érezzük az *akaratunkat*, mert azt gondoljuk, hogy az valami olyan dolog, amiről biztosan tudjuk, hogy csináljuk és érezzük, például mint amikor mérgesek vagyunk. Az *akarat* nagyon csöndes, észrevehetetlen. Az *akarat* a másik énhez tartozik.

– Miféle másik én, Gorda? – kérdeztem.

– Tudod, miről beszélek – válaszolt élénken. – Amikor *álmodunk*, a másik énünkben vagyunk. Eddig már számtalanszor beléptünk a másik énünkbe, de meg nem vagyunk teljesek.

Sokáig csönd volt Magamban elismertem, hogy igaza volt, amikor azt mondta, hogy még nem vagyunk teljesek. Ezt úgy értelmeztem, hogy mi egyszerűen csak tanulói vagyunk egy kimeríthetetlen művészetnek. De aztán egy gondolat futott keresztül az agyamon, hogy talán valami másra utal. Nem racionális gondolat volt. Először valamiféle bizsergést éreztem a napfonatomnál, aztán jött a gondolat, hogy talán valami másról beszél. Aztán éreztem a választ. Egy darabban érkezett hozzám, valamiféle tömbben. Tudtam, hogy az egész itt van, először a szegycsontom végénél, aztán az agyamban. A probléma csak az volt, hogy nem tudtam elég gyorsan kicsomagolni

130.

ahhoz, hogy szavakba öntsem.

La Gorda nem szakította félbe gondolkozási folyamatomat további kommentárral vagy gesztussal. Tökéletes csöndben várt. Úgy tűnt, belsőnk olyan szinten összekapcsolódott, hogy nem volt szükség arra, hogy bármit is mondjunk egymásnak.

Még egy pillanatig megtartottuk a kettőnk között kialakult közösség érzését, aztán az beborított minket. La Gorda és én fokozatosan megnyugodtunk. Végül beszélni kezdtem. Nem mintha szükség lett volna rá, hogy elismételjem, amit mindketten éreztünk és tudtunk, hanem inkább azért, hogy újra teret teremtssek beszélgetésünknek. Azt mondtam neki, hogy tudom, milyen módon nem vagyunk teljesek, de valójában nem tudom a tudásom szavakba önteni.

– Nagyon sok dolgot tudunk – mondta. – De a tudásunkat nem tudjuk munkába fogni, mert nem tudjuk, hogyan szedjük elő magunkból. Te csak most kezdted érezni ezt a nyomást. Én évek óta érzem. Tudok, és mégsem tudok. Legtöbbször önmagamba bonyolódom, és hülyeségeket beszélek, amikor megpróbálok elmondani, amit tudok.

Tudtam, miről beszél, és fizikai szinten értettem őt. Valami teljesen gyakorlatias és magától értetődő tudással bírtam az *akaratról* és arról, amit la Gorda a másik énnek hívott, és mégis egy árva szót sem tudtam kinyögni arról, amit tudok, nem szégyenlősségből, vagy mert el akarom hallgatni, hanem mert nem tudtam, hol kezdem vagy hogyan rendszerezem a tudásom.

– Az *akarat* a második figyelem olyan teljes irányítása, amit már a másik énnek neveznek – mondta la Gorda hosszú szünet után. -- Ahhoz képest, hogy mennyi mindent csináltunk, csak kis darabját ismerjük a másik énnek. A Nagual úgy rendezte, hogy tőlünk függ tudásunk kiteljesítése. Az a mi feladatunk, hogy emlékezzünk.

Tenyérével a homlokára ütött, mint amikor valaki hirtelen rájön valamire.

– Szent Isten! A másik énre emlékezünk! – kiáltott föl szinte hisztérikus hangon. Aztán lenyugodott, és mérsékelt hangon folytatta. -- Természetesen már jártunk ott, és az egyetlen módja az emlékezésnek,

131.

ahogy most csináljuk, hogy lekapcsoljuk *álmodó testünket*, miközben *együtt álmodunk*.

– Mit értesz az *álmodó test* lekapcsolása alatt? – kérdeztem.

– Te is tanúja voltál, amikor Genaro lekapcsolta az *álmodó testét* -- mondta --, lepattan, mint egy lassú golyó; gyakorlatilag hozzá ragasztja, meg leválasztja magát a fizikai testről egy hangos reccsenéssel. A Nagual mondta nekem, hogy Genaro *álmodó teste* szinte mindent meg tud tenni, amit mi normálisan teszünk. Általában úgy jött hozzád, hogy meglepjen. Most már tudom, hogy a Nagual és Genaro mit akartak. Azt akarták, hogy emlékezz, és ezért Genaro rendkívüli dolgokat hajtott végre a szemed előtt azzal, hogy lekapcsolta az *álmodó testét*. De hiába.

– Nekem fogalmam sem volt róla, hogy az *álmodó testében* van -- mondtam.

– Sosem tudtad, mert nem figyeltél -- mondta. – Genaro próbált ráébreszteni azzal, hogy olyan dolgokat próbált tenni, amire az *álmodó test* képtelen, mint például enni, inni. A Nagual elmondta nekem, hogy Genaro azzal viccelődött veled, hogy próbált szarni, és megrengette a hegyeket.

– Miért nem tud az *álmodó test* ilyeneket tenni? – kérdeztem.

– Mert az *álmodó test* nem tudja kezelni az evés vagy ivás szándékát -- válaszolt. – Genaro legnagyobb eredménye az volt, hogy *álmodáskor* megtanulta *szándékolni* a testét -- magyarázta. – Ő a lehető legtökéletesebben tudta a testét *álmodni*. De az *álmodó testnek* más *szánt-szándéka* van, mint a fizikai testnek. Például az *álmodó test* át tud menni a falon, mert ismeri az eltűnés *szándékát*. A fizikai test tudja az evés *szándékát*, de nem az eltűnését. Genaro fizikai teste számára a falon való átmenés ugyanolyan lehetetlen, mint az *álmodó testének* az evés.

La Gorda elcsendesedett, mintha felmérné, mit is mondott. Várni akartam, mielőtt bármit is kérdezek tőle.

– Genaro csak az *álmodó test szándékának* a mestere volt -- mondta lágy hangon. – Silvio Manuel azonban a *szándék* tökéletes mestere volt. Most már tudom, miért nem emlékszünk az arcára, mert ő nem olyan volt, mint bárki más.

– Mi mondatja ezt veled, Gorda? -- kérdeztem.

132.

El kezdte magyarázni, mire gondolt, de képtelen volt összefüggően beszélni. Váratlanul elmosolyodott. Szeme felfénylett.

– Megvan! -- kiáltott. – A Nagual mondta, hogy Silvio Manuel a *szándék* mestere volt, mert állandóan a bal oldalában volt. Ő volt az igazi főnök. A Nagual minden cselekedete mögött ő volt. Gyakorlatilag ő vette rá a Nagualt, hogy foglalkozzon veled.

Fizikailag rosszul lettem attól, amit La Gorda mondott. Felfordult a gyomrom, és nagy erőfeszítembe került, hogy elpálástoljam előtte. Hátat fordítottam neki és nyelni kezdtem. Egy pillanatra abbahagyta a beszédet, majd újra folytatta, mint aki elhatározta, hogy nem veszi észre állapotomat. Helyette elkezdett kiabálni velem. Azt mondta, hogy itt az ideje elengedni sérelmeimet. Szembesített a mexikóvárosi események utáni megbántottságommal. Hozzátette, hogy gyűlölködésem nem azért volt, mert ő a többi tanítvány mellé állt velem szemben, hanem mert lerántotta rólam a maszkot. Elmagyaráztam, hogy azok az érzések már eltűntek belőlem. Ő hajthatatlan maradt. Ragaszkodott hozzá, hogy amíg nem nézek szembe velük, az érzések valamilyen úton visszatérnek. Állította, hogy kapcsolatomban Silvio Manuellel volt a dolog bökkenője.

Hihetetlen volt számomra milyen hangulathullámmásokon mentem át kijelentését hallva. Két emberré váltam – az egyik habzó szájjal tombolt, a másik nyugodtan szemlélt. Egy végső fájdalmas görcs állt a gyomromba, és rosszul lettem. De nem a hányinger érzése okozta a görcsöt. Inkább a visszafojthatatlan düh.

Mire végül megnyugodtam, szégyelltem magam a viselkedésem miatt, és az aggasztott, hogy ez az eset máskor is megtörténhet velem.

– Mihelyt elfogadod valódi természeted, megszabadulsz a dühödtől -- mondta La Gorda közömbös hangon.

Vitkozni akartam vele, de értelmetlennek láttam. Amellett dührohamom elhasználta az energiámat. Nevetni kezdtem azon, hogy mit fogok csinálni, ha igaza van. Majd az a gondolatom támadt, hogy ha a Nagual asszonyt el tudtam felejteni, akkor minden lehetséges. Furcsa forróság vagy irritáltság érzése volt a torkomban, mintha fűszeres ételt ettem volna. Fizikai riadalmat éreztem, olyat, mint amikor valaki az ember háta mögé lopakodik, és ebben a pillanatban tudtam valamit, amiről egy perccel azelőtt meg fogalmam sem volt. La Gordának igaza volt. Silvio Manuel irányítása alatt álltam.

133.

La Gorda hangosan nevetett, amikor elmondtam neki. Elmondta, hogy ő is visszaemlékezett valamire Silvio Manuellel kapcsolatban.

– Nem emlékszem rá mint személyre, mint ahogy a Nagual asszonyra emlékszem -- folytatta --, hanem arra emlékszem, amit a Nagual mondott róla.

– Mit mondott? -- kérdeztem.

– Azt mondta, hogy Silvio Manuel a földön pont olyan volt, mint Eligio. Egyszer nyom nélkül eltűnt és átment a

másik világba. Évekre eltűnt; majd egy nap visszatért. A Nagual elmondta, hogy Silvio Manuel nem emlékezett arra hol volt. vagy mit csinált, de a teste megváltozott. Visszatért e világba, de a másik énjében.

– Még mit mondott, Gorda? – kérdeztem.

– Másra nem emlékszem – válaszolt. – Olyan, mintha ködön néznék keresztül.

Tudtam, ha jobban megerősítjük magunkat, akkor ott rögtön rájöhetünk, ki volt Silvio Manuel. Elmondtam la Gordának.

– A Nagual azt mondta, hogy a *szántsándék* mindenhol jelen van – mondta la Gorda váratlanul.

– Mit jelent ez? – kérdeztem.

– Nem tudom. Én csak kimondom, ami eszembe jut. A Nagual azt is mondta, hogy a szántsándék az, ami a világot létrehozza.

Tudtam, hogy ezeket a szavakat már hallottam. Azt gondoltam, hogy don Juan biztosan nekem is mondta ugyanezt, csak elfelejtettem.

– Mikor mondta ezt neked don Juan? – kérdeztem.

– Nem emlékszem – mondta. – De azt mondta, hogy minden ember és ugyanígy minden élőlény a *számszándék* rabja. A karmai közt vagyunk. Azt csináltat velünk, amit akar. Cselekvésre kényszerít a világban. Még arra is kényszerít, hogy meghaljunk.

Azt mondta, ha azonban harcosokká válunk, a *szántsándék* barátunkká válik. Egy pillanatra szabadon enged bennünket; néha még hozzánk is jön, mintha várt volna ránk. Azt mondta, hogy ő csak a barátja a *szántsándéknak*, nem mini Silvio Manuel, aki a mestere annak.

Rejtett emlékek özöne volt bennem, amik küldöttek, hogy felszínre kerüljenek. Már majd a felszínre értek. Egy percig teljes reménytelenséget éreztem, majd valami feladta bennem. Megnyugodtam. Már nem izgatott, hogy rájöjje, ki volt Silvio Manuel.

134.

La Gorda úgy értelmezte hangulatváltásomat, mint egy jelzést, hogy még nem vagyunk készek arra, hogy szembenézzünk Silvio Manuel emlékével.

– A Nagual mindannyiunknak megmutatta, mit tud tenni a *szántsándékával* – mondta váratlanul. – Elő tudott hívni dolgokat azzal, hogy meghívta a *szántsándékot*. Azt mondta, ha repülni akarok, meg kell hívnom a repülés *szántsándékát*. Majd megmutatta, ő hogy tudja meghívni, felugrott a levegőbe és körbe lebegett, mint egy papírsárkány. Vagy megjelenített dolgokat a tenyerében. Azt mondta, hogy nagyon sok dolognak ismeri a *szántsándékát* és meg tudja hívni azokat azzal, hogy *szándékolja* őket. Silvio Manuel abban különbözött tőle, hogy ő mindennek ismerte a *szántsándékát*.

Azt mondtam, hogy magyarázataihoz további tisztázásra van szükség. Úgy látszott, küzd, hogy összerakja a szavakat az elméjében.

– Megtanultam a repülés *szántsándékát* – mondta –, úgy, hogy megismételtem az összes érzést, amit éreztem, amikor *álmodáskor* repültem. Ez csak egy dolog volt. A Nagual élete folyamán sok száz dolognak tanulta meg a *szántsándékát* De Silvio Manuel a forráshoz ment. Ő megcsapolta. Neki semminek sem kellett megtanulnia a *szántsándékát*. Ő egy volt a *szántsándékkal*. Csak az volt a probléma, hogy neki nem volt több vágya, mert a *szántsándéknak* nincs saját vágya, így a Nagualhoz kellett fordulnia akarátért. Más szóval Silvio Manuel mindent meg tudott tenni, amit a Nagual akart. A Nagual irányította Silvio Manuel *szántsándékát*. De mivel a Nagualnak sem voltak vágyai, legtöbbször semmit sem csináltak.

135.

8.

A jobb és a bal oldali tudatosság

Az *álmodásról* való beszélgetésünk nagy segítségünkre volt, nem csak azért, mert segített kimozdítani az *együtt álmodásunkat* a holtpontonról, hanem mert intellektuális szinten is fogalmat alkothattunk róla. A beszélgetés nagyon lefoglalt bennünket. Lehetőséget adott számunkra, hogy rövid időre lenyugodjunk.

Egy este az utcáról felhívtam la Gordát. Elmesélte, hogy egy áruházban volt és úgy érezte, ott bujkáltam valamelyik próbafülke mögött. Biztos volt benne, hogy ugratni akartam és dühös lett rám. Keresztül rohant az áruházon, hogy elkapjon és megmutassa milyen dühös. Ekkor rájött arra, hogy valójában visszaemlékezik valamire, amit nagyon gyakran tett velem, hisztériázott.

Teljes egyetértésben arra a következtetésre jutottunk, itt az ideje, hogy újra *együtt álmodjunk*. Ahogy beszélgettünk, éreztük, hogy megújult bennünk az optimizmus. Azonnal hazamentem.

Nagyon könnyen beléptem az első állapotba, a *csendes éberségbe*. Érzékeltem a testi jólétet, bizsergő sugárzást a napfonatomból, amely olyan gondolattá alakult át, hogy nagy eredményeket fogunk elérni. Ez a gondolat egy

ideges várakozásba váltott át. Tudatára ébredtem annak, hogy a gondolataim bizseregve kisugárzanak a mellkasom közepéből. A figyelmemet azonnal odairányítottam, de a bizsergés ab-

136.

bamaradt. Olyan volt, mint az elektromos áram, amit be- és kikapcsoltak.

A bizsergés még erősebben újraindult, és akkor hirtelen szemtől szembe találtam magam la Gordával. Olyan volt, mintha befordultam volna egy sarkon és beleütköztem volna. Teljesen belemerültem a figyelésébe. Annyira valódinak tűnt, hogy késztetést éreztem, hogy megérintsem. Abban a pillanatban a legtisztább, nem földi szenvedély tört fel bennem iránta. Megállíthatatlan zokogás tört rám.

La Gorda gyorsan megpróbált belém karolni, hogy megállítsa érzélgösségemet, de képtelen volt megmozdulni. Körülnéztünk. Nem volt rögzített kép a szemünk előtt, sem semmiféle állókép. Hirtelen egy megérzésem támadt, és azt mondtam la Gordának, hogy ez azért van, mert mi egymást néztük, így elmulasztottuk az *álmodási* kép megjelenését. Csak miután beszéltem, jöttem rá, hogy egy teljesen új helyzetben vagyunk. A hangszínem megijesztett. Különös hang volt, éles, kellemetlen. Fizikai undort váltott ki belőlem.

La Gorda azt válaszolta, hogy nem mulasztottunk el semmit, hanem a második figyelmünket valami más kapta el. Mosolygott és szájával fintort vágott, a bosszúságnak és meglepetésnek egyfajta keveréket, a hangszíne miatt. Úgy találtam, hogy a beszélgetés újdonsága az *álmodásban* lenyűgöző hatású, mert nem egy *álmodási* helyszínen voltunk, ahol beszélgettünk, hanem ténylegesen társalogtunk. Ez megköveteli egy kivételes erőfeszítést, nagyon hasonlót az én kezdeti erőfeszítéseimhez, mikor lementem a lépcsőn *álomban*.

Azt kérdeztem tőle, vajon ő is viccesnek találja a hangszínemet. Bólintott és egy nagyot nevetett. Nevetésének hangja sokkolt. Emlékeztem rá, hogy don Genaro a legkülönösebb és legfélelmetesebb hangokat hozta létre. La Gorda nevetése ugyanaz a kategória: volt. Ennek felismerése meghökkentet, sekkor la Gorda és én teljesen spontán beléptünk az *álmodási* testünkbe.

Meg akartam, fogni a kezét, de képtelen voltam megmozdítani a karom. Mivel volt némi tapasztalatom ebben az állapotban a mozgással, ezért la Gorda mellé szándékoltam magam. Át szerettem volna ölelni, de ehelyett olyan közel kerültem hozzá, hogy egybeolvadtunk. Tudatom volt önmagamról, mint egyénről, de ugyanakkor éreztem, hogy la Gordának is része vagyok. Mérheterlenül jó érzés volt.

137.

Így maradtunk egybeolvadva, míg valami meg nem törte ezt. Úgy éreztem, hogy meg kell vizsgálnom a környezetet. Ahogy körülnéztem, tisztán emlékeztem, hogy ezt már korábban is láttam. Kicsi, kerek buckákkal voltunk körülvéve, melyek pontosan úgy néztek ki, mint a homokdűnénk. Minden irányban körbevettek bennünket, ameddig csak a szem ellátott. Úgy néztek ki, mintha valamilyen halványsárga homokkőből vagy durva, szemcsés fémről készültek volna. Az ég ugyanolyan színű volt, nagyon alacsony és nyomasztó. Sárgás köd vagy valamilyen sárgás páratömbök lógtak le az ég bizonyos pontjairól.

Ekkor fogtam fel, hogy normálisan lélegzünk. Bár nem éreztem a mellkasomat a kezeimmel, de képes voltam érezni a tágulását, ahogy belélegeztem. A sárga pára nyilvánvalóan nem volt ártalmas számunkra.

Lassan, egyszerre, óvatosan elindultunk, majdnem úgy, mintha sétálnánk. Egy rövid szakasz után nagyon kimerültünk. A talaj felett siklottunk és nyilvánvalóan úgy mozoghattunk, hogy nagyon fárasztó lehetett a második figyelmünk számára, mert a koncentráció magas fokát követelte. Próbáltuk utánózni a rendes járást, de az eredmény ugyanaz volt. Ahhoz, hogy mozogjunk, kitörő energia kellett, olyasféle, mint a rövid szünetekkel tarkított apró robbanások. A mozgásunknak nem volt célja, csak maga a mozgás, így végül meg kellett állnunk.

La Gorda beszélt hozzám, a hangja gyenge, alig hallható volt. Azt mondta, hogy esztelenül a súlyosabb területek felé mentünk, és ha tovább mentünk volna abba az irányba, a nyomás annyira megnőtt volna, hogy biztosan belehalunk.

Automatikusan megfordultunk, és visszaindultunk oda, ahonnan jöttünk, de a fáradtság érzése nem csökkent. Mindketten annyira elfáradtunk, hogy nem tudtunk tovább állva maradni, összeestünk és teljesen spontán felvettük az *álmodási* pozitúrát.

Azonnal felébredtem a dolgozószobámban, la Gorda pedig a hálószobájában.

Az első dolog, amit közvetlenül ébredés után elmondtam neki, az volt, hogy korábban én már jártam néhányszor ezen a kopár tájon. Legalább két részletét már láttam. Az egyik teljesen lapos volt, a másikat pedig kis homokdűneszerű buckák borították. Ahogy beszéltem,

138.

eszembe jutott, hogy azzal se törődtem, hogy megkérdezzem la Gordát, ugyanaz a látomásunk volt-e. Megálltam és azt mondtam neki, hogy a saját izgatottságom elragadott, és úgy beszéltem, mintha jegyzeteinket egyeztetnénk a vakációnkról.

– Az ilyenfajta beszélgetésnek kettőnk között már nincs értelme -- mondta sóhajtva --, de ha téged boldoggá tesz, elmondok neked, mit láttunk.

Tüzetesen leírt mindent, amit láttunk, mondtunk és tettünk. Hozzátette, hogy ő is volt már ezen az elhagyatott helyen, és biztosan tudta, hogy ez a senki földje, az általunk ismert világ és a másik világ közötti tér.

– Ez a párhuzamos vonalak közötti terület – folytatta. – Az *álmodásban* képesek vagyunk odamenni. De ahhoz, hogy elhagyjuk ezt a világot, és eljussunk egy másikba, ami a párhuzamos vonalakon túl van, egész testünkkel keresztül kell mennünk ezen a területen.

Hideg futott végig rajtam arra a gondolatra, hogy egész testemmel belépek arra a kopár helyre.

– Mi már voltunk ott a testünkkel együtt – folytatta la Gorda. -- Nem emlékszel?

Elmondtam neki, hogy csupán arra emlékszem, hogy már kétszer láttam ezt a tájat don Juan vezetésével. Mindkétszer leírtam a tapasztalatomat, mert ezt a hallucinogén növények fogyasztása idézte elő. Ezeket saját intellektusom diktálására személyes vízióknak tekintettem és nem szokásos tapasztalatnak. Nem emlékszem rá, hogy láttam volna azt a helyet más körülmények között.

– Mikor voltunk ott a testünkkel? – kérdeztem.

– Nem tudom – válaszolt. – Mikor említetted, homályos emlékek merültek fel az elmémbe, hogy már voltunk ott. Azt gondolom, most rajtad a sor, hogy segíts nekem befejezni azt, amire elkezdtem emlékezni. Még képtelen vagyok koncentrálni rá, de visszaemlékszem arra, hogy Silvio Manuel elvitte a Nagual asszonyt, téged és engem arra az elhagyatott helyre. Nem tudom, miért vitt minket oda. Nem voltunk *álmodásban*.

Hogy még mit mondott, már nem hallottam. Az elmém kezdett szétesni valamilyen csendes összefüggéstelenségbe. Küzdöttem, hogy rendbe szedjem a gondolataimat, melyek céltalanul kószáltak. Egy pillanatra úgy éreztem, mintha visszatértek volna az elmúlt évek. Az idő,

139.

amikor képtelen voltam leállítani a belső párbeszédemet. Majd a köd tisztulni kezdett. A gondolataim tudatos irányításom nélkül maguktól elrendeződtek, és az eredmény a teljes emlékezés volt egy eseményre, amelyről voltak részemlékeim az emlékezetem egyik korábbi rendezetlen felvillanása alkalmából. La Gordának igaza volt, mi egyszer voltunk azon a területen, amit don Juan a „pokol tornácának”[†] nevezett, nyilvánvalóan vallásos dogmából merítve az elnevezést. Tudtam, hogy la Gordának abban is igaza volt, hogy nem voltunk *álmodásban*. Akkor Silvio Manuel kérésére don Juan összeterelte a Nagual asszonyt, la Gordát és engem. Don Juan azt mondta nekem, hogy találkozásunk oka abból fakad, hogy én, anélkül, hogy tudtam volna hogyan, magamtól beléptem egy speciális mélységű tudatosságba, mely a legélesebb formájú figyelem helye volt. Korábban már elértem azt az állapotot, amit don Juan a „bal-bal oldalnak”^h hívott, de mindezt túl röviden és mindig az ő segítségével tettem. Ennek egyik fő jellemvonása volt, hogy ebben az állapotban képesek voltunk észlelni a sárgás pára óriási tömbjét, don Juan szerint számunkra ez volt a legnagyobb értéke ennek az állapotnak, amit ő „ködfalnak”^h nevezett. Amikor képes voltam észlelni, mindig a jobb oldalamon volt, és kettéosztotta a világot a horizontig és felfelé is a végtelenbe. A ködfal jobbra vagy balra fordult ahogy a fejemet forgattam, így sohasem volt velem szemben.

A kérdéses napon don Juan és Silvio Manuel beszélt nekem a ködfalról. Emlékszem arra, hogy miután Silvio Manuel befejezte, nyakon fogta la Gordát, mint egy kismacskát és eltűnt vele a ködfalban. Csak egy pillanatra figyelhettem az eltűnésüket, mert don Juan valahogy szembefordított a fallal. Nem fogott nyakon, hanem belökött a ködbe; a következő dolog, amit tudtam, hogy egy sivár síkságot nézek.

Don Juan, Silvio Manuel, a Nagual asszony és la Gorda is ott volt. Nem törődtem vele, mit csinálnak. A legörömtelenebb és legnyomasztóbb érzéssel elfoglalva, melyhez kimerültség és örjítően nehéz légzés párosult. Éreztem, hogy bent álltam egy fullasztó, sárga, alacsony mennyezetű barlangban. A nyomás fizikai érzete olyan ellenállhatatlanná vált, hogy képtelen voltam tovább lélegezni. Úgy tűnt, hogy minden testi funkcióm megállt; nem éreztem testem egyik részét sem. Mégis képes voltam mozogni, sétálni, kinyújtani karjai-

140.

mat, forgatni a fejemet. Kezemet a combomra tettem, nem volt érzés sem a combomban, sem a tenyeremben. A lábam és a karom látható volt, de nem érezhető.

A határtalan félelem érzetével mozogva megragadtam a karjánál a Nagual asszonyt és kirántottam az egyensúlyából. De nem izomerővel húztam őt. Erő volt, de ez nem az izmaimban vagy a csontvázamban raktározódott, hanem a testem középpontjában.

Még egyszer játszani akartam ezzel az erővel és megragadtam la Gordát. Megrázkódott a rántásom erejétől. Akkor észrevettem, hogy az erő, ami megmozdította őket, egy botszerű kitüremlésemből jön, ami csápként hatott rájuk. Ez a testem középpontján egyensúlyozott.

Mindez egy pillanat alatt történt. A következő pillanatban újra a fizikai félelem és gyötrelme állapotában találtam magam. Silvio Manuelt néztem és csendben segítségért könyörögtem. A mód, ahogy nézésemet viszonyozta,

meggyőződött arról, hogy elveszttem. A szeme hideg és közömbös volt. Don Juan hátat fordított nekem és egész bensőm megremegett a felfoghatatlan fizikai rémülettől. Azt gondoltam, hogy felforr a vér a testemben, de nem azért, mert hőséget éreztem, hanem mert egy belső nyomás elért a forráspontig.

Don Juan megparancsolta, hogy lazuljak el és adjam át magam a halálnak. Azt mondta, hogy ott kell maradjak, amíg meg nem halok, és lehetőségem van arra, hogy békésen haljak meg, ha rendkívüli erőfeszítést tevé átadom magam a borzalomnak, vagy agonizálva halok meg, ha azt választom, hogy küzdök ellene.

Silvio Manuel beszélt hozzám, amit egyébként ritkán tett. Azt mondta, hogy az energia, mely rémületem elfogadásához szükséges, a középpontomban van, és az egyetlen mód, hogy sikerrel járjak: a belenyugvás, a tényleges feladás nélküli feladás.

A Nagual asszony és la Gorda teljesen nyugodtak voltak. Én voltam az egyedüli, aki haldokolt. Silvio Manuel azt mondta, hogy olyan mértékben vesztegetem el az energiámat, hogy csak pillanatok választanak el a végtől, olyannyira, hogy már voltaképpen halottnak kéne tartanom magam. Don Juan jelzett a Nagual asszonynak és la Gordának, hogy kövessék. Hátat fordítottak nekem. Nem láttam, hogy mit csináltak. Hatalmas vibrációt éreztem átfutni rajtam. Arra következtettem, hogy a halálom kopogtat, a küzdelmemnek vége. Nem érdekelt többé. Megadtam magam a felülmúlhatatlan rettegésnek, ami

141.

meg fog ölni. A testem, vagy az alakzat, amit a testemnek tekintettem, ellazult, átadta magát a halálának. Ahogy hagytam, hogy a rettegés bejöjjön, vagy inkább kimenjen belőlem, éreztem és láttam a ritkás ködöt – egy fehéres foltot a kénsárga környezettel a háttérben –, ami azután elhagyja a testemet.

Don Juan visszajött mellém és kíváncsian megvizsgált. Silvio Manuel odébb ment és újra megragadta la Gordát a nyakánál fogva. Tisztán láttam, amint elhajítja la Gordát, mint valami óriási rongybabát, egyenesen bele a ködbe. Azután ő maga is belépett és eltűnt.

A Nagual asszony egy gesztussal hívott, hogy menjek bele a ködbe. Elindultam felé, de mielőtt elértem volna, don Juan erőteljesen meglökött, ami keresztülpörgetett a sűrű, sárga ködön. Nem támo lyogtam, hanem keresztülsiklottam rajta és végül fejjel előre zuhantam a mindennapi világ talajára.

La Gorda emlékezett az egész esetre, ahogy elmondtam neki. Majd még több részlettel kiegészítette.

– A Nagual asszony és én nem aggódtunk az életedért – mondta. -- A Nagual elmondta nekünk, hogy téged kényszeríteni kell, hogy feladd a támaszaidat, de ebben nem volt semmi újdonság. Minden férfi harcost a félelem által kell kényszeríteni. Silvio Manuel már háromszor bevitt a fal mögé, így meg kellett tanulnom ellazulni. Azt mondta, ha te könnyednek látsz engem, ez hat rád és így is történt. Feladtad, és ellazultál.

– Neked is nagyon nehéz volt ellazulni? – kérdeztem.

– Nem. Ez a nőknek semmiség – válaszolta. – Ez a mi előnyünk. Az egyetlen probléma az, hogy minket át kell vinni a ködön. Nem tudunk magunktól átmenni.

– Miért nem, Gorda? – kérdeztem.

– Nagyon nehéznek kell lenni ahhoz, hogy keresztülmenjünk rajta és a nők könnyűek – válaszolta – Valójában túl könnyűek.

– És mi a helyzet a Nagual asszonnyal? Nem láttam, hogy bárki is átvitte volna őt – mondtam.

– A Nagual asszony különleges volt – mondta la Gorda. – Ő bármit megtehetett magától. Engem és téged is be tudott vinni. Még keresztül is tudott menni azon az elhagyatott helyen, ami don Juan szerint minden utazó számára kötelező volt, aki az ismeretlenbe utazik.

142.

– Miért ment oda velem a Nagual asszony? – kérdeztem.

– Silvio Manuel vitt magával bennünket, hogy támogassunk téged – mondta. – Úgy gondolta, hogy szükséged van két nő és két férfi oldal támogatására. Silvio Manuel azt gondolta, hogy védelemre van szükséged az ott kószáló és kísértő lényekkel szemben. A szövetségesek arról az elhagyott síkságról jönnek. De náluk még félelmetesebb dolgok is.

– Te is védve voltál? – kérdeztem,

– Nekem nincs szükségem védelemre. Nő vagyok. Szabad vagyok mindezekről. De mindannyian azt gondoltuk, hogy te szörnyű helyzetben vagy. Te nagyon ostoba Nagual voltál. Azt gondoltuk, hogy bármelyik vad szövetséges, vagy ha akarod démonoknak is nevezheted, elpusztíthat vagy szétszaggathat téged. Ezt mondta Silvio Manuel. Elvitt bennünket, hogy a négy irányból védjünk téged. De az volt a vicces része a dolognak, hogy sem a Nagual, sem Silvio Manuel nem tudta azt, hogy nincs szükséged ránk. Nekünk addig kellett volna gyalogolnunk, amíg el nem veszíted az energiádat. Aztán Silvio Manuel megijesztett volna azzal, hogy megmutatja őket. A Naguallal együtt azt tervezte, hogy lépésről lépesre segít neked. Ez a szabály. De valami rosszul ment. Abban a pillanatban, amikor oda kerültél, megörlöttél. Képtelen voltál megmozdulni, és már haldokoltál. Halálra voltál rémülve, pedig még a szövetségeseket sem láttad. Silvio Manuel azt mondta, hogy

nem tudta, mit tegyen, így a füledbe súgta az utolsó dolgot, amit mondhatott még neked, hogy add át magad a megadás nélküli megadásnak. Teljesen magadtól azonnal megnyugodtál és semmit sem kellett tenniük, amit elterveztek. Nem volt semmi, amit a Nagual és Silvio Manuel tehettek volna, kivéve azt, hogy kivíttek minket onnan.

Azt mondtam la Gordának, hogy amikor újra a világban találtam magam, volt mellettem valaki, aki segített felállni. Ez volt minden, amire emlékeztem.

– Silvio Manuel házában voltunk – mondta. – Most már képes vagyok egy csomó dologra emlékezni azzal a házzal kapcsolatban. Valaki azt mondta nekem, nem tudom kicsoda, hogy Silvio Manuel talált rá erre a házra és megvette, mert egy erőhelyre épült. De másvalaki azt mondta, hogy Silvio Manuel találta a házat, megtetszett neki, megvette és azután vitte az erőhelyet oda. Én úgy érzem, hogy az ő

143.

feddhetetlensége tartotta az erőhelyet abban a házban, ameddig ő és társai ott éltek. Mikor elérkezett számukra a távozás ideje, az erőnek ez a helye eltűnt velük együtt, és a ház azzá vált ami azelőtt volt, mielőtt Silvio Manuel rátalált volna, egy közönséges házzá.

Ahogy la Gorda beszélt, az elmém úgy látszott, folyamatosan tisztult, de nem eléggé ahhoz, hogy feltárja, mi történt velünk abban a házban, ami ilyen szorongással töltött el. Anélkül, hogy tudtam volna miért, biztos voltam benne, hogy ez a Nagual asszonnyal van kapcsolatban. Hol van ő?

La Gorda nem válaszolt, mikor erről beszéltem. Hosszú ideig csend volt. Elnézést kért és azt mondta, hogy reggelit kell készítenie, már reggel volt. Magamra hagyott, fájdalmas és nehéz volt a szívem. Visszahívtam. Mérgező lett és a padlóra hajította az edényt. Megértettem.

Egy másik együttálmódás alkalmával még mélyebbre hatoltunk a második figyelem részleteibe. Ez néhány nappal később történt. La Gorda és én bármiféle várakozás vagy erőfeszítés nélkül, együtt találtuk magunkat álló helyzetben. Háromszor-négyszer megpróbálta összekapcsolni a kezeinket, de hiába. Beszélt hozzám, de beszéde érthetetlen volt. Mégis valahogyan tudtam, hogy azt mondja, hogy mi újra az *álmodó testünkben* vagyunk. Figyelmeztetett, hogy minden mozdulatnak a középső részünkből kell erednie.

Mint az előző próbálkozásainkban, most sem volt *álmodó* helyünk, amely megmutatta volna magát vizsgálódásunk számára, de úgy tűnt, felismertem azt a helyet, melyet *álmodásban* több mint egy évig szinte minden éjjel láttam: ez a kardfogú tigris helye volt.

Néhány métert sétáltunk; a mozgásunk most nem volt szaggatott vagy heves. Valójában a hasunkból sétáltunk, ami nem izomzattal való mozgást jelentett. A gyakorlatlanságom volt a fárasztó, olyan, mint mikor először kerékpároztam. Könnyen elfáradtam és elveszítettem a ritmust, tétovázóvá és bizonytalanná váltam. Megálltunk. La Gorda is kiesett a ritmusából.

Elkezdtek vizsgálni, mi van körülöttünk. Minden valóságos volt, legalábbis a szemnek. Egyenetlen területen voltunk, melyet furcsa növényzet borított. Nem tudtam azonosítani a különös bokrokat, amiket láttam. Két-három méter magas kis fáknek látszottak. Volt néhány le-

144.

velük, melyek laposak és vastagok voltak, színben gazdag és hatalmas, ragyogó mélybarna virágok, arany csíkokkal. A törzsük nem volt fa jellegű, hanem úgy tűnt, hogy könnyű és hajlékony, mint a nád. hosszú félelmetes kinézetű tűszerű tüskékkel szegélyezve. Volt ott néhány öreg, halott, kiszáradt növény a talajra hullva, azt a benyomást keltve, hogy belül üregek.

A talaj nagyon sötét volt és nyirkosnak látszott. Megpróbáltam lehajolni, hogy megérintsem, de nem tudtam mozogni. La Gorda jelzett nekem, hogy használjam a testem középső részét. Mikor megtettem, nem kellett lehajolnom ahhoz, hogy megérintsem a talajt; ez a valami csáphoz volt hasonló és képes volt érezni. De képtelen voltam elmondani, mit éreztem. Nem voltak különleges tapintási tulajdonságai, melyekre alapozni lehetett volna a megkülönböztetéseket. A talaj, amit megérintettem, termőföldnek látszott, nem a tapintási érzékelésnek, hanem a legmélyebb belső vizuális érzékelésem számára. Akkor bekerültem egy intellektuális dilemmába. Miért tűnik az *álmodás* az én vizuális képességeim eredményének? Azért, mert a látvány túlsúlyban van a mindennapi életünkben? A kérdések értelmetlenek voltak. Nem voltam abban a helyzetben, hogy válaszoljak rájuk és a kérdéseim legyengítették a második figyelmemet.

La Gorda kizökkentett a gondolataimból azzal, hogy nekem ütközött. Olyan érzés volt, mint egy ütés. Remegés futott át rajtam. Előre mutatott. Ahogy általában, a kardfogú tigris azon a szirten feküdt, ahol mindig látni szoktam. Megközelítettük egészen addig, míg csupán két méternyire voltunk a szirttől és fel kellett emelni a fejünket, hogy lássuk a tigrist. Megálltunk. Felállt. A mérete fantasztikus volt, különösen a mellkasa.

Tudtam, hogy la Gorda meg akarja kerülni a tigrist, hogy átkerüljön a domb másik oldalára. Azt akartam mondani neki, hogy ez veszélyes, de nem találtam rá módot, hogy az üzenetet eljuttassam hozzá. A tigris

láthatóan ingerülten felállt. Visszaült a hátsó lábára, amint felkészült arra, hogy ránk ugorjon. Elfogott a rémület. La Gorda mosolyogva felém fordult. Megértettem, hogy azt mondja, ne adjam át magam a pániknak, mert a tigris csak egy szellemyszerű képzet. Fejmozdulatával hívott, hogy menjünk tovább. Mégis mérhetetlenül mély szinten tudtam, hogy a tigris egy lény volt, talán nem a

145.

hétköznapi világunk tényleges észlelése számára, de mindazonáltal valódi. És most la Gorda és én *álmodásban* voltunk, elvesztettük saját tényszerűségünket a világban. Abban a pillanatban egyenértékűek voltunk a tigrissel: a mi létezésünk is szellemyszerű volt.

Még egy lépést tettünk, la Gorda állandó biztatására. A tigris elrugaszkodott a szitrőről. Láttam hatalmas testét keresztülzúdulni a levegőn, ahogy egyenesen felém tartott. Elvesztettem annak az érzését, hogy *álmodom* – számomra a tigris valódi volt és darabokra fog tépni. Fények zápora, képek és a legintenzívebb színek vibráltak körülöttem, melyeket valaha is láttam. Felébredtem a dolgozószobámban.

Ezután különösen gyakorlottá váltunk az *együtt álmodásban*. Bizonyos voltam benne, hogy sikerült a tárgyilagosságunkat megőriznünk és nem kell már sietnünk. Erőfeszítéseink eredménye nem olyan volt, ami tettekre késztetett volna. Inkább egy külső kényszer volt, ami ösztönzést adott arra, hogy feddhetetlenül cselekedjünk, az ellenszolgáltatás gondolata nélkül. A későbbi találkozások olyanok voltak, mint az első, kivéve a sebességet és a könnyedséget, amivel beléptünk az *álmodás* második állapotába, a *dinamikus éberségbe*.

Olyan gyakorlottá váltunk az *együtt álmodásban*, hogy minden éjjel sikeresen meg tudtuk ismételni. Bármiféle szándékunk nélkül az *együtt álmodás* saját magától, teljesen véletlenül, három területre koncentrált: a homokdűnákra, a kardfogú tigris előfordulási helyére és a legfontosabbra, az elfelejtett múltbéli eseményekre.

Amikor az elénk kerülő színhely olyan elfelejtett esemény volt, amiben la Gorda és én fontos szerepet játszottunk, nem esett nehezére, hogy összefonja a karját az enyémmel. Ez az aktus irracionális biztonság érzésével töltött el. La Gorda elmagyarázta, hogy ez azt a szerepet töltötte be, hogy eloszlassa a magányosságot, melyet a második figyelem állapota okoz. Azt mondta, hogy a karok egymásba fűzése elősegíti az objektivitás hangulatát és ennek eredményeként képessé válunk megfigyelni az eseményeket, melyek a különböző helyeken lejátszódnak. Volt amikor képtelenek voltunk az esemény részeseivé válni. Máskor pedig teljesen objektívek voltunk és úgy néztük a helyet, mintha csak egy moziban lennénk.

146.

Amikor meglátogattuk a homokdűnét vagy a tigris helyét, nem voltunk képesek összefonni a karunkat. Azokban az esetekben cselekedeteink sohasem voltak egyformák. Tetteink sohasem voltak előre eltervezettek, hanem mintha spontán reakciók lettek volna az új helyzetekre.

La Gorda szerint *együtt álmodásunk* többsége három kategóriába csoportosítható. Az első és messze a többséget kitevő, azon események újrendezése, melyeket együtt átélünk. A második olyan események újraélése mindkettőnk részéről, amiket eredetileg egyedül „élünk” meg – a kardfogú tigris földje ebbe a kategóriába tartozott. A harmadik valódi látogatás volt egy világban, ami úgy létezett, ahogy a látogatásunk pillanatában láttuk. La Gorda azt állította, hogy azok a sárga dűnék most is jelen vannak itt és mindig így néznek ki a harcok számára, aki közöttük utazik.

Egy ponton vitatkoznunk akartam vele. Mindketten rejtélyes kapcsolatban álltunk emberekkel, akiket valamilyen, számunkra felfoghatatlan módon elfelejtettünk, de akiket valóban ismertünk. Másrészről a kardfogú tigris az én *álmodásom* teremtménye volt. Én nem tudtam elképzelni, hogy ezek ugyanabba a kategóriába tartoztak.

Mielőtt lelt volna időm hangot adni gondolataimnak, megkaptam a választ. Olyan volt, mintha a gondolataimat olvasta volna.

– Ugyanabba a kategóriába tartoznak – mondta idegesen nevetve. -- Nem tudjuk megmagyarázni, miért felejtettük el és hogy lehet az, hogy most emlékszünk rájuk. Semmit sem tudunk megmagyarázni. A kardfogú tigris ott van valahol. Sohasem fogjuk tudni hol. De miért aggódjunk egy kitalált következtetés miatt? Azt mondani valamire, hogy tény és egy másikra, hogy egy *álom*, a másik én számára értelmetlen.

La Gorda és én eszközként használtuk az *együtt álmodást*, hogy elérhessük rejtett memóriánk elképzelhetetlen világát. Az *együtt álmodás* lehetővé tette számunkra, hogy emlékezzünk azokra az eseményekre, melyeket képtelenek voltunk visszakeresni a hétköznapi élet emlékezésével. Mikor ébredtünk óráiban újra feldolgoztuk azokat az eseményeket ez még részletesebb emlékeket idézett elő. Ezen a módon beleástunk – mondhatni – az emlékek tömegébe, amik bennünk

147.

voltak eltemetve. Majd két év erőfeszítésébe és koncentrációjába került, hogy egy kicsit megértsük, mi történt

velünk.

Don Juan azt mondta nekünk, hogy az emberi lény két részre van osztva. A jobb oldal, amit *tonal*-nak hívták, magába foglal mindent, amit az intellektus képes felfogni. A bal oldal, amit *nagual*-nak hívnak, egy leírhatatlan tulajdonságú birodalom; egy birodalom, melyet lehetetlen szavakba önteni. A bal oldal akkor talán felfogható, ha az egész testtel fogjuk fel azt, ami történik; mert ellenáll bármilyen megfogalmazásnak.

Don Juan azt is mondta, hogy a varázslás minden képessége, lehetősége és eredménye a legegyszerűbbtől a legmeghökkenőbbig magában az emberi testben van.

Azt a koncepciót, hogy az ember két részre oszlik és minden az emberi testben van, La Gorda magyarázatul szánta arra, hogy miért ilyen az emlékezetünk. Úgy gondolta, hogy Juan Matus naguallal a kapcsolatunk évei alatt az időnk ketté volt osztva: a normál tudatállapotra, a jobb oldalra, a *tonál*ra, ahol az első figyelem uralkodik; és az emelt tudatosság állapotára, a baloldalra, a *nagual*ra, vagy a második figyelem állapotára.

La Gorda úgy gondolta, hogy Juan Matus nagual erőfeszítései vezettek bennünket a másik énhöz, a második figyelem önkontrollja segítségével, az *álmodáson* keresztül. Közvetlen érintkezésbe hozott minket a második figyelemmel, de testi befolyásoláson keresztül. La Gorda visszaemlékezett, hogy azzal kényszerítette őt az egyik oldalból a másikba, hogy nyomta vagy masszírozta a hátát. Azt mondta, hogy néha még nagyot is ütött a jobb lapockája fölé vagy közé. Ennek az eredménye az volt, hogy belépett egy különlegesen tiszta állapotba. La Gordának úgy tűnt, hogy ebben az állapotban minden gyorsabban megy, de a világban mégsem változott semmi. Hetekkel azután, hogy La Gorda ezt elmondta nekem, emlékeztem arra, hogy valami hasonló történt velem is. Minden adódó alkalommal don Juan megütötte a hátamat. Mindig a gerincemen éreztem az ütet a lapockáim között. Ezt egy különleges tisztánlátás követte. A világ ugyanaz volt, de élesebb. Minden megállt magában. Valószínű az én gondolkodó képességem megdermedt don Juan ütésétől és ez lehetővé tette, hogy beavatkozás nélkül érzékeljek.

148.

Határozatlan ideig maradtam ebben az állapotban, míg don Juan egy másik ütest nem adott ugyanarra a helyre, ami visszavitt a normális tudatállapotba. Engem sohasem nyomkodott vagy masszírozott. Mindig erőteljes ütés volt – nem egy ököl ütése, inkább egy tenyér csapása, melytől egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Levegőért kapkodtam, és sokáig gyorsan szedtem a levegőt, míg képes voltam újra normálisan lélegezni.

La Gorda ugyanerről számolt be: a Nagual csapása minden levegőt kiszorított a tüdejéből és nagyon erősen kellett lélegeznie, hogy újra feltöltse. La Gorda azt hitte, hogy a légzés volt a legfontosabb tényező. A véleménye szerint a levegő kapkodása, ami a csapást követte, hozta létre a különbséget, de mégsem volt képes elmagyarázni, milyen módon befolyásolta a légzés az észlelését és tudatosságát. Azt is mondta, hogy őt sohasem csapta hátba, hogy a normál tudatállapotba visszakerüljön, visszatért magától, anélkül, hogy tudta volna, hogyan. A megjegyzései fontosnak tűntek számomra. Gyerekként előfordult, de néha felnőttként is, hogy elakadt a lélegzetem, mikor a hátamra estem. De don Juan csapásának hatása, bár levegőt venni nem tudtam, egyáltalán nem ilyen volt. Fájdalmat nem okozott; ehelyett előidézett egy olyan érzékelést, melyet lehetetlen leírni. A legközelebbi, amit mondhatok róla, hogy bennem a szárazság érzetét keltette. A hátamra mért csapás úgy tűnt, kiszáritotta a tüdőmet és kisöpörte a ködöt mindenhonnan. Azután, ahogy La Gorda is megfigyelte, minden, ami közvetlenül a Nagual ütése után homályos lett, ahogy lélegeztem kristálytisztává vált, mintha a lélegzet lett volna a katalizátor, a leglényegesebb tényező.

Mindig ugyanez a dolog történt velem, amikor visszatértem a mindennapi élet tudatosságába. A levegő kiszaladt belőlem, a világ, melyet néztem, ködössé vált, majd kitisztult, ahogy a tüdőmet feltöltöttem.

Egy másik jellegzetessége a megemelt tudatosság állapotának a személyes kapcsolatok rendkívüli gazdagodása, melyet a testünk a gyorsulás érzetéként fog fel. Az oda-vissza mozgásunk a jobb és bal oldal között könnyebbé tette számunkra, hogy észrevegyük, hogy a jobb oldal túl sok energiát és időt emészt fel mindennapi életünk kap-

149.

csolataiban és cselekedeteiben. A bal oldalon, másrésztől alapvetően szükséges a takarékoság és a gyorsaság.

La Gorda nem tudta leírni, mi ez a sebesség valójában és én sem tudtam. A legjobb, amit mondhattam, hogy a bal oldalon képes voltam pontosan és közvetlenül megragadni a dolgok értelmét. A cselekvés minden oldala előkészületektől és bevezetésektől mentes volt. Cselekedtem és pihentem; előrementem és visszavonultam a szokásos gondolatfolyamataim nélkül. Ez volt az, amit La Gorda és én sebesség alatt értettünk.

La Gordával rájöttünk egy alkalommal, hogy a bal oldal észlelésének gazdagsága utólagos felismerés volt. Kapcsolataink gazdagabbnak tűntek az emlékezetünk fényében. Ekkor tudatára ébredtünk annak, hogy a megemelt tudatosság állapotában mindent egyszerre fogtunk fel, a kibogozhatatlan részletek tömegét. Ezt az azonnali, mindent átfogó észlelés képességét *intenzitásnak* neveztük el. Évekig lehetetlennek találtuk, hogy megvizsgáljuk az elkülönült alkotórészeit ezeknek a tapasztalatoknak; nem voltunk képesek ezeket a részleteket olyan rendszerbe szedni, aminek értelme lett volna az intellektus számára. Mivel képtelenek voltunk azokat

egységbe foglalni, nem is emlékezhettünk rájuk. Az emlékezésre való képtelenségünk valójában észlelésünk emlékeinek rendszerbe helyezésének a hiánya volt. Nem tudtuk tapasztalatainkat sorrendbe helyezni. A tapasztalatok elérhetők voltak számunkra, de lehetetlen volt visszakeresni, mert az *intenzitás* fala elzárta előlünk. Az emlékezés feladata igazából a jobb és bal oldal egyesítésének feladata volt, összhangba hozva az észlelés két különböző formáját egy egységes egésszé. A feladat az volt, hogy megszilárdítsuk lényünk teljességét azzal, hogy újrendezzük az *intenzitást* egy egyenes vonalú sorrendd.

Az jutott eszünkbe, hogy mindazok a tevékenységek, melyekben emlékeztünk szerint részt vettünk, nem tarthattak túl sokáig, ha az órában mért időt vesszük figyelembe. Mivel az *intenzitás* állapotában észlelőkéességünk kitágult, valószínűleg csak tudat alatt észleltük az idő hosszúságát. La Gorda úgy érezte, ha képesek volnánk átrendezni az *intenzitást* egy egyenes vonalú sorrendbe, azt hihetnénk, hogy ezer évet éltünk.

150.

Don Juan emlékezési feladatunkat azzal a gyakorlati lépéssel segítette, hogy arra készítetett minket, lépünk kapcsolatba bizonyos emberekkel, mialatt az emelkedett tudatosság állapotában voltunk. Nagyon ügyelt arra, hogy ne találkozzunk velük normális tudatállapotban. Így megfelelő körülményeket teremtett az emlékezéshez.

Emlékeink összerakásával la Gorda és én bizarr állapotba kerültünk. Részletes tudással rendelkezünk azokról a kapcsolatokról, melyekben don Juannal és társaságával osztoztunk. Ezek nem abban az értelemben vett emlékek voltak, ahogy egy jelenetre emlékeztem gyerekkoromból; többek voltak, mint emlékek, pillanatról pillanatra összegyűjtött események. Rekonstruáltuk a párbeszédet, amelyek úgy tűnt, a fülünkben visszhangzottak, mintha hallgattuk volna azokat. Mindketten úgy éreztük, hogy felesleges lenne megpróbálni kitalálni, mi történt velünk. Minden, amire emlékeztünk, tapasztalati énünk szempontjából most helyére került. Ilyen volt az emlékezésünk jellege.

Végül la Gorda és én képessé váltunk megválaszolni azokat a kérdéseket, melyek olyan komolyan foglalkoztattak minket. Emlékeztünk, ki volt a Nagual asszony, és mi volt a szerepe. Arra következtettünk, inkább mint emlékeztünk, hogy ugyanannyi időt töltöttünk don Juannal és don Genaróval normál tudatállapotban, mint don Juannal és társaival az emelkedett tudatosság állapotában. Visszaideztük minden kis részletét azoknak a kapcsolatoknak, amelyeket az *intenzitás* elfedett.

Komolyan végiggondolva mindazt, amit találtunk, észrevettük, hogy lényünk két oldalát egy kissé sikerült összekapcsolni. Azután egy másik téma felé fordultunk, új kérdések jöttek, felváltva a régieket. Három témára, három kérdésre koncentráltuk minden figyelmünket. Ki volt don Juan és kik voltak a társai? Valójában mit tettek velünk? Hová tűnek el mindannyian?

151.

Harmadik rész

A Sas ajándéka

152.

9.

A Nagual szabálya

Don Juan rendkívül szófukar volt magánéletével, családi hátterével kapcsolatban. Zárkózottsága alapján véve oktatási módszer volt; véleménye szerint az ő ideje akkor kezdődött el, amikor harcos lett; bárminek, ami azelőtt történt vele, alig volt jelentősége.

La Gorda és én mindössze annyit tudtunk korábbi életéről, hogy Arizonában született, yaqui és yuma indián szülőktől. Csecsemő korában a szülei áttelepültek Észak-Mexikóba a yaqui indiánokhoz. Tízéves volt, amikor a yaqui háború közepén találta magát. Megölték az anyját, apját pedig elfogták a mexikói katonák, majd apjával együtt kitelepítették őket Yukatán legdélibb államába. Ott nőtt fel.

Bármilyen is történt vele ebben az életperiódusban, sohasem tárta fel előttünk. Úgy gondolta, nem volt szükség erről beszélni. Én másképp éreztem. Hogy életének ez a szakasza fontos lehetett, abból a meggyőződésből eredt, hogy kiemelkedő tulajdonságai és vezetői képességei ennek a személyes tapasztalatnak a tárházából nőhettek ki.

De ez a tárház bármennyire is fontos volt, nem ettől vált előttünk és társai előtt is kiemelkedő jelentőségű egyéniséggé. Minden kiválósága a „szabállyal” való váratlan találkozásából ered. A szabállyal való együttélését talán úgy lehetne magyarázni, mint legendában élni. Don Juan élte ezt a mítoszt, ami elkapta és Naguallá telte.

154.

Azt mondta don Juan, amikor elkapta ez a szabály, egy száműzetésben élő agresszív, féktelen ember volt, olyan, mint más sok ezer yaqui indián Észak-Mexikóból. Mexikó délvidékén dolgozott a dohányültetvényeken. Egy nap, munka után majdnem végzetes kimenetelű összetűzése volt az egyik munkatársával anyagi okok miatt, amikor mellbe lőtték. Mikor visszanyerte az öntudatát, egy idős indián hajolt fölé, és a mellén lévő kis sebet piszkálgatta az ujjaival. A golyó nem hatolt be a mellébe, hanem megakadt a bordákon feszülő izomban. A sokktól és a vérvesztéstől és halálfélelmében többször is elájult. Az idős indián kiszedte a golyót, és mivel don Juannak nem volt hol aludnia, magával vitte a házába és több mint egy hónapig ápolta.

Az idős indián kedves, de szigorú volt. Egy nap, amikor don Juan már elég erős volt, majdnem felépült, az idős indián egy erőteljes ütést mert a hátára és ezzel megemelt tudatállapotba kényszerítette. Akkor minden előzetes magyarázkodás nélkül feltárta don Juan előtt a szabály azon részét, ami a Nagualra vonatkozott és az ő szerepét.

Don Juan pontosan ugyanezt tette velem, és La Gordával is; tudatállapotot váltott velünk és a következőképpen mondta el nekünk a Nagual szabályát:

Azt az erőt, ami minden élőlény sorsát uralja, Sasnak hívják, nem mintha valami köze lenne a sashoz, hanem mert a látók előtt mérhetetlenül óriási éjfekete sasnak tűnik, sudár egyenesen áll, mint a sasok, a végtelenbe nyúlva.

Ahogy a látók szórt nézéssel bámulják a Sas feketeségét, négy fényláng feltárja előttük, milyen a Sas. Az első láng, amely olyan, mint a villámlás, segít a látóknak, hogy kivehessék a Sas testének körvonalait. Fehéres pettyek vannak rajta, melyek hasonlítanak a sas tollaihoz és karmaihoz. A második fényláng feltárja a széltámasztó, csapkodó feketeségét, amely olyan, mint a sas szárnya. A harmadik villámfénynél a látók megpillantják a szűrő tekintetű, nem emberi szemet. A negyedik, az utolsó láng feltárja, mit tesz a Sas.

A Sas a földön élő minden lény tudatosságát elnyeli a halál előtti pillanatban, amely a Sas csőréhez lebeg, mint egy óvatlan szentjánosbogár, hogy találkozzon a tulajdonosával, akitől az életet kap-

155.

ta. A Sas kibontja és szétteríti ezeket a kicsi lángokat, mint a cserzővarga a nyers bőroket, azután elfogyasztja; mivel a Sas tápláléka a tudatosság.

A Sas, ez az erő, amely minden élőlény sorsát irányítja, ezeket a lényeket egyenlően és egyszerre jeleníti meg. Ezért nincs értelme az embernek a Sashoz imádkozni, a segítséget kérni, kegyelmet remélve. A Sas emberrésze túl jelentéktelen ahhoz, hogy az egészet megmozdítsa.

A látó csakis a Sas cselekedeteiből tudja megmondani, hogy mit akar a Sas. Bár a Sast nem érdekli egyetlen élőlény helyzete sem, mégis minden egyes lénynek ajándékot ad. Mindegyik, a maga módján és jogán, ha úgy akarja, és ha megvan az ereje hozzá, megtarthatja a tudatosság lángját, azt az erőt, amely nem enged a halál és a felfalás erejének. Minden élőlény adományként kapta az erőt, hogy felkutassa, ha kívánja, a szabadsághoz vezető rést és keresztülmenjen rajta. A látók számára, akik látják ezt a nyílást, és azoknak is, akik keresztülmennek rajta, nyilvánvaló, hogy a Sas azért ajándékozza ezt az erőt, hogy fenntartsa és állandósítsa a tudatosságot.

Abból a célból, hogy az élőlényeket ehhez a réshez vezesse, teremtette a Sas a Nagualt. A Nagual egy dupla lény, akinek fel lett tárva a szabály. A Nagual bármilyen formában létezzen is, emberi, állati, növényi, vagy bármilyen élőlény, duplasága következtében kényszerítést érez, hogy megkeresse a rejtett ösvényt.

A Nagualok nő és férfi párban jönnek. A dupla nő és férfi csak azután lehet Nagual, miután elmondták nekik a szabályt, és azt mindketten teljesen megértették és elfogadták.

A látók szemében a Nagual nő és férfi négy részből álló fénylő tojáshoz látszik. Nem olyanok, mint az átlagemberek, akiknél csak két rész, bal és jobb oldal van, a Nagualnál ez a két oldal még két egyenlő részre osztódik.

A Sas az első Nagual asszonyt és Nagual férfit látóként teremtette meg, és azonnal a világba helyezte őket, hogy lássanak. Négy női cserkészt adott melléjük, három férfi harcost, egy férfi hírnökön, akiket tápláltak, erősítettek és a szabadság felé vezettek.

156.

A női harcosokat a négy iránynak, a négyzet négy sarkának, a négy hangulatnak, a négy szélnek, a négy különböző női személyiségnek hívták.

Az első a kelet. Ő a rend. Optimista, könnyű szívű, finom, állhatatos, mint a folyamatos szellő.

A második az észak. Ő az erő, leleményes, kendőzetlenül őszinte, kitartóan szívós, mint az erős szél.

A harmadik a nyugat. Ő az érzés. Befele néző, lelkiző, ravasz, titkolódzó, mint a hideg szélroham.

A negyedik a dél. Ő a növekedés. Tápláló, hangos, szégyenlős, meleg, mint a forró szél.

A három férfi harcos és a negyedik, a hírnök, a négyfajta férfi aktivitás és temperamentum megjelenítője.

Az első típus a tudás embere, a tudós, emelkedett szellemű, megbízható és higgadt ember, teljes egészében a feladatának szenteli magát, bármi legyen is az.

A második típus az akció embere. Rendkívül változékony, óriási humorú és szeszélyes társ.

A harmadik, aki a kulisszák mögött a rendező, a misztikus, rejtélyes, ismeretlen ember. Semmit sem lehet róla mondani, mert nem engedi meg magának, hogy bármi is kitudódjon róla.

A negyedik típus a hírnök. Segédkező, szófukar, mogorva ember, aki nagyon hatásosan működik, ha kellőképpen irányítják, de nem áll meg a saját lábán.

Hogy könnyebbé tegye a dolgokat, a Sas megmutatta a Nagual asszonynak és férfinek, hogy ezeknek a női és férfi típusoknak a fénytestükben jellegzetes tulajdonságok vannak.

A tudós férfinak a napfonatánál egy rövid, sekély horpadás, egy fényes mélyedés van. Némelyik férfinél ez intenzív fényfoltnak látszik, ami olyan sima és fényes, mint a tükörkép nélküli tükör.

A tettek emberénél szálak nyúlnak ki az akarat helyéről. A szálak egytől ötig terjedhetnek, a méretük pedig egy húr méretétől kezdve nyolc méter hosszú, kötél vastagságú csápokig terjedhet. Van akinél három szál is kifejlődött ilyen erős csápokká.

A kulisszák mögötti embert nem csak a jellegzetességéről lehet felismerni, hanem arról is, hogy teljesen akaratlanul képes létrehozni olyan energia kitöréseket, amik leblokkolják a látók figyel-

157.

mét. Amikor egy ilyen típusú ember van jelen, akkor a látók inkább a részletekbe merülnek el, mint a látásba.

A hírnöknek nincs nyilvánvaló jellegzetessége, a látók előtt úgy jelenik meg, mint egy tiszta fényű, hibátlan kagyló ragyogása.

A nőknél a keleti típust a fényességében lévő alig észlelhető piros foltokról lehet felismerni, mintha kis foltokban elszíneződés volna.

Az északinak átfogó sugárzása van; pirosas ragyogást áraszt, olyasmit, mint a hő.

A nyugatit finom rétegű film burkolja be, mely sötétebben láttatja a többiekénél.

A délinek lüktető ragyogása van, egy pillanatra felragyog, majd elhalványul, hogy azután ismét felragyogjon.

A Nagual nő és férfi fényttestében két különböző mozgás van. A jobb oldalukon hullámmozgás, míg a bal oldalukon forgó mozgás van.

A személyiség szempontjából a Nagual férfi támogató, szilárd és változtathatatlan. A Nagual asszony harcban áll, mégis nyugodt, mindig tudatos, de feszültségtől mentesen. Mindketten tükrözik nemük mind a négy viselkedési típusát.

Az első szabály, amit a Sas adott a Nagual asszonynak és férfinek, hogy saját erőből találják meg a négy főből álló és a négy iránynak megfelelő női harcosokat, akik pontos másai a cserkészőknek, de álmodók.

A látók olyannak látják az álmodókat, mintha hajszálvékony szálakból álló kötényszerűség lenne a köldökük táján. A cserkészőknél ugyanilyen kötényszerűség látható, de szálak helyett számtalan kicsiny kör alakú kidudorodás látható.

A nyolc női harcos két csapatra oszlik, a jobb és a bal oldali bolygókra. A jobb oldali bolygó négy cserkészőből áll, a bal oldali pedig a négy álmodóból. A bolygók mindegyik harcosát megtanította a Sas a saját speciális feladatára: a cserkészőket cserkészésre, az álmodókat álmodásra.

Mindegyik irány két-két harcos nője együtt él. Olyanok egymásnak, mint a tükör, és csak a feddhetetlenségen keresztül találhatják meg egymás tükröződésében a vigaszt és a kihívást.

158.

Az egyetlen alkalom amikor a négy álmodó vagy a négy cserkésző együtt van, amikor egy nehéz feladatot kell végrehajtaniuk; de csak speciális helyzetben kulcsolhatják össze a kezüket, hogy ezáltal egy lénné olvadjanak össze. Csak szorongató szükség esetében, vagy amikor elhagyják ezt a világot, alkalmazhatják ezt a módszert.

Mindegyik irány két harcos nőjéhez megfelelő kategóriájú férfi harcos is tartozott. Vagyis négy csoportot alkottak, amely annyi harcost volt képes egységbe tömöríteni, amennyire szükség volt.

A férfi harcosok és a hírnök egy független négy személyből álló egységet is képeztek, de mindegyik tudott egyéneként működni, ha erre volt szükség.

Ezután a Nagual és csapata számára az volt a parancs, hogy találjanak még három hírnököt. Ezek lehettek csak férfiak, vagy csak nők, vagy vegyesen is, de a férfi hírnököknek negyedik típusúaknak, segítőnek kellett lenniük, a nőknek pedig déli típusúnak.

Hogy a Sas biztos legyen abban, hogy az első Nagual férfi a szabadság felé fogja vezetni a csoportját és nem tér el az úttól, nem válik romlottá, a Sas átvitte a Nagual asszonyt a másik világba, hogy csaletekként szolgáljon és a társaságot a nyíláshoz vezesse.

Aztán a Nagualnak és csoportjának megparancsolta, hogy felejtsenek el mindent. Sötétségbe lettek taszítva, és azt az új feladatot kapták, hogy emlékezzenek önmagukra és a Sasra.

A felejtés parancsa olyan erős volt, hogy szétváltak. Nem emlékeztek rá, hogy kik voltak. A Sas szándéka az volt, hogy ha képesek újból emlékezni önmagukra, megtalálhassák önmaguk teljességét. Csak akkor lesz meg a szükséges erejük és kitartásuk, hogy felkutassák és szembenézzenek a kijelölt útjukkal.

Miután visszanyerték önmaguk teljességét, az volt az utolsó feladatuk, hogy találjanak egy új dupla emberpárt és alakítsák át őket egy új Nagual asszonnyá és férfit, azzal, hogy feltárják nekik a szabályt. Ugyanúgy, ahogy az első Nagual asszonynak és férfinak minimális létszámú volt a csoportja, az új Nagual párral is négy női harcos lesz, akik cserkészők, három férfi harcos és egy hírnök férfi.

Amikor az első Nagual és csapata készen állt, hogy átmenjen az átjárón, az első Nagual asszony várt rájuk, hogy vezesse őket. Azu-

159.

tán az volt a parancs, hogy vigyék magukkal az új Nagual asszonyt a másik világba, hogy csalétekként szolgálhasson a saját társai számára, és az új Nagual férfit hátrahagyják a világban, hogy a kör megismétlődjék. Amíg a világban vannak minimálisan tizenhatan vannak a Nagual vezetése alatt: nyolc női harcos, négy férfi harcos és négy hírnök. Amikor elhagyják a világot és az új Nagual asszony velük van, ezzel a Nagual társasága tizenhét lesz. Ha személyes ereje megengedi, lehet több harcosa, de a létszám mindig néggyel osztható kell legyen.

Azt a kérdést tettem fel don Juannak, hogyan ismerte meg az ember a szabályt. Elmagyarázta, hogy a szabály végtelen és a harcos viselkedésmódjának minden fazettáját tartalmazza. A szabály összegyűjtése és értelmezése azoknak a látóknak a munkája, akiknek évszázadokon át az volt a feladatuk, hogy *lássák* a Sast és megfigyeljék annak szakadatlan áradását. A megfigyeléseik alapján a látók arra a következtetésre jutottak, hogy ha a fénylő burok, amibe egy emberi minőség van besűrítve, megtört, akkor meg lehet találni a Sasban az ember halvány tükröződését. Ezután a Sas megmásíthatatlan parancsát fel tudják fogni a látók és megfelelően magyarázva irányító testként össze tudják gyűjteni.

Don Juan elmagyarázta, hogy ez a szabály nem mese, és átlépni a szabadságba nem a halhatatlanságot jelenti, ahogy általában az emberek a halhatatlanságot értik. Amit a Szabály mondott, az, hogy meg tartható a tudatosság, amit általában elvesztenek a halál pillanatában. Don Juan nem tudta megmagyarázni, mit jelent a tudatosság megtartása, talán még elgondolni sem tudta. A jötevője azt mondta neki, hogy az átlépés pillanatában a harmadik figyelem állapotába kerülünk és ebben a test teljes egészében fellángol a tudástól. Minden egyes sejt tudatára ébred önmagának és ugyanakkor az egész testnek is tudatában lesz.

A jötevője azt is mondta még, hogy ez a fajta tudatosság a mi kategorizáló agyunk számára értelmetlen. Ezért nem annyira annak a realizálása volt a harcos küzdelmének a kritikus pontja, hogy a szabályban lefektetett átlépés a harmadik figyelem állapotába való átlépést je-

160.

lenti, hanem inkább annak felfogása, hogy egyáltalán létezik ilyen tudatosság.

Don Juan azt mondta, hogy számára kezdetben a szabály pusztán a szavak birodalmába tartozott. Nem tudta elképzelni, hogy kerülhet át ez a valóságos világba. A jötevője hatékony irányítása és rengeteg munka után azonban végül sikerült felfognia a szabály valódi jellegét, és mítosz helyett pragmatikus útmutatók füzérének fogadja el. Ettől fogva nem volt probléma számára a harmadik figyelem állapotának valósága. Az egyetlen akadály az útján abból eredt, hogy teljesen meg volt győződve arról, hogy a szabály egy térkép és neki egy valóságos nyílást, egy átjárót kell találni a világban. Valahogy megakadt a harcos fejlődésének első szintjén.

Don Juan munkája, mint vezető és tanító, arra irányult, hogy segítse a tanítványokat, különösképpen engem, hogy ne ismételjük meg az ő hibáit. A velünk való foglalkozásában sikerült átvezetni minket a harcos fejlődésének három fázisán anélkül, hogy egyiket is túlhangsúlyozta volna. Először arra irányított bennünket, hogy a szabály egy térkép; aztán arra a felismerésre vezetett, hogy el lehet érni egy ilyen legfelsőbb tudatosságot, mert létezik; és végül egy valóságos átjáróhoz vezet bennünket, a tudatnak egy másik, rejtett világába.

Ahhoz, hogy átvezessen bennünket az első fázison, hogy a szabályt mint egy térképet fogadjuk el, don Juan azt a részt vette, amely a Nagualt és annak szerepét tartalmazta és megmutatta annak egyértelmű bizonyítékait. Ezt úgy érte el, hogy míg megemelt tudatállapotban voltunk, korlátlan együttlétet tett lehetővé számunkra csoportjával, akik élő megtestesülései voltak a szabályban leírt nyolc típusnak. Amikor együtt voltunk velük, a szabály összetettebb és mélyebb aspektusai is feltáruultak előttünk, míg végül fel tudtuk fogni, hogy valaminek a rendszerébe akadtunk, amit először mítoszként értelmeztünk, de ami lényegében véve térkép volt.

Don Juan azt mondta, hogy ebből a szempontból az ő esete ugyanolyan volt, mint a mienk. A jötevője úgy segített neki keresztüljutni az első állomáson, hogy ugyanilyen találkozásokat tett számára lehetővé. Ehhez odavissza váltatta vele a jobb oldal tudatosságát a bal oldallal, ahogy don Juan is tette velünk. A bal oldalon bemutatta neki a csoportja tagjait, a nyolc női és három férfi harcost, és a négy hírnököt.

161.

akik a legszigorúbban vett példái voltak a szabályban leírt típusoknak. Annak a hatása, hogy ismerte őket és kapcsolatban volt velük, elsöprő erejű volt don Juan számára. Ez nem csak arra kényszerítette, hogy a Szabályt tényleges útmutatónak fogadja el, hanem arra is készítette, hogy ismerje fel ismeretlen lehetőségeink nagyságát. Azt mondta, hogy idővel, amikor a saját csoportjának minden tagja összegyűlt, olyan mély elhivatottságot érzett a harcok útjára, hogy magától értetődőnek vette azt, hogy különösebb erőfeszítés nélkül lettek tökéletes másolataivá jötevője harcosainak. Személyes tulajdonságaik hasonlósága, hovatartozásuk, mit szerettek, mit nem stb., nem utánszóból eredtek. Azt mondta don Juan, ahogy a Szabály kinyilvánította, ők egy speciális típusú csoporthoz tartoztak, akik kívül-belül egyformák voltak. Egyetlen különbség köztük a hangtónusuk, a nevetésük árnyalata volt.

Mialatt don Juan megpróbálta elmagyarázni nekem a hatást, amit jötevője harcosai tettek rá, megemlítette, milyen jelentős különbség volt közte és jötevője között a Szabály értelmezésében és abban is, ahogy vezették és tanították a harcosokat, hogy elfogadtassák a szabályt térképként. Azt mondta, kétféle értelmezés van – univerzális és individuális. Az univerzális értelmezés azt jelenti ki, fogadd el a Szabályt annak, ami. Például azt lehet mondani, hogy a Sas nem törődik az ember tetteivel, ugyanakkor átjárót biztosít nekik a szabadság felé.

Az individuális értelmezés viszont a látók által általánosan elfogadott végkövetkeztetés volt, ahol az univerzális értelmezést előfeltételként használták. Példaként azt lehetne mondani, mivel a Sas nem törődik velem, ezért biztosítanom kell, hogy a szabadságom elérésének lehetősége esetleg növekszik a saját elhivatottságom által.

Don Juan szerint az ő és a jötevője módszere, ahogy védelemeket vezették, teljesen más volt. A jötevője eljárása a szigorúság volt; vasmarokkal vezetett, és azzal a meggyőződéssel, hogy a Sas alamizsnája nem kétséges, és ezért sohasem tett semmit senkinek direkt módon. Helyette mindenkinek úgy segített, hogy azok saját magukon segítsenek. A Sas szabadság-ajándékát nem adományozásnak, hanem az esélyre való lehetőségnek vette.

Bár don Juan nagyra becsülte jötevője módszerét, nem értett vele egyet Később, mikor már a saját útján járt, látta, hogy ez az értékes

162.

idő vesztegetése volt. Számára sokkal hatékonyabb volt, hogy feltárja mindenkinek a jelen helyzetet és kényszerítse őket, hogy fogadják el, mintsem kívárja, amíg készen állnak arra, hogy saját maguktól szembenézzenek vele. Ezt a módszert alkalmazta nálam és a többi tanítványánál is.

Don Juannak akkor volt a legnehezebb elviselni jötevője másfajta vezetési stílusát, mikor együtt kellett élnie annak harcosaival. A Szabályban az volt előírva, hogy jötevőjének először a Nagual asszonyt kellett megtalálni don Juan számára, azután a négy nőt és a négy férfit, hogy meglegyen a harcok csapata. A jötevője látta, hogy don Juannak még nincs elég személyes ereje, hogy magára vállalja a Nagual asszonnyal járó felelősséget, ezért megfordította a sorrendet, és arra kérte csoportjának nőtagjait, hogy először a négy nőt találják meg don Juannak, azután a négy férfit.

Don Juan bevallotta, el volt ragadtatva ettől a megoldástól. Ő ezt úgy értelmezte, hogy azok a nők majd az ő szolgálatára állnak, és ez az ő agyában szexuális juttatásokat jelentett. Akkor semmisült meg, amikor elmondta az elvárásait a jötevőjének, aki azonnal saját csoportjába helyezte don Juant és magára hagyta, boldoguljon velük.

Don Juan számára ezekkel a harcosokkal való találkozás igazi megpróbáltatást jelentett, nem csak azért, mert szándékosan megnehezítették az életét, hanem azért is, mert az összezsúpolás áttörésként szolgált.

Azt mondta don Juan, hogy a bal oldal tudatosságában történt találkozások addig nem történnek meg, amíg az összes résztvevő részt nem vesz ebben az állapotban. Ezért nem hagyott bennünket belepni a bal oldal tudatosságába, kivéve a harcosaival való együttlétkor. Ezt az eljárást követte don Juannal is a jötevője.

Don Juan röviden beszámolt arról, mi történt a jötevője harcosaival való első találkozásakor. Úgy gondolta, ez talán például szolgálhat, hogy mire számíthatok. Elmondta, hogy a jötevője világában kiváló rendszeresség volt. Csoportjának tagjai Mexikó különböző területeiről származó indián harcosok voltak. Abban az időben, amikor találkozott velük, Dél-Mexikó távoli hegyei közt éltek.

A házukhoz érve don Juan két egyforma nővel találta magát szemben, a legnagyobb indián nőkkel, akiket valaha is látott. Mogorvák és barátságtalanok voltak, de kellemes külsejük volt. Amikor megpróbált

163.

közéjük lépni, óriási hasuk köze szorították, megragadták a karját és elkezdtek ütlegetni. A földre döntötték, majd ráültek, majdnem összetörték a bordáit. Több mint tizenkét órán át tartották ebben a mozgásképtelen helyzetben, mialatt egész éjjel szünet nélkül tárgyaltak a jötevőjével, mire végül reggel megengedték don Juannak, hogy felkelhessen. Azt mondta, a legjobban az elszántság rémisztette meg, amit ezeknek a nőknek a szemében látott. Azt hitte vége van, mert azt mondták, addig ülnek rajta, míg ki nem leheleli a lelkét.

Általában pár hét várakozási idő volt, amíg a következő harcos csoporttal találkozni lehetett, de mivel a jötevője azt tervezte, hogy köztük hagyja don Juant, ezért azonnal összehozta a többiekkel is. Az első nap mindegyikkel találkozott, és azok úgy bántak vele, mint egy személlyel. Azt állították, hogy nem megfelelő erre a feladatra, túl nyers és ostoba, fiatal, de bizonyos értelemben már szenilis is. A jötevője briliánsan védte; azt válaszolta nekik, változtassák meg ezeket a jellemvonásait, és így végtelen örömet szerezhet nekik és don Juannak is ez a kihívás. Azt mondta don Juan, hogy az első benyomása helyes volt. Attól kezdve csak a munka és a megpróbáltatás létezett számára. A két nő látta, hogy don Juan féktelen volt, nem lehetett rábízni, hogy véghezvigye a négy nő vezetésének összetett és különleges feladatát. Mivel látók voltak, saját magyarázatuk volt a Szabályról, ezért úgy határoztak, hogy sokkal többet segítsenek don Juannak, ha először a négy férfi harcos lenne meg, azután a négy harcos nő. Azt mondta don Juan, hogy a látásuk pontos volt, mert ahhoz, hogy egy Nagual harcos nőkkel foglalkozhasson, a személyes erejének teljében kell legyen, a higgadság és kontroll állapotában, melyben az emberi érzések minimális szerepet játszanak, egy olyan állapotban, ami ebben az időben felfoghatatlan volt számára.

A jötevője egyenesen a két nyugati nő, az összes harcos közül a legkegyetlenebb és megalkuvás nélkülibb felügyelete alá helyezte őt. Azt mondta don Juan, hogy az összes nyugati típusú nő a Szabály értelmében tomboló örült, akiktől tartani kell. Az álmodás és cserkészés szigorú felkészítése alatt elvesztették a jobb oldalukat, az elméjüket. Az ésszerűségük nagyon hamar elég, mivel a baloldali tudatosságuk rendkívül éles. Amint elvesztették a racionális oldalukat, páratlan ál-

164.

modók és cserkészek lettek, mivel nem volt többé bennük semmi racionális nehezék, ami visszatartotta volna őket.

Don Juan azt mondta, azok a nők kigyógyították gerjedelméből. Hat hónap alatt a legtöbb időt a nők nyári konyhájában, a mennyezetre függesztett hámban töltötte, mint a füstölni való sonka, amíg teljesen meg nem tisztult a személyének járó előnyök és kielégülések gondolatától.

Elmagyarázta don Juan, hogy a bőrhám egy csodálatos eszköz a nem fizikai jellegű dolgok gyógyítására. A lényege az, hogy a személy minél magasabbra és minél hosszabb ideig legyen felfüggesztve, úgy, hogy ne érintse a talajt, csak középmagasságban himbálózson, így annál nagyobb a tisztulás esélye.

Amíg őt a nyugati harcos nők tisztították, a többi nő az ő csoportja női és férfi tagjainak megtalálásával volt elfoglalva. Évekbe telt, mire sikerült. Ez alatt don Juan kénytelen volt egyedül együtt élni jötevője harcosaival. Jelenlétük és a velük való kapcsolata olyan megsemmisítő volt, hogy azt hitte, sohasem szabadul a nyomásuk alól. Ennek eredménye lett aztán don Juan teljes és szó szerinti ragaszkodása a Szabályhoz. Elmondta, hogy pótolhatatlanul sok időt töltött el egy a másik világba vezető valóságos átjárón tűnődve. Azt mondta, az ilyen töprengés csapda, amit mindenáron el kell kerülni. Hogy megvédjen ettől, lehetővé tette, hogy csoportjának tagjaival együtt működhessek és ezalatt La Gorda és a többi tanítvány jelenléte védett.

Az én esetemben a don Juan harcosaival való találkozás egy hosszú folyamat végeredménye volt. Sohasem történt említés róluk a don Juannal való szokásos beszélgetéseink alatt. Csupán a Szabály alapján tudtam a létezésükről, amit részletesen feltárt nekem. Később megemlítette, hogy léteznek, majd találkozni fogok velük. Általános tanácsokat adva készített fel a találkozásra.

Egy gyakori hibára figyelmeztetett, mikor túlértékeljük a bal oldali tudatállapotot és elkápráztat minket ennek tisztasága és ereje. Azt mondta, a bal oldal tudatállapotában lenni nem azt jelenti, hogy valaki azonnal megszabadult a saját ostobaságától, csak annyit jelent, hogy észlelési képessége kitágul, tágabb lehetőség van a megértéshez és a tanuláshoz, és mindenekfelett, nagyobb a felejtés lehetősége.

165.

Ahogy közeledett az idő, hogy találkozzak don Juan harcosaival, irányelveként ismét szükségét leírást adott jötevője harcosairól. Azt mondta, hogy a kívülálló számára a jötevője világa úgy tűnhet, hogy négy családból áll. Az első a déli asszonyból és a Nagual hírnökekből állt. A második a keleti asszony, a tudós és a férfi hírnök, a harmadik az északi asszony, a cselekvés embere és egy másik férfi hírnök, a negyedik pedig a nyugati asszonyból, a színpalak mögötti férfiből és a harmadik hírnök férfiből áll.

Máskor pedig úgy tűnt, hogy csoportokból áll. Volt egy négy főből álló, nagyon különböző, idősebb férfiből álló csoport, don Juan jötevője és három férfi harcosa. A következő négyes csoport tagjai nagyon hasonlítottak egymáshoz, ők voltak a hírnökök. Egy csoport kétszer két tökéletesen egyformának látszó nőkből állt, akik együtt éltek és a déli és keleti nők voltak. És másik kétszer két nő, akik testvéreknek látszottak, az északi és a nyugati nők alkották ezt a csoportot.

A nők nem voltak rokonságban egymással – csak hasonlóan látszottak don Juan jötevőjének óriási személyes ereje miatt. Don Juan mint két masztodont jellemezte a déli nőket, akik félelmetes megjelenésűek, de barátságosak és kedvesek voltak. A keleti nők nagyon szépek, frissek és bolondosak voltak, igazi gyönyörűség

volt a szemnek és a fülnek. Az északi nők nagyon nőiesek, hiúak és flörtölők, akik tartanak az öregedéstől, de ugyanakkor rendkívül egyenesek és türelmetlenek. A nyugati nők néha megőrültek, máskor meg a józanság és célszerűség megtestesülései voltak. Ők zavarták meg leginkább don Juant, mert nem tudta összerakni azt a tényt, hogy olyan józanok, kedvesek és segítők tudtak lenni, ugyanakkor bármelyik pillanatban elveszthették összeszedettségüket és megőrültek.

A férfiakat viszont egyáltalán nem találta emlékezésre méltónak. Úgy gondolta, semmi rendkívüli nem volt bennük. Úgy tűnt, teljesen elmerültek a nők elszántságának sokkoló erejébe, és jótévőjének túlaradó személyiségébe.

Ami az ő felébredését illeti, azt mondta don Juan, mialatt jótévője világában lehetett, rájött, hogy azelőtt milyen könnyen és kényelmesen ment neki, hogy minden önmérséklet nélkül élje le az életét. Megértette, az volt a tévedés, hogy azt hitte, csak világias céljai lehetnek

166.

egy férfinak. Egész életében egy báb volt, ezért elemésztő ambíció hajtotta, hogy anyagi javai legyenek, és legyen *valaki* belőle. Annyira lefoglalta ez az előre hajtó vágya és a sikertelensége miatt érzett kétségbeesése, hogy nem volt ideje semmit sem megvizsgálni. A jótévője oldalán boldog volt, mert tudta, lehetőséget kapott tőle, hogy valaki legyen. Ha más nem, gondolta, akkor megtanulja a varázslóságot. Azt gondolta, hogy a jótévője világába való elmélyülése olyan hatást válthat ki benne, mint amit a spanyol hódítók gyakoroltak az indián kultúrára. Elpusztított mindent, de ugyanakkor alapos önvizsgálatra kényszerített.

Don Juan felkészítése, hogy találkozzak a harcosaival, furcsa módon nem váltott ki belőlem sem félelmet, sem tiszteletet, hanem egyfajta kicsinyes, intellektuális aggodalmat két témával kapcsolatban. Az első az a kijelentése volt, hogy csak négy típusú nő és férfi van a világon. Azon vitatkoztam don Juannal, hogy az ember személyiségének skálája túl széles egy ilyen leegyszerűsítéshez. Nem értett velem egyet. Azt mondta, a Szabály az végleges, és nem enged meg meghatározhatatlan számú embertípust.

A második téma don Juan tudásának kulturális összefüggései voltak. Ezt ő maga sem ismerte. Ezt egyféle pánindiánizmus termékének tekintette. Ennek az eredetéről az volt a feltevése, hogy évezredekig fejlődött minden akadály nélkül, egészen addig a pontig, amíg elvesztette az erejét. Ezen idők gyakorlóinak nem volt szükségük kontrollra, ezért a korlátok nélkül, a második figyelem ahelyett hogy erősödött volna, elgyengült a növekvő bonyolultsága miatt. Aztán jöttek a spanyol hódítók, és a fejlettebb technológiájukkal elpusztították az indián világot. Azt mondta don Juan, hogy jótévője meg volt róla győződve, hogy csak egy maroknyi harcos menekült meg, akik képesek voltak újrendezni a tudásukat, és átrendezni az ösvényt. Mindaz, amit don Juan és jótévője a második figyelemről tudott, egy felújított változat volt, egy új verzió, ami megszorítások között készült, mert a legkeményebb elnyomás alatt lett összekovácsolva.

167.

10.

A Nagual harcosainak társasága

Amikor don Juan elérkezettnek látta az időt arra, hogy megejtsük első találkozásomat a harcosaival, eltolt az emelkedett tudomás állapotába. Ezután tökéletesen érthetővé tette számomra, hogy nem áll módjában befolyásolni a velem való találkozásuk módját. Figyelmeztetett, hogy ha úgy döntenek, hogy megvernek, nem tudja megakadályozni. Bármit tehetnek, amit csak akarnak, azon kívül, hogy megölnek. Újra és újra hangsúlyozta, hogy társaságának harcosai tökéletes másolatát képezik az ő jótévője társaságának, kivéve, hogy a nők némelyike még félelmetesebb és, hogy az összes férfi rendkívül különleges és erőteljes. Ezért az első találkozásom velük talán olyan lesz, mint egy frontális ütközés.

Egyrészt ideges voltam és nyugtalan, másrészt pedig kíváncsi. Agyamon ezernyi találgatás futott át, főleg arról, hogy hogyan nézhetnek ki a harcosok.

Don Juan azt mondta, neki kell eldöntenie, hogy előkészítsen-e engem egy betanult és részletesen kidolgozott rituáléra, ahogy az vele is történt, vagy pedig a lehető legegyszerűbb találkozást választja. Jelre várt, amely megmutatja, melyik alternatíva mellett döntsön. Az ő jótévője is hasonlóképpen tett, de ragaszkodott hozzá, hogy don Juan tanulja meg a rituálét, mielőtt még a jel megmutatkozna. Amikor don Juan felfedte szexuális álmodozását arról, hogy a négy növel hál, a jó-

168.

tévője ezt jelnek tekintette, a rituálét elvetette, és végül úgy kellett alkudoznia don Juan életéért, mint egy kupec. Az én esetemben, mielőtt megtanította volna nekem a rituálét, don Juan először a jelet várta. A jel akkor érkezett

meg, amikor don Juannal átautóztunk egy arizonai határvároson, és egy rendőr megállított. A rendőr illegális bevándorlónak nézett. Csak miután megmutattam neki az útleveletem, melyet ő hamisnak vélt, és más papírokat, akkor engedett el. Don Juan mindvégig ott ült mellettem az első ülésen, de a rendőr rá se pillantott. Kizárólag rám fókuszált. Don Juan úgy gondolta, ez az incidens volt az a jel, amire várt. Értelmezése szerint számomra nagyon veszélyes, ha felhívom magamra a figyelmet, következésképpen az én világomnak teljes mértékben egyszerűnek és nyíltak kell lennie – a bonyolult rituálé és pompa nem fedi a karakteremet. De beismerte, hogy minimális rituális sorrendet követnünk kell, amikor megismerkedem a harcosaival. A hozzájuk való közeledést délről kell kezdenem, mert ez az az irány, melyet az erő követ végtelen áramlása közepette. Az életerő dél felől áramlik hozzánk, és észak felé áramolva hagy el minket. Azt mondta, hogy egy Nagual világa felé az egyetlen nyílás a deli irányon keresztül vezet, és a kaput két női harcos képezi, akik üdvözölni fognak, és ha úgy döntenek, akkor átengednek.

Egy közép-mexikói városhoz vitt, egy vidéki házhoz. Ahogy déli irányból gyalogoltunk a ház felé, két masszív indián nőt láttam, akik egymással szemben álltak, egy méter húsz centire egymástól. A ház ajtajától úgy tíz-tizenkét méterre lehetett egy olyan területen, ahol a föld jól le volt döngölve. A két nő rendkívüli módon izmos és erőteljes volt. Mindkettőnek koromfekete, hosszú haja volt, egyszerű, vastag fonalban. Úgy néztek ki, mint két nővér. Nagyjából ugyanolyan magasak és súlyúak voltak – úgy találtam, hogy százhatvan centi magasak lehetnek, és körülbelül hatvanöt kiló súlyúak. Egyikük nagyon sötét bőrű volt, majdnem fekete, a másikuk sokkal világosabb bőrű. Tipikus közép-mexikói indián öltözetet visellek – hosszú ruhát és vállkendőt, kézműves szandált.

Don Juan egy méterre tőlük megállított. A bal oldalon levő nőhöz fordult, és odafordított hozzá. Azt mondta, hogy az ő neve Cecilia, és *álmodó*. Aztán hirtelen, anélkül, hogy időm lett volna bármit is mondani, a sötétebb, jobb oldalon lévő nőhöz fordult, és engem is feléje

169.

fordított. Azt mondta, hogy az ő neve Delia, és ő *cserkésző*. A nők felém bólintottak. Nem mosolyogtak, nem nyújtották a kezüket, semmiféle üdvözlő gesztust nem tettek. Don Juan átsétált közöttük, mintha egy kapu két oszlopa lennének. Tett néhány lépést, majd megfordult, mintha arra várna, hogy a nők felajánlják, hogy átlépjek közöttük. A nők egy pillanatig nyugodtan bámultak engem. Aztán Cecilia megszólalt, hogy lépjek be, mintha egy tényleges ajtó küszöbénél állnék. Don Juan a házhoz vezetett. Az ajtóban egy embert találtunk. Nagyon vékony volt. Első ránézésre nagyon fiatalnak tűnt, de alaposabban megfigyelve látszott, hogy ötvenes éveinek végén járhat. Egy öreg gyermek benyomását keltette bennem: kicsi volt és szikár, átható sötét szemekkel. Olyan volt, mint egy manó, mint egy árnyék. Don Juan Emilitóként mutatta be nekem, és azt mondta, hogy Emilito az ő hírnöke és a mindenese, aki saját nevében üdvözl engem.

Úgy tűnt, Emilito valóban a legalkalmasabb lény volt arra, hogy valakit üdvözljön. Mosolya sugárzó volt; kis fogai tökéletes rendben sorakoztak. Kezet rázott velem, vagy inkább kezét keresztezve megragadta mindkét kezemet. Áradt belőle az öröm; bárki megesküdt volna rá, hogy extázisban van a velem való találkozástól. Hangja nagyon lágy volt, szemei szikráztak.

Bementünk egy nagy szobába. Ott volt még egy nő. Don Juan azt mondta, hogy az ő neve Teresa, és ő Cecilia és Delia hírnöke. Harmincas éveinek elején járhatott, és pont olyan volt, mintha Cecilia lánya lenne. Nagyon csendes volt, de nagyon barátságos. Követtük don Juant a ház hátában található fedett tornácra. Meleg nap volt. Leültünk egy asztal köré, és szerény vacsora után éjfél utánig beszélgettünk.

Emilito volt a házigazda. Egzotikus történeteivel mindenkit felvidített és elbűvölt. A nők teljesen kinyíltak. Nagyszerű közönség voltak. A nők nevetésének hangja rendkívüli örömet okozott. Borzasztóan izmosak voltak, vastagok és fizikálisak. Egyszer, amikor Emilito azt mondta, hogy Cecilia és Delia olyan számára, mint két anya, és Teresa pedig mint egy gyermek, felkapták, és feldobták a levegőbe, mint egy kisgyereket.

A két nő közül Delia tűnt racionálisabbnak, aki jobban a földön jár. Talán Cecilia zárkózottabb volt, de nagyobb belső erővel rendelkezhetett. Olyan benyomást tett rám, mint aki türelmetlenebb, nehezebben viseli a dolgokat, és Emilito egyes történetei idegesítik. Azonban iz-

170.

galmában majd lesett a székről, amikor Emilito rátért azokra a történetekre, melyeket az ő „örökkévalóság meséi”-nek hívott. Minden történetet ugyanazzal a mondattal vezetett be: „Kedves barátaim, és azt tudtátok, hogy...?” Az a történet, ami engem a legjobban lenyűgözött, olyan teremtményekről szólt, melyek, mint mondta, léteznek az Univerzumban, és akik legközelebb állnak az emberi lényekhez, anélkül, hogy emberiek lennének: akiknek a mozgás a rögeszméjük, akik képesek felismerni a legapróbb változást magukban, vagy maguk körül. Ezek a teremtmények annyira érzékenyek a mozgásra, hogy az már átkos számukra. Olyan fájdalmat okoz nekik, hogy végső törekvésük a nyugalom megtalálására irányul.

Emilito a legmocskosabb disznó viccekkel szakította meg az örökkévalóság meséit. Rendkívüli anekdotázó

tehetsége miatt minden egyes történetét metaforaként értelmeztem, példabeszédként, mellyel tanít nekünk valamit.

Don Juan azt mondta, hogy Emilito pusztán beszámol azokról a dolgokról, melyeket megtapasztal a végtelenbe tett utazásai során. A hírnök szerepe, hogy a Nagual előtt utazzon, mint egy felderítő a katonai hadműveletekben. Emilito elment egészen a második figyelem határáig, és amit megtapasztalt, átadta a többieknek.

Második találkozásom don Juan harcosaival ugyanannyira átgondolt volt, mint az első. Egy nap don Juan eltolta tudomásom szintjét, és közölte velem, hogy megejtem a második találkozást. Észak-Mexikóba, Zacatecasba kellett vezetnem. Reggel, nagyon korán érkezünk oda. Don Juan azt mondta, hogy csak megszakítjuk utunkat, és pihennünk kell a következő napig, mielőtt belevágnánk sorban a második találkozásba, ahol társaságának keleti nőivel, és tudós harcosával fogok megismerkedni. Aztán elmagyarázott, egy bonyolult és kényes szempontot, melyet figyelembe kell venni. Elmondta, hogy a déllel és a hírnökkel a délután közepén találkoztunk, mert a Szabály saját értelmezése szerint, ezt az órát választotta az éjszaka képviselésére. A dél valójában az éjszaka volt – forró, barátságos, meghitt éjszaka – és igazság szerint a két déli nővel éjfél után kell találkozni. De ez kedvezőtlen lett volna számomra, mert az én fő irányom a fény felé van, az optimizmus felé, olyan optimizmus felé, amely a sötétség rejtjelmeibe harmonikusan dolgozza át magát. Elmondta, hogy azon a napon mi

171.

pontosan ezt vittük véghez; élveztük egymás társaságát, és addig beszélgettünk, míg teljesen sötét lett. Csodálkoztam is, hogy miért nem gyújtották meg a mécseseiket.

Don Juan azt mondta, hogy a kelet az más, a kelet a reggel, a fény, és hogy a keleti nőkkel másnap a reggel közepén fogunk találkozni.

Reggeli előtt a főtérre mentünk, és leültünk egy padra. Don Juan arra kért, hogy maradjak ott és várjam meg őt, amíg elintéz egy-két dolgot. Nem sokkal azután, hogy elment, jött egy nő, és leült a pad túlsó végére. Egyáltalán nem törődtem vele, újságot kezdtem olvasni. Kicsit később egy másik nő csatlakozott hozzá. Egy másik padra akartam átlúni, de eszembe jutott, hogy don Juan kifejezetten kérte, hogy ezen a padon várjam meg. Hátat fordítottam nekik, és mivel csöndben voltak, szinte meg is feledkeztem róluk, amikor egy férfi üdvözölte őket, és velem szemben megállt. Beszélgetésükből kiderült, hogy a nők a férfit várták. A férfi elnézést kért a késésért. Nyilvánvaló volt, hogy le akar ülni. Arrébb csúsztam, hogy helyet szorítsak neki. Túláradóan köszönte meg, és elnézést kért, amiért kellemetlenséget okozott nekem. Elmondta, hogy teljesen elveszettek a városban, mivel vidéki emberek, és hogy egyszer, amikor Mexikóvárosban voltak, majdnem meghaltak a forgalomban. Megkérdezte, hogy itt lakok-e Zacatecasban. Mondtam, hogy nem, és itt be is akartam fejezni a beszélgetésünket, de volt a mosolyában valami rendkívül megnyerő. Idős ember volt, korához képest észrevehetően kiváló erőben. Nem volt indián. Kis, vidéki város földbirtokosának tűnt. Öltönyt viselt, és szalmakalapot. Vonásai finomak voltak. Bőre szinte áttetsző volt. Orrnyerge magas volt, kis szája volt és tökéletesen ápolt, fehér szakállal. Rendkívül egészségesnek nézett ki, és mégis törékenynek tűnt. Középmagas volt, jó felépítésű, de ugyanakkor olyan benyomást keltett, hogy vékony, szinte erőtlen. Felállt és bemutatkozott nekem. Azt mondta, a neve Vicente Medrano, és csak a mai napra érkezett a városba, üzleti ügyben. Aztán a két nőre mutatott, és azt mondta, ők a testvérei. A nők felálltak és felénk fordultak. Nagyon karcsúak voltak, és sötétebbek, mint a bátyjuk. Jóval fiatalabbak is voltak. Az egyikük a lánya lehetett volna. Észrevettem, hogy a bőrük nem olyan volt, mint a férfié; az övék száraz volt. A két nő nagyon csinos volt. Mint a férfinak, nekik is finom vonásaik voltak, a szemük rendkívül tiszta és békés volt. Százhatvan centi magasak lehettek. Csodásan szabott ruhát

172.

viseltek, vállkendőikkel, alacsony sarkú cipőikkel, és a szokásos sötét vászon ruha miatt, jómódú földbirtokos nőnek néztek ki. Az idősebb az ötvenes éveiben járhatott, a fiatalabb a negyvenesben.

A férfi bemutatta őket. Az idősebb nőt Carmelának hívták, a fiatalabbat Hermelindának. Felálltam, és röviden keztem ráztam velük. Megkérdeztem, van-e gyerekük. Ez egy biztos beszélgetés-nyitó kérdés volt nálam. A nők nevettek, és egyszerre simították végig kezüket a hasukon, hogy megmutassák, milyen soványak. A férfi nyugodtan elmagyarázta, hogy a húgai vénkisasszonyok, és ő maga pedig egy öreg agglegény. Félig vicces hangon elárulta nekem, hogy a húgai sajnos túl férfiasak, nincs meg bennük az a nőiesség, ami kíváncsiságot tesz egy nőre, és így nem tudtak férjet találni maguknak.

Azt mondtam nekik, hogy talán jobb is így, figyelembe véve a nők alárendelt szerepét társadalmunkban. A nők nem értettek velem egyet; azt mondták, egyáltalán nem bánták volna, hogy szolgálnak, ha találtak volna olyan férfit, aki a mesterük akart volna lenni. A fiatalabb azt mondta, az igazi probléma az, hogy az apjuk nem tanította meg őket arra, hogyan kell nőként viselkedni. A férfi rám nézett és hozzátette, az apjuk zsarnokoskodó volt és megghiúsította nősülését azzal, hogy szándékosan elmulasztotta megtanítani neki milyen egy macho. Mindhármán

mélyet sóhajtottak, és szomorúan néztek rám. Nevetni szerettem volna. Hosszú csend után újra leültünk, majd a férfi azt mondta, ha még maradok egy kicsit ezen a padon, lehet, hogy találkozhatok az apjukkal, aki előrehaladott kora ellenére meg mindig igen életerős. Szégyenlős hangon hozzátette, hogy az apjuk el fogja vinni őket reggelizni, mert náluk soha nincs pénz. Az apjuk kezeli a pénzügyekkel.

Meg voltam döbbenve. Ezek az idős emberek, akik olyan erősnek látszanak, a valóságban gyenge, függőségben élő gyerekek. Elköszöntem tőlük, és felálltam, hogy távozzam. A férfi és húgai erősködtek, hogy maradjak. Biztosítottak róla, hogy az apjuk boldog lenne, ha csatlakoznék hozzájuk reggelire. Nem akartam az apjukkal találkozni, de mégis kíváncsi voltam. Mondtam nekik, hogy én magam is várok valakit. Ekkor a nők kuncogni kezdtek, majd hangos nevetésben törtek ki. A férfi szintén felszabadultan, gátlástalanul nevetett. Hülyén éreztem magam. El akartam tűnni onnan. Ekkor feltűnt don Juan, és én tudatára ébredtem manőverezésüknek. Nem találtam szórakoztatónak.

173.

Mindannyian felálltunk. Meg mindig nevettek, miközben don Juan elmondta nekem, hogy ez a két nő a kelet, hogy Carmela a *cserkésző*, és Hermelinda az *álmódó*, és Vicente a tudós harcos, és az ő legrégebbi társa.

Ahogy elhagytuk a teret, még egy ember csatlakozott hozzánk, egy negyven év körüli, magas, sötét indián. Levi's farmert viselt, és cowboy-kalapot. Borzasztó erősnek tűnt, és mogorvának. Don Juan bemutatta nekem, azt mondta ő Juan Tuma, Vicente hírnöke és kutatási asszisztense.

Egypár sarokkal arrébb lévő étterem felé vettük utunkat. A nők közrefogtak. Carmela azt mondta, hogy reméli, nem bántottak meg a tréfájukkal, és hogy két lehetőségük volt, egyszerűen bemutatkozni, vagy megtréfálni engem. Amiért a tréfát választották, az az én meglehetősen sznob viselkedésem volt, mivel hátat fordítottam nekik és másik padra akartam ülni. Hermelinda hozzátette, hogy végtelenül szerénynek kell lenni, semmi olyat sem hordozhatunk, ami védelemre szorul, még a személyünket sem; az ember személyét óvni kell, nem védeni. Lekezelésükkel nem óvtam magamat, pusztán védeni akartam. Veszekedős kedvemben voltam. Színjátékukkal őszintén felidegesítenek. Vitatkozni kezdtem, de mielőtt kifejthettem volna érveimet, don Juan odajött hozzám. Azt mondta a két nőnek, hogy legyenek szívesek szemet hunyni agresszivitásom felett, mert nagyon sokáig tart egy fénylényt megtisztítani a sok szeméttől, melyet összeszed a világban.

Az étterem tulajdonosa ismerte Vicentét, és fényűző reggelit készített számunkra. Mindannyian nagyon fellelkesült állapotban voltak, csak én nem tudtam elengedni gondolataimat. Aztán, don Juan kérésére Juan Tuma elkezdett mesélni utazásairól. Tárgyilagos ember volt. Bámolatba ejtett száraz beszámolóival olyan dolgokról, melyek felfogóképességem határán túl voltak. Számomra a legmegragadóbb az energiáról, valamiféle energia nyalábról szóló elbeszélése volt, melyek állítólag keresztül-kasul behálózzák bolygónkat. Azt mondta, hogy ezek a fénynyalábok nem változnak, mint minden más az univerzumban, hanem egy mintázatban állandósultak. Ez a minta a fénytestben több száz ponttal találkozik. Hermelinda ezt úgy értette, hogy az összes pont a fizikai testen belül található, de Juan Tuma elmagyarázta, hogy mivel a fénytest meglehetősen nagy, a pontok némelyike

174.

kilencven centi távolságban van a fizikai testtől. Bizonyos értelemben rajtunk kívül vannak, és mégsem, fényességünk külső szélén vannak, de még a test egészéhez tartoznak; ezek közül a pontok közül a legfontosabb harminc centire helyezkedik el a gyomortól jobbra negyven foknyira egy egyenesen előre tartó képzeletbeli vonaltól. Juan Tuma elmondta nekünk, hogy ez a pont a második figyelem gyűjtőközpontja, és ezt a pontot úgy lehet manipulálni, hogy a tenyerekkel finoman legyezzünk körülötte. Juan Tumát hallgatva elfeledkeztem a dühömről.

Don Juan világával való következő találkozásom a nyugattal történt. Kellőképpen figyelmeztetett, hogy az első találkozásom a nyugattal a legfontosabb esemény, mert így vagy úgy, de ez fogja meghatározni, hogy mit kell a későbbiekben tennem. Arra szintén figyelmeztetett, hogy embert próbáló találkozás lesz, főleg nekem, mert merev vagyok, és nagyon fontosnak érzem magam. Azt mondta, hogy a nyugathoz természeténél fogva alkonyatkor kell közeledni, abban a napszakban, amely egyébként is bonyolult, és nyugat harcosai rendkívül erőteljesek, megragadóak, és örjítőek. Ugyanakkor találkozni fogok azzal a férfi harcosal, aki a színfalak mögötti ember. Don Juan figyelmeztetett, hogy a lehető legnagyobb óvatosságot és türelmet gyakoroljam; nem csak azért, mert a nők teljesen örültek, hanem mert ők és a férfi a legerőteljesebb harcosok, akiket valaha ismert. Véleménye szerint ők a második figyelem teljes mértékű meghatalmazottai. Don Juan ezzel befejezte a felkészítést.

Egy nap, mintha akkor határozta volna el, hirtelen úgy döntött, ideje útnak indulni, hogy a nyugati nőkkel találkozzak. Egy városba autóztunk, Észak-Mexikóba. Eppen alkonyatkor don Juan a város peremén található nagy, kivilágítatlan ház elé irányított, ahol megálltunk. Kiszálltunk a kocsiból, és a bejárat ajtóhoz mentünk. Don Juan jó néhányszor kopogott. Senki sem válaszolt. Az az érzésem volt, hogy rossz időben jöttünk. A ház üresnek tűnt.

Don Juan addig folytatta a kopogást, amíg láthatóan elfáradt. Jelzett nekem, hogy folytassam. Azt mondta, kopogjak folyamatosan, ne hagyjam abba, mert az itt lakó emberek nagyot hallanak. Megkérdeztem tőle, hogy nem lenne-e jobb később, vagy holnap visszajönni. Azt mondta, folytassam csak az ajtódöngtetést.

175.

Végtelesen tűnő várakozás után az ajtó lassan nyílni kezdett. Egy borzasztó kinézetű nő dugta ki a fejét az ajtón, és kérdőre vont, vajon az-e a szándékom, hogy betörjem az ajtót, vagy hogy felidegesítem a szomszédokat és kutyáikat.

Don Juan előrelépett, hogy mondjon valamit. A nő kilépett, és durván félretolta őt. Elkezdte rázni az ujját felem, és kiabálta, hogy úgy viselkedek, mintha enyém lenne a világ, mintha rajtam kívül nem létezne senki. Azzal védekeztem, hogy én csak azt csináltam, amit don Juan mondott. A nő azt kérdezte, hogy talán azt mondták nekem, hogy törjem be az ajtót. Don Juan próbált közbeavatkozni, de megint földre lökte.

A nő úgy nézett ki, mint aki most kelt ki az ágyból. Teljesen rendezetlen volt. Talán a kopogásunk felébresztette, és a szennystartóból húzott elő egy ruhát. Meztláb volt; a haja szürkés volt és szörnyen kócos. Szeme vörös volt, és dagadt. Jelentéktelen nő volt, de valahogy mégis hatásos: meglehetősen magas, százhetven centi, sötét, és borzasztóan izmos, csupasz karján csak úgy dagadtak az izmok. Észrevettem, hogy gyönyörű formájú lába van.

Tetőtől talpig végignézettem rajtam, és fölé tornyosulva rám kiabált, hogy nem hallotta a bocsánatkérésemet. Don Juan odasúgta nekem, hogy hangosan és érthetően kérjek bocsánatot.

Amikor megtettem, a nő mosolyogni kezdett, don Juanhoz fordult, és átölelte, mint egy gyereket. Azt dünnyögte, hogy nem kellett volna velem kopogtatnia, mert az ütögetésem az ajtón túl változékony és zavaró volt. Kézenfogva bevezette don Juant, átsegítette a magas küszöbön. „Öreg emberek legkedvesebbikének”^h szólította. Don Juan nevetett. Megdöbbenett, hogy úgy csinál, mintha örömet lelné ennek az ijesztő nőnek abszurd viselkedésében. Miután besegítette a házba az „öreg emberek legkedvesebbikét”^h, hozzám fordult, kezével olyan gesztust tett, mintha elhessegetne, mint egy kutyát. Nevetett meglepetésemre, a fogai nagyok voltak, egyenetlenek, és piszkosak. Aztán úgy tűnt meggondolta magát és azt mondta, jöjjen be.

Don Juan egy ajtó felé vette útját, amit alig láttam a sötét előszoba végében. A nő leszidta, hogy nem is tudja, hová megy. Egy másik, sötét szobán vezetett keresztül minket. A ház hatalmasnak tűnt, és egyáltalán nem volt fény benne sehol. A nő egy nagyon nagy szoba ajtaját nyitotta ki, mely majdnem üres volt, kivéve két karosszéket a szoba

176.

közepén, a leghalványabb villanykörte alatt, amit valaha láttam. Ódivatú, hosszúkás égő volt.

Az egyik karosszékekben egy másik nő ült. Aki bekísért minket, leült egy kis gyékényszőnyegre a padlón, hátát a másik karosszéknek támasztotta. Combjait felhúzta a melléhez, teljesen közszemlére téve magát. Nem volt rajta alsónemű. Megdöbbenve bámultam őt.

Kellemetlenül haragos hangon megkérdezte, hogy miért bámulom a vagináját. Nem tudtam mit mondani, azon kívül, hogy letagadtam. Felállt, és úgy nézett ki, meg fog ütni. Követelte, hogy mondjam neki, hogy azért bámultam szájátva, mert még soha életemben nem láttam vaginát. Büntudatot éreztem. Teljesen össze voltam zavarodva, és dühös voltam, amiért egy ilyen szituáció fogságába kerültem.

A nő megkérdezte don Juant, micsoda Nagual vagyok én, hogy sosem láttam vaginát. Ezt elkezdte ismételgetni újra meg újra, teli torokból kiabálva. Körberohant a szobában, és megállt a széknél, ahol a másik nő ült. Vállánál fogva rángatni kezdte, és rám mutatva azt mondta, hogy egy olyan férfi vagyok, aki sohasem látott még vaginái egész életében. Kinevetett, és kigúnyolt.

Elgyötört voltam. Úgy éreztem, don Juannak tennie kellett volna valamit, hogy megvédjen a megaláztatástól. Emlékeztem, korábban mondta, hogy ezek a nők elég örültek. Don Juan megszépítette a valóságot. Ezek a nők nem csak örültek, de a diliházban volna a helyük. Don Juanra néztem segítséget és tanácsot remélve. Elnézett másfelé. Ugyanolyan tanácstalannak tűnt, mint én, noha azt hiszem, rajtakaptam egy kaján mosolyon, amit fejének gyors elfordításával rejtett el.

A nő hanyatt feküdt, szoknyáját felhúzta és rám parancsolt, hogy nézzem meg teljes odaadással, ahelyett, hogy lopva nézegetném. Az arcom egész biztosan elvörösödött, a fejemben és a nyakamon érzett forróságból következtetve. Annyira mérges voltam, hogy majdnem elveszítettem az önkontrollomat. Úgy éreztem, legszívesebben bevernem a fejét.

A nő, aki a széken ült, hirtelen felállt, megragadta a másikat a hajánál fogva, és látszólag erőfeszítés nélkül, egyetlen mozdulattal, felállította. Majd arcát néhány centiméterre tartva az enyémtől rám szegezte merev, hunyorgó tekintetét. Illata meglepően friss volt.

Fennkölt hangon azt mondta, hogy térjünk a tárgyra. Mindkét nő közel állt hozzám, a villanykörte alatt. Nem egyformán néztek ki. A

második nő idősebb volt, vagy idősebbnek tűnt. Arcát vastagon púder borította, ami komédiás külsőt kölcsönzött neki. Haja elegánsan kontyba volt fogva. Alsó ajkának és állának folyamatos remegésétől eltekintve nyugodtnak tűnt.

Egyaránt magasak és erőteljesek voltak; fenyegetően fölém tornyosultak és hosszasan bámultak rám. Don Juan nem tett semmit, hogy megtörje a jelenetet. Az idősebb nő felém bölintott és don Juan azt mondta, az ő neve Zuleica és *álmodó*. Azt a nőt, aki ajtót nyitott, Zoilának hívták és ő egy *cserkésző*.

Zuleica hozzám fordult és papagájhangon azt kérdezte, igaz-e, hogy még sosem láttam vaginát. Don Juan nem tudta tovább tartani higgadtságát és nevetni kezdett. Egy kézmozdulattal jeleztem neki, hogy nem tudom, mit válaszoljak. Azt súgta a fülembe, hogy jobb lenne, ha azt mondanám, hogy igaz, vagy legyenek felkészülve arra, hogy el kell mondanom milyen a vagina, mert az lesz a Zuleica következő kívánsága.

Ennek megfelelően válaszoltam. Zuleica azt mondta, sajnálatot érez irántam. Aztán utasította Zoilát, hogy mutassa meg nekem a vagináját. Zoila hanyatt feküdt a lámpa alatt és széttárta lábait.

Don Juan fuldokolva röhögött. Könyörögtem neki, hogy mentse ki ebből a megtévelyült házból. Ismét a fülembe suttogott, hogy jobban tenném, ha figyelmesnek és érdeklődőnek mutatkoznék, és alaposan szemügyre venném Zuleica vagináját, meri ha nem, maradnunk kell az örökkévalóságig.

Miután gondosan és figyelmesen megvizsgáltam, Zuleica azt mondta, hogy mostantól fogva azzal hengegetek, hogy szakértő vagyok, és ha netán belebotlanék egy nőbe, akin nincs bugyi, nem leszek olyan otromba és közönséges, hogy hagyom kidülni a szemeimet, mert most már láttam vaginát.

Zuleica nagyon halkán kivezetett bennünket a belső udvarra. Suttogva mondta, hogy van kint valaki, aki arra vár, hogy találkozzon velem. Az udvaron vaksötét volt. Alig tudtam kivenni a többiek körvonalait. Aztán egy férfi sötét sziluettjét pillantottam meg, tőlem néhány lépésnyire. Testem önkéntelenül megrázkódott.

Don Juan nagyon mély hangon beszélt a férfihez, azt mondta, azért hozott engem ide, hogy találkozzak vele. Megmondta a nevemet a férfinak. Egy pillanatnyi szünet után azt mondta nekem, hogy a férfi ne-

178.

ve Silvio Manuel, a sötétség harcosa és az egész harcos társaság tényleges vezetője. Aztán Silvio Manuel beszélt hozzám. Azt gondoltam, biztosan beszédzavara van, mert a hangja elfojtott volt és úgy tört fel belőle, mint valami tompa köhécselés.

Utasított, hogy menjek közelebb. Ahogy próbáltam őt megközelíteni, hátrálni kezdett, mintha lebegne. Zajtalanul hátrafelé haladva egy nagy terem még sötétebb zugába vezetett. Mormogott valamit, amit nem érttem. Beszélni akartam; a torkom kiszáradt és viszkedett. Valamit ismételtetett, kétszer vagy háromszor, amíg rá nem döbbsenem, hogy arra utasít, vetközzek le. Volt valami hatalma a hangjának és a sötétségnek, ami körülvette. Nem tudtam nem szót fogadni. Levettem a ruhámat és ott álltam anyaszült meztelenül, vacogva a félelemtől és a hidegtől.

Olyan sötét volt, hogy nem láttam, hogy don Juan és a két nő a közelben volt-e. Gyengéd, elnyújtott sziszegést hallottam néhány lépésnyire tőlem, majd hűvös szellőt éreztem. Rájöttem, hogy Silvio Manuel körbeleheli a testemet.

Aztán arra kért, üljek a ruhámra és nézzek egy fényes pontot, amit könnyedén megtaláltam a sötétben. Egy pont, ami úgy tűnt, halvány borostyán fényt bocsát ki. Bámultam a pontot, talán órákon át, míg hirtelen rá nem jöttem, hogy Silvio Manuel bal szeme volt az. Ezután már ki tudtam venni arcának és testének körvonalait. A terem nem volt olyan sötét, mint amilyennek tűnt. Silvio Manuel közelebb jött és segített felállni. Látni a sötétben, ilyen tisztán, egészen elbűvölt. Még azt sem bántam, hogy meztelen vagyok, vagy, amint később megláttam, a két nő engem nézett. Nyilvánvalóan ők is láttak a sötétben; engem bámultak. Fel akartam venni a nadrágom, de Zoila kikapta a kezemből.

A két nő és Silvio Manuel sokáig néztek rám meredt tekintettel. Aztán don Juan előbukkant a semmiből, átnyújtotta a cipőmet, és Zoila keresztülvezetett bennünket egy folyosón egy fákkal teli nyitott udvarra. Egy nő sötét körvonalait vettem ki, aki az udvar közepén állt. Don Juan beszélt hozzá, a nő pedig valamit mormogott válaszképpen. Don Juan azt mondta nekem, hogy a nő egy déli nő, a neve Marta, és a két nyugati nő hírnöke. Marta azt mondta, lefogadja, hogy még soha nem mutattak be nőnek meztelenül; mivel az a szokás, hogy előbb ismerkedünk, és csak aztán vetkőzünk. Hangosan felkacagott. Nevetése

179.

olyan kellemes, olyan tiszta és fiatalos volt, hogy végigfutott rajtam a hideg; az egész ház zengett, a sötétség és a csend pedig felfokozta a visszhangot. Don Juanról vártam segítséget, de ő már elment és elment Silvio Manuel is. Egyedül voltam a három nővel. Nagyon ideges lettem és megkérdeztem Martától, vajon tudja-e, hová ment don Juan. Pontosan abban a pillanatban valaki megragadta a bőrömet a hónom alatt. Felüvöltöttem a fájdalomtól.

Tudtam, hogy Silvio Manuel az. Felemelt, mintha semmi súlyom nem lenne, és lerázta a cipőt a lábamról. Majd térdig beleállított egy kisebb dézsa jéghideg vízbe.

A dézsában maradtam hosszú ideig, miközben mindannyian alaposan megvizsgáltak. Aztán Silvio Manuel újra felemelt és letett a cipőm mellé, amit valaki gondosan a dézsa mellé helyezett.

Don Juan ismét előjött a semmiből és átnyújtotta a ruháimat. Azt súgta, vegyem fel, és csak addig maradjak, amennyit az udvariasság megkíván. Marta adott egy törölközőt, hogy megszáritkozzak. Körülnéztem a másik két nőt és Silvio Manuelt keresve, de sehol sem voltak láthatók.

Marta, don Juan, és én álldogáltunk a sötétben és sokáig beszélgettünk. Úgy látszott, hogy főleg don Juanhoz beszél, de azt hiszem valódi közönsége én voltam. Jelzésre vártam don Juantól, hogy távozzunk, de úgy tűnt élvezi Marta élénk társalgását. Marta arról beszélt, hogy Zoila és Zuleica aznap örülségük tetőfokára hágtak. Aztán hozzátette a kedvemért, hogy legtöbbször rendkívül józanok.

Mintha csak egy titkot fedne fel, Marta elmondta, azért volt olyan kócos Zoila haja, mert legalább egyharmad részt Zuleica haja is belekerült. Az történt, hogy egy pillanatnyi heves egymásra találásukkor segítettek egymásnak a hajápolásban. Zuleica, mint már annyiszor, befonta Zoila haját, most azonban elveszítette a kontrollt és belefönt a saját hajából is egy adagot. Amikor felkeltek a székről, nagyon izgatottak lettek, mondta Marta. Rohant ugyan, hogy segítsen nekik, de mire a szobába ért. Zuleica felülkerekedett és mivel aznap ő volt az értelmesebb, úgy határozott, hogy levágja azt a darabot Zoila hajából, ami össze lett fonva az övével. A csetepatétól, ami következett, azonban összezavarodott és a saját haját vágta le.

Don Juan úgy nevetett, mintha ez lett volna a legmulatságosabb dolog a világon. Csendes, köhögésszerű nevetést hallottam a sötétben, a terasz távoli végéből.

180.

Marta hozzátette, hogy kénytelen volt kontyot rögtönözni Zuleicának, amíg a haja megnő.

Együtt nevettem don Juannal. Kedveltem Martát. A másik két nő visszataszító volt a számomra; émelygést éreztem a jelenlétükben. Marta azonban a nyugalom és a szótlan céltudatosság megtévesztőjének tűnt. Nem láttam a vonásait, de úgy képzeltem, gyönyörű. Kísértő volt a hangja.

Nagyon udvariasan megkérdezte don Juantól, hogy vajon elfogadnék-e valami ételt. Don Juan azt válaszolta, hogy kellemetlenül érzem magam Zuleicával és Zoilával, és valószínűleg émelyeg a gyomrom. Marta biztosított, hogy a két nő már elment. Belém karolt és keresztülvezetett egy sötétebb előszobán, egy jól kivilágított konyhába. A különbség túl nagy volt a szemem számára. Megálltam az ajtóban és próbáltam hozzászokni a fényhez.

A konyha nagy belmagasságú, meglehetősen modern és az igényeknek megfelelő volt. Egy étkező féleségben ültünk. Marta fiatal volt és nagyon erős; molett és érzéki testalkata, kerek arca, valamint kis orra és szája volt. Koromfekete haját befonta és a feje köré csavarta.

Azt gondoltam, ő biztosan ugyanolyan kíváncsi rám, mint én őrá. Üldögéltünk, ettünk és beszélgettünk órákon át. Teljesen megigézett. Tanulatlan nő volt ugyan, de beszédével elbűvölt. Részletesen beszámolt nekünk azokról a dolgokról, amelyeket Zoila és Zuleica elkövettek, amikor örültek voltak.

Amikor elhajtottunk, don Juan kifejezte Marta iránti csodálatát. Azt mondta, hogy talán Marta a legjobb példa, akit ismer, hogy az eltökéltség mennyire hatni tud egy emberi lényre. Mindenféle háttér, vagy előkészület nélkül, kivéve a hajlíthatatlan szándékot, Marta sikeresen megbirkózik az elképzelhető legnehezebb feladattal, gondját viseli Zoilának, Zuleicának és Silvio Manuelnek.

Megkérdeztem don Juant, miért nem engedte meg nekem Silvio Manuel, hogy megnézzem őt a fényben? Azt válaszolta, hogy Silvio Manuel a sötétségben van elemében, és még számtalan alkalmam lesz látni őt. Az első találkozásunk alkalmával azonban mindenképp saját erejének határain belül kellett maradnia, az éjszaka sötétjében. Silvio Manuel és a két nő együtt élnek, mert így egy félelmetes *varázsló* csapatot alkotnak.

181.

Don Juan azt tanácsolta, hogy ne ítéljem meg elhamarkodottan a nyugati nőket. Olyan pillanatban találkoztam velük, amikor elveszítették önuralmukat, de a kontroll hiánya csak a viselkedésük felületére érvényes. Van egy belső lényegük, ami változatlan; ezért még a legvadabb örületük idején is képesek kinevetni a saját aberrációjukat, mintha csak egy előadás lenne, és valaki más játszaná.

Silvio Manuel esete más volt. Ő semmiképp sem volt tébolyult; valójában hallatlan józansága képessé tette őt arra, hogy hatékonyan foglalkozzon a két nyugati nővel. Silvio Manuel és a nyugati nők ellentétesen voltak szélsőségesek. Don Juan azt mondta, hogy Silvio Manuel ilyennek született, és mindenki elfogadta a másságát. Még a jótevője is, aki nagyon szigorú és könyörtelen volt mindenkihez, rengeteg figyelmet fordított rá. Évekbe tellett, amíg don Juan megértette, jótevője miért részesítette Silvio Manuelt ilyen előnyben. Volt valami megmagyarázhatatlan Silvio Manuel természetében, minek következtében, miután egyszer belépett a bal oldali tudatosság állapotába, soha nem tért onnan vissza. Az a hajlama, hogy az emelkedett tudomás állapotában

maradjon, összekapcsolódva jótevője nagyszerű vezetői képességeivel, lehetővé tette számára, hogy mindenkinél korábban eljusson nem csupán a végső következtetésre, hogy a Szabály egy térkép, és valójában létezik egy másik fajta tudatosság, hanem magához az átjáróhoz is, ami a tudatosság ama másik világába vezet. Don Juan azt mondta, hogy Silvio Manuel, a legkifogástalanabb módon kiegyenlítette túlzott előnyét azzal, hogy közös céljaik szolgálatába állította. Ő lett don Juan mögött a néma erő.

Don Juan harcosainak való bemutatkozásom utolsó állomása az északi volt. Don Juan Guadalajara városába vitt, hogy létrehozza a találkozót. Azt mondta, hogy nem lesz messze a városközponttól, és hogy délben kell lennie, mert az észak az a délidő. Délelőtt tizenegy óra körül hagytuk el a hotelt és tettünk egy könnyű sétát a belvárosban.

A találkozó miatt aggodalmaskodva, úgy jártam s keltem, hogy nem is figyeltem, merre megyek. Egyszer csak frontálisan összeütköztem egy hölggyel, aki egy áruházból sietett kifelé. Csomagokat cipelt, melyek szétszóródtak a földön. Elnézést kértem és segítettem neki összeszedni őket. Don Juan sürgetett, hogy siessék, mert elkésünk. A

182.

hölgy láthatóan megsédült. Megfogtam a karját. A hatvanas éveiben járó, karcsú, nagyon elegáns, magas hölgy volt. Olyannak tűnt, akinek társadalmi rangja van. Rendkívül udvariasan magára vállalta a felelősséget, mondván, hogy megzavarodott inasának keresése közben. Megkérdezte, vajon segítenék-e neki megkeresni a tömegben. Don Juanhoz fordultam; azt mondta, a legkevesebb, amit megtehetek, miután majdnem megöltem, hogy segítek neki.

Fogtam a csomagjait és visszamentünk az áruházba. Kicsivel odébb kiszúrtam egy elhagyatott kinézetű indiánt, aki egyáltalán nem illett oda. A hölgy odaszólt neki, mire az indián úgy jött hozzá, mint egy elveszett kölyökkutya. Úgy látszott, mindjárt megnyalja a kezét.

Don Juan az áruházon kívül várt ránk. Elmagyarázta a hölgynek, hogy nagyon sietünk és megmondta neki a nevemet. A hölgy nyájasan mosolygott és kezét nyújtott. Azt gondoltam, fiatalkorában elbűvölő lehetett, hiszen még mindig gyönyörű volt és csábító.

Don Juan váratlanul felem fordult és azt mondta, hogy a hölgy neve Nelida, északi és *álmodó*. Aztán szembefordított az inassal, és azt mondta, az ő neve Genaro Flores, a tettek embere, a társaság cselekvő varázslója. Megdöbbenésem teljes volt. Mindhárman a hasukat fogták a nevetéstől; minél nagyobb volt kétségbeesésem, úgy látszott annál inkább élvezték.

Don Genaro szétszította a csomagokat egy csapat gyerek között. Azt mondta nekik, hogy a munkaadója, az a kedves hölgy, aki beszélget, ezeket a dolgokat nekik vásárolta ajándékba, mert ez az ő jó cselekedete a mai napra. Aztán csendben elsétáltunk egy fel háztömbnyire. Én megnémultam. Egyszer csak Nelida egy üzletre mutatott és arra kért bennünket, várjunk egy pillanatot, mert be kell ugrania egy doboz harisnyáért, amit félretettek a számára. Fűrészőn rám nézett, mosolygott és szemei felfénylenek, majd azt mondta, hogy minden tréfát félretéve, varázslás ide, varázslás oda, neki is kell nejlontharisnyát és csipke bugyit viselnie. Don Juan és don Genaro úgy nevetett, mint két idióta. Csak bámultam Nelidára, mert semmi mást nem tudtam tenni. Volt benne valami teljesen evilági, lénye mégis majdnem tündéri.

Gúnyosan odaszólt don Juannak, hogy fogjon meg, mert mindjárt elájulok. Aztán udvariasan megkérte don Genarót, hogy menjen be gyorsan és vegye át a csomagot egy megadott eladótól. Amint don Genaro elindult, Nelida láthatóan meggondolta magát és visszahívta.

183.

Nyilvánvalóan don Genaro nem hallotta, és eltűnt az üzlet belsejében. Nelida mentegetőzött és utána rohant.

Don Juan a hátamat nyomkodta, hogy megszabadítson a nyugtalanságtól. Azt mondta, a másik északi nővel, akinek a neve Florinda, egy másik alkalommal fogok találkozni, mert ő egy másik hangulathoz, egy másik körforgáshoz hivatott engem hozzákapcsolni. Úgy jellemezte Florindát, mint Nelida indigó másolatát, vagy fordítva.

Megjegyeztem, hogy Nelida annyira kifinomult és stílusos, hogy el tudnám képzelni egy divatmagazinban. Az a körülmény, hogy annyira helyes volt és gyönyörű, és talán francia vagy észak-olasz származású lehetett, nagyon meglepett engem. Jóllehet Vicente sem volt indián, falusi kinézete azonban kevésbé volt rendellenes. Megkérdeztem don Juant, miért vannak nem-indiánok a világában? Azt mondta, hogy az erő az, ami a Nagual harcos társaságát kiválasztja, és hogy annak terveit ismerni lehetetlen.

Az üzlet előtt vártunk talán egy félórája. Don Juan úgy látszott, kezd türelmetlen lenni és megkért, hogy menjek be és sűrösem meg őket. Bementem az üzletbe. Nem volt nagy, hátsó ajtó sem volt, és mégsem voltak sehol láthatók. Kérdeztem az eladókat, de nem tudtak segíteni.

Kérdőre vontam don Juant és követeltem, mondja el mi történt. Azt mondta, hogy vagy levegővé váltak vagy

kiosontak, amíg ő a hátamat nyomkodta.

Dühömben azt vágtam a fejéhez, hogy az embereinek nagy többsége csaló. Úgy nevetett, hogy könnyek potyogtak a szeméből. Azt mondta, én vagyok az ideális balek. Önfentosságom a legélvezetesebb alanná tesz. Annyira nevetett a bosszúságomon, hogy neki kellett támaszkodnia egy falnak.

La Gorda beszámolt nekem az első találkozásáról don Juan társaságának tagjaival. Az ő változata csak a tartalomban különbözött, a forma azonos volt. A harcosok talán egy kicsit erőszakosabbak voltak vele, de ezt úgy értelmezte, kísérletet tettek, hogy felrázzák a szenderegésből, továbbá, mint természetes reakciót az ő ronda személyiségére.

Ahogy visszatekintettünk, rájöttünk, hogy don Juan világa másolata volt jötevője világának. Úgy is vehettük, mint ami csoportokból vagy háztartási közösségekből állt. Az egyik csoport, négy pár független,

184.

látszólagos nővérből állt, akik együtt éltek és dolgoztak; egy másik csoport három férfiből, akik don Juan korabeliek voltak és nagyon közel álltak hozzá; egy csoport, két kissé fiatalabb férfiből, a hírnök Emilito és Juan Tuma; és az utolsó csoport, két fiatalabb déli nőtől, akik úgy tűnt, rokonok, Marta és Teresa. Másképp ezt úgy is lehet nézni, mint négy elkülönített háztartást, egymástól viszonylag távol Mexikó különböző területein. Az egyiket a két nyugati nő, Zuleica és Zoila, valamint Silvio Manuel és a hírnök Marta képezi. A következőt a déli nők, Cecília és Delia, don Juan hírnöke, Emilito, és a hírnök Teresa alkotta. Egy másik háztartást képeztek a keleti nők, Carmela és Hermelinda, valamint Vicente, és a hírvívő Juan Tuma; az utolsót pedig az északi nők, Nelida, Florinda és don Genaro alkotta.

Don Juan szerint, világa nem rendelkezett jötevője világának kiegyensúlyozottságával és harmóniájával. Csak két olyan nő volt, akik teljesen kiegyensúlyozták egymást, és úgy néztek ki, mint az ikrek, az északi harcosok, Nelida és Florinda. Nelida egy könnyed beszélgetés során azt mondta, annyira hasonlítanak egymásra, hogy még a vércsoportjuk is azonos.

Számomra, együttműködésünk legkellemesebb meglepetése Zuleica és Zoila átalakulása volt, akik korábban olyan undorítóak voltak. Kiderült, hogy ők az elképzelhető legjózanabb és legkötelességtudóbb harcosok, ahogy don Juan megmondta. Nem hittem a szememnek, amikor újra láttam őket. Eszeveszett időszakuk elmúlt és most úgy néztek ki, mint két jólöltözött mexikói hölgy. Magasak, sötétbőrűek, és izmosak voltak, ragyogó sötét szemük világított, mint a fénylő, fekete obszidián. Nevettek és azon viccelődtek velem, ami első találkozásunk éjszakáján történt, mintha nem is ők vettek volna rész benne, hanem valaki más. Könnyen meg tudtam érteni, miféle zavarodottság vett don Juanon erőt, jötevője társaságának nyugati varázslóival kapcsolatosan. Képtelen voltam elfogadni, hogy Zuleica és Zoila valaha átalakulhatott olyan ellenszenves és undorító teremtményekké, amilyenek az első alkalommal láttam őket. Sokszor szemtanúja voltam az átváltozásuknak, mégsem tudtam már őket olyan erősen elítélni, mint az első alkalommal. Gyalázatos viselkedésük jobban elszomorított, mint bármi más.

De a legnagyobb meglepetés Silvio Manuel volt a számomra. Első találkozásunkkor a sötétben, úgy képzeltem őt, mint egy tiszteletet pa-

185.

rancsoló embert, egy hatalmas erejű óriást. Valójában kicsiny volt, de nem madárcsontú. Teste olyan volt, mint egy zsokéé, de tökéletesen arányos. Tornásznak is nézhettem volna.

Test feletti uralma olyan figyelemreméltó volt, hogy képes volt felfűjni magát, akár egy béka, saját méretének közel kétszeresére, azzal, hogy megfeszítette testének minden izmát. Korábban gyakran tartott megdöbbenő bemutatásokat, hogy mennyire ki tudja mozdítani, és vissza helyezni az ízületeit, a fájdalom minden kézzelfogható jele nélkül. Amikor Silvio Manuelre néztem, mindig a félelem egy mély, kényelmetlen érzése fogott el. Számomra ő olyan volt, mint egy másik időből való látogató. Bőre halvány sötét volt, mint egy bronzszobor. Éles arcvonásai; sas orra, telt ajkai, egymástól távol cső ferde szemei, a maya freskókon látható stilizált figurákhoz tették hasonlóvá. Barátságos és szívélyes volt napközben, de ahogy az alkonyat leereszkedett, kifürkészhetetlenné vált. Hangja megváltozott. Beült egy sötét sarokba és hagyta, hogy a sötétség elnyelje. Az egész emberből mindössze a bal szeme volt látható, ami nyitva maradt és idegenszerűen fénylett, emlékeztetve a macskaféle ragadozók szemére.

Másodjára az *uralt bolondság* témája merült fel don Juan harcosaival való együttműködésünk során. Don Juan tömör magyarázatát adta egy alkalommal, amikor az *álmodó* és a *cserkésző* kategóriákat fejtegette, melyek egyikébe minden női harcos kötelező érvénnyel beletartozik. Azt mondta, hogy társaságának minden tagja gyakorolja az *álmodást* és a *cserkészést* egyaránt, mint hétköznapi életük részét. Azok a nők azonban, akik az *álmodók* bolygóját alkotják, elsősorban az *álmodás* szakértői voltak, míg azok, akik a *cserkészőket*, azok elsősorban a *cserkészésé*.

A cserkészők azok, akik a hétköznapi világ dolgainak oroszlánrészét elviszik. Ők az üzleti menedzserek, azok,

akik emberekkel foglalkoznak. Minden, aminek köze van a világ szokásos ügyeihez, rajtuk folyik keresztül. A *cserkészek* az *uralt bolondság* gyakorlói, mint ahogy az *álmodók* az *álmodás* gyakorlói. Más szavakkal, az *uralt bolondság* a *cserkészés* alapja, míg az álmok az *álmodásé*. Don Juan azt mondta, hogy általánosságban szólva, egy harcos legnagyobb teljesítménye a második figyelemben az álmodás, az első figyelemben pedig a cserkészés.

186.

Félreértettem, amit don Juan harcosai első találkozásunkkor tettek velem. Cselekedeteiket szélhámosággként értelmeztem, és ma is ez lenne a benyomásom, ha nem szereztem volna tudomást az *uralt bolondság* ideájáról. Don Juan azt mondta, hogy minden, amit harcosai velem tettek, a *cserkészés* mesteri tanítása volt. Elmondta, hogy jótevője először a *cserkészés* művészetét tanította neki, minden másnál korábban. Hogy jótevője harcosai között életben maradjon, gyorsan meg kellett tanulnia ezt a művészetet. Az én esetemben, mondta, mivel nem kellett, hogy harcosaival civakodjak, előbb az *álmodást* kellett megtanulnom. Amikor eljött az ideje, Florinda előlépett, hogy utat mutasson a *cserkészés* útvesztőiben. Senki más nem tudott olyan megfontoltan beszélni róla, mint ő. Csak szemléltetni tudták közvetlen tetteikkel, ahogy első találkozásunk alkalmával is.

Don Juan sokat beszélt arról, hogy Florinda a *cserkészés* egyik legkiválóbb gyakorlója volt. Jótevője és annak négy női harcosa, akik szintén *cserkészők* voltak, megtanították a *cserkészés* minden csínjára. Florinda volt az első női harcos, aki don Juan világába belépett, és ezért ő lett az én személyes vezetőm, nem csak a *cserkészés* művészetét illetően, hanem a harmadik figyelem misztériumát is, ha valaha elérem. Don Juan nem részletezte a dolgot tovább. Azt mondta, várni kell addig, amíg felkészülök; először tanuljak *cserkészni*, aztán majd ráérek belépni a harmadik figyelembe.

Don Juan azt mondta, hogy jótevője külön gondot és időt fordított mindenre, ami a *cserkészés* művészetének tanítására vonatkozott. Összetett taktikákat alkalmazott, hogy létrehozza a megfelelő környezetet, és kialakítsa a megfelelő feszültséget, ami a Szabály kinyilatkoztatásai és a harcosok hétköznapi viselkedése között húzódik, miközben az emberekkel érintkeznek. Abban hitt, hogy ezzel a módszerrel sikerül meggyőznie őket arról, hogy az önfontosság hiányában a társadalmi környezettel való viselkedés egyetlen módja az *uralt bolondság*.

Don Juan jótevője, trükkjeinek megoldása során, szembeállította az emberek és harcosok cselekedeteit a Szabály utasításaival, majd hátradőlt és hagyta, hogy a természetes dráma önmagától kibontakozzon. Úgy tűnik, az egy természetes folyamat, hogy az emberi ostobaság egy időre magához veszi a vezetést, és berántja a harcost, de csak azért, hogy a végén a Szabály átfogóbb célszerűsége legyőzze.

187.

Don Juan elmondta nekünk, hogy először kikérte magának, hogy jótevője irányítsa a játékosokat. Még a szemébe is megmondta. Jótevője viszont nem jött zavarba. Azzal érvelt, hogy az ő irányítása pusztán illúzió, amit a Sas hozott létre. Ő csak egy kikezdehetetlen harcos, és tetteivel szerényen a Sast próbálja tükrözni.

Don Juan azt mondta, az erő, amivel a jótevője végrehajtotta a terveit, abból a tudásból származott, hogy a Sas valós és végleges, és amit az emberek tesznek, az a legteljesebb ostobaság, *bolondság*. Ez a kettő együtt kialakítja az *uralt bolondságot*, melyet don Juan jótevője úgy jellemezett, mint az egyetlen hidat az emberi ostobaság és a Sas megmászhatóatlan kinyilatkoztatásai között.

188.

11.

A Nagual asszony

Don Juan azt mondta, hogy amikor őt a nyugati asszony gondjaira bízta, hogy megtisztítsa, akkor az északi asszony irányítása alá is helyezték, aki Florindához hasonlóan elsőosztályú *cserkésző* volt, és megtanította ennek a művészetnek az alapjaira. Ő és jótevője megadták neki a lehetőséget, hogy biztosítsa a három férfi harcost, egy hírnököt és a négy *cserkésző* nőt, akik a csoportját alkották.

A jótevője társaságának nyolc női látója a megkülönböztethető fényalakzatok után kutatott és nem volt nehéz nekik megtalálni a megfelelő típusú férfi és női harcost don Juan csoportja számára. A jótevője azonban nem engedélyezte a látóknak, hogy a megtalált harcosokat összegyűjtsék. Ezt don Juanra bízta, hogy alkalmazza a *cserkészés* elveit és bebiztosítsa őket.

Vicente volt az első harcos, aki megjelent. Don Juan nem uralta eléggé a *cserkészést* ahhoz, hogy bevonhatta volna. A jótevőjének és az északi cserkészőnek kellett a munka nagyobbik részét elvégeznie.

Azután jött Silvio Manuel, később don Genaro, és végül Emilito, a hírnök.

Florinda volt az első női harcos. Őt követte Zoila, azután Delia és aztán Carmela. Don Juan azt mondta, jótevője

folyamatosan hangsúlyozta, hogy ők a világgal kizárólag az *uralt bolondság* szempontjából

189.

foglalkoznak. A végeredmény a gyakorlók egy fantasztikus csoportja lett, akik kigondolták és végrehajtották a legbonyolultabb terveket is.

Mikor már egy bizonyos fokú jártasságra tettek szert a *cserkészés* művészeiben, a jótevőjük úgy gondolta, elérkezett az idő, hogy megtalálja számukra a Nagual asszonyt. Elveihez híven, miszerint úgy segít mindenkinek, hogy azok magukon tudjanak segíteni, nem csak addig várt, hogy akkor hozza be a Nagual asszonyt a világukba, miután mindannyian kitűnő *cserkészőkké* váltak, hanem egészen addig, míg don Juan megtanult *látni*. Bár don Juan mérhetetlenül sajnálta, hogy a várakozással az időt vesztegették, de elismerte, hogy a közös erőfeszítésük, hogy bebiztosítsák a Nagual asszonyt, erős köteléket hozott létre közöttük. Ez újraélesztette az elkötelezettségüket a szabadság keresésében.

Jótevője azzal kezdte a stratégiáját, hogy hirtelen hívő katolikussá vált, azért, hogy bevonzhassa a Nagual asszonyt. Arra kötelezte don Juant, hogy mivel ő a tudásának az örököse, fiaként kell viselkedjen, és templomba kell járnia vele. Szinte naponta hurcolta misére. Don Juan elmondta, hogy a jótevője, aki nagyon bőbeszédű és elragadó volt, mindenkinek úgy mutatta be, mint saját fiát, aki csontkovács.

Don Juan saját szavai szerint ekkor még egy civilizálatlan pogány volt, aki gyötrődött a társas összejöveteleken, ahol társalognia kellett és magáról beszélni. Azzal nyugtatta magát, hogy jótevője minden tettének rejtett célja volt. Megfigyelte és próbálta kikövetkeztetni, hogy mik lehetnek a célok. A jótevője viselkedése következetes volt és őszintének tűnt. Mint példás katolikus, rengeteg ember bizalmát nyerte meg, különösen a plébánosét, aki nagyra becsülte és bizalmas barátjának tartotta. Don Juan nem tudott rájönni, miben mesterkedik. Gondolatai keresztül-kasul száguldoztak a fejében, hogy a jótevője talán komolyan felvette a katolikus hitet, vagy megőrült. Akkor még nem értette meg azt, hogy a harcos soha, semmilyen körülmények közt sem veszíti el a fejét.

Don Juan kételyei akkor kezdtek eltűnni a templomba járással kapcsolatban, amikor elkezdte őt bemutatni barátai lányainak. Ezt élvezte, bár zavarba jött tőle. Don Juan azt gondolta, hogy a jótevője segít neki a társalgást gyakorolni. Se kedves, se bőbeszédű nem volt, és a jótevője szerint egy Nagualnak mindkettővel rendelkeznie kell. Egy vasárnapi mise alatt, miután már közel egy éve szinte naponta eljártak, don

190.

Juan rájött a templomba járás valódi okára. Egy Olinda nevű lány mellett térdelt, aki a jótevője egyik ismerősének a lánya volt. Felé fordult, hogy pillantásuk találkozzon, ami a hónapok alatt szokásukká vált. Egymásra néztek, és don Juan hirtelen fénylénnyként *látta* őt -- és akkor meglátta a kettősséget. Olinda egy dupla nő volt. A jótevője ezt kezdettől fogva tudta, és a legbonyolultabb módját választotta, hogy összehozza don Juant vele. Don Juan bevallotta nekünk, hogy az a pillanat elsőprő erejű volt számára.

Jótevője tudta, hogy don Juan *látott*. Az ő feladata az volt, hogy összehozza a dupla lényeket, amit teljes sikerrel és feddhetetlenül megtett. Felállt, szemei végigpásztázták a templom minden sarkát, aztán kísétált anélkül, hogy hátranézett volna. Többé már semmi dolga nem volt ott.

Don Juan elmondta, hogy amikor a jótevője kísétált a mise közepén, minden fej utána fordult. Don Juan követni akarta, de Olinda határozottan megfogta a kezét és visszatartotta. Ekkor már tudta, hogy a *látás* nem csak vele történt meg. Valami átment mindkettőjükön és odaszögezte őket. Aztán don Juan hirtelen észrevette, hogy már nem csak a misének volt vége, hanem a templomon is kívül voltak. A jótevője próbálta nyugtatni Olinda anyját, akit feldühített és zavarba hozott a teljesen váratlan és elfogadhatatlan vonzalmuk megnyilvánulása.

Don Juan azt se tudta, mit csináljon. Tudta, hogy ki kell találjon egy tervet. Voltak ötletei, de az esemény jelentősége megfosztotta őt a saját képességeibe vetett bizalomtól. Felhagyott a *cserkészés* gyakorlásával, és belevesztett abba az intellektuális dilemmába, hogy Olindát *uralt bolondságként* kezelje-e vagy nem.

Jótevője közölte, hogy nem segíthet neki. Az ő feladata csak az volt, hogy összehozza őket, és itt a felelőssége véget is ért. Az már don Juantól függött, hogy megtegye a szükséges lépéseket, hogy bebiztosítsa a lányt. Azt javasolta don Juannak, hogy ha szükséges, még a házasságot is vegye fontolóra. Csak miután Olinda önszántából megy oda hozzá, képes segíteni don Juannak úgy, hogy mint Nagual közvetlenül beavatkozik.

Don Juan a szokásos udvarlással próbálkozott. Nem fogadták kedvezően a szülők, akik nem tudtak elképzelni egy másik társadalmi osztályból származó vőlegényt a lányuk számára. Olinda nem volt in-

191.

dián, a családja középosztálybeli városiak voltak és kisebb üzletelésekkel foglalkoztak. Az apjának más tervei voltak a lányával. Azzal fenyegetőzött, hogy elküldi a lányát, ha don Juan továbbra is kitart házassági szándéka mellett.

Don Juan elmondta, hogy a dupla lények, különösen a nők, rendkívül konzervatívak, szinte félénkek. Olinda sem

volt kivétel. A templomban történt kezdeti elragadtatás után óvatosság és félelem lett úrrá rajta. Megrémisztették saját reakciói.

Stratégiai manőverként jötevője visszavonulásra készítette don Juant, hogy úgy tűnjön, mintha alávetette volna magát az apja akaratának, aki ellenezte a lányt – mivel mindenki ezt várta el tőle, aki látta a templombeli jelenetet. Az emberek azt pletykálták, hogy a történetek nagyon kellemetlenül érintették az apját, és mivel az apja hívő katolikus volt, ezért soha többé nem ment vissza a templomba. A jötevője azt mondta don Juannak, hogy a harcos sohasem áll ostrom alatt. Ostrom alatt lenni magában foglalja azt, hogy valakinek személyes tulajdonai vannak, amiért ostromolni lehet. A harcosnak a feddhetetlenségén kívül semmije sincs e világon és a feddhetetlenség nem fenyegethető. Mindazonáltal a saját életünkért vívott csatában, mint amilyen don Juané volt, hogy bebiztosítsa a Nagual asszonyt, a harcosnak stratégiai módon minden elérhető eszközt fel kell használnia.

Ennek megfelelően don Juan elhatározta, hogy felhasználja a *cserkészők* tudományának minden részét, hogy megszerezze a lányt. Végül megkérte Silvio Manuelt, hogy használja a varázsló művészetét, amely már ebben a kezdeti szakaszában is félelmetes volt, hogy elrabolja a lányt. Silvio Manuel és Genaro, akik igazi fenegyerekek voltak, belopóztak a lány házába, idős mosónőknél álcázva magukat. Délben történt, és a házban mindenki azzal volt elfoglalva, hogy előkészítse az ételt a rokonok és barátok nagy társasága számára, akik ebédelni jöttek. Olinda búcsúpartiját tartották. Silvio Manuel valószínűleg arra számolt, hogy akik látják a két furcsa kinézetű mosónőt egy zsák ruhával bemenni, azt gondolják, hogy Olinda partijával van kapcsolatban és nem fognak gyanakodni. Don Juan előzetesen ellátta Silvio Manuelt és Genarót minden információval, ami a háziak szokásaira vonatkozott. Azt mondta nekik, hogy a mosónők általában egy köteg mosott ruhát visznek a házba és otthagyják vasalásra a raktár-

192.

ban. Egy nagy köteg ruhát cipelve Silvio Manuel és Genaro egyenesen abba a szobába ment, ahol Olinda tartózkodni szokott.

Don Juan elmondta, hogy Silvio Manuel bement Olindához és a lány Silvio Manuel hipnotikus igéző erejétől elájult. Egy zsákba csomagolták az ágyneműjével együtt és kísérték, otthagyni a batyut, amit bevitték. Az ajtónál az apjába botlottak. Még egy pillantásra sem méltatta őket.

Don Juan jötevője teljesen kiborult a manőverüktől. Megparancsolta don Juannak, hogy azonnal vigyék vissza a lányt a házába. Ez kényszerítés volt, mondta, a dupla nőnek saját szabad akaratából kell a jötevője házába jönnie, talán nem azért, hogy csatlakozzon hozzájuk, de legalább érdeklődést tanúsítson irántuk.

Don Juan úgy érezte, minden elveszett – túl nagy volt az esélye, hogy nem marad észrevétlen, ha visszaviszik a házba –, de Silvio Manuel talált egy megoldást. Azt javasolta, hogy bízzák don Juan csoportjának négy nőtagjára, hogy vigyék a lányt egy elhagyott útra, ahol majd don Juan kiszabadítja.

Silvio Manuel azt akarta, hogy a nők tegyenek úgy, mintha elrabolták volna a lányt. Addig menjenek az úton, míg valaki meg nem látja őket. Amikor az üldöző rájuk ront, nagy meggyőző erővel dobják le a zsákot. Az üldöző természetesen nem más, mint don Juan, aki valami csoda folytán épp a megfelelő helyen van a megfelelő pillanatban.

Silvio Manuel megkövetelte, hogy az akció valóban életszerű legyen. Megparancsolta a nőknek, hogy hallgattassák el a lányt, miután bizonyosan fel fog ébredni és sikoltozni fog a zsákban, azután pedig fussanak néhány kilométert a zsákkal. Azt mondta nekik, hogy rejtőzzenek el az üldözőjük elől. Végül az igazán fárasztó megpróbáltatás után dobják le a zsákot, hogy a lány tanúja legyen a legkegyetlenebb harcnak don Juan és a négy nő között. Silvio Manuel azt mondta a nőknek, hogy ennek nagyon realiztikusnak kell lennie. Botokkal fegyverezte fel őket és arra utasította, hogy meggyőzően üssék don Juant, mielőtt elkergetné őket.

Az egyik nőt, Zoliát könnyen elragadta a hisztéria; ahogy ütni kezdték don Juant a botokkal, olyan megszállottként alakította a szerepét, és annyira erősen ütötte don Juant, hogy a hátán és a vállán felszakadt a hús. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy az emberrablók kereked-

193.

nek felül. Silvio Manuelnek elő kellett jönnie a rejtékhelyéről, járókelőnek álcázva magát, hogy emlékeztesse őket, hogy ez csak egy trükk, és elérkezett az ideje, hogy eltűnjenek.

Így lett don Juan Olinda megmentője és védelmezője. Azt mondta neki, hogy ő személyesen nem viheti vissza a házába, mert megsebesült, de helyette visszaküldi hívő apjával.

Olinda segített neki eljutni a jötevője házához. Don Juan elmondta, hogy nem tette a sérülését, erősen vérzett és épphogy csak eljutott az ajtóig. Amikor Olinda elmondta a jötevőjének, hogy mi történt, a jötevője olyan kínzó vágyat érzett a nevetésre, hogy zokogással kellett álcáznia.

Don Juan bekötözte a sebeit és lefeküdt. Olinda elkezdte kifejteni neki, hogy az apja miért volt ellene, de nem tudta befejezni. Don Juan jötevője bejött a szobába és azt mondta neki, hogy a járásából ítélve az emberrablók megsebesítették a hátát. Felajánlotta, hogy rendbehozza, mielőtt még rosszabbá válna.

Olinda tétovázott. Don Juan jótevője emlékeztette arra, hogy az emberrablók nem vicceltek – végül is majdnem megölték a fiát. Ez elegendő magyarázat volt; odament hozzá és hagyta, hogy egy ütést mérjen a lapockájára. Egy roppanó hang hallatszott és Olinda belépett a megemelt tudomás állapotába. Felfedte előtte a szabályt, és ő, akárcsak don Juan, teljesen el is fogadta. Nem volt kétség, se tétovázás.

A Nagual asszony és don Juan teljesnek és nyugodtnak érezték magukat egymás társaságában. Don Juan azt mondta, hogy az érzésnek, amit egymás iránt éreztek, semmi köze sem volt a szenvedélyhez vagy a kívánsághoz; inkább egy közös fizikai érzetben osztoztak, hogy egy bizonyos akadály leomlott bennük és egy és ugyanazon lényé vállak.

Don Juan és a Nagual asszony, ahogy a szabály előírta, évekig együtt dolgoztak, hogy megtalálják a négy női *álmodót*, Nelidát, Zuleicát, Ceciliát és Hermelindát, és a három hírnököt. Juan Tumát, Teresát és Martát. Megtalálásuk egy másik alkalom volt, amikor világossá vált don Juan számára a Szabály gyakorlatias természete: mindegyik pont olyan volt, amilyennek a szabály szerint lenniük kellett. Megjelenésükkel mindenki számára beköszöntött egy új ciklus, beleértve don Juan jótevőjét és társaságát is. Don Juan és harcosai számára

194.

ez az *álmodás* ciklusát jelentette, a jótevője és társasága számára pedig a páratlan feddhetetlenségű tettek időszakát.

A jótevője elmagyarázta don Juannak, hogy amikor fiatal volt és először vezettek be a Szabály eszmeiségébe, a szabadsághoz vezető útra, teljesen fellelkesült és örömmámorban úszott. A szabadság számára valóság volt, ami bármikor bekövetkezhet. Mikor megértette, hogy a szabadság egy térkép, reményei és optimizmusa megduplázódott. Később a józanság irányította az életet, és ahogy öregedett, egyre kevesebb esélye maradt, hogy látni fogja saját maga és társai sikerét.

Végül meggyőződött arról, hogy nem számít mit tettek, túl kicsi volt az esélye annak, hogy az ő erőtlén emberi tudatuk valaha is szabadon szárnyaljon. Megbékélt saját magával és sorsával, elfogadta a kudarcot. Belső énje azt mondta a Sasnak, hogy örül és büszke arra, hogy táplálja a tudatosságát. A Sas ezt elfogadta.

Don Juan elmondta nekünk, hogy ugyanilyen hangulatban volt jótevője társaságának minden tagja. A Szabályban felkínált szabadság valami olyan volt, amit elérhetetlennek tartottak. Mindannyian vetettek már egy futó pillantást arra a megsemmisítő erőre, ami a Sas, és úgy érezték, esélyük sincs. Egyetértettek abban, hogy az életüket feddhetetlenül akarják élni pusztán magáért a feddhetetlenségért.

Don Juan elmondta, hogy jótevője és társasága az érzésük ellenére, hogy alkalmatlanok, vagy talán pont ezen érzések miatt, megtalálták a szabadságot. Beleptek a harmadik figyelembe – de nem csoportként, hanem egyenként. Az a tény, hogy megtalálták az átjárót, végleg bebizonyította, hogy a szabály az igazságot tartalmazza. A jótevője volt az utolsó, aki elhagyta a mindennapi élet tudatosságának a világát. A Szabállyal összhangban magával vitte don Juan Nagual asszonyát. Ahogy mindketten feloldódtak a teljes tudatosságban, don Juan és összes harcosa belülről fellobbant – nem talált rá más szót, hogy leírja azt az érzést, ami arra kényszerítette őket, hogy elfelejtsenek mindent, aminek a jótevőjük világában tanúi voltak.

Silvio Manuel volt az egyetlen, aki soha nem felejtett. Ő volt az, aki rávette don Juant, hogy hozza vissza csoportjuknak minden szétszóródott tagját. Aztán azt a feladatot róta rájuk, hogy találják meg önmaguk teljességét. Évekbe tellett, míg mindkét feladatot teljesítették.

195.

Don Juan alaposan megvitatta a felejtés témáját, de csak azzal kapcsolatban, hogy milyen nehéz volt újra összegyűjteni a csoportot, és újra kezdeni a jótevőjük nélkül. Soha nem mondta el nekünk pontosan, hogy mivel jár a felejtés vagy önmagunk teljességének megszerzése. Ebben hű volt jótevője tanításához, csak úgy segített, hogy segítsünk önmagunkon.

Ez okból gyakoroltatta la Gordával és velem az *együtt-látást*, és mutatta meg nekünk azt, hogy bár az emberi lények egy látó számára fénytojásoknak látszanak, azonban a tojás forma egy külső gubó, a ragyogásnak a héja, ami a legérdekesebb és bámulatba ejtő magnak az otthona, ami fénylő sárgás koncentrikus körökből áll, mint a gyertya láng. Az utolsó összejövetelünkkor segített nekünk *látni* egy templom körül nyüzsgő embereket. Késő délután volt, már majdnem sötét, mégis, az emberek belső merevsége ellenére, fényburkuk elegendő fényességet sugárzott ahhoz, hogy minden kristálytisztá legyen körülöttük. Csodálatos látvány volt.

Don Juan elmagyarázta, hogy a tojás alakú héjak, melyek számunkra fényesnek tündek, valójában fénytelenek. A fényesség a ragyogó magból sugárzik, a héj valójában tompítja a sugárzást. Don Juan felfedte előttünk, hogy a héjat össze kell törni, hogy felszabaduljon a lény. Belülről kell összetörni a megfelelő időben, pontosan úgy, ahogy a tojásból kikelő teremtmények összetörik a tojás héját. Ha hibáznak, megfulladnak, elpusztulnak. Mint azok a teremtmények is, akik tojásból kelnek ki, a harcosok sem tudják előbb összetörni a burkukat, csak ha eljött az ideje.

Don Juan elmondta nekünk, hogy az emberi forma elvesztése volt a héj feltörésének egyetlen eszköze, az

egyetlen eszköz a fénylő mag, a tudomás magjának felszabadítására, ami a Sas tápláléka. A hej összetörése azt jelenti, hogy visszaemlékezünk a másik énrre és megérkezünk önmagunk teljességéhez.

Don Juan és harcosai elérték önmaguk teljességét és hozzáláttak az utolsó feladathoz, hogy találjanak egy új dupla lény-párt. Don Juan azt mondta, úgy gondolták, hogy ez egy egyszerű dolog lesz, hiszen minden egyéb könnyű volt számukra. Fogalmuk sem volt arról, hogy a harcosokként elért eredményeiknek látszólagos erőfeszítésnélkülisége a jótevőjük személyes erejének és alapos ismereteinek volt a következménye.

196.

Egy új pár dupla lény utáni kutatásuk eredménytelen maradt, nem találtak dupla nőt. Találtak néhány dupla férfit, de mindegyik jól szituált volt, elfoglalt és produktív, ezért elégedett az életével, így nem voltak megközelíthetők. Nem volt szükségük arra, hogy megtalálják az életük célját. Úgy gondolták, már megtalálták.

Don Juan azt mondta, egy nap rájött arra, hogy ő és csoportja öregszik, és úgy tűnt, nincs semmi esélyük, hogy valaha is elvégezzék a feladatukat. Ez volt az első alkalom, hogy erős kétségbeesést és tehetetlenséget éreztek.

Silvio Manuel ragaszkodott ahhoz, hogy bele kell törődniük, és feddhetetlenül kell élniük, a szabadságuk megtalálásának reménye nélkül. Don Juan számára valószínűnek tűnt, hogy valóban mindennek ez a kulcsa. Ennélfogva azon kapta magát, hogy jótevője lépéseit követi. Elfogadta, hogy van egy pont a harcos ösvényén, amikor a harcost egy legyőzhetetlen pesszimizmus keríti hatalmába. A legyőzöttség érzése, vagy talán pontosabban, az értéktelenség érzése tört rá váratlanul. Don Juan elmondta, hogy ezelőtt mindig nevetett a jótevője kételyein és nem hitte el, hogy az aggodalom valódi lehet. Silvio Manuel tiltakozása és figyelmeztetései ellenére don Juan azt gondolta, hogy ez az egész egy hatalmas trükk volt, amivel tanítani akarta őket valamire.

Mivel nem hitte el, hogy a jótevője kétségei valóságosak voltak, abban sem hitt, hogy zseniális volt a jótevőjének az a megoldása, hogy feddhetetlenül éljen a szabadság reménye nélkül. Mikor végül felfogta, hogy a jótevője teljes komolysággal belenyugodott abba, hogy kudarcot vallott, ez megvilágította számára azt is, hogy a harcos azon megoldását, hogy mindennek ellenére feddhetetlenül éljen, nem lehet olyan stratégiaként felfogni, ami biztosítja a sikert. Don Juan és társasága maguk bizonyosodtak meg ennek igazságáról, mikor rájöttek arra, hogy megdöbbenően kicsi az esélyük. Don Juan azt mondta, hogy az ilyen pillanatokat egy egész élet gyakorlása eredményezi, és a harcos belép a felülmúlhatatlan alázat állapotába; amikor emberi forrásainak hiánya tagadhatatlanná válik és a harcos nem talál segítséget, hátralép és lehajtja a fejét.

Don Juan csodálkozott azon, hogy ez a felismerés mintha nem volna hatással a női harcosaira. A zűrzavar mintha nem érintette volna őket. Elmondta nekünk, hogy a jótevője társaságában azt figyelte meg,

197.

hogy a nők sohasem aggódtak vagy voltak olyan morózusak a sorsuk miatt, mint a férfiak. Úgy tűnt, egyszerűen belenyugodtak don Juan jótevőjének döntéseibe és követtek őt az érzelmi nyűgök minden megnyilvánulása nélkül. Ha a nők nyugtalanok voltak egy bizonyos szinten, nem törődtek vele. Csak az elfoglaltság számított nekik. Olyan volt, mintha csak a férfiak törekedtek volna a szabadság elérésére, és csak ők érezték volna, hogy küzdeniük kell valami ellen.

Saját csoportjában don Juan ugyanezt az éles különbséget figyelte meg. A nők készségesen egyetértettek vele, amikor azt mondta, hogy a forrásai kimerültek. Arra a következtetésre jutott, hogy a nők, bár sohasem említették, nem hittek abban, hogy van bármilyen forrásuk, amiből kiindulhatnak. Következésképpen nem éreztek csalódást vagy csüggedést, mikor rájöttek, hogy tehetetlenek; ők ezt végig tudták.

Don Juan azt mondta nekünk, hogy a Sas pontosan azért követelt kétszer annyi női, mint a férfi harcost, mert a nők rendelkeznek egy belső egyensúllyal, ami a férfiakból hiányzik. A kritikus pillanatban a férfiak hisztérikussá válnak és öngyilkosságot követnek el, ha úgy látják, minden elveszett. A nő talán megöli magát, mert elvesztette az irányát vagy a célját, de nem azért, mert egy rendszer kudarcot vallott, amihez történetesen tartozik.

Miután don Juannak és társaságának harcosai feladták a reményt -- vagy inkább, ahogy don Juan kifejezte, miután ő és férfi harcosai a legmélyebbre süllyedtek és a nők megtalálták a módját, hogy viccelődjenek rajtuk --, don Juan végül egy megközelíthető dupla férfibe botlott. Én voltam az a dupla férfi. Azt mondta, hogy mivel józanul senki sem jelentkezik önként egy ilyen abszurd feladatra, mint a szabadságért való küzdelem, ezért követnie kellett a jótevője tanításait és igazi *cserkésző* stílusban kellett befognia engem, mint ahogy saját társaságának tagjaival is tette. Szüksége volt egy helyre, ahova önszántamból kellett menjek, ahol egyedül lehettem velem és fizikai nyomási gyakorolhatott a testemre. Nagyon könnyen a házába csalt – ahogy mondta, a dupla férfi bebiztosítása sohasem volt nagy gond. Az elérhető férfi megtalálása volt a probléma.

A mindennapi tudatosságom nézőpontjából első látogatásom eredménytelen volt. Don Juan kedves volt és viccelődött. Ő irányította a társalgást a hosszú vezetés után érzett testi fáradtság témájára, ami számomra, az antropológia tanulójának teljesen lényegtelen volt. Azu-

198.

tán egy futó megjegyzést tett arra, hogy ki kellene egyenesíteni a hátamat, majd szó nélkül mellkasomra tette a kezét, kiegyenesített és nagyot ütött a hátamra. Olyan váratlanul ragadott meg, hogy elájultam. Mikor újra kinyitottam a szemem, úgy éreztem, mintha eltört volna a gerincem, de tudtam, hogy én lettem más. Valaki más voltam, nem az általam ismert én. Attól kezdve bármikor találkoztunk, a jobb oldali tudatosságomat átváltotta a bal oldalra és felfedte számomra a szabályt.

Majdnem közvetlenül azután, hogy rám talált, don Juan találkozott egy dupla nővel. Nem olyan mesterkedéssel hozott össze vele, mint ahogy a jötevője tette vele, hanem kieszt egy hasonlóan hatékony és bonyolult trükköt, amelyben maga csalta el és biztosította a dupla nőt. Magára vállalta ezt a terhet, mert hitt benne, hogy a jötevő kötelessége azonnal biztosítani mindkét dupla lényt, miután rátalált, majd egymás mellé helyezni őket, hogy társá váljanak egy hihetetlen vállalkozásban.

Elmondta nekem, hogy egy napon, mikor meg Arizonában élt, be kellett mennie egy állami hivatalba, hogy kitöltsön egy kérvényt. Egy hölgy az íróasztalnál azt mondta, vigye át a szomszédos osztály egyik alkalmazottjához és fel sem tekintve balra mutatott. Don Juan követte a kinyújtott kar irányát és látta, hogy egy dupla nő ül az íróasztalnál. Mikor odaadta neki a kérvényt, akkor vette csak észre, hogy egy fiatal lány. A lány azt mondta neki, hogy semmit sem tud kezdeni ezekkel a papírokkal. Mindazonáltal, mivel szimpatikus volt neki a szegény, öreg indián, időt szánt arra, hogy segítsen neki. Néhány hivatalos dokumentumra volt szükség, melyek don Juan zsebében voltak ugyan, de ő teljesen tudatlannak és tehetetlennek tette magát. Úgy tűntette fel, mintha az egész bürokratikus rendszer rejtély lenne számára. Egyáltalán nem volt nehéz az ostobát adni, mindössze visszahelyezte magát abba az állapotba, ami valaha a normális tudatállapota volt. Az volt a szándéka, hogy addig nyújtja a lánnyal való kapcsolatát, ameddig csak lehetséges. A jötevője elmondta neki, amiről saját kutatásai is meggyőzték, hogy a dupla nő nagyon ritka. Arra is figyelmeztette, hogy őket a belső erőforrásaik nagyon változókonnyá teszik. Don Juan attól tartott, ha nem játssza jól ki a kártyáit, a lány elmegy. A szimpátiájára játszott, hogy időt nyerjen. Folyamatosan késleltette a dolgokat azzal, hogy úgy tett, mintha a dokumentumok elvesztek volna. Szinte

199.

minden nap másikat vitt be neki. A lány elolvasta és szomorúan közölte vele, hogy nem az a megfelelő. A lány annyira megsajnálta, hogy még azt is felajánlotta, hogy fizet egy ügyvédnek, hogy fogalmazzon meg neki egy nyilatkozatot a papírok helyett.

Három hónap múlva don Juan úgy gondolta, itt van az ideje, hogy előszedje a dokumentumokat. A lány akkorra már hozzászokott és szinte várta, hogy minden nap lássa. Don Juan az utolsó találkozásukkor kifejezte köszönetét és elkészönt tőle. Azt mondta, hogy szeretne ajándékot venni neki, de még ennivalóra sincs pénze. A lányt annyira meghatotta az őszintesége, hogy elvitte ebédelni. Ahogy ettek, don Juan azon elmélkedett, hogy az ajándéknak nem kell szükségszerűen egy tárgynak lenni, amit valaki megvásárol. Lehet valami olyan is, aminek csak a szemtanúja. Valami, amire emlékezni lehet, nem pedig birtokolni.

Szavai felkeltették a lány kíváncsiságát. Don Juan emlékeztette a lányt, hogy együttértett az indiánokkal és a nyomorúságos körülmények között élőkkel. Megkérdezte tőle, szeretné-e más megvilágításban látni az indiánokat – nem úgy, mint nyomorultakat, hanem mint művészeket. Azt mondta neki, hogy ismer egy idős embert, aki az utolsó képviselője az erő-táncosok vonalának. Biztosította arról, hogy a férfi táncolni fog neki, ha megkéri; és ráadásul azt ígérte neki, hogy olyat fog látni, amit még soha éleiben nem látott és nem is fog. Ez olyasvalami, aminek csak indiánok lehetnek a tanúi.

A lányt lenyűgözte az ötlet. Munka után a lány felvette őt és egyenesen a hegyek fele hajtottak, ahol elmondása szerint az indián élt. Don Juan a saját házához vitte. Onnét meglehetősen messzire leállította a lánnyal a kocsit és a maradék útnak gyalog vágtak neki. Mielőtt a házat elérték volna, don Juan megállt és a lábával egy vonalat húzott a homokos, száraz porba. Azt mondta, hogy a vonal egy határ, és biztatta, lépjen át rajta.

A Nagual asszony maga mondta el nekem, hogy ennél a pontnál nagyon izgatott lett attól a lehetőségétől, hogy egy eredeti indián táncot láthat, de amikor az idős indián vonalat húzott a porba és azt határnak nevezte, tétovázni kezdett. Azután nagyon megrémült, amikor azt mondta neki don Juan, hogy a határ csak számára létezik, és ha átlép rajta, nincs többé visszaút.

200.

Az indián nyilvánvalóan észrevette megdöbbenését és próbálta megnyugtatni. Udvariasan megütögette a karját és garantálta, hogy nem érheti semmi baj, amíg ő mellette van. A határt úgy lehet értelmezni, mondta neki, hogy az egy szimbolikus fizetség a táncos számára, aki nem fogad el pénzt. A rituálé a pénz helyett van, és a rituálé előírja, hogy a határt önszántából kell átlépnie.

Az idős indián vidáman átlépett a vonalon és azt mondta neki, hogy számára mindez csupán egy indián badarság, de a táncosnak, aki a ház belsejéből figyeli őket, a kedvében kell járjon, ha látni szeretné a táncát.

A Nagual asszony elmondta, hirtelen annyira megijedt, hogy nem tudott átlépni a vonalon. Az öreg indián próbálta őt meggyőzni és azt mondta, hogy a határon való átlépés az egész testre jótékony hatással lesz. A határt átlépve nem csak fiatalabbnak érezte magát, hanem valóban *fiatalabb* is lett, ilyen ereje van ennek a határnak. Hogy ezt bebizonyítsa, újra visszalépett és azonnal leesett a válla, a szája sarka lebiggyent és a szeme fényét veszítette. A Nagual asszony nem tagadhatta a különbséget, amit a határátlépés okozott.

Don Juan harmadszor is átlépte a vonalat. Mélyet lélegzett, mellkasát kifeszítve, mozdulatai élénkek és határozottak voltak. A Nagual asszony azt mondta, átcikázott rajta az a gondolat, hogy az megpróbál szexuálisan közeledni hozzá. Az autója túl messze volt ahhoz, hogy odafusson. Az egyetlen dolog, amit tehetett, hogy azt mondta magának, ostobaság egy öreg indiántól felni.

Ekkor az idős ember még egyszer az eszére és a humorérzékére apellált. Cinkos hangon, mint aki vonakodva egy titkot fed fel, azt mondta neki, hogy csak tettette azt, hogy fiatal azért, hogy a táncos kedvére tegyen és ha a lány nem segít neki, hogy átlépi a vonalat, bármelyik pillanatban elájulhat az egyenes járás okozta megterheléstől. Oda-vissza járkált a vonalon keresztül, hogy megmutassa, milyen hatalmas erőfeszítést igényelt a pantomimja.

A Nagual asszony elmondta, hogy esdeklő szemei felfedték idős testének szenvedését, amit a fiatalság utánzása okozott. Átlépett a vonalon, hogy segítsen neki és ezzel be is fejezte, haza akart menni.

Abban a pillanatban, amikor a vonalat átlépte, don Juan egy hatalmasat ugrott és átrepült a háztető felett. A Nagual asszony azt mondta, hogy úgy repült, mint egy hatalmas bumeráng. Mikor újra földet ért

201.

mellette, a lány hanyatt esett. A félelme meghaladta minden eddigi tapasztalatát, de nagyon boldog volt, hogy tanúja lehetett egy ilyen csodának. Még azt sem kérdezte meg, hogyan sikerülhetett egy ilyen csodálatos tett. Vissza akart szaladni az autójához és haza akart menni.

Az idős ember segített neki felállni és bocsánatot kért tőle, amiért megréfélt. Valójában ő maga volt a táncos és repülése a ház felett volt a tánca. Azt kérdezte tőle, hogy megfigyelte-e a repülésének irányát. A Nagual asszony az óra mutatójával ellentétes kört írt le a kezével. Atyáskodva megpaskolta a lány fejét és azt mondta neki, hogy nagyon szerencsés volt, hogy ilyen figyelmes. Azután azt mondta, lehet, hogy megsérült, amikor hanyatt esett és nem engedheti el anélkül, hogy megbizonyosodna arról, minden rendben van. Határozottan kiegyenesítette a vállait, felemelte az állát és két kezével megemelte a fejét, mint aki a gerincét akarta volna kinyújtani. Azután egy erős ütést mért a lapockái közé, szó szerint kiütve minden levegőt a tüdejéből. Egy pillanatig nem tudott levegőt venni és elájult.

Mikor magához tért, már a házban volt. Az orra vérzett, zúgott a füle, légzése felgyorsult és nem tudott fókuszálni a szemével. Don Juan utasította, hogy vegyen nyolc mely lélegzetet. Minden egyes lélegzésnél egyre tisztább lett minden. Elmondta nekem, hogy egy pontnál az egész szoba felizzott, minden borostyánfényben tündökölt. Elkábult és nem tudott mély lélegzetet venni többé. A borostyánfény akkor már olyan sűrű volt, hogy ködhöz hasonlított. A köd borostyán pókhálóvá változott. Végül szétoszlott, de a világ még sokáig egyöntetű borostyánszínű maradt.

Ekkor don Juan beszélni kezdett hozzá. Kivitte a házból és megmutatta neki a kétfelé osztott világot. A bal oldal tiszta volt, de a jobb oldal borostyánkődbe burkolózott. Azt mondta neki, hogy amit érzékelt, az egy rejtély, egy misztérium, amit csak alázattal és tisztelettel lehet elfogadnia.

Azután felfedte előtte a Szabályt. Elméjének tisztasága olyan intenzív volt, hogy megértette minden szavát. A Szabály számára helyes és magától értetődő volt.

Don Juan elmagyarázta neki, hogy az emberi lény két oldala teljesen elkülönül egymástól és nagy fegyelem és elkötelezettség szükséges a zár áttörésére, hogy egyik oldalról a másikra jussunk. A dupla lény hatalmas előnnyel rendelkezik: az a tény, hogy dupla lény teszi

202.

lehetővé a viszonylag könnyű mozgást a jobb oldal részei között. A dupla lények hatalmas hátránya viszont, hogy mivel két részből állnak, konzervatívak, otthonulók és félnek a változástól.

Don Juan szándéka az lett volna, hogy elmozdítsa őt a szélsőségesen jobb oldalából a sokkal világosabb és élesebb bal-jobb oldalába, de ehelyett valami megmagyarázhatatlan történt, az ütése teljesen átlökte a dupláját a leghétköznapibb jobb oldalától a legszélsőségesebb bal oldalába. Négyyszer próbálta visszahozni a normál tudatállapotba, de hasztalan. Az ütése azonban segített neki abban, hogy a ködfal érzékelését szándékosan tudja be- és kikapcsolni. Bár nem ez volt a szándéka, don Juannak igaza volt, amikor azt mondta, hogy a vonal a lány részére egyirányú hatásnak bizonyult. Ahogy átlépte, mint ahogy Silvio Manuel is, sohasem tért többet vissza.

Amikor don Juan összehozott minket, egyikünk se tudott a másik létezéséről, mégis azonnal bizalommal voltunk egymás iránt. Don Juan a saját tapasztalatából tudta, hogy az a megnyugvás, amit a dupla lények éreznek egymás társaságában, leírhatatlan és rendkívül rövid. Azt mondta nekünk, hogy elménkkel felfoghatatlan erők hoztak minket össze és az idő az egyetlen dolog, amivel nem rendelkezünk. Minden perc az utolsó lehet, éppen ezért a

szellemmel együtt kell megélnünk azt.

Azután, hogy don Juan összehozott bennünket, rá és harcosaira már csak az a feladat hárult, hogy keressenek négy női *cserkészőt*, három férfi harcost és egy férfi hírnököt, hogy teljessé tegyék a társaságot. Végül don Juan megtalálta Lydiát, Josefínát, la Gordát, Rosát, Benignót, Nestort, Pablitót és a hírnök Eligiót. Valamennyien don Juan saját társainak képzetlen másolatai voltak.

203.

12.

Silvio Manuel nem-tevései

Don Juan és harcosai visszahúzódtak, hogy teret adjanak a Naguál asszonynak és nekem betölteni a törvényt – vagyis táplálni, erősíteni és vezetni a nyolc harcost a szabadság fele. Minden tökéletesnek látszott, és valami mégsem volt rendben. Az első csoport harcos nő, akiket don Juan talált, *álmódók* voltak, pedig *cserkészőknek* kellett volna lenniük. Nem tudta, hogy magyarázza ezt a rendellenességet. Csak arra tudott következtetni, hogy ezeket a nőket az erő helyezte az útjába, oly módon, amit nem lehetett elutasítani.

Egy másik szabálytalanság még megdöbbentőbb volt don Juan és csoportja számára; a nők és a férfiak közül hárman don Juan óriási erőfeszítése ellenére sem voltak képesek a megemelt tudatállapotba kerülni. Bizonytalanok, szétszórtaak voltak, nem tudták megtörni a pecsétet, a membránt, ami a két oldalukat elválasztotta. Részegeseknek csúfolták őket, mert fizikai koordináció nélkül támolyogtak. Csak a hírnök, Eligio és La Gorda volt rendkívüli tudatállapotban, és különösen Eligio, aki egyenértékű volt don Juan csapatának bármelyik tagjával.

A három lány összefogott és megbonthatatlan egységet hoztak létre. A három férfi is így tett. Hármass csoportok voltak a szabály szerinti négyes helyett, ami rosszal sejtetett. A hármass szám a dinamizmus-

204.

nak, a változásnak, a mozgásnak és mindenekfelett a megújulásnak volt a szimbóluma.

A Szabály többre nem szolgált térképként. Ugyanakkor elfogadhatatlan volt az, hogy hiba történt. Don Juan és harcosai azon vitáztak, hogy az erő nem követhet el hibát. *Álmódásukban* és *látásukban* is vizsgálták ezt a kérdést. Azon tűnődtek, nem kapkodták-e el a dolgot, és nem vettek észre, hogy a három nő és a három férfi alkalmatlan.

Don Juan bevallotta nekem, hogy két nyilvánvaló kérdés volt. Az egyik gyakorlati probléma volt az, hogy köztük vagyok. A másik a Szabály érvényességének problémája. Az ő jótevőjük azzal a bizonyossággal vezette őket, hogy a Szabály a harcosra vonatkozóan mindent tartalmaz. Arra nem készítette fel őket, hogy a Szabály talán alkalmazhatatlannak is bizonyulhat.

La Gorda elmondta, hogy don Juan csapata női harcosainak sohasem volt problémája velem; csak a férfiak voltak zavarban. Számukra felfoghatatlan és elfogadhatatlan volt, hogy a Szabály nem állt velem összhangban. A nők azonban biztosak voltak benne, hogy az otlétemnek oka előbb-utóbb világos lesz. Megfigyeltem a nőket, hogyan tudták az érzelmi zűrzavartól távol tartani magukat, mint akiket teljesen közömbösen hagytak a következmények. Láthatóan minden ésszerű magyarázat nélkül tudták, hogy az én esetemet is tartalmazza valahogy a Szabály. Egyébként is azzal biztosan segítettem nekik, hogy elfogadtam a szerepemet. A Naguál asszonynak és nekem köszönhetően don Juannak és csapatának köre teljes lett és így már majdnem szabadok lettek.

A választ végül is Silvio Manuelen keresztül kapták meg. A *látása* megmutatta neki, hogy nem a húgocskákkal és a Genarókkal volt a probléma; hanem én nem voltam a megfelelő naguál számukra. Képtelen voltam vezetni őket, mert egy olyan nem sejtett alakzat volt, amely nem egyezett a szabályban lefektetett sémával, egy olyan alakzat, ami don Juannak mint látónak elkerülte a figyelmét. A fénytettem azt a látszatot keltette, mintha négy összetevőből állna, a valóságban azonban csak három részből állt. Volt egy másik szabály is, amit „háromágú Naguál”-nak hívtak. Én ehhez a szabályhoz tartoztam. Azt mondta Silvio Manuel, hogy én egy olyan madár voltam, akit egy más fajta madár gondoskodása és melege keltett ki. Változatlanul minden-

205.

ki nagyon sokat akart segíteni nekem, én is bármit megteltem volna értük, de nem tartoztam hozzájuk.

Don Juan vállalta a felelősséget értem, mert ő hozott ide közéjük, és a jelenlétem arra kényszerítette őket, hogy a maximumot kihozva önmagukból magyarázatot és megoldást találjanak jelenlétemre,

Silvio Manuel nagyon gyorsan megtalálta a módját, hogy kiemeljen közülük. Magára vállalta a feladat irányítását, de mivel sem türelme, sem energiája nem volt velem személyesen foglalkozni, don Juant bízta meg,

hogy helyettesítse. Silvio Manuelnek az volt a célja, hogy felkészítsen arra a pillanatra, amikor a Szabály szerint egy olyan hírnök jelenik meg, aki a három ágú naguál számára megfelelő. Azt mondta, nem az ő feladata, hogy feltárja előttem a szabálynak ezt a részét. Várom kell, ahogy a többieknek is kellett, amíg eljön a megfelelő idő. Még más, komoly probléma is hozzáadódott ehhez a zűrzavarhoz. Ez La Gordával és hosszabb távon velem is kapcsolatban volt. La Gorda mint déli asszony volt elfogadva a csoportomban. Don Juan és látó társai ezt tanúsították. Úgy tűnt, ugyanabba a kategóriába tartozik, mint Cecília, Delia és a két női hírnök. A hasonlóság tagadhatatlan volt. Aztán La Gorda minden felesleges súlyától megszabadult, és testi méretének a felére fogyott. A változás olyan radikális és mélyreható volt, hogy La Gordából valaki más lett.

Az összes harcos előtt hosszú ideig észrevétlen maradt La Gorda, nem azért mert nem érdekelte őket, hanem mert túlságosan el voltak foglalva a velem kapcsolatos problémákkal. Azonban a benne végbement változás annyira drasztikus volt, hogy arra kényszerítette őket, hogy figyelmükkel fókuszoljanak rá, és ekkor *látták*, hogy egyáltalán nem déli nő. Testének terjedelme az első *látásnál* félrevezette őket. Ekkor eszükbe jutott az az idő, amikor La Gorda közjük jött és nem nagyon tudott kijönni Cecíliával, Deliával és a többi déli nővel. Ugyanakkor Florindával és Nelidával nagyon jól kijött, mert valójában mindig is olyan volt, mint ők. Ez azt jelentette, hogy két északi álmodó nő volt a csoportunkban. La Gorda és Rosa -- egy égbekiáltó eltérés a Szabálytól.

Don Juan és harcosai nagyon zavarban voltak. Mindent ami történt, ómennek, előjelnek fogtak fel, ahogy a dolgok előre nem látott fordulatot vettek. Mivel nem fogadhatták el, hogy az emberi tévedés felül-

206.

kerekedhet a Szabályon, azt feltételezték, hogy egy felsőbb parancsra cselekedtek egy olyan okból, amit nehéz volt észrevenni, de valós volt.

Azt a kérdést latolgatták, mi legyen a következő lépés, de mielőtt bárki megtalálta volna a választ, olyan erővel jött be a képbe Donna Soledad, hogy képtelenek voltak visszautasítani. Egybeillett a törvénnyel, és *cserkésző* volt.

Jelenléte egy ideig eltérített bennünket. Úgy tűnt, hogy egy másik síkra húz bennünket. Erőtéljes mozgást kavart. Florinda a szárnya alá vette és eligazgatta a *cserkészés* művészetében. De bármi jó is történt, nem volt elég ahhoz, hogy helyrehozza azt a furcsa energiavesztéseget, a növekvő közömbösséget, amit éreztem.

Azután egy nap Silvio Manuel közölte, hogy *álmodásában* megkapta az igazi tervet. Jókedvre derült és elment megbeszélni a részleteket don Juannal és a többi harccsal. A Nagual asszonyt is beavatták a tárgyalásba, de engem nem. Ebből arra következtettem, hogy nem akarták, hogy megtudjam, milyen felfedezést tett Silvio Manuel velem kapcsolatban. Mindegyikkel közöltem gyanúmat. Nevettek rajtam, kivéve a Nagual asszonyt, aki azt mondta, igazam van. Silvio Manuel álma feltárta, miért vagyok közöttük, de meg kell adjam magam a sorsnak, miszerint addig nem ismerhetem meg a feladatom jellegét, amíg nem vagyok kész rá. Ezt olyan határozottsággal mondta, hogy nem tudtam mást tenni, mint kérdés nélkül elfogadni. Azt hiszem, ha don Juan vagy Silvio Manuel mondta volna ugyanezt, nem fogadtam volna el ugyanilyen könnyen. Azt is mondta, hogy nem ért egyet don Juannal és a többiekkel – szerinte tájékoztatniuk kellene engem cselekedeteik általános céljáról a felesleges súrlódások és lázadozások elkerülése miatt.

Silvio Manuel úgy készített fel a feladatomra, hogy egyenesen a második figyelem állapotába akart átvinni. Egy sorozat merész akciót tervezett, ami felvillanyozza a tudatomat.

A többiek jelenlétében kijelentette, hogy átveszi az irányításomat, és átvisz engem az ő erőterületére, az éjszakába. Az volt a magyarázata, hogy számos *nem-tevés* jelent meg neki álmodása alatt. Ez a mi kis csoportunkra, la Gordára és énrám, mint cselekvőre, a Nagual asszonyra, mint felvigyázóra, volt tervezve.

207.

Silvio Manuelt lenyűgözte a Nagual asszony, csak elragadtatással tudott beszélni róla. Azt mondta, hogy egy külön klasszist képvisel. Vele, vagy csoportjának bármelyik tagjával képes egy színvonalon cselekedni. Nem volt tapasztalata, de a figyelmét képes volt bármilyen kívánt irányba irányítani. Bevallotta, hogy a Nagual asszony bátorsága ugyanolyan rejtély volt számára, mint az én köztük való jelenlétem, és hogy céltudatossága és meggyőződése olyan éles volt, hogy nem illetem hozzá. Arra kérte La Gordát, hogy nagyon segítsen engem, hogy el tudjam viselni a Nagual asszonnyal való kapcsolatot.

Az első *nem-tevésünkhöz* Silvio Manuel készített egy ládát, ami elég nagy volt, ha La Gorda és én egymás hátához támaszkodva felhúzott térdekkel ültünk bele. A fedele rácsos volt a levegőzés miatt. La Gordával belemásztunk és teljes sötétben és csendben ültünk, anélkül, hogy elaludtunk volna. Először csak rövid időre engedett bennünket a ládába, aztán, ahogy kezdtük megszokni, úgy megnövelte az időt, hogy egész éjjel bent voltunk, anélkül, hogy megmozdultunk vagy elszenderedtünk volna.

A Nagual asszony velünk maradt, hogy biztosítsa, nehogy a fáradtság miatt tudatszintet váltsunk. Silvio Manuel azt mondta, hogy a szokatlan, stresszes körülményekre normálisan az a reakciónk, hogy a megemelt

tudatállapotból a normálisba válthatunk át és vissza.

Minden alkalommal, amikor a *nem-tevést* gyakoroltuk, páratlan nyugalom árasztott el, ami teljesen zavarba ejtett, mivel sohasem aludtunk el ezeken az egész éjszakán át tartó virrasztásokon. Ezt a nyugalmas érzést a megemelt tudatállapotunknak tulajdonítottam, de Silvio Manuel azt mondta, hogy ennek a két dolognak semmi köze sem volt egymáshoz, ez azért volt, mert felhúzott térdekkel ültünk.

A második *nem-tevés* abból állt, hogy a földre kellett feküdnünk a bal oldalunkon, mint egy összegömbölyödött kutya, magzat pozícióban, a homlokunkat összefont karunkra fektetve. Silvio Manuel azt követelte, hogy tartsuk csukva a szemünket ameddig csak bírjuk, és csak akkor nyissuk ki, ha azt mondja, forduljunk a jobb oldalunkra. Azt mondta, hogy ennek a *nem-tevésnek* az volt a célja, hogy a hallóérzékeink különválhassanak a látásunktól. Úgy, mint az előzőnél, itt is fokozatosan növelte az időt, míg az egész éjszakát éber hallással tudtuk átvirrasztani.

208.

Ezután Silvio Manuel készen állt, hogy átvigyen bennünket egy újabb cselekvés területére. Elmagyarázta, hogy az első két *nem-tevésnél*, mialatt a földhöz voltunk kötődve, bizonyos érzékelési határokat törünk meg. Analógiával élve az embert a fához hasonlította. Mi olyanok vagyunk, mint a mozgó fák. Valamilyen módon kötődünk a talajhoz, a gyökereink mozgathatók, de nem vagyunk függetlenek a talajtól. Azt mondta, ahhoz, hogy megalapozzuk az egyensúlyt, a harmadik *nem-tevést* kell gyakorolnunk a levegőben lógva. Ha sikerül összeszedni a *szándékunkat* mialatt a fára felfüggesztve egy bőrhámban lógunk, háromszöget képezhetünk *szántsándékunkkal*, egy olyan háromszöget, melynek az alja a talajon van, a csúcsa pedig a levegőben. Silvio Manuel úgy gondolta, hogy az első két *nem-tevés* gyakorlattal olyan mértékben gyűjtöttük össze a figyelmünket, hogy a harmadikat tökéletesen véghez tudjuk vinni.

Egy este felfüggesztett bennünket két bőrszékszerű hámba. Amikor beleültünk, emelőcsigával felhúzott bennünket egy nagy fa legmagasabb ágához. Azt akarta, hogy fordítsuk a figyelmünket a fa tudatosságára, ami, mondta, jelezni fog, mivel a vendégei vagyunk. A Nagual asszonynak meghagyta, hogy maradjon alattunk a földön egész éjszaka és időnként szólítson a nevünkön.

Mialatt felfüggesztve lógtunk a fán, amit már számtalanszor megtettünk mint *nem-tevést*, áradóan boldogító fizikai jóllétet éreztünk, olyasmit, mintha gyenge elektromos töltésű impulzusokat kapnánk. Az első pár próbálkozásunkkor olyan volt, mintha a fa tiltakozott volna a behatolásunk ellen, utána azonban az impulzusok átváltak a béke és az egyensúly jelzéseivé. Silvio Manuel azt mondta, hogy a fa tudata a föld mélyéből szívja fel a táplálékát, míg a mozgó teremtmények tudata a föld felszínéről. A fának nincs viszály és harc érzete, míg a mozgó lények csordultig vannak vele.

Azt állította, hogy az észlelésünket alapos megrázkódtatás éri, amikor a sötétben a lelki nyugalom állapotába kerülünk. Ekkor a hallásunk veszi át a vezetést és érzékelni tudjuk az összes körülöttünk lévő élőlény jelzéseit – de nem kizárólag a hallással, hanem a hallási és a vizuális érzékeink kombinációjával. Azt mondta, hogy a sötétben, különösen ha fel vagyunk függesztve, a szem másodlagossá válik a fül mellett.

209.

Teljesen igaza volt, La Gorda és én is felfedeztük ezt. A harmadik *nem-tevés* gyakorlatán keresztül Silvio Manuel a körülöttünk levő világ észlelésének egy új dimenzióját adta nekünk.

Aztán azt mondta, hogy a következő három gyakorlatból álló *nem-tevés*-sorozat lényegesen más és összetettebb lesz. Ezzel tanuljuk meg kezelni a másik világot. A maximális hatékonyság érdekében a gyakorlási időt az éjszakára, vagy az alkonyat idejére kellett tenni. Ennek a *nem-tevés*-sorozatnak első gyakorlata két fázisból áll. Az első fázisban a legélesebb megemelt tudatállapotba kell hozni magunkat, hogy felfedezzük a ködfalat. Amint ez sikerül, a következő fázisban meg kell állítani a fal forgását, hogy a párhuzamos vonalak közötti világba merészkedhessünk.

Figyelmeztetett bennünket, hogy célja szerint minden intellektuális előkészítés nélkül egyenesen a második figyelem állapotába visz bennünket. Azt akarta, hogy minden racionális megértés nélkül tanuljuk meg, amit csinálunk. A mágikus szarvas és prérikutya minden intellektus nélkül tudja kezelni a második figyelmi állapotot. A ködfal mögötti utazás kemény gyakorlásával előbb-utóbb keresztülmegyünk az egész lényünket érintő állandó változáson, amely elfogadtatja velünk azt, hogy a párhuzamos vonalak közti világ valóság, mivel része az egész világnak, úgy ahogy a fénytestünk is az egész lényünk része.

Silvio Manuel még azt is mondta, hogy velünk kapcsolatban annak a lehetőségét is vizsgálta, hogy egy nap majd a többi tanítványt is segítünk átcsalogatni a másik világba, és ebben az esetben kísérői lehetnek Juan Matus naguálnak és csoportjának a végső utazásában. Úgy gondolta, hogy mivel a Nagual asszonynak Juan Matus naguállal és harcosaival kell elhagynia ezt a világot, a tanítványoknak is követnie kell a Nagual asszonyt, mert mivel nincs új Nagual, ő az egyetlen vezetőjük. Biztosított róla, hogy a Nagual asszony számít ránk és ezért irányította a munkánkat.

Silvio Manuel leültetett bennünket a háza háta mögött a földre, ahol az összes *nem-tevést* csináltuk. Nem volt

szükségünk don Juan segítségére, hogy a legélesebb tudatállapotba kerüljünk. Szinte azonnal *láttam* a ködfalat. La Gorda is *látta*; ugyanakkor bárhogya is próbáltuk, nem tudtuk megállítani a forgását. Amikor megmozdítottam a fejem, a fal is vele mozdult.

210.

A Nagual asszony maga meg tudta állítani és keresztül tudott rajta menni, de minden erőfeszítése ellenére sem tudott kettőnket magával vinni. Végül don Juannak és Silvio Manuelnek kellett megállítani a falat és fizikailag átlökni bennünket. Amikor beértem a ködfalba, olyan érzésem volt, mintha a testem megtekeredett volna, mint a kötél fonatai.

A másik oldal kis, kerek homokbuckákkal tarkított félelmetesen elhagyatott, sivár hely volt. Nagyon alacsony, sárga felhők voltak felettünk, de nem volt ég vagy horizont; halványsárga páratömeg volt előttünk, ami a látási lehetőségeinket rendkívül lecsökkentette. Nagyon nehéz volt gyalogolni. Úgy tűnt, a testemre nehezedő nyomás sokkal nagyobb volt, mint amit megszokott. La Gordával céltalanul bolyongtunk, de a Nagual asszony láthatóan tudta, hova igyekszik. Minél távolabb mentünk a faltól, annál sötétebb lett, és annál nehezebb volt mozognunk. Már képtelenek voltunk egyenesen járni. Másznunk kellett. Elvesztettük az erőnket; a Nagual asszonynak kellett visszahúzni bennünket a ködfalhoz, majd ki onnan.

Az utazásunkat számtalanszor megismételtük. Először don Juan és Silvio Manuel segédkezett megállítani nekünk a ködfalat, de azután már mi is majdnem olyan gyakorlottak lettünk benne, mint a Nagual asszony. Megtanultuk megállítani a ködfalat, ami teljesen természetesen jött. Velem úgy történt, hogy az egyik alkalommal rájöttem, a *szándékom* volt a kulcs, a *szándékomnak* egy speciális oldala, ami nem az én általam ismert akarás volt. Ez egy intenzív vágy volt, ami a testem középpontján összpontosult. Különös idegesség borzongatott meg, azután erővé változott át, ami igazából nem állította meg a falat, hanem arra készítette a testemet, hogy 90 foknyira jobbra forduljak. Ennek az lett az eredménye, hogy egy pillanatra két látvány volt előttem. Néztem a ködfallal kettéválasztott világot, ugyanakkor egyenesen a sárgás páratömeget bámultam. Majd az utóbbi erősebbé vált, és ekkor valami behúzott a ködbe, és azon túlra.

A másik dolog, amit tanultunk, hogy a helyet valódinak fogadjuk el; kirándulásaink a hegyekbe való kóborlás és a tengeren való vitorlázás élményét adták. A homokbuckás, elhagyatott vidék ugyanolyan valóság volt számunkra, mint a világ bármely más tája.

La Gordával az volt az érzésünk, hogy mi hárman szinte egy örökkévalóságot töltöttünk el a két párhuzamos vonal közötti világban, ugyanakkor képtelenek voltunk emlékezni, hogy valójában mi is tör-

211.

tént ott. Csak azokra a rémisztő pillanatokra emlékeztünk, amikor vissza kellett jönnünk a mindennapi életünk világába. Ez mindig nagy gyötrellemmel és bizonytalansággal járt.

Don Juan és harcosai nagy érdeklődéssel követték a törekvéseinket, de egy valaki, Eligio furcsa módon távol maradt minden aktivitásunktól. Páratlan harcos volt, don Juan bármelyik harcosával felvehetett volna a versenyt, de soha nem vett részt a ténykedésünkben és sohasem segített.

La Gorda azt mondta, hogy Eligiónak sikerült Emilitóhoz kapcsolódni, és ennek következtében Juan Matus nagualhoz is. Soha nem vett részt a küszködéseinkben, mivel egy szempillantás alatt a második figyelem állapotába tudott kerülni. Ez olyan könnyű volt számára, mint az ujjcsettintés.

La Gorda emlékeztetett engem arra a napra, amikor ez a szokatlan tehetségű Eligio rájött, hogy én nem az ő emberük vagyok, és ezzel jó előre megelőzött mindenkit.

Vicente házának hátsó verandáján ültem Észak-Mexikóban, amikor váratlanul felbukkant Emilito és Eligio. Mindenki természetesnek vette, ha Emilito hosszú időre eltűnt; és amikor ismét felbukkant, azt is természetesnek vették. Senki sem kérdezett tőle semmit. Először don Juannak számolt be a tapasztalatairól, azután közölünk bárkinek, aki hallani akarta. Azon a napon úgy tűnt, mintha Emilito és Eligio csak most jött volna be a hátsó ajtón. Emilito túláradóbb volt mint valaha. Eligio szokásosan csendes és józan volt. Mindig azt gondoltam, hogy amikor ők ketten együtt vannak. Emilito különleges egyénisége úgy elárasztja Eligiót, hogy ettől még mogorvábbá válik.

Emilito bement don Juanhoz és ekkor Eligio megnyílt előttem. Rám mosolygott és mellém lépett. Átkarolta a vállamat és azt súgta a fülembe, megtörte a párhuzamos vonalak pecsétjét és be tud menni valami olyasmibe, amit Emilito glóriának, győzelemnek nevezett.

Emilito magyarázni kezdett dolgokat a glóriáról, amit képtelen voltam felfogni. Úgy tűnt, mintha az elmém nem tudott volna összpontosítani rá. Magyarázata után megfogta a kezemet, a kis kert közepére állított az eget nézve, az államat egy kissé felfele irányítva. A jobb oldalamon állt, ugyanolyan pozitúrában mint én. Azt mondta, engedjem el magam, hadd essek hátra, a fejtetőm nehézségének engedve.

212.

Valami megragadott mögöttem és lerántott. Egy szakadék volt mögöttem. Beleestem. Ekkor hirtelen az elhagyatott, homokdombos tájon voltam.

Eligio sürgetett, hogy kövessem. Azt mondta, a glória széle a dombok mögött van. Vele tartottam egészen addig, míg nem tudtam többé megmozdulni. Eligio minden erőfeszítés nélkül szaladt előttem, mintha levegőből lett volna. Felállt egy nagy dombra és előre mutatott. Aztán visszaroht hozzám, és könyörgött, hogy másszak fel arra a dombra, ami a glória széle volt. Talán száz méterre lehetett tőlem, de én egy centivel sem tudtam előbbre menni.

Megpróbált felvonszolni a dombra; de nem tudott megmozdítani. Úgy tűnt, megszázsorozódott a súlyom. Végül segítségül hívta don Juant és csapatát. Cecilia felemelt és vállára fektetve kicipelt.

La Gorda hozzátette, hogy Emilito állt Eligio tette mögött. Emilito a Szabály szerint cselekedett. Az én hírnökömnek kellett a glóriába utaznia. Feltétlenül meg kellett mutatnia nekem.

Fel tudtam idézni Eligio arcán megjelenő lelkes vágyat és odaadást, melyekkel arra készítetett, hogy megtegyem az utolsó erőfeszítést a glória megtapasztalásához. Emlékszem a szomorúságára és csalódására, amikor nem sikerült megtennem. Soha többé nem beszélt velem.

La Gorda és én annyira belemerültünk a ködfal mögötti utazásainkba, hogy elfeledkeztünk a következő esedékes *nem-tevés* gyakorlatról Silvio Manuellel. Azt mondta, lehet, hogy ez pusztító hatású lesz, és abból fog állni, hogy átlépünk a párhuzamos vonalakon a húgocskákkal és a Genarókkal, egyenesen a teljes tudatosság világának bejáratához. Donna Soledadot azért nem sorolta ide, mert az ő *nem-tevés* gyakorlatai csak az álmodóknak szóltak, és Soledad *cserkésző* volt.

Silvio Manuel hozzátette még, hogy azzal akarta ismertté tenni számunkra a harmadik figyelmet, hogy újra és újra a Sas lábai elé helyezzük magunkat. Felkészített bennünket a megrázkódtatásra; elmagyarázta, hogy a harcos utazásai a kietlen homokdombokra csak előkészítő lépések voltak az igazi határok átlépéséhez. Kalandozni a ködfal mögött megemelt tudatállapotban vagy *álmodás* alatt, teljes tudatosságunknak csak egy nagyon kis részét veszi igénybe, míg testileg is átlépni a másik világba az egész lényünk igénybevételével jár együtt.

213.

Silvio Manuel azt gondolta ki, hogy a hidat a valódi átlépés szimbólumának használja. Úgy vélekedett, hogy a híd egy erőhellyel határos, és az erőhelyek repedések, átjárók egy másik világba. Azt gondolta, lehet, hogy La Gorda és én már elég erőt gyűjtöttünk össze, hogy kibírjuk a Sas megpillantását.

Kijelentette, hogy az én személyes feladatom összeterelni a három nőt és a három férfit, és segíteni nekik, hogy a legélesebb tudatállapotba kerüljenek. Legalább ennyit meg kellett tegyék értük, mivel szerepem lehetett benne, hogy a szabadságukhoz való esélyük elromlott.

A végrehajtás idejét a hajnal előtti órára, vagyis a reggeli szürkületre tette. A kötelességemnek megfelelően megpróbáltam tudatszintet váltani velük, úgy, ahogy don Juan is tette velem. Mivel nem tudtam, hogyan manipuláljam a testüket, valójában mit is kellene tennem velük, az lett a vége, hogy a hátukat ütöttem. Számtalan kimerítő próbálkozás után végül don Juan közbelépett. Felkészítette őket, amennyire csak lehetett, aztán átadta nekem, hogy tereljem őket át, mint a lábas jószágokat, a hidon. Az volt a feladatom, hogy egyenként vigyem át őket. Az erőhely a déli oldalon volt, ami kedvező előjel volt. Először Silvio Manuel akart átmenni, hogy ott várja meg, míg átadom a többieknek neki, és azután az egész csoportot betessékelje az ismeretlenbe.

Silvio Manuel átkelt, utána Eligio ment át, aki még csak rám sem pillantott. Én szorosan tartottam a hat tanítványt a híd északi oldalán. Halálra voltak rémülve; kiszabadultak a markomból és szanaszét szaladnak. A nőket egyenként elraktam, és sikerült átadnom őket Silvio Manuelnek. Ő a világok közötti rés bejáratánál tartotta őket. De a három férfi túl gyors volt hozzám képest. Én pedig túl fáradt voltam, hogy utánuk szaladjak.

Tanácsot kérően néztem át a hidon don Juant. Ő és csoportja a Nagual asszonnyal együtt ott álltak és engem néztek; intettek, hogy rohanjak a férfiak után és nevettek a balkezes próbálkozásaimon.

Don Juan egy gesztust csinált a fejével, hogy ne törődjek a három férfivel, hanem lépjek át én is La Gordával együtt Silvio Manuelhez.

Átléptünk. Úgy tűnt, hogy Silvio Manuel és Eligio egy embermagasságú függőleges hasadékot tartott. A nők rohanva La Gorda mögé bújtak. Silvio Manuel mindannyiunkat sürgetett, hogy lépjünk be a

214.

nyílásba. Én engedelmeskedtem, de a nők nem. A bejáraton túl nem volt semmi. Mégis csordultig telítve volt ezzel a semmivel. Nyitva volt a szemem; minden érzékszervem éber volt. Azon öröklödtem, hogy lássam, mi van előttem. De nem volt semmi, vagy ha volt is valami, nem tudtam felfogni. Az érzékszerveim nem tudták a megtanult módon, értelemszerűen kategorizálni. Minden egyszerre jött hozzám, vagy inkább a semmiség olyan mértékben jött hozzám, ahogy még sohasem tapasztaltam. Úgy éreztem, szétszakad a testem. Egy bensőmben lévő erő kifele nyomott. A szó valódi értelmében szinte szétrobbantam. Hirtelen egy emberi kéz kirántott, mielőtt

megsemmisültem volna.

A Nagual asszony jött át értem és megmentett. Eligio nem tudott mozdulni, mert a nyílást tartotta, Silvio Manuel pedig a négy nőt tartotta a hajuknál fogva, egy-egy kezében kettőt, készenállva, hogy belökje őket.

Azt hiszem, hogy az egész dolog egy negyedórát tartott. de akkor nem jutott eszembe, hogy a híd körül lévő emberek miatt izguljak. Úgy látszott, mintha az idő valahogy megállt volna. Ugyanúgy, mint amikor a Mexikóváros felé vezető utunknál visszamentünk a hídra.

Azt mondta Silvio Manuel, hogy bár látszólag kudarcot vallottunk, mégis sikeresek voltunk. A négy nő látta a nyílást; azon átláttak a másik világba; és amit ott tapasztaltak, az a halál valódi érzete volt.

-- A halál nem fennkölt és nem is békés – mondta. – Az igazi borzalom a halál után kezdődik. Azzal a mérhetetlen erővel, amit ott éreztél, a Sas kipréseli belőled a tudatosságod utolsó szikráját is.

Silvio Manuel felkészítette La Gordát és engem egy másik próbálkozáshoz. Elmagyarázta, hogy az erőhelyek valóságos nyílások, amolyan boltozatfélék, amik megakadályozzák, hogy a föld elveszítse a formáját. Az erőhelyet akkor lehet hasznosítani, ha valaki elég erőt gyűjtött össze a második figyelem állapotában. Azt mondta, hogy a Sas jelenléte elviselésének a kulcsa az illető *szántsándékának* hatásosságától függött. *Szántsándék* nélkül nincs semmi. Azt is mondta még, mivel egyedül én léptem át a másik világba, az őlt majdnem meg, hogy nem tudtam a *szántsándékomat* átváltani. Silvio Manuel mégis biztos volt benne, hogy erőteljes gyakorlással mindannyian megnyújthatjuk a *szántsándékunkat*. Azt viszont nem tudta elmagya-

215.

rázni, hogy mi is az a *szántsándék*. Viccelődve mondta, hogy ezt csak don Juan Nagual tudná elmagyarázni, de ő nincs itt.

Sajnos a következő próbálkozásra nem került sor, mert energetikailag teljesen kimerültem. Gyors és pusztító erejű volt az életerőm elvesztése. Hirtelen olyan gyenge lettem, hogy elájultam Silvio Manuel házában.

Megkérdeztem La Gordát, tudja-e, mi történt ezután, mivel nekem fogalmam sem volt róla. Azt válaszolta, hogy Silvio Manuel mindenkinek azt mondta, hogy a Sas kimozdított engem az ő csoportjukból, és ezzel végre készen álltam, hogy felkészítsenek a sorsom beteljesítésére. Az volt a terve, hogy mialatt eszméletlen vagyok, átvisz a párhuzamos vonalak közli világba, és hagyja, hogy ez a világ kihúzza a testemből a még maradék hasznosíthatatlan energiámat. Ezt az ötletét társai nem helyeselték, mert a Szabály szerint csak teljes tudattal lehet oda belépni. A tudat nélküli belépés halált okoz, mert az életerő a tudatosság nélkül elszáll annak a világnak a fizikai nyomásától.

La Gorda elmondta, hogy őt nem hozták magukkal. Juan Matus nagual azt mondta neki, hogy amikor teljesen kiszállt belőlem az életenergiám, és gyakorlatilag halott voltam, mindannyian egyenként új energiát fűjtak a testembe. Abban a világban bárki, akinek életenergiája van, adni tud belőle másnak is, ha ráfűjja. Az összes tároló pontomra ráfűjtak. Először Silvio Manuel fűjt, azután a Nagual asszony, utána Juan Matus nagual csoportja.

Miután az energiájukat a testembe fűjták, a Nagual asszony kihozott a ködből Silvio Manuel házába. Lefektetett a földre, a fejemet délkeleti irányba helyezve. La Gorda azt mondta, olyan voltam, mint egy halott. Rajta kívül ott voltak a Genarók, és a hűgocskák. A Nagual asszony elmagyarázta nekik, hogy beteg vagyok, de egy nap vissza fogok jönni és segítek nekik megtalálni a szabadságot, mert addig nem lehetek szabad, amíg ezt meg nem teszem. Ezután Silvio Manuel belém fűjta a lélegzetét és visszahozott az életbe. Ezért emlékeztek a hűgocskák arra, hogy Silvio Manuel volt a mesterem. Az ágyamhoz vitt, és hagyott, hogy aludjak, mintha mi sem történt volna. Amikor felébredtem, elmentem, és nem tértem vissza. Ezután La Gorda elfelejtette az egészet, mert senki sem lökte át többé a bal oldalra. A városba ment lakni, ahol később megtaláltam őt és a többieket is. Juan Matus

216.

nagual és Genaro két különböző csoportot állított fel. Genaro a férfiak gondját viselte; Juan Matus nagual pedig a nőké.

Aludni mentem, gyengének, levertnek éreztem magam. Amikor felébredtem, teljesen ura voltam önmagamnak, és tele voltam túláradó, különleges, ismeretlen energiával. Ezt a jóllét-érzésemet csak az rontotta el, hogy közölte don Juan, ott kell hagynom La Gordát, és egyedül kell küzdenem a figyelmem tökéletesítéséért. egészen addig a napig, amikor képes leszek segíteni nekik. Azt is mondta még, hogy ne bosszankodjak és ne bátoralanodjak el, mert a Szabály hordozója előbb-utóbb megjelenik, hogy feltárja előttem igazi feladatomat.

Ezután sokáig nem láttam don Juant. Amikor visszamentem, két okból váltogatta a jobb oldali tudatállapotomat a bal oldalra; először is, hogy folytathassam a kapcsolatomat a harcosaival és a Nagual asszonnyal, másodsor, így egyenesen Zuleica felügyelete alá helyezhetett, akivel az elmúlt évek alatt don Juanon keresztül állandó kapcsolatom volt.

Azt mondta, azért bízott engem Zuleicára, mert Silvio Manuel mesteri terve szerint kétféle utasítás volt

számomra, az egyik a jobb oldalnak, a másik a bal oldalnak szólt. A jobb oldalnak szánt utasítás a normális tudatállapothoz tartozott, és ennek ahhoz a racionális meggyőződéshez kellett eljuttatnia engem, hogy van egy másik típusú, az emberekben elrejtett tudatosság. Ez don Juan feladata volt. A bal oldal tudatosságának tanítására Zuleica volt kijelölve; ez a megemelt tudatállapotra vonatkozott, és elsősorban a második figyelmi állapot kezelését tartalmazta. Így mindig, amikor Mexikóba mentem, a fele időmet Zuleicával töltöttem, másik felét pedig don Juannal.

217.

13.

Az álmodás fortélyai

Don Juan azzal kezdte a második figyelembe való bevezetésemet, hogy kijelentette, már nagy tapasztalatom van az ebbe az állapotba való belépésbe. Silvio Manuel volt az, aki egészen a bejáráshoz vitt. Csak az volt a hiba, hogy nem kaptam az alkalomhoz illő magyarázatokat. A férfi harcosoknak először komoly indokokat kell adni, hogy biztonságosan utazhassanak a végtelenben. A női harcosokra ez nem áll, tétovázás nélkül mehetnek; feltéve, ha teljes bizalmuk van abban, aki vezeti őket.

Don Juan azt mondta, először az álmodás fortélyaival kell kezdenem. Zuleica irányítása alá helyezett. Arra intett, hogy feddhetetlen legyek, és gondosan gyakoroljam, amit tanultam, és mindenkifelett óvatos és megfontolt legyek a cselekedeteimben, így nem vesztegetem el hiába az életerőmet. Azt mondta, hogy a három figyelmi állapot bármelyikébe való belépésnek nélkülözhetetlen kelléke az életerő, mert e nélkül a harcosnak nem lehet iránya és célja. Elmagyarázta, hogy amikor haldoklunk, a tudatunk akkor is belép a harmadik figyelem állapotába; de csak egy pillanatra, mintegy tisztulásként, mielőtt a Sas elnyeli.

La Gorda azt mondta, hogy Juan Matus nagual minden tanítványát megtanította *álmodni*. Úgy gondolta, mindegyikük ugyanakkor kapta ezt a feladatot, mint én. Az ő oktatásuk is a jobb és a bal oldalnak

218.

szólt. Azt mondta, hogy a Nagual és Genaro a hétköznapi tudatállapothoz adott instrukciókat. Amikor úgy ítélték, hogy a tanítvány készen áll, a Nagual megemelt tudatállapotba vitte őket és a hozzájuk illő hasonmásukkal hagyta őket. Vicente Nestort tanította. Silvio Manuel Benignót és Genaro Pablítót. Lydiát Hermelinda és Rosát Nelida tanította. La Gorda hozzátette még, hogy Josefina és ő Zuleica gondjaira lett bízva, hogy együtt tanulják meg az álmodás finomabb pontjait, hogy egy nap képesek legyenek nekem segíteni.

La Gorda további következtetése szerint a férfiakat is elvitték Florindához, hogy *cserkészést* tanuljanak. Erre a viselkedésükben beállt drasztikus változás volt a bizonyíték. Azt állította, hogy tudta, mielőtt bármire is emlékezett volna, hogy őt már tanították a *cserkészés* alapelemeire, de nagyon felszínesen; neki nem kellett gyakorolni, míg a férfiak gyakorlati tanácsokat és feladatokat kaptak. A viselkedésükben változás állt be. Vidámak és joviálisak lettek. Örömet leltek az életben, míg a nők az *álmodásuk* folytán egyre komorabbak és mogorvábbak lettek.

La Gorda úgy gondolta, hogy a férfiak azért nem tudtak emlékezni a tanításukra, mikor arra kértem őket, hogy tárják fel nekem a *cserkésző* tudásukat, mert azt anélkül gyakorolták, hogy tudták volna, mit csinálnak. A tréningjük azonban megmutatkozott az emberekkel való ügyes-bajos intéznievalóik során. Tökéletes művészei voltak annak, hogy az embereket a saját kívánságaikhoz igazítsák. A *cserkésző* gyakorlataikon keresztül még a *uralt bolondságot* is megtanulták. Például úgy tettek, mintha Soledad Pablito anyja lett volna. A kívülállók előtt úgy látszott, mintha az anya és a fia egymással szemben álltak volna, míg a valóságban csak a szerepüket játszották. Mindenkit meggyőztek. Pablito néha olyat alakított, hogy szinte meg saját magát is meggyőzte.

La Gorda bevallotta, hogy mindegyiküket nagyon zavarba ejtette a viselkedésem. Nem tudták, örült vagyok-e vagy az *uralt bolondság* mestere. A tölem származó jelzések mind arra utaltak, hogy elhittem a komédiázásukat. Soledad azt mondta nekik, ne hagyják magukat becsapni, mert én valóban örült vagyok. Úgy látszik, mintha uralmam lenne magam felett, pedig olyan abnormális vagyok, hogy nem tudok Nagualként viselkedni. Azon ügködött, hogy a nők halálos ütést mér-

219.

jenek rám. Azt mondta nekik, hogy egyszer én magam kértem ezt, amikor a képességeim birtokában voltam.

La Gorda elmondta, hogy több év telt el míg Zuleica irányítása mellett az *álmodást* tanulta. Aztán, amikor Juan Matus nagual úgy látta, hogy már jártas benne, elvitte a hasonmásához, Nelidához. Ő volt, aki megtanította, hogyan viselkedjen a világban. Nem csak arra oktatta ki, hogy eleganciával hordja a nyugati ruhákat, de a jó

ízlésre is. Így aztán már tapasztalata volt ebben az átalakulásban, amikor Oaxacában felvette a városi ruháját és ámulatba ejtett a kellemével és magabiztosságával.

Zuleica nagyon hatásos vezetőm volt a második figyelem állapotába való bevezetésben. Ragaszkodott hozzá, hogy együttműködésünk csak éjszaka és teljes sötétségben történjen. Számomra Zuleica csak egy hang volt a sötétben, egy hang, ami minden alkalommal azzal kezdte, hogy a figyelmemet csak a hangjára összpontosítsam, semmi másra. Az ő hangja volt az a női hang, amiről azt gondolta La Gorda, hogy *álmodásban* hallotta.

Zuleica azt mondta nekem, ha az álmodás belső térben történik, azt a legjobb teljes sötétségben tenni, egy keskeny ágyon feküdve vagy ülve, vagy ami még jobb ennél, egy koporsószerű ládában. Szabadban pedig úgy gondolta, hogy az *álmodást* legjobb egy barlang védelmében csinálni, kiszáradt folyómeder homokos részén, vagy a hegyekben egy sziklának dőlve; de sohasem a völgyek területén, folyó, tó vagy tenger közelében, mert a lapos területek, ugyanúgy, mint a víz, ellentétesek a második figyelem állapotával.

A vele való együttléteim alatt rejtélyes felhangokkal töltődtem fel. Elmagyarázta, hogy a második figyelemhez jutás legbiztosabb módja rituális cselekedeteken, monoton kántáláson, és bonyolult, ismétlődő mozdulatokon át vezet.

Tanítása nem az *álmodáshoz* való bevezetésről szólt, hisz azt már megtanította nekem don Juan. Feltételezte, hogy aki már hozzá jön, tudja, hogyan kell *álmodni*, így ő kizárólag a bal oldali tudatosság ezoterikus pontjaival foglalkozott.

Zuleica egy nap, amikor don Juan a házához vitt, kezdett el velem foglalkozni. Késő délután értünk oda. Elhagyatottnak látszott, bár a bejáratú ajtó kinyílt, ahogy közeledtünk. Vártam, hogy Zoila vagy Marta felbukkan, de senki sem jelent meg a bejáratnál. Úgy éreztem, bárki

220.

is volt, aki kinyitotta előttünk az ajtót, nagyon gyorsan el kellett hogy tűnjön az utunkból. Don Juan bevitt a hátsó kis kertbe és leültetett egy párnával ellátott paddá alakított deszkaládára. Nagyon kényelmetlen volt a kemény és hepehupás lánán ülni. A vékony párna alá csúsztattam a kezem és éles köveket tapintottam ki. Azt mondta don Juan, hogy az én helyzetem nem szokásos, mert gyorsan kell megtanuljam az *álmodás* finom pontjait. A köveken való ülés megakadályozott abban, hogy úgy érezzem, mintha megszokott körülmények között ülnék. Pár perccel a házhoz érés előtt tudatszintet váltottam velem. Azt mondta, hogy Zuleica utasításait ebben az állapotban kell végrehajtanom, hogy a szükséges sebesség meglegyen hozzá. Figyelmeztetett, hogy feddhetetlenül adjam át magam Zuleicának, és fenntartás nélkül bízzak benne. Azután arra utasított, hogy teljes koncentrációval fókuszáljam a nézésemet, és memorizáljam a belső kis kert látóterembe eső minden részletét. Képes voltam rá. Azt akarta, hogy a részleteket ugyanúgy vésszen az emlékezetembe, mint azt az érzést, ahogy ott ülök. Elismételte az utasításait, hogy biztos legyen benne, megértettem. Azután elment.

Hirtelen nagyon sötét lett, és ahogy ott ültem, nyugtalanság vett erőt rajtam. Nem maradt elég időm a kis kert részleteire összpontosítani. Susogó hangot hallottam magam mögött és Zuleica hangja riasztott fel. Erőteljes suttogással közölte, keljek fel és kövessem. Automatikusan engedelmeskedtem. Az arcát nem tudtam kivenni, csak egy sötét árnyat láttam két lépésre előttem haladni. Egy benyílóhoz vezetett, házának legsötétebb részébe. Bár a szemem már hozzászokott a sötétséghez, semmit se láttam. Megbotlottam valamiben, majd arra utasított, hogy üljek bele egy keskeny deszkaládába és támasszam meg a derekam valamivel, érzésem szerint egy kemény párnával.

Azután úgy éreztem, Zuleica néhány lépésnyire mögém lépett, ami nagyon meglepett, mivel azt hittem, hogy csak néhány centiméternyire vagyok a faltól. Mögöttem beszélve lágy hangon arra utasított, hogy figyelmemmel fókuszoljak a szavaira, és hagyjam, hogy vezessen. Azt mondta, hagyjam nyitva a szemem és pontosan a szemem magasságában rögzítsem az előttem lévő pontra; és hogy ez a pont a sötétből fényes és kellemes, narancsos pirossá fog válni.

221.

Zuleica nagyon lágyan és egyenletes hanglejtéssel beszélt. Jól hallottam minden szavát. A körülöttem lévő sötétség úgy tűnt, hathatósan kizárt minden zavaró külvilági ingert. Zuleica szavait az ürességben hallottam, majd rájöttem, hogy ennek a benyílónak a csendje megegyezett a bennem lévő csenddel.

Zuleica elmagyarázta, hogy az *álmodó* a színektől kell elinduljon: az intenzív fény vagy áthatolhatatlan sötétség nem hasznosítható az *álmodó* kezdeti próbálkozásainál. Az olyan színek viszont, mint például a lila, a világoszöld vagy meleg sárga rendkívül jó kezdőpontok. Ő egyébként a narancsos pirosat ajánlotta, mert tapasztalata szerint számára ez adott legnagyobb nyugalmat. Azt állította, ha egyszer sikerül belépnem a narancsos piros színbe, akkor tartósan összevonhatom a második figyelmemet, ezáltal tudatában lehetek a fizikai események sorrendjének.

Néhány ülés után Zuleica hangjával a testem ráébresztett arra, hogy mit kell csináljak. A megemelt tudatállapotomnak köszönhetően követni tudtam a nyugalmas virrasztásból az *álmodás* állapotába való

átváltásomat. Normális körülmények között ez a váltás elmosódott, de ebben a speciális helyzetben egyik ülésnél valóságosan éreztem, hogyan veszi át a második figyelmem a kontrollt. Az első lépésnél szokatlanul nehezen tudtam lélegezni. Nem a ki-be légzéssel volt a baj, nem fogytam ki a levegőből, hanem a légzésem ritmusa változott meg hirtelen. A rekeszizmom kezdett összerándulni, és ez óriási sebességű ki-be mozgásra kényszerítette a hasi részemet. Ennek eredményeként rendkívüli gyorsan és röviden lélegeztem. A tudóm alsó részével vettem a levegőt, és óriási nyomást éreztem a bensőmben. Hasztalan próbáltam megállítani a rekeszizmom görcsberándulásait. Minél erősebben próbáltam, annál jobban fájt.

Zuleica utasított, hogy hagyjam a testemet azt tenni, amit akar, és ne akarjam irányítani. Szerettem volna engedelmesskedni neki, de nem tudtam, hogyan. A roham, ami tíz-tizenöt percig is tarthatott, amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen alább hagyott, amit aztán egy másik furcsa, sokkoló érzés követett. Először egy különös viszketegséget éreztem, ami nem volt sem kellemetlen, sem kellemes; ideges remegéshez volt hasonló. Annyira intenzív lett, hogy arra kényszerített, fókuszoljam rá a figyelmemet, hogy meghatározhassam, testem melyik pontjánál tör-

222.

ténik. Megdöbbsentett, amire rájöttem, hogy nem a fizikai testemben játszódtott le az egész, hanem azon kívül, ugyanakkor mégis éreztem.

Nem vettem figyelembe Zuleica utasítását, hogy lépjek be a szemem előtt kialakuló színfoltba, és teljes átadással tárjam fel ezt a testemen kívüli különös érzékelést. Zuleica látta, hogy min megyek keresztül, mert hirtelen magyarázni kezdte, hogy a második figyelmi állapot a fényttesthez tartozik. Úgy, ahogy az első figyelmi állapot a fizikai testhez. A pont, ahol a második figyelem összpontosul, jobb oldalon van, ahogy Juan Tuma mondta nekem az első találkozásunkkor – körülbelül 45 centiméterre elől a gyomor és a köldök közötti magasságban és körülbelül tíz centire jobbra.

Zuleica utasított, hogy masszírozzam ezt a helyet, úgy mozgassam az ujjaimat ezen a ponton, mintha hárfáznék. Biztosított, előbb-utóbb érezni fogom, hogy olyasvalami, mint a víz állaga, megy keresztül az ujjaimon, és végül érezni fogom a fénylő burkomat.

Ahogy az ujjaimat mozgattam, a levegő egyre tömörebb lett köztük, majd valami masszafélét éreztem. Meghatározhatatlan fizikai gyönyörűség áradt szét bennem. Azt hittem, a testem idegeit érintem, ennek abszurditása miatt hülyén éreztem magam, ezért abbahagytam.

Zuleica figyelmeztetett, ha nem mozgatom tovább az ujjaimat, fejen kólint. Minél tovább csináltam a hárfázó mozdulatokat, annál közelebb éreztem a testemhez a viszketést. Végül már csak tizenöt centiméternyire éreztem a testemtől. Olyan volt, mintha valami összezsugorodott volna bennem. Valójában egy horpadást éreztem. Azután egy másik hátborzongató érzésem támadt. Elaludtam, de mégis tudatos voltam, zúgott a fülem, ami egy dugattyú hangjára emlékeztetett; azután azt éreztem, hogy egy erő feltekert a bal oldalamra, anélkül, hogy felébresztett volna. Olyan feszesre tekert, mint egy cigarettát, és begyűrődtem a viszkető horpadásba. A tudatosságom itt megszakadt, képtelen voltam felébredni, de olyan szorosan voltam önmagamba tekeredve, hogy elaludni sem tudtam.

Hallottam Zuleica hangját, azt mondta, nézzek körül. Nem tudtam a szemem kinyitni, de tapintással úgy éreztem, hogy egy árokban fekszem a hátamon. Kényelmes volt, biztonságban éreztem magam. Olyan feszességet, tömörséget éreztem a testem körül, hogy egyáltalán nem akartam felkelni. Zuleica hangja arra utasított, hogy álljak fel és nyissam ki a szemem. Nem tudtam megtenni. Azt mondta, akarnom

223.

kell a mozdulataimat, itt már nem az izmaim mozgásától függ, hogy felálljak.

Azt hittem, bosszantja a lassúságom. Aztán rájöttem, hogy teljesen tudatos voltam, talán sokkal tudatosabb, mint valaha életemben. Racionálisan gondolkodtam, ugyanakkor úgy tűnt, mélyen alszom. Az ötlött fel bennem, hogy Zuleica mély hipnózisba vitt át. Ez zavart egy pillanatig, de aztán már nem érdekelt. Áadtam magam a lebegés szabad érzetének.

Többé már nem hallottam Zuleicát. Vagy nem beszélt hozzám többet, vagy én zártam ki a hangját. Nem akartam elhagyni ezt a mennyországot. Még sohasem éreztem magam ilyen teljesnek, ilyen békésnek. Csak feküdtem, és nem akartam felkelni, vagy bármin is változtatni. Éreztem a légzésem ritmusát. Hirtelen felébredtem.

A következő találkozáskor azt mondta Zuleica, hogy sikerült teljesen magamtól a fényességemben horpadást csinálnom, és ez azt jelenti, hogy a fényburkomon lévő távoli pont közelebb került a fizikai testemhez, és ezért közelebb ahhoz, hogy kontrollálhassam. Ismételten kihangsúlyozta, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor a test megtanulja létrehozni a horpadást, könnyebb *álmodásba* kerülni. Egyetértettem vele. Egy furcsa impulzus jelentkezett, úgy éreztem, a testem egy pillanat alatt megtanulta az ismétlést. Ez a könnyedségnek, biztonságnak, lebegésnek egy keveréke volt, izommunka nélkül lebegni, ugyanakkor teljesen éber tudatában lenni mindennek.

La Gorda azt mondta, hogy Juan Matus nagual évekig küszködött, hogy kialakítsa ezt a horpadást benne, a

húgocskáiban és a Genarókban, hogy ezáltal képesek legyenek tartósan fókuszolni a második figyelmükre. Azt mondta neki, hogy a horpadást az álmodó általában egy pillanat alatt létrehozza, amikor szükséges, majd a fénylő burok visszaváltozik eredeti alakjára. De a tanítványok esetében, mivel nem volt vezető Nagualjuk, a horpadás kívülről jött létre, és ez állandó jellegzetessége lett a fénytestüknek, ami óriási segítség, de nagy akadály is volt. Ettől voltak mindannyian sebezhetőek és szeszélyesek.

Emlékeztem, hogy egyszer *láttam* és megrúgtam a Lydia és Rosa fényburkán lévő horpadást. Úgy gondoltam, hogy a horpadás a jobb combjuk külső felső részének magasságában volt, vagy talán a jobb

224.

csípő forgójánál. La Gorda elmagyarázta, hogy a második figyelmük horpadásánál rúgtam meg és majdnem megöltem őket.

La Gorda azt mondta, hogy Josefina és ő néhány hónapig Zuleica házában laktak. Egy nap Juan Matus nagual vitte őket el hozzá, miután tudatszintet váltattott velük. Nem közölte velük, hogy hová mennek vagy mire számoljanak, egyszerűen magukra hagyta őket Zuleica házában az előszobájában, majd eltávozott. Ott ültek, amíg besötétedett. Azután jött Zuleica. Sohasem látták őt, csak a hangját hallották, ami mintha a fal irányából jött volna.

Zuleica kezdettől fogva nagyon parancsoló volt. Azonnal le kellett vetkőzniük, és utasította őket, hogy bújjanak be a földön heverő poncsószerű bolyhos pamutzsákba. Ez egész a nyakukig betakarta őket. Utána az utasítására egymás hátának dőltek a matracon, ugyanabban az alkovban, ahol magam is sokszor ültem. Azután azt mondta, az a feladatuk, hogy addig bámuljanak a sötétbe, míg meg nem színeződik. Sok ülés után kezdtek valóban színeket látni a sötétben, amikor egymás mellé ültek és ugyanarra a pontra meredtek.

La Gorda azt mondta, hogy Josefina nagyon gyorsan tanult, és egy éjszaka hatásosan belépett a narancsos piros fényfoltba, úgy, hogy fizikailag is kisurrant a poncsóból. La Gorda azt gondolta, hogy vagy Josefina nyúlt ki a színfoltig, vagy a színfolt nyúlt ki érte. Az eredmény az lett, hogy Josefina egy pillanat alatt eltűnt a poncsóból. Attól kezdve Zuleica elkülönítette őket, és La Gorda egyedül folytatta tovább lassan a tanulást.

La Gorda beszámolója eszembe juttatta, hogy Zuleicánál nekem is be kellett bújnom abba a bolyhos zsákba. Igazában az, ahogy az utasításokat adta, hogy hogyan bújjak be ebbe a zsákba, tárta fel számomra a használatának az értelmét. Azt mondta, érzem a meztelen bőrömön pelyhes puhaságát, különösen a lábikrámnál. Újból és újból elismételte, hogy az embernél van egy szuper észlelési pont a lábikrája külsején, s ha ezt a részt ellazítják, megnyugtatják, észlelési képességünk oly módon megnő, hogy azt képtelenek vagyunk racionálisan felfogni. Nagyon puha és meleg volt az anyag, csodálatos relaxáció különleges érzetét indította el a lábaimban. A lábikrámban az idegek rendkívül felélénkültek.

La Gorda ugyanennek a fizikai örömnak az érzéséről számolt be. Még odáig is elment, hogy azt mondta, annak a poncsónak az ereje

225.

vezette, hogy megtalálja azt a narancsos piros színfoltot. Annyira megtetszett neki ez az öltözet, hogy az eredetit leutánozva csinált magának egyet, de ennek nem volt ugyanolyan a hatása, bár jó érzést és nyugalmat adott neki. Elmondta, hogy végül Josefínával együtt minden szabadidejüket ebben az általa készített poncsóban töltötték.

Lydiának és Rosának is bele kellett bújni ebbe a poncsóba, de ők, mint én, nem nagyon szerették.

La Gorda elmondta, mialatt ebben a poncsószerűségben voltak Josefínával, az ehhez fűződő ragaszkodásuk vezette őket az *álmodó színiük* megtalálásához. Azt mondta, hogy én azért voltam közömbös, mert egyáltalán nem léptem be a színfoltba – inkább a színfolt jött hozzám. Igaza volt. Valami Zuleica hangján kívüli irányította ennek az előkészítési folyamatnak a kimenetelét. Minden jel szerint Zuleica ugyanazokkal a lépésekkel vezetett engem is, mint La Gordát és Josefínát. Számtalan ülésen keresztül bámultam a sötétbe, és készen álltam, hogy meglássam a színfoltot. Valójában tanúja voltam az egész átalakulásnak, a teljes sötétségtől kezdve az intenzív fényességű, elhatárolt színfoltig, majd egy belső viszketés rázta a testem és erre fókuszoltam, amikor végül beléptem a *nyugalmas virrasztás* állapotába. Ekkor történt, hogy először merültem bele a narancsos piros színbe.

Miután megtanultam fennmaradni az alvás és a virrasztás közötti állapotban, úgy tűnt, Zuleica lelassította a tempót. Azt hittem, nem akarja, hogy hamar kikerüljek ebből az állapotból. Ebben az állapotban hagytam anélkül, hogy beleavatkozott volna, és soha nem is kérdezett erről, talán mert a hangja csak a parancsra szolgált, nem pedig a kérdésre. Valójában mi soha nem beszélgettünk, legalábbis nem azon a módon, ahogy don Juannal.

Egyszer, mialatt a *nyugalmas virrasztás* állapotában voltam, rájöttem, hogy nem volt hasznos ebben az állapotban maradnom, bármilyen kellemes volt is, mert óriási korlátai voltak. Majd remegést éreztem a testemben és kinyitottam a szemem, vagy helyesebben, önmaguktól nyíltak ki. Zuleica bámult rám. Egy pillanatra zavarba jöttem. Azt gondoltam, felébredtem és a hús-vér Zuleicával szemben találni magam olyan valami volt, amire nem számítottam. Megszoktam, hogy csak a hangját hallottam. Az is meglepett, hogy nem éjszaka volt. Kö-

226.

rülnéztem. Nem Zuleica házában voltunk. Ekkor döbbsentem rá, hogy *álmodok*, és felébredtem.

Zuleica ezután tanításának egy másik oldalával kezdett megismertetni. Arra tanított, hogyan mozogjak. Azzal az utasítással kezdte, hogy helyezzem a tudatomat a testem középpontjára, ami nálam a köldököm alatt volt. Azt mondta, söpörjem vele a padlót, vagyis olyan mozgást csináljak a hasammal, mintha egy seprű lenne hozzáerősítve. Számtalanszor próbálkoztam, amire a hangja készítetett. Nem hagyta, hogy a *nyugalmas virrasztás* állapotába lepjek. Az volt a célja, és úgy irányított, hogy éber állapotban derítsem ki, milyen az észlelése a hasammal végzett földseprésnek. Azt mondta, hogy a bal oldal tudatosságában vagyok, és ez elég előnyt ad ahhoz, hogy jól végezzem a gyakorlatot.

Egy nap, fogalmam sincs hogyan, enyhe érzést kezdtem észlelni a gyomortájamon. Nem tudtam pontosan meghatározni, hogy micsoda, s amikor összpontosítottam rá a figyelmemet, rájöttem, hogy a szurkáló érzés a testemen belül van, nem egészen a hasamban, hanem egy kicsit fölötte. Minél jobban figyeltem, annál többet vettem észre. Ez a bizonytalan érzet később bizonyossággá változott. Az idegességnek vagy a szurkáló érzésnek egyfajta különös kapcsolata keletkezett a napfonatom és a jobb lábikráim között.

Ahogy egyre erőteljesebb lett ez az érzékelés, önkéntelenül felhúztam a térdemet a mellkasomhoz. Így a két pont olyan közel kerülhetett egymáshoz, amennyire csak a testem engedhette. Egy pillanatig szokatlan idegességtől reszkettem, aztán világosan azt éreztem, hogy a földet sepröm a hasam középpontjával, ami egy tapintható érzés volt és újból és újból megtörtént, ahogy himbáltam a testem ebben az ülő pózban.

A következő ülésnél hagyta Zuleica, hogy belépjek a *nyugalmas virrasztás* állapotába. De most ez az állapot nem teljesen olyan volt, mint azelőtt. Úgy tűnt, mintha valami belső kontroll megfosztott volna attól, hogy ezt szabadon élvezzem úgy, ahogy eddig – egy olyan kontroll, ami arra készítetett, hogy arra fókuszoljak, hogyan érkezek lépésről lépésre ebbe az állapotba. Először visketést figyeltem meg a fényburkomon lévő második figyelmi állapot pontján. Masszírozni kezdtem az ujjaimmal ezen a helyen, mintha hárfán játszanék, majd ez a pont a hasam felé süllyedt. Már szinte a bőrömön éreztem. A jobb

227.

lábikrámon bizsergés kezdődött. Kellemes és fájdalmas érzékelések keveréke volt. Ez az érzés szétsugárzott az egész lábamba, majd a hátsó felemhez. Úgy éreztem, a fenekem rázkódik. Az egész testemet ideghullámok járták át. Azt hittem, hogy fejjel lefelé beleakadtam egy hálóba. Úgy tűnt, hogy a nagy lábujjam és a homlokom egymáshoz értek. Olyan lettem, mint egy zárt u betű. Aztán úgy éreztem, mintha kétrét lennék hajtva, és beletekervedve egy lepelbe. Az idegrángásom tekerte össze a leplet velem együtt a közepén. Amikor ez a görgés megszűnt, már nem tudtam érzékelni a testem. Csak egy alakatlan tudatosság voltam, egy ideggörcs, ami önmagába volt tekeredve. Ez a tudatosság nyugalomba került a horpadásban, önmaga benyomódásában.

Ezután értettem meg, hogy lehetetlen elmagyarázni, mi is történik az *álmodásban*. Zuleica elmondta, hogy a jobb és a bal oldali tudatosság tekeredett össze. Egy nyalábként nyugalomba kerültek a mélyedésben, a második figyelem besüppedésének közepén. Az *álmodáshoz* a fénytestet és a fizikai testet is manipulálni kell. Először a második **figyelem gyűjtőpontját** kell készenlébe helyezni azzal, hogy valaki kívülálló megnyomja, vagy az *álmodó* maga szívja be. Másodszor ahhoz, hogy kimozdítsák az első figyelmet, stimulálni kell a fizikai test központjait, melyek a test középpontjánál és a jobb lábikrán vannak, és olyan közel hozni ezeket egymáshoz, hogy szinte összekapcsolódjanak. Ezután jön a betekertség érzete, majd automatikusan beáll a második figyelem. Zuleica magyarázata, amit parancsokban adott, a leghathatósabb módja volt, hogy megértesse, mi is történt, mert az *álmodásban* működő érzékelési tapasztalataim egyike sem volt része a normális érzékelésünknek. Mindez nagyon mehökkentő volt számomra. A visketés érzése, a testemen kívüli bizsergés helyhez kötött volt, ezért a testem rossz érzete minimális volt. Ugyanakkor az, hogy önmagamba összetekeredtem, a lehető legnyugtalanítóbb érzés volt. Ez olyan érzékelést adott, ami a testemet sokkos állapotba hozta. Meg voltam győződve róla, hogy egyszer csak a lábujjam a homlokomhoz ért, ami egy olyan pozitúra, amire képtelen voltam. Mégis biztosan tudtam, hogy egy hálóban voltam, fejjel lefelé lógva, mint egy körte, és a lábujjam a homlokomat érte. A fizikai síkon pedig a mellkasomhoz szorított combbal ültem.

228.

Zuleica azt is mondta, hogy a cigarettaként összetekeredettség érzetének és a második figyelem horpadásába helyeződésének az eredménye volt a jobb és bal oldali tudatosságomnak az egyesülése, amivel az elsőbbség felcserélődött és a bal oldal vette át a hatalmat. Arra biztatott, hogy fordítsam a figyelmemet a visszaforduló mozgásra, amikor a két figyelem visszafordult szokásos formájába, amikor a jobb tartja a gyeplőt.

Sosem sikerült ezt az érzést elkapnom, de a kihívása annyira hatalmába kerített, hogy azzal az igyekezetemmel, hogy mindent megfigyeljek, a halálos tétozás csapdájába estem. Azzal vonta vissza a kihívását, hogy

felszólított, hagyjam abba a vizsgálódásaimat, mert más dolgom van.

Zuleica azt mondta, hogy legelőször tökéletesítenem kell az akaratom által való mozgást. Utasításait azzal kezdte, hogy időnként nyissam ki a szemem, amíg a *nyugalmas virrasztás* állapotában vagyok. Óriási erőfeszítembe került megtennem. Egyszer, amikor hirtelen kinyitottam a szememet, Zuleicát láttam fölém hajolni. Feküdtem, de nem tudtam meghatározni, hogy hol. Rendkívül erős fény volt, mintha egy nagyteljesítményű égő lett volna fölöttem, de nem világított a szemembe. Erőlködés nélkül láttam Zuleicát.

Arra utasított, hogy akaratom irányításával álljak fel. Azt mondta, a testem középső részével kell feltolni magam, mert ott három vastag csáp van, amiket mankóként tudok használni, hogy felemelje az egész testemet.

Megpróbáltam minden elképzelhető módon felállni. Nem sikerült. Olyan kétségbeesést és fizikai gyötrelmet éreztem, mint gyerekkoromban a rémálmodok után, melyekből nem tudtam felébredni, ugyanakkor ébren voltam és kétségbeesve próbáltam kiáltani.

Végül Zuleica újból beszélni kezdett. Azt mondta, hogy bizonyos sorrendet kell kövessek. Hiábavaló és teljesen ostoba dolog olyan nyugtalannak és kétségbeesettnek lenni, mintha a mindennapi élet dolgaival viaskodnék. Az izgatottság csak az első figyelem állapotában helyénvaló; a második figyelem az maga a nyugalom. Azt akarta, ismétljem meg azt az érzetet, amit a hastájam söprésénél éreztem. Azt hittem, ennek ismétléséhez fel kell ülnöm. Minden szándékomtól függetlenül felültem abba a pozitúrába, melyben a testem először érezte ezt az érzetet. Valami himbálódzott bennem, és egyszer csak álltam.

229.

Nem tudtam kitalálni, mit tettem ahhoz, hogy megmozduljak. Azt gondoltam, ha újból kezdem, rá tudok jönni a lépésekre. Ahogy ezt elgondoltam, ismét fekvé találtam magam. Újból felállva rájöttem, hogy ennek nincs eljárásmódja, mert ahhoz, hogy megmozduljak, egy nagyon mély szintről szándékolnom kell. Más szóval teljesen biztosnak kellett legyek abban, hogy meg akarok mozdulni, vagy pontosabban meg kellett róla győződnöm, hogy mozdulnom kell.

Ahogy megértettem ezt az alapelvet, Zuleica gyakoroltatni kezdte velem ennek az akaratlagos mozgásnak minden elképzelhető aspektusát. Minél többet gyakoroltam, annál világosabb lett számomra, hogy az *álmodás* valójában egy racionális állapot. Zuleica elmagyarázta, hogy az *álmodásban* a jobb oldal racionális tudata beburkolódik a bal oldal tudatába, hogy a józanság és racionalitás érzetét adja az *álmodónak*, de ennek a racionalitásnak a hatása minimális kell legyen, és csak akadályozó mechanizmusként lehet alkalmazni, hogy megvédjék az álmodót a túlzásoktól és bizzar vállalkozásoktól.

A következő lépés volt, hogy megtanuljam irányítani az *álmodó testemet*. Attól kezdve, hogy először találkoztam Zuleicával, don Juan azt a feladatot adta nekem, hogy a lábán ülve merően nézzem a kis kertet. Ehhez hűen sokszor óráig ültem merőn bámulva a kertet. Zuleica házában mindig egyedül voltam. Úgy tűnt, mintha olyankor mindenki elment vagy elbújt volna. A csend és a magány segített és sikerült a belső kert részleteit az emlékezetembe vésni.

Zuleica ehhez kapcsolódva adta nekem azt a feladatot, hogy nyissam ki a szemem a *nyugalmas virrasztás* állapotában és nézzem meg a belső kertet. Sokszor próbálkoztam, mire sikerült. Először, amikor kinyitottam a szemem, láttam Zuleica vibráló testét, ami visszapattintott engem, mint egy labdát, a *nyugalmas virrasztás* állapotába. Az egyik ilyen visszapattanásnál átható reszketést éreztem; valami, ami a lábfejemben volt, felhatolt a mellkasomig, és kiköhögtem; a belső kert esti látványa úgy jött ki belőlem, mintha légsövényből bújt volna elő. Olyan volt, mint egy állat morajlása.

Zuleica hangja távoli suttogásként ért el hozzám. Nem értettem, mit mondott. Homályosan éreztem, hogy a lábán ülök. Fel akartam állni, de éreztem, nem vagyok szilárd. Olyan volt, mintha a szél elfújhatott volna. Aztán világosan hallottam Zuleica hangját, azt mondta,

230.

ne mozduljak. Megpróbáltam mozdulatlan maradni, de valami erő húzott és a hallban lévő alkovban ébredtem föl. Silvio Manuel nézett rám.

Minden *álmodási* gyakorlás után Zuleica házában don Juan várt rám a szurokfekete hallban. Kivezetett a házból és tudatállapotot váltott velem. Most Silvio Manuel volt ott. Anélkül, hogy szólt volna, beletett a hámba és felhúzott a tetőgerendáig. Ott tartott egész délig, amikor jött don Juan és leeresztett. Elmondta, azzal hogy egy bizonyos ideig a levegőben maradunk, anélkül, hogy a láb a talajhoz érne, a testünk összhangba kerül, ami elengedhetetlen egy olyan veszélyes utazásnál, mint amire én készültem.

Még számos *álmodási* gyakorlásra volt szükségem, míg megtanultam legalább kinyitni a szemem és meglátni Zuleicát vagy a kis belső kertet. Aztán rájöttem, hogy ő maga is mindvégig *álmodott*. Valóságban sohasem volt a hátam mögött az alkovban. Igazam volt, amikor az első éjszaka úgy éreztem, hogy fal van a hátam mögött. Zuleica csupán az *álmodásból* jött hang volt. Az egyik *álmodási* gyakorláson, mikor azzal a szándékkal nyitottam ki a szemem, hogy lássam Zuleicát, teljesen megdöbbenett, hogy la Gordát láttam Josefinával és

Zuleicával együtt fölém hajolni. Tanításának végső fázisa ekkor kezdődött. Zuleica mindhármyunkat a vele való utazásra tanított. Azt mondta, hogy az első figyelmünk a föld sugárzásaira van kapcsolva, míg a második figyelmünk az univerzum sugárzására. Ez alatt azt értette, hogy az *álmodó* határozottan a mindennapi élet határain kívül áll. Ezután, mint az *álmodásban* utazóknak Zuleica azt az utolsó feladatot adta nekünk, hogy a második figyelmünkkel hangolódjunk rá és kövessük az ismeretlenben való utazásában.

A következő gyakorláson azt mondta Zuleica hangja, hogy az ő „megszállottsága” fog engem a találkozóra vezetni. A második figyelem esetében az *álmodót* a rögeszméje vezeti és az övé egy a földön kívüli valóságos helyre volt fókuszolva. Onnan fog hívni és a hangját irányvonalként kell használnom, hogy odahúzzam magam.

A következő két ülésnél semmi sem történt; Zuleica hangja egyre halkabb lett, és azon izgultam, hogy képtelen leszek követni. Nem mondta, hogy mit tegyek. Meg szokatlan nehézséget is éreztem. Nem tudtam áttörni a körülöttem lévő összetartó erő, ami megakadályozta, hogy kikerüljek a *nyugalmas virrasztás* állapotából.

231.

A harmadik gyakorlásnál hirtelen könnyedén kinyitottam a szemem. Zuleica, la Gorda és Josefina bámultak rám. Együtt álltam velük. Azonnal rájöttem, hogy valami előttem teljesen ismeretlen helyen vagyunk. A legfeltűnőbb a ragyogó, szórt fény volt. Az egész táj erőteljes, fehér neonfényeszerű fényben fürdött. Zuleica mosolygott, és hívott bennünket, hogy nézzünk körül. La Gorda és Josefina láthatóan ugyanolyan óvatos volt, mint én. Lopva rám pillantottak, majd Zuleicára. Zuleica jelzett, hogy nézzünk egy kicsit körül. Kint álltunk a szabadban, egy fénylő kör közepén. A talaj kemény, sötét kőzetnek tűnt, ugyanakkor visszaverte a vakító fény nagy részét, ami felülről jött. Az volt a különös, hogy bár tudtam, a fény túl erős a szememnek, mégsem bántotta, amikor felnéztem és észrevettem a fény forrását. A Nap volt. Egyenesen a Napba néztem, ami talán azért, mert *álmodtam*, áthatóan fehér volt.

La Gorda és Josefina is a Napot bámulták, láthatóan minden veszély nélkül. Hirtelen rémületet éreztem. A fény idegen volt számomra. Könyörtelen volt; úgy éreztem, mintha szelet kavart meg akart volna támadni bennünket. Semmi meleget nem éreztem. Úgy éreztem, ez veszélyes lehet. La Gorda, Josefina és én, mint a rémült gyerekek, kapaszkodtunk Zuleicába. Átfogott bennünket, majd a vakító fehér fény fokozatosan elhalványodott, míg teljesen eltűnt. Helyette nagyon megnyugtató, lágy, sárgás fény lett.

Ekkor jöttem tudatára, hogy nem a mi világunkban vagyunk. A talaj vizes terrakotta színű volt. Nem voltak hegyek, és ahol álltunk, nem volt egyenletes a felszín. Kiszáradt és repedezett volt a talaj. Úgy látszott, mintha egy kiszáradt és töredezett terrakotta tenger lenne. Amerre csak elláttam, mindenhol ilyen volt, és én mintha pont az óceán közepén lettem volna. Felnéztem; az ég elvesztette őrjítő fényét. Sötét volt, de nem kék színű. A látóhatár közelében egy fényesen izzó csillag volt. Sejtteni kezdtem, hogy ebben a világban két nap, két csillag van. Az egyik hatalmas volt és beborította a horizontot, a másik kisebb volt, és távolabbi.

Kérdezősködni akartam, körülnézni, dolgok után kutatni. Zuleica nyugalomra intett, hogy várjak türelmesen. De úgy tűnt, valami húzott bennünket. Hirtelen eltűnt la Gorda és Josefina és én felébredtem.

Ezután soha többé nem tértem vissza Zuleica házába. Don Juan tudatszintet váltott velem a házában, vagy ahol éppen voltunk, és aztán

232.

beléptem az *álmodásba*. Zuleica, la Gorda és Josefina mindig vártak rám. Újból és újból ugyanarra a földöntúli tájra mentünk vissza, egészen addig, míg teljesen ismerős lett a számunkra. Bármikor, amikor csak tudtuk, kihagytuk a sugárzó nappalt és éjszaka mentünk oda, pont abban az időpontban, amikor a hatalmas égtest a horizont fölé emelkedik; ami olyan méretű volt, hogy amikor a horizont csipkézett vonala fölé bűjt, az előttünk lévő 180 foknyi területnek legalább a felét eltakarta. Az égtest csodálatos volt és olyan lélegzetelállító, ahogy a horizont fölé emelkedett, hogy az örökkévalóságig ott tudtam volna maradni, csak hogy tanúja lehessen ennek a látványnak.

Az égtest szinte az egész égboltot betakarta, mire a zenitre ért. Mindig a hátunkra fekvé bámultuk. Állandósult alakzatok voltak rajta, amire Zuleica tanított, hogy felismerjem. Rájöttem, hogy nem csillag volt. A fénye tükröződésből eredt, opálos színű lehetett, mert a rajta visszaverődő fény monumentális méreteihez képest meleg és lágy volt. Óriási, mozdulatlan barna foltok voltak sáfrány-sárgás felszínén.

Zuleica következetesen olyan utazásokra vitt bennünket, melyeket szavakkal szinte lehetetlen kifejezni. La Gorda azt mondta, hogy Zuleica Josefínát még messzebbre, mélyebbre vitte be az ismeretlenbe, mert Josefina, akárcsak Zuleica, meglehetősen bolond volt; egyikükben sem volt meg a racionalitásnak még a csirája sem, ami józanságot ad az *álmodónak*, így számukra nem létezett akadály, nem érdekelte őket, hogy bárminek megtalálják a racionális magyarázatát.

Az egyetlen dolog, amit Zuleica talán magyarázatként mondott nekem az utazásainkról, az volt, hogy az *álmodók* az erejüket a második figyelmükre fókuszolják és az élő csúzlivá változtatja őket. Minél erősebb és *feddhetetlenebb* volt az álmodó, annál messzebbre tudta kivetíteni a második figyelmét az ismeretlenbe, annál

tovább tartott az *álmodásuk* vetítése.

Don Juan azt mondta, hogy a Zuleicával való utazásaim nem voltak illúziók, és mindaz, amit együtt csináltunk, a második figyelem kontrollálása felé vezető lépések voltak; más szavakkal Zuleica annak a másik világnak eltérő észleléseit tanította nekem. Ő nem tudja elmagyarázni pontosan ezeknek az utazásoknak a mibenlétét, vagyis inkább nem akar belemenni. Azt mondta, ha megpróbálná az első figyelmi állapot értelmében elmagyarázni a második figyelem észlelé-

233.

sének eltéréseit, akkor reménytelenül a szavak csapdájába esne. Azt akarta, hogy saját magam vonjam le a következtetést, s ha elgondolkozom ezen, világos lesz számomra, hogy miért vonakodott.

Zuleica vezetése alatt, mialatt a második figyelemről adta az utasításait, valóságos látogatásokat tettem olyan csodákban, amik meghaladták a józan eszemet, de nyilvánvalóan a teljes tudatosságom lehetőségein belül voltak. Megtanultam utazni a megfoghatatlanban, és végül nekem is lettek, mint Emilitónak és Juan Tumának, saját történeteim a végtelenről.

234.

14.

Florinda

La Gorda és én teljesen egyetértettünk abban, hogy mióta Zuleica tanította nekünk az *álmodás* útvesztőit, elfogadtuk azt a tagadhatatlan tényt, hogy a Szabály egy térkép, ami el van rejtve bennünk egy másik tudatosságban és be lehet lépni abba a tudatosságba. Don Juan megvalósította, amit a Szabály előírt.

A Szabály által meghatározott következő lépése az volt, hogy bemutasson Florindának, a harcosok közül az egyetlennek, akivel még nem találkoztam. Don Juan azt mondta, hogy egyedül kell a házba mennem, mert bármilyen történet is Florinda és köztem, az nem tartozik a többiekre. Azt mondta, hogy Florinda az én személyes vezetőm, pontosan úgy, mintha én is Nagual lennék, mint ő. Ő maga is ilyenféle kapcsolatban állt jötevője társaságának egy harcosával, aki hasonlított Florindára.

Egy nap don Juan ott hagyott engem Nelida házában ajtajánál. Azt mondta, menjek be, Florinda vár rám.

– Nagy megtiszteltetés, hogy megismerkedhetem önnel – mondtam a hölgynek, aki szembenézett velem az előszobában.

– Florinda vagyok – mondta.

Csendben néztük egymást. Teljesen meg voltam döbbenve. Tudatosságom olyan éles volt, mint még soha. Azóta sem tapasztaltam hasonló érzést.

235.

– Gyönyörű név – csak ennyit sikerült kimondanom mindabból, amit gondoltam.

A lágyan és lassan ejtett spanyol magánhangzók, különösen az r-t követő i gördülékennyé és dallamossá tették a nevet. Maga a név nem volt ritka, de én – egészen addig a napig – soha nem találkoztam senkivel, aki ennek a névnek az esszenciája lett volna. Az előttem álló asszonyra úgy illett, mintha csak számára készült volna, vagy mintha ő alakította volna saját személyiségét úgy, hogy pont ráilljen.

Kínézetre pont olyan volt, mint Nelida, kivéve, hogy magabiztosabbnak és erőteljesebbnek tűnt. Elég magas és karcsú volt. A mediterrán emberekre jellemző olajos színű bőre volt. Spanyol lehetett vagy talán francia. Idős volt, de nyoma sem látszott rajta a kornak vagy a gyengeségnek. Teste ruganyosnak és hajlékonynak tűnt. Hosszú lábak, szögletes arcvonások, kicsi száj, finom metszésű orr, sötét szemek és összefonott fehér haj. Nem volt tokája és nem volt petyhüdt a bőre sem a nyakán, sem az arcán. Öregsége olyan volt, mintha csak annak maszkírozta volna magát.

Most, hogy visszatekintve emlékezek az első találkozásunkra, eszembe jutott valami, aminek semmi köze ehhez, mégis nagyon találó. Láttam egyszer egy hetilapban egy húsz évvel azelőtt készült fényképet, mely egy akkor tinédzser korú hollywoodi színésznőről készült, akit húsz évvel idősebbre maszkíroztak azért, hogy egy idősödő asszony szerepét eljátsssa. Mellette ugyanazon az oldalon ott volt ugyanannak a színésznőnek a mostani képe, ahogy kinéz húsz nehéz év elteltével. Florinda az én véleményem szerint olyan volt, mint a színésznő az első fényképen, egy fiatal lány, akit idősebbnek maszkíroztak.

– Hát ki van itt? – mondta belém csípve. – Nem látszol valami nagy számnak. Puha vagy. Teljesen elkényeztetted magad, semmi kétség.

Nyersesége don Juanéra emlékeztetett, mint ahogy a szemének belső élete is. Visszatekintve a don Juannal töltött életemre eszembe jutott, hogy a szemei mindig nyugodtak voltak. Nem lehetett nyugtalanságot látni bennük.

Nem arról van szó, hogy don Juan szemébe jó volt belenézni. Láttam már csodálatos szemeket, de sohasem találtam bennük semmi említésre méltót. Florinda szeme, mint don Juané, azt az érzést sugározta, hogy mindent lát, amit látni kell; nyugodt volt, de

236.

nem szelíd. Az izgatottság befele húzódott és valami olyasmivé változott, amit csak mint belső életet tudok meghatározni.

Florinda keresztülvitt a nappalin, ki a fedett belső udvarra. Leültünk valami szófászerű kényelmes székre. A szeme mintha keresett volna valamit az arcomon.

– Tudod ki vagyok és mit fogok tenni veled? – kérdezte.

Azt válaszoltam, hogy csak azt tudom, amit don Juan felvázolt nekem róla és a velem való kapcsolatáról. Miközben magyaráztam, donna Florindának hívtam.

– Ne hívj donna Florindának – mondta a zavartság és a bosszúság egy gyerekes gesztusával. – Nem vagyok még olyan öreg, sem olyan tiszteletreméltó.

Megkérdeztem, hogyan szólíthatom.

– Florinda megteszi – mondta. – Arról, hogy ki vagyok, elmondhatom, hogy egy harcos vagyok, aki ismeri a *cserkészés* titkait. És arról, hogy mit fogok veled tenni, elmondhatom, hogy megtanítom neked a *cserkészés* első hét alapelvét és a *cserkészés* első három manőverét.

Hozzátette, az teljesen normális dolog minden harcos számára, hogy elfelejti azt, amit megtudott, ha a bal oldalon történt a kapcsolat, és évekbe kerül majd, hogy megragadjam, amit tanítani fog nekem. Azt mondta, hogy a mostani instrukciói csak a kezdet és egy napon be fogja fejezni a tanításom, de más körülmények között.

Megkérdeztem tőle, nem bánja-e, ha kérdéseket teszek fel.

– Tégy úgy, ahogy kedved tartja – mondta. – Mindössze arra van szükség, hogy elkötelezett legyél a gyakorlásra. Végül is így vagy úgy tisztában vagy vele, hogy miről fogunk beszélni. Az a hiányosságod, hogy nincs önbizalmad és nem akarsz igényt tartani a tudásra mint erőre. A Nagual, férfi lévén, hipnotizált téged. Nem tudsz saját magadtól cselekedni. Ettől csak egy nő képes megszabadítani.

Azzal kezdeném, hogy elmondom az életem történetét és eközben a dolgok világossá válnak számodra. Részletekben kell elmondanom, így elég gyakran kell majd idejőnnöd.

Az a nyilvánvaló szándéka, hogy beszéljen az életéről, megdöbbenett, mert páratlanul szűkszavúak voltak mindenki mással, hogy bármi személyeset feltárjanak magukról. A velük töltött évek során kérdés nélkül elfogadtam ezt, így a szándéka, hogy felfedi előttem

237.

személyes életét, bizarrnak tűnt. A kijelentése azonnal készenléti állapotba hozott.

– Elnézést – mondtam. – Azt mondd, hogy felfeded előttem a személyes életet?

– Miért ne? – kérdezte.

Hosszú magyarázattal válaszoltam, amit még don Juan mondott nekem, a személyes múlt akadályozó erejéről, és annak szükségességéről, hogy a harcos eltörölje azt. Teljesen belemerültem annak a magyarázatába, hogy don Juan megtiltotta nekem, hogy bármikor is beszéljek az életemről.

Magas fejhanganon felnevetett. Láthatóan vidám volt.

– Az csak a férfiakra vonatkozik – mondta. – Személyes életed *nem-tevése* a végtelen történeteinek a mesélése, de ezek egyike sem a valódi lényedről szól. Érted, férfinak lenni azt jelenti, hogy egy szilárd történet áll mögötted. Van családod, barátaid, ismerőseid és mindenkinek egy határozott képe van rólad. Férfinak lenni azt jelenti, hogy számon vagy tartva. Te nem tudsz olyan könnyen eltűnni. Ahhoz, hogy eltöröld magad, sokat kell dolgoznod. Az én esetem más. Nő vagyok és ez hatalmas előnyt jelent. Nem vagyok számon tartva. Tudtad, hogy a nők nincsenek számon tartva?

– Nem tudom, mit értesz az alatt, hogy számon tartva – mondtam.

– Úgy értem, hogy egy nő könnyen eltűnhet – válaszolta. – A nő, ha nincs más, férjhez megy. A nő a férjéhez tartozik. Egy sokgyerekes családban egy lányról nagyon hamar elfelejtkeznek. Senki sem tartja számon őket és nagy az esély arra, hogy némelyik nyom nélkül eltűnik. Az eltűnésüket nagyon könnyen elfogadják.

A fiú viszont olyan valaki, akire számítanak. Neki nem könnyű kereket oldani és eltűnni. És ha mégis megteszi, nyomokat fog hagyni maga után. A fiú bűnösnek fogja érezni magát az eltűnéséért. A lány nem.

Mikor a Nagual arra tanított, hogy ne beszélj a személyes életedről, ezzel az volt a szándéka, hogy segítsen úrrá lenni azon az érzésen, hogy valami rosszat tettél a családdal és a barátaidal, akik így vagy úgy számítanak rád.

Egy életem át tartó küzdelem után a férfi harcos végül természetesen eltörli önmagát, de ennek a küzdelemnek megfizeti az árát. Titkolódzóvá válik és állandó készenlétkben van. A nőnek nem kell meg-

238.

küzdenie ilyen nehézségekkel. A nő már felkészült arra, hogy felszívódjon a levegőbe. Valójában ezt várják el tőle.

Nő lévén nem vagyok titkolódzásra kényszerítve, fűtülök rá. A titkolódzás az ár, amit a férfinak fizetnie kell a társadalomban való fontosságaért. A küzdelem csak a férfiak számára létezik, mert nehezen viselik önmaguk eltörlését és furcsa utakat találnak, hogy valahol, valahogy feltűnjenek. Vegyünk például téged, mindenféle előadásokat tartasz.

Florinda nagyon sajátos módon telt idegessé. Különös nyugtalanságot éreztem jelenlétében. El kell ismerjem, hogy don Juan és Silvio Manuel is idegessé és nyugtalanná tett, de az más érzés volt. Tőlük valóban félttem, különösen Silvio Manueltól. Ő megrémített engem és mégis megtanultam együttélni a rettegéssel. Florinda nem félemlített meg. Az idegességem inkább annak az eredménye volt, hogy zavarban voltam és fenyegetve éreztem magam gyakorlatiasságától.

Ő nem úgy fürkészett engem, mint ahogy don Juan vagy Silvio Manuel szokott. Ok addig függesztették rám a tekintetüket, amíg a megadás gesztusával el nem fordítottam a fejem. Florinda csak futó pillantásokat vetett rám. Szemei folyamatosan mozogtak egyik tárgytól a másikig. Úgy tűnt, hogy nem csak a szememet, hanem az arcom és a testem minden milliméterét is felmérte. Ahogy beszélt, gyors pillantásokat váltott az arcomról a kezemre, vagy a lábamra, vagy a plafonra.

– Könnyen zavarba hozlak, ugye? – kérdezte.

Kérdése teljesen váratlanul ért. Nevettem. Hangszíne egyáltalán nem volt fenyegető.

– Igen – mondtam.

– Ó, ez tökéletesen érthető – folytatta. – Hozzászoktál, mert férfi vagy. A nő számodra olyan valaki, aki a te kedvedért létezik. A nők szerinted ostobák. És az a tény, hogy férfi vagy és Naguál, meg nehezebbé teszi a dolgokat.

Úgy éreztem, meg kell védjem magam. Ara gondoltam, hogy ő egy nagyon fontoskodó hölgy és ezt meg akartam mondani neki. Nagy vehemenciával kezdtem volna bele, de ez azonnal elpárolgott, mikor meghallottam a nevetését. Örömteli és fiatalos nevetés volt. Don Juan és don Genaro is sokszor nevetett rajtam és az övéké is fiatalos volt,

239.

de Florindáénak más vibrációja volt. A nevetésében semmi erőltettség nem volt.

-- Azt hiszem, jobb, ha bemegyünk – mondta. – Ne legyen semmi zavaró körülmény. Juan Matus Nagual már körbevitt téged, megmutatta neked a világot; ez fontos volt ahhoz, amit el akart mondani. Én másfajta dolgokról fogok beszélni, amelyek másfajta környezetet igényelnek.

Egy bőrkanapéra ültünk a zárt veranda melyén. Bent jobban éreztem magam. Rögtön belekezdett az élete történetébe.

Elmondta, hogy egy nagyobb mexikói városban, egy gazdag családban született. Mint egyetlen gyereket, a szülei már születése pillanatától elkényeztettek. Minden álszerénység nélkül Florinda elismerte, hogy állandóan tudatában volt annak, milyen gyönyörű. Azt mondta, hogy a szépség egy démon, amely attól szaporodik és növekszik, hogy csodálják. Állította, hogy ezt a demont a legnehezebb leküzdeni, és ha megnézem a szépségeket, azt fogom látni, hogy ők a lehető legszerencsétlenebb lények.

Nem akartam vele vitatkozni, mégis nagyon erős vágyat éreztem, hogy elmondjam, egy kissé dogmatikus. Megérezhette az érzésemet, rám kacsintott.

– Szerencsétlenek, jobb ha elhiszed -- folytatta. – Tegyél próbát. Ne érts velük egyet abban a hitünkben, hogy szépek és ezért fontosak. Meg fogod érteni, mire gondolok.

Azt mondta, hogy nem csupán őt és szüleit terheli felelősség a beképzeltsége miatt. Már kiskorától kezdve a környezetében mindenki hozzájárult ahhoz, hogy fontosnak és különlegesnek érezze magát.

– Amikor tizenöt éves voltam – folytatta –, azt gondoltam, hogy én vagyok a legnagyobb dolog, akit valaha is a föld a hátán hordott. Mindenki ezt mondta, különösen a férfiak.

Bevallotta, hogy kamaszkorában udvarlók sokasága kényeztette a hízolgésével és figyelmével. Mikor tizennyolc éves lett, megfontoltan kiválasztotta a lehető legjobb férjet, nem kevesebb, mint tizenegy komoly kérő közül. Hozzáment Celestinóhoz, egy tehetős emberhez, aki tizenöt évvel volt idősebb.

Florinda úgy írta le a házasságát, mint a földi mennyországot. A már létező hatalmas baráti köréhez megkapta Celestino baráti körét is. Az egész olyan volt, mint egy folyamatos vakáció.

240.

Boldogsága azonban csak hat hónapig tartott, ami szinte észrevétlenül telt el. Ez egész hirtelen és brutálisan ért véget, mikor megnyomorította egy titokzatos és bénító betegség. A bal lábfeje, bokája és lábikrája elkezdett

duzzadni. Lábának gyönyörű vonala tönkrement; a duzzadás annyira intenzívvé vált, hogy a bőr szövetei felhólyagosodtak és szétrepedtek. Az egész alsó lábszára térdtől lefelé varassá és kellemetlenül váladékosná vált. A bőr megkeményedett. A betegséget elefántkórnak diagnosztizálták. Az orvosok nagyon ügyetlenül és fájdalmasan próbálták meggyógyítani, és végül arra a következtetésre jutottak, hogy csak Európában van olyan modern orvosi központ, ahol jó eséllyel vállalhatják a gyógyítását.

Három hónap alatt Florinda mennyországa földi pokollá változott. Kétségbeesésében és gyötrelmében inkább meg akart halni, mint hogy így folytassa. Szenvedése olyan megrendítő volt, hogy egy nap az egyik szolgálólány, nem tudván tovább elviselni, bevallotta neki, hogy megvesztegette őt Celestino előző szerelője, hogy keverjen ételébe egy bizonyos főzetet – egy varázslók által készített mérget. A szolgálólány megbánásában megígérte, hogy elviszi őt egy gyógyítóhoz, egy nőhöz, akiről az a szóbeszéd járja, hogy ő az egyetlen, aki képes semlegesíteni egy ilyen mérget.

Florinda kuncogott, ahogy visszaemlékezett nehéz helyzetére. Őt hívó katolikusnak nevelték. Nem hitt a boszorkányságban vagy az indián gyógyítóknak. De a fájdalma olyan erős volt és az állapota olyan komoly, hogy mindent ki akart próbálni. Celestino halálosan ellenezte. A szolgálólányt a hatóságok kezére akarta adni. Florinda közbelépett, nem azért mert sajnálta, inkább attól való félelmében, hogy ő maga talán nem lesz képes a gyógyítót megtalálni.

Florinda hirtelen felállt. Azt mondta, mennem kell. Megfogta a kezem és elsétált velem az ajtóig, mintha egy régi és nagyon kedves barátja lettem volna. Elmagyarázta, hogy kimerültem, mert a bal oldali tudatosságban lenni egy speciális és törékeny állapot, amit takarékosan kell használni. Ez biztos, hogy nem az erő állapota. Ezt az bizonyította, hogy majdnem meghaltam, amikor Silvio Manuel próbálta összegyűjteni a második figyelmemet arra kényszerítve, hogy fizikailag is lépjek bele. Florinda azt mondta, hogy nem létezik olyan módszer, amivel utasíthatnánk önmagunkat vagy bárkit, hogy összegyűjtse a tudást. Ez nagyon lassú folyamat; a test a megfelelő pillanatban és a

241.

feddhetetlenség megfelelő körülményei között összegyűjti a tudási, a vágyakozás beavatkozása nélkül.

A bejáratnál álltunk és kellemes dolgokról beszélgettünk. Hirtelen azt mondta, hogy az ok, amiért Juan Matus nagual elhozott hozzá azon a napon, az volt, hogy tudta, az ideje a földön a végéhez közeledik. A kétféle tanítás, amit Silvio Manuel mesteri tervének megfelelően kaptam, már teljessé vált. Már csak az maradt, amit el kellett mondanom nekem. Kihangsúlyozta, hogy a tanítása nem szó szerinti értelemben vett tanítás, inkább a hozzá fűződő kapcsolatom megalapozása volt.

A következő alkalommal, mikor don Juan elvitt, hogy találkozam Florindával, mielőtt otthagyt volna, az ajtónál megismételte, amit Florinda mondott nekem, hogy közeledik az idő ő és társai számára, hogy belépjenek a harmadik figyelem állapotába. Mielőtt bármit kérdezhettem volna, belökött a házba. A lökése nemcsak a házba lökött be, hanem a legélesebb tudatállapotba is. Láttam a ködfalat.

Florinda a hallban állt, mintha csak arra várt volna, hogy don Juan belökjön. Megfogta a kezemet és csendesen a nappaliba vezetett. Leültünk. Beszélgetni akartam, de képtelen voltam megszólalni. Elmagyarázta, hogy egy olyan feddhetetlen harcos lökése, mint Juan Matus nagual, képes előidézni, hogy a tudatosság egy másik területére kerüljek. Azt mondta, hogy a tévedésem végig az volt, hogy azt hittem, az eljárás a fontos. A lökés egész folyamata csak akkor használható arra, hogy egy harcos egy másik tudatállapotba kerüljön. ha mindkét résztvevő, de különösen az, aki lök, feddhetetlen és rendelkezik személyes erővel.

Az a tény, hogy láttam a ködfalat, fizikai szinten nagyon idegessé tett. Testem önkéntelenül remegett. Florinda azt mondta, hogy a testem azért remeg, mert megtanult aktivitás után vágyakozni, mialatt ebben a tudatállapotban volt, és a testem azt is meg tudta tanulni, hogy a legélesebb figyelemmel arra fókuszoljon, amit mondtak, és nem arra, amit cselekedtek.

Aztán azt mondta, hogy a bal oldali tudatosságba helyezésem hasznos volt. Azáltal, hogy a bal oldali tudatosságba kényszerített, és csak akkor engedett találkozni a harcostársaival, amikor ebben a tudatállapotban voltam, Juan Matus nagual biztosította, hogy legyen mire

242.

alapozni. Florinda azt mondta, hogy don Juan stratégiája az volt, hogy a másik én egy kis részét azzal művelje, hogy szándékosan feltölti a találkozások emlékeivel. Az emlékek csak azért voltak elfelejtve, hogy egy nap racionális előörsként szolgáljanak, ahonnan a másik én mérhetetlen mélységeibe indulhatunk.

Mivel nagyon ideges voltam, azzal próbált megnyugtatni, hogy folytatta élettörténetét, ami, mint kifejtette, nem egy nő világi története volt, hanem, hogy hogyan segítettek csak a szépségével foglalkozó nőnek harcossá válni.

Azt mondta, amint elhatározta, hogy találkozik a gyógyítóval, már semmi sem állíthatta meg. Hordágyon vitette magát a szolgálólánnyal és négy férfivel egy kétnapos útra indult, ami megváltoztatta élete menetét. Nem volt út a hegyes vidéken és néha a férfiaknak a hátukon kellett vinniük őt.

Alkonyatkor érkeztek meg a gyógyító házához. Jól megvilágított hely volt és a házban rengeteg ember tartózkodott. Florinda azt mondta, hogy egy udvarias idős ember közölte vele, a gyógyító elment egy napra, hogy egy beteget kezeljen. A férfi nagyon jól informálnak tűnt a gyógyító tevékenységével kapcsolatban és Florinda úgy érezte, jó vele beszélgetni. Nagyon gondoskodó volt és bizalmasan közölte vele, hogy ő maga is beteg. Betegséget úgy írta le, mint egy gyógyíthatatlan állapotot, amitől egyáltalán nem gondolt a világra. Barátságosan beszélgettek késő estig. Az idős ember annyira segítőkész volt, hogy még az ágyát is felajánlotta Florindának, hogy pihenni tudjon és megvárhassa a következő napot, amikor a gyógyító visszatér. Reggel, mesélte Florinda, a lábában éles fájdalomra ébredt. Egy nő mozdította meg a lábát és egy fényes fadarabbal nyomkodta.

– A gyógyító nagyon szép asszony volt – folytatta Florinda. -- Megnézte a lábamat és megrázta a fejét. -- Tudom, ki tette veled – mondta. – Bizonyára nagyon megfizették, vagy azt kellett feltételeznie, hogy egy haszontalan emberi lény vagy. Mit gondolsz, melyik lehetett?

Florinda nevetett. Elmondta, akkor azt gondolta, hogy a gyógyító bolond, vagy egy durva nőszemély. El se tudta képzelni, hogy valaki arra gondolhat, hogy ő egy haszontalan emberi lény. Bár szörnyű fájdalmai voltak, az asszony tudtára hozta, hogy ő egy gazdag és értékes személy és senkinek sem a bolondja.

243.

Florinda visszaidézte, hogy a gyógyító azonnal megváltoztatta a magatartását. Úgy tűnt, megijedt. Tiszteletteljesen kisasszonynak szólította, felállt a székről és mindenkit kiharancsolt a szobából. Mikor egyedül maradtak, a gyógyító Florinda mellkasára ült és fejét hátranyomta az ágy szelének. Florinda harcolt vele. Azt hitte, hogy meg akarja ölni. Megpróbált sikoltani, hogy figyelmeztesse a szolgálait, de a gyógyító gyorsan betakarta a fejét egy takaróval és befogta az orrát. Florinda levegő után kapkodott és kénytelen volt a nyitott száján keresztül lélegezni. Minél jobban nyomta a gyógyító Florinda mellkasát és minél erősebben fogta be az orrát, Florinda annál nagyobbra tátotta a száját. Mire észrevette, hogy valójában mit csinál a gyógyító, egy hatalmas üvegből már megitta a visszaszívó folyadékot, amit a gyógyító töltött bele a szájába. Florinda elmagyarázta, hogy a gyógyító annyira ügyes volt, hogy annak ellenére, hogy a feje lelógott az ágy szelén, mégsem kezdett fuldokolni.

– Olyan sok folyadékot ittam, hogy szinte rosszul lettem – folytatta Florinda. – Felültetett és pislogás nélkül a szemembe nézett. Le akartam dugni az ujjain a torkomba, hogy hányjak. Addig pofozott, míg a szám vérezni kezdett. Egy indián megpofozott! Vér szivárgott a számból! Sem apám, sem anyám nem emelt rám soha kezét. A meglepetésem olyan nagy volt, hogy elfelejtkeztem a gyomromban lévő rosszuléletről.

Hívta az embereimet és azt mondta nekik, hogy vigyenek haza. Azután lehajolt, száját a fölemre tette, hogy senki se halhassa. – Ha nem jössz vissza kilenc napon belül, te seggfej – suttozta –, úgy fel fogsz puffadni, mint egy varangyosbéka és azt fogod kívánni, bárcsak halott lennél.

Florinda azt mondta, hogy a folyadék irritálta a torkát és a hangszálait. Egy szót sem volt képes kiejteni. Mégis emiatt aggódott a legkevésbé. Mikor hazaérkezett Celestino, már őriöngve várta. Mivel Florinda képtelen volt beszélni, abba a helyzetbe került, hogy megfigyelhette őt. Észrevette, hogy dühének semmi köze nem volt ahhoz, hogy aggódott volna az ő egészségeért, hanem a saját státuszaért aggódott, amit mint gazdag férfi foglalt el. Nem bírta elviselni, hogy befolyásos barátai látták, indián gyógyítóhoz fordultak. Dühösen kiabálta, hogy panaszt tesz a hadsereg főhadiszállásán, hogy a katonák elfog-

244.

ják a gyógyítóit és a városba hozzák, jól elverik és börtönbe zárják. Ez nem volt üres fenyegetés. Valóban rávett egy parancsnokot, hogy őrijáratot küldjön a gyógyító után. A katonák néhány nappal később azzal a hírral tértek vissza, hogy a nő elmenekült.

Florindát megnyugtatta a szolgálólány, arról biztosítva, hogy a gyógyító várni fogja, ha vissza akarna térni. Bár a torokgyulladás odáig fajult, hogy képtelen volt szilárd ételt enni, és a folyadékot is alig tudta lenyelni, Florinda alig várta a napot, amikor vissza kell mennie. A gyógyszer könnyítette a fájdalmán.

Amikor közölte Celestinóval a szándékát, az olyan dühös lett, hogy maga akart véget vetni ennek az ostobaságnak. Három megbízható emberével lóháton még előtte elindultak.

Florinda elmondta, hogy amikor megérkezett a gyógyító házához, arra számított, hogy azt majd halva találja, de ehelyett Celestino ült ott egyedül. Elküldte az embereit három irányba, hogy hozzák vissza a gyógyítót, ha kell erőszakkal. Florinda ugyanazt az idős embert találta ott, akivel már találkozott, próbálta lecsendesíteni a férjét és megnyugtanni, biztosítva arról, hogy egyik embere bizonyára rövidesen visszatér a nővel.

Ahogy Florinda helyet foglalt egy függőágyban, a tornáccal szemben, a gyógyító kilépett a házból. Elkezdte Celestinót sértegetni, obszcén dolgokat kiabálva neki, egészen addig, míg annyira fel nem dühítene, hogy az rá akart támadni. Az idős ember hátulról lefogta és könyörgött, hogy ne üsse meg a nőt. Térdenállva könyörgött, arra hivatkozva, hogy az csak egy idős asszony. Celestinót ez nem hatotta meg. Azt mondta, a korára való tekintet nélkül meg fogja korbácsolni. Meg akarta ragadni, de hirtelen megdermedt. Hat félelmetes kinézetű férfi

jött ki a bokrok mögül machatéket forgatva. Florinda elmondta, hogy a félelemtől földbe gyökerezett Celestino lába. Hamuszürke lett. A gyógyító odament hozzá és azt mondta neki, hogy vagy alázatosan engedi, hogy megkorbácsolja a fenekét, vagy a segítői miszlikbe szabdalják. Amilyen büszke férfi volt, olyan alázatosan hajolt előre a korbácsoláshoz. A gyógyító néhány pillanat leforgása alatt egy tehetetlen emberre változtatta. Az arcába nevetett. Tudta, hogy legyőzte, és hagyta elsüllyedni. Besétált a csapdájába, mint egy figyelmetlen bolond, minthogy az is volt, megrészegülve saját fontosságának felfújt ideájától.

245.

Florinda rám nézett és mosolygott. Rövid időre elcsendesedett.

– A *cserkészés* művészetének első alapelve az, hogy a harcosok maguk választják a csataterüket – mondta. – A harcos sohasem bocsátkozik küzdelembe anélkül, hogy ismerne mindent, ami körülveszi. A gyógyító megmutatta nekem, Celestinóval való harcán keresztül, a *cserkészés* első alapelvét. Majd odajött hozzám, ahol feküdtem. Sírtam. Semmi mást nem tudtam tenni. Úgy tűnt, mintha aggódna. A vállam köré gyűrte a takarómat, mosolygott és rám kacscintott. – Az alku még mindig áll – mondta. – Gyere vissza, amilyen hamar csak tudsz, ha élni akarsz. De ne hozd magaddal a mesteredet, te kis kurva. Csak azokkal gyere, akikre feltétlenül szükséged van.

Florinda egy pillanatra rám rögzítette a tekintetét. Hallgatásából arra következtettem, hogy várja a megjegyzéseimet.

– Megszabadulni mindentől, ami szükségtelen, a *cserkészés* művészetének második alapelve – mondta anélkül, hogy időt hagyott volna bármit is szólnom.

Beszámolója annyira lekötött, hogy nem vettem észre, mikor és hogy tűnt el a ködfal. Csak azt láttam, hogy már nincs többé. Florinda felállt a székből és az ajtóig kísért. Ott álltunk egy darabig, ugyanúgy, ahogy az első találkozásunk végén is.

Florinda azt mondta, hogy Celestino dühe azt is lehetővé tette, hogy a gyógyító rámutasson, nem az elméjének, hanem a testének, a *cserkészők* szabályának első három elvére. Bár az elméje teljesen a saját személyére összpontosult, mivel semmi más nem létezett számára a fizikai fájdalmán és a szépsége elvesztésén való aggodáson kívül, a teste mégis felismerte, mi történt és később csak emlékeztetni kellett, hogy minden a helyére kerüljön.

– A harcosoknak nincsen világuk, ami védené őket, ezért szabályokra van szükségük – folytatta. – A *cserkészők* szabálya mégis mindenkire vonatkozik.

Celestinónak az arroganciája lett a veszte, számomra pedig a tanulás és felszabadulás kezdete. Az önhiúsága, ami az enyém is volt, elhitette mindkettőnkkel, hogy gyakorlatilag mindenki felett állunk. A gyógyító leszállított bennünket oda, akik valójában vagyunk, senkik.

A Szabály első elve, hogy minden, ami körülvesz bennünket egy megfeythetetlen misztérium.

246.

A Szabály második elve, hogy meg kell próbálnunk megfeyteni ezt a misztériumot, de anélkül, hogy reményünk lenne a sikerre.

A harmadik az a harcos, aki tudatában van az őt körülvevő megfeythetetlen misztériumnak és tudatában van annak a kötelességének, hogy megfeytse azt, elfoglalja a helyét a misztériumok között és magát is annak tekintse. Következésképpen a harcos számára a létezés misztériumának sohasincs vége, függetlenül attól, hogy az egy kavics vagy egy hangya vagy önmaga létezése. Ez a harcosok szerénysége. Minden mindennel egyenlő.

Hosszú és erőltetett csend támadt. Florinda mosolygott és hosszú hajával játszott. Azt mondta, hogy mára ennyi elég.

Mikor harmadszor mentem Florindához, don Juan nem hagyott egyedül az ajtónál, hanem bejött velem. Társaságának minden tagja együtt volt a házban és úgy fogadtak, mintha hosszú utazásból tértem volna vissza. Nagyszerű esemény volt: érzéseimben egyesült Florinda a többiekkel, mert most fordult elő először, hogy jelenlétemben csatlakozott hozzájuk.

Mikor legközelebb mentem Florinda házához, don Juan váratlanul megütött, ahogy már korábban is. Hatalmas sokk volt. Florinda a hallban várt. Azonnal abba az állapotba kerültem, ahol a ködfal látható.

– Már beszéltem neked arról, hogyan mutatták be nekem a *cserkészés* művészetének alapelveit – mondta, ahogy leültünk a diványra a nappalijában. – Most el kell mondanod nekem, hogyan mutatta be neked don Juan.

Azt mondtam, hogy így készületlenül nem emlékszem rá. Gondolkodni akartam róla, de képtelen voltam. Rémület volt a testemben.

– Ne bonyolítsd a dolgokat – mondta parancsoló hangon. – Legyél egyszerű. Használd a teljes koncentrációd, hogy eldönthesd: harcba szállsz vagy nem, mert minden harc harc az életért. Ez a *cserkészés* művészetének harmadik alapelve. A harcosnak hajlandónak és késznek kell lennie, hogy megvívja az utolsó harcát, itt és most. De nem hebehurgyán.

Egyszerűen nem tudtam összeszedni a gondolataimat. Kinyújtottam a lábamat és lefeküdtem a díványra. Mély lélegzeteket vettem, hogy ellazítsam a középső részem, mely úgy tűnt, görcsben van.

– Jó – mondta Florinda. – Látom használod a *cserkészés* művészetének negyedik alapelvét. Lazíts, engedd el magad, semmitől se félj. Az erő, ami vezet bennünket, csak akkor nyitja meg az utat és vezet bennünket. Csak akkor.

Kínlódtam, hogy visszaemlékezzek, don Juan hogyan mutatta meg nekem a *cserkészés* művészetének alapelveit. Valamilyen megmagyarázhatatlan okból az elmém nem akart az elmúlt tapasztalataimra fókuszolni. Don Juan is homályos emlék volt. Felálltam és kezdtem körülnézni.

A szobában, ahol voltunk, tökéletes rend volt. A padló barnássárga csempékkel volt borítva; a lerakása kiváló szakmai tudásról árulkodott. Épp meg akartam vizsgálni a bútorokat. Elindultam egy gyönyörű sötétbarna asztal felé. Florinda mellém ugrott és erősen megrázott.

– Jól használod a *cserkészés* művészetének ötödik alapelvét -- mondta. -- Ne engedd magad elkalandozni.

– Mi az ötödik alapelv? – kérdeztem.

– Mikor szembekerülnek egy problémával, amivel nem tudnak mit kezdeni, a harcosok egy pillanatra visszavonulnak – mondta. -- Hagyják az elméjüket kószálni. Valami mással foglalják el magukat. Bármilyen megteszi. Te pont ezt tetted. De most, hogy ezt elvégezted, használnod kell a hatodik alapelvet: a harcosok összesűríti az időt; egy másodperc is számít. Az életéért való küzdelemben egy másodperc az örökkévalóság; örökkévalóság, ami eldöntheti az eredményt. A harcosok sikerre törekcsenek, ezért összesűríti az időt. A harcosok egy másodpercet sem vesztesznek el.

Hirtelen hatalmas mennyiségű emléktömeg tört be a tudatomba. Izgatottan mondtam Florindának, hogy már bizonyosan emlékszem az első alkalomra, amikor don Juan megismertette velem az alapelveket. Florinda számára tett kézzel jelzett, hogy maradjak csendben. Azt mondta, őt csak az érdekelte, hogy szemtől szembe kerüljek az alapelvekkel, de nem akarta, hogy elmondjam neki az ezekkel való tapasztalataimat.

Florinda folytatta a történetét. Elmondta, hogy miközben a gyógyító azt mondta neki, hogy jöjjön vissza hozzá Celestino nélkül, megitta a főzettel, ami szinte azonnal enyhítette a fájdalmát. Azt is a fülébe súgta, hogy Florindának magától kell egy rendkívül fontos döntést hoznia, hogy elméje lenyugtatása érdekében valami mással kell elfoglaltatnia magát, de ahogy meghozta a döntését, egy pillanatot se vesztesgesen.

Otthon kijelentette, hogy vissza akar menni. Celestino nem látta értelmét a tiltakozásnak, mert a meggyőződése rendíthetetlen volt.

– Szinte azonnal visszamentem – folytatta Florinda. – Most lóháton mentünk. A legmegbízhatóbb szolgámat vittem magammal, egy férfit, aki a lovakat kezelte és azt a lányt, aki megmérgezett. Nagyon kemény volt átjutni azokon a hegyeken; a lovak nagyon idegesek voltak a lábam rossz szaga miatt, de valahogy mégis sikerült. Anélkül, hogy tudtam volna, a *cserkészés* harmadik alapelvét alkalmaztam. Egy dologra tettem rá az életem, vagy legalábbis ami megmaradt belőle. Így is, úgy is haldokoltam. Az igazság az, hogy amikor valaki már félhalott, mint az én esetemben is, ha nincs a nagy fájdalma, csak nagy kényelmetlensége, annyira hajlamos a lustaságra és gyengeségre, hogy az erőfeszítés lehetetlen.

Hat napig maradtam a gyógyítónál. Már a második nap jobban éreztem magam. A duzzadás lelohadt. A lábamból a szívdágás abamaradt. Nem volt több fájdalmam. Csak egy kicsit gyenge voltam és járás közben a térdem kicsit bizonytalan volt.

A hatodik nap a gyógyító a szobájába vitt. Nagyon figyelmesen bánt velem és előzékenységet mutatva leültetett az ágyára, kávéval kínált. Leült a padlóra a lábamhoz, velem szemben. Pontosán emlékszem a szavaira. – Te nagyon beteg vagy és csak én tudlak meggyógyítani – mondta. – Ha nem teszem, olyan halállal halsz meg, amit el sem tudsz képzelni. Mivel gyengeelméjű vagy, keserű véget érhetsz. Egyébként, egy nap alatt meg tudnád gyógyítani, de nem teszem. Addig kell ide járnod, amíg meg nem érted, amit meg akarok mutatni. Csak azután foglak meggyógyítani, különben, amilyen ütődött vagy, sohase jössz vissza.

Florinda azt mondta, hogy a gyógyító nagy türelemmel elmagyarázta neki, mik voltak azok a szempontok, melyek alapján eldöntötte,

hogy segít neki. Egy szavát sem értette. A magyarázat még jobban meggyőzte őt arról, hogy a gyógyító egy kissé lökött.

Mikor a gyógyító észrevette, hogy szavai nem jutottak el Florindához, szigorúbb lett, és mintha Florinda gyerek lenne, újra és újra elismételte vele, hogy a gyógyító segítsége nélkül élete véget érne és a gyógyító dönthetne úgy is, hogy nem gyógyítja meg, hanem hagyja reménytelenül meghalni. Végül a nő elveszítette a türelmét,

amikor Florinda könyörgött neki, hogy fejezze be a gyógyítást és küldje haza a családjához; felkapta a gyógyszert tartalmazó üveget, földhöz vágta és azt mondta Florindának, hogy végzett vele.

Florinda zokogni kezdett, ezek voltak élete első valódi könnyei. Azt mondta a gyógyítónak, hogy csak azt akarja, hogy meggyógyuljon, és bármennyit hajlandó érte fizetni. A nő azt mondta, túl késő ahhoz, hogy fizessen, amit ő Florindától akar, az a figyelme és nem a pénze.

Florinda bevallotta, hogy addigi élete során megtanulta, hogyan szerezzen meg bármit, amit akart. Tudta, hogyan kell csökönyösnek lenni, így felhozta, hogy betegek ezrei jöttek már a gyógyítóhoz félholtan, akárcsak ő, a gyógyító pedig elfogadta a pénzüket, miért lenne más az ő esete? A gyógyító azt válaszolta, ami Florinda számára egyáltalán nem volt válasz, hogy látóként látta Florinda fénytétét, mely pontosan olyan volt, mint az övé. Florinda azt gondolta, ez az asszony biztosan örült, ha nem látja, hogy egy világ választja el őket. A gyógyító egy durva indián volt, míg Florinda gazdag volt, gyönyörű és fehér.

Florinda megkérdezte az asszonyt, mi a terve vele. A gyógyító azt mondta, őt megbízták azzal, hogy gyógyítsa meg, aztán pedig tanítson meg neki valami nagyon fontosat. Florinda tudni akarta, ki volt a megbízó. Az asszony azt válaszolta, hogy a Sas. Ez a válasz meggyőzte Florindát arról, hogy az asszony teljesen örült. Ugyanakkor nem látott más lehetőséget, mint hogy eleget tegyen az asszony követeléseinek. Azt mondta, bármit hajlandó megtenni.

Az asszony azonnal változtatott harcias viselkedésén. Adott egy kevés gyógyszert Florindának, hogy vigye haza és mondta, jöjjön vissza, amilyen hamar csak tud.

– Amint te magad is tudod – folytatta Florinda –, a tanítónak lépre kell csálnia a tanítványt. A gyógyító a gyógyulással fogott meg.

250.

Igaza volt. Amilyen hülye voltam, ha azonnal meggyógyított volna, visszatértem volna az ostoba életembe, mintha semmi sem történt volna. Ugye, mindannyian ezt tesszük?

Florinda visszatért a következő héten. Érkezéskor az az idős ember fogadta, akivel már korábban találkozott. Úgy beszélt hozzá, mintha a legjobb barátok lennének. Elmondta, hogy a gyógyító néhány napja elment és meg pár napig nem is fog visszatérni, de rábízott némi gyógyszert Florinda részére, ha esetleg megjelenne. Nagyon barátságos, de parancsoló hangon közölte Florindával, hogy a gyógyító távolléte mindössze két választást hagyott neki: hazatérhet, esetleg rosszabb fizikai állapotban, mint korábban, a kimerítő utazás következtében, vagy követi a gyógyító gondosan meghagyott utasításait. Hozzátette még, ha úgy dönt, hogy marad és azonnal nekifog a gyógykezelésnek, három-négy hónap alatt olyan jól lesz, mintha kicserélték volna. Azonban volt még egy feltétel: ha úgy dönt, hogy marad, nyolc egymást követő napot a gyógyító házában kell töltenie és a szolgálait feltétlenül haza kell küldenie.

Florinda azt válaszolta, nincs más választása, maradnia kell. Az idős ember azonnal adott neki egy adagot abból, amit a gyógyító ott hagyott neki. Szinte egész éjjel fent maradt vele. Megnyugtató volt, és könnyed hangja felébresztette Florinda optimizmusát és bizalmát.

Két szolgálója másnap, reggeli után elment. Florinda egyáltalán nem félt. Fenntartás nélkül bízott az idős emberben. Az elmondta, hogy a gyógyító utasításai alapján egy ládát kell építenie a gyógykezelése miatt. Leültette egy alacsony székre, mely egy kopár kör alakú területen volt. Közben bemutatott neki három fiatal férfit, akik a segítői voltak. Kettő indián volt, egy pedig fehér.

A négy ember nem egészen egy óra alatt ládát épített Florinda széke köré. Mikor befejezték, Florinda be volt zárva a láda belsejébe, amelynek rács volt a tetején szellőzőnek. Egyik oldalát ajtóként csinálták meg.

Az idős ember kinyitotta az ajtót és segített Florindának kilépni. A házba vitte és arra kérte, hogy segítsen elkészíteni az orvosságát, hogy kéznél legyen, amikor a gyógyító visszatér.

Florindát elkápráztatta, ahogy dolgozott. Egy átható szagú növényből főzetet készített és egy vödör meleg folyadékot is készített. Azt javasolta, hogy kényelme érdekében mártsa bele a lábát a vödörbe, és

251.

igyon az előre elkészített főzetből, mielőtt hatását veszti. Florinda kérdés nélkül engedelmeskedett. A megkönnyebbülés, amit érzett, rendkívüli volt.

Az idős ember kijelölt egy szobát számára és az egyik fiatalember bevitte a ládáját a szobába. Azt mondta, hogy napokba telhet, míg a gyógyító megérkezik, addig is aprólékosan követnie kell minden utasítást, amit a számára hagyott. Florinda egyetértett és az idős ember átadta neki a feladatok listáját. Ebben nagyon sok gyaloglás is volt, hogy összegyűjtse azokat a gyógynövényeket, amire a főzethez szüksége volt és hogy segítsen azt elkészíteni.

Florinda elmondta, hogy nyolc helyett tizenkét napot töltött ott, mert a szolgálai késtek a szakadó eső miatt. Már a tizedik nap is eltelt, mikor felfedezte, hogy a nő nem is ment el és az idős ember volt a valódi gyógyító.

Florinda nevetett, mikor leírta döbbenetét. Az idős ember lépre csalta, hogy aktívan részt vegyen a saját gyógyításában. Ráadásul azzal az ürüggyel, hogy a gyógyító kívánsága volt, betette őt a ládába naponta legalább

hat órára azért, hogy egy különleges feladatot teljesítsen, amit „összegezésének”⁹ hívott.

Beszámolójának ennél a pontjánál Florinda alaposan megvizsgált, majd azzal fejezte be a beszélgetést, hogy elég volt és itt az ideje, hogy távozzak.

A következő találkozásonk alkalmával elmagyarázta, hogy az idős ember a jótévője volt és hogy ő volt az első *cserkésző*, akit a jótévője társaságának nőtagja Juan Matus nagual számára talált. De akkor még ebből semmit sem tudott. Pedig a jótévője a megemelt tudomás állapotába juttatta és felfedte előtte, de teljesen eredménytelenül. Abban a tudatban nevelték fel, hogy gyönyörű és ez áthatolhatatlan pajzsot alkotott körülötte, és érzéketlenné tette a változásra.

A jótévője arra a következtetésre jutott, hogy időre van szüksége. Kieszelt egy tervet, hogy Celestinót Florinda a harcmezejére húzza. Segített neki, hogy olyan dolgokat lásson Celestino személyiségében, amiket már maga is ismert, de nem volt bátorsága egyedül szembenézni vele. Celestino mindenhez nagyon ragaszkodott, amit birtokolt, gazdagsága és Florinda volt a legértékesebb tulajdona. Celestino arra kényszerült, hogy a gyógyító által elszenvedett megaláztatásában le-

252.

nyelje a büszkeségét, hiszen a gyógyító közönséges volt és Florinda is kezdett felépülni. Arra a pillanatra várt, amikor a gyógyító teljesen befejezi a gyógyítást, hogy bosszút álljon.

Florinda elmondta, hogy jótévője szerint veszélyes lett volna a túl gyors felépülése, mivel mindenről Celestino döntött a házban, úgy döntött volna, hogy nincs többé szükség arra, hogy Florinda találkozzon a gyógyítóval. A jótévője adott egy kenőcsöt a másik lábára. A kenőcsnek szörnyű szaga volt és irritációt okozva a bőrén azt a látszatot keltette, hogy a betegsége tovább terjed. A jótévője azt ajánlotta, hogy mindig használja ezt a kenőcsöt, amikor el akar jönni hozzá, még ha nincs is gyógykezelésre szüksége.

Florinda elmondta, hogy gyógyítása egy évet vett igénybe. Ez alatt az idő alatt jótévője megismertette vele a Szabályt, és mint egy katonát kiképezte a *cserkészés* művészetére. Arra készítette, hogy a *cserkészés* alapszabályait először apró, napi dolgaiban alkalmazza, melyek aztán elvezették élete fő témáihoz.

Az egy év alatt jótévője bemutatta Juan Matus nagualnak is, aki, ahogy leírta, nagyon szellemes és komoly volt, mégis a legszilajabb és legfélelmetesebb fiatal férfi volt, akivel valaha találkozott. Azt is elmondta, hogy Juan Matus nagual segített neki Celestinótól megszökni. Ő és Silvio Manuál szöktette ki a városból a rendőr és katonai úttorlaszokon keresztül. Celestino feljelentést tett a szökésről és befolyásos ember lévén, felhasználta minden erőforrását, hogy megakadályozza őt abban, hogy elhagyja.

Emiatt jótévőjének Mexikó másik részébe kellett költöznie, neki pedig évekig rejtőzködni kellett a házában. Ez a helyzet lehetővé tette Florinda számára, hogy elvégezze az összegezés feladatát, amihez teljes csendre és magányra volt szüksége.

Elmagyarázta, hogy ahogyan az összegezés a *cserkészők* erőssége, úgy az *álmodó test* az *álmodók* erőssége. Az összegezés abból áll, hogy felidézünk életünk legapróbb részleteit. Jótévője azt a ládát mint eszközt és mint szimbólumot készítette neki. Eszköz volt, ami lehetővé tette számára, hogy megtanuljon koncentrálni, mivel éveken keresztül kellett benne ülnie, míg az egész élete el nem vonult a szeme előtt. És a láda a személyiségünk szűk határainak is szimbóluma volt. A jótévője azt mondta, hogy amikor befejezi az összegezést, össze

253.

kellene törnie a ládát, ezzel szimbolizálva, hogy nincs többé alávetve személyisége határainak.

Elmondta, hogy a *cserkészők* ládába vagy egy koporsó méretű gödörbe zárják magukat, miközben újraélik életük minden pillanatát, ami több mint visszaemlékezés. A *cserkészőknek* azért kell ennyire alaposan összegezniük az életüket, mert a Sas embernek adott ajándéka tartalmazza a Sasnak azt az akaratát, hogy elfogad egy másolatot a valódi tudatosság helyett, ha ez a másolat tökéletes. Florinda elmagyarázta, hogy mivel a tudatosság a Sas eledele, a Sas megelégszik egy tökéletes összegezéssel a tudatosság helyett.

Ezután Florinda elmagyarázta nekem az összegezés alapjait. Azt mondta, az első lépés az, hogy röviden számba vesszük életünk minden eseményét, amelyek nyilvánvalóan szembeötlenek, hogy megvizsgáljuk.

A második lépés a részletesebb felidézés, ami attól a pillanattól indul, ami megelőzte a *cserkésző* ládába ülését, és szisztematikusan végigmegy az életén, elméletileg egészen a születés pillanatáig.

Biztosított arról, hogy a tökéletes összegezés annyira megváltoztathatja a harcost, hogy teljes kontrollja lesz az *álmodó test* felett. Így az *álmodás* és a *cserkészés* ugyanoda vezet, a harmadik figyelemhez. Mégis a harcos számára fontos, hogy mindkettőt ismerje és gyakorolja. Azt mondta, a nőknél másfajta alakzatok jelennek meg a fénytűstükben, ha mesterei az egyiknek vagy a másiknak. A férfiak könnyedén gyakorolhatják mindkettőt, de sohasem fognak olyan szintre jutni, amit a nők elérhetnek bármelyik művészetében.

Florinda elmagyarázta, hogy az összegezésben a légzés a kulcs. Számára a légzés mágikus volt, mert életet adó funkció. Azt mondta, hogy a visszaidézés könnyű, ha képesek vagyunk lecsökkenteni a test körüli ingereket. Erre

szolgált a láda, majd a légzés egyre mélyebbre viszi az emlékezést. Elméletileg a *cserkészeknek* emlékezniük kell minden érzésre, amit életükben átéltek, és ez a folyamat a légzéssel kezdődik. Figyelmeztetett, hogy amire tanított, az csak a kezdet, és más alkalommal megtanít a részletekre.

Florinda elmondta, jötevője arra utasította, hogy írjon egy eseménylistát. hogy újra élhesse azokat. Azt mondta neki, hogy a folyamat a bevezető légzéssel kezdődik. A *cserkészők* úgy kezdik, hogy álluk a jobb vállukon van, és lassan belélegeznek, miközben fejüket

254.

száznolcvan fokban elfordítják. A belégzés a bal vállnál ér véget. Mikor a belégzés véget ér, a fej visszatér nyugalmi helyzetébe. Előre nézve kilélegeznek.

Ekkor a *cserkészők* a lista elején lévő eseményt veszik, és addig foglalkoznak vele, míg minden érzést, amit beletettek, fel nem idéztek. Ahogy a *cserkésző* emlékszik az eseményekbe tett érzésekre, lassan belélegez, miközben a fejét a jobb vállától a balhoz fordítja. Ennek a légzésnek a feladata az energia visszaszerzése. Florinda azt állította, hogy a fényttest folyamatosan pókhálószerű szálakat alkot, melyek bármilyen emóciótól hajtva kinyúlnak a fénylő tömegből. Ezért minden olyan kapcsolatot, vagy minden olyan helyzetet, ahol az érzések szerepet játszanak, magában hordozza a fényttest megcsapolását. A jobbról balra való légzéssel az érzés felidézése közben a *cserkészők* a légzés mágiáján keresztül felveszik a hátrahagyott szálakat. A következő, azonnali kilégzés balról jobbra folytatódik. Ezzel a *cserkészők* megszabadulnak azoktól a szálaktól, amiket mások fényttestei hagytak bennük, akik a felidézett esemény szereplői voltak.

Kijelentette, hogy ezek voltak a *cserkészés* kötelező bevezetői, amelyen a társaság minden tagjának keresztül kellett mennie, mintegy bevezetesként a *cserkészés* művészetének többet követelő gyakorlataiba. Míg a *cserkészők* nem mentek keresztül a bevezetőn, hogy visszahúzzák a szálakat, amiket a világban hagytak és vissza nem küldték azokat, amiket mások hagytak bennük, nem lehet kezelni az *uralt bolondságot*, mert azok az idegen szálak a határtalan kapacitású önfontosságunk alapjai. Ahhoz, hogy az *uralt bolondságot* gyakorolhassák, mivel az nem arra való, hogy az embereket bolonddá tegyék, megbüntessék vagy magasabb rendűnek érezzék magukat náluk, az embernek tudni kell önmagán nevetni. Florinda azt mondta, hogy a részletes összegezés egyik eredménye, hogy őszintén nevetni tudunk, amikor szemtől szembe kerülünk saját magunk önteltségének unalmas ismétléseivel, ami minden emberi kapcsolat magja.

Florinda hangsúlyozta, hogy a Szabály művészetként határozta meg a *cserkészést* és az *álmódást*, tehát ezek olyan dolgok, amiket eljátszanak, véghezvisznek. Azt mondta, hogy a légzés életadó természete, ami a tisztulási képességet is hozzáadja. Ez a képesség teszi az összegezést gyakorlati dologgá.

255.

Florinda a következő találkozásunkkor összefoglalta mindazt, amit ő az utolsó pillanat instrukcióinak nevezett. Kijelentette, hogy miután beléptem Juan Matus nagual és a harcosok társaságába, nem volt szükségem rá, hogy a mindennapi élet világával törődjek, engem az *álmódásra* tanítottak a *cserkészés* helyett. Elmagyarázta, hogy miután a rólam alkotott megítélésük radikálisan módosult, így nehéz helyzetben találták magukat, mert nem volt idejük arra, hogy megtanítsanak a *cserkészésre*. Florindának ott kellett maradnia a harmadik figyelem határán, hogy egy későbbi időpontban teljesítse feladatát, amikor készen leszek rá. Viszont, ha én velük együtt hagytam volna el a világot, megszabadult volna ettől a kötelezettségétől.

Florinda elmondta, hogy a jötevője a *cserkészés* három alapvető technikáját – a ládát, az összegezendő események listáját és a *cserkészők* légzését – a legfontosabb feladatoknak tartotta, amiket a harcos elvégezhet. A jötevője úgy gondolta, hogy a mélyreható összegezés a leghasznosabb eszköz az emberi forma elvesztéséhez. Ezért könnyebb a *cserkészőnek*, miután összegezték az életüket, hogy a személyiségük összes *nem-tevéseit* alkalmazzák, mint például a személyes múlt eltörlése, önteltség elvesztése, a rutinok megtörése és a többi.

Florinda elmondta, jötevője példát mutatott nekik, hogy mit értett ezalatt, először azzal, hogy eljátszotta állításait, azután pedig harcos magyarázatot adott a tetteire. Az ő esetében, mivel jötevője a *cserkészés* mestere volt, eljátszotta Florinda betegségének és gyógyulásának trükkjét, ami nem csak megfelelt a harcos útnak, de mesteri bemutatása is volt a *cserkészés művészete* hét alapelveinek. Először Florindát a saját csataterére húzta, ahol Florinda teljesen ki volt szolgáltatva neki; rákényszerítette, hogy eldobja a lényegtelen dolgokat; megtanította, hogy állítsa az életét egy vonalba a döntéseivel; megtanította, hogyan lazítson; és hogy segíteni tudjon neki az erőforrásait újrendezni, az optimizmus és az önbizalom új és másfajta hangulatába vitte át; megtanította az idő sűrítésére; és végül megmutatta neki, hogy a *cserkésző* sohasem helyezi magát az előtérbe.

256.

Florindára az utolsó alapelv volt a legnagyobb hatással. Számára ez összefoglalta mindazt, amit el akart mondani nekem utolsó utasításokként.

– A jótevőm volt a főnök – mondta. – És mégis, ha valaki figyelte őt, sosem hitte volna el. Mindig egy női harcost helyezett az előtérbe, így ő szabadon elvegyülhetett a betegek között, azt színelve, hogy közülük való, vagy egy öreg bolond pózát vette fel, aki állandóan a száraz leveleket söprögeti egy seprűvel.

Florinda elmagyarázta, hogy a *cserkészés* hetedik alapelvének alkalmazásához a másik hatot is alkalmazni kell. Így a jótevője mindig a színpalak mögül figyelt. Ennek következtében sikerült elkerülnie vagy kivédenie a konfliktusokat. Ha támadás volt, az sohasem feléje irányult, hanem ez előtérben lévő női harcos felé.

– Remélem, most már rájöttél – folytatta –, hogy csak egy *cserkésző* mester képes az *uralt bolondság* mesterévé válni. Az *uralt bolondság* nem azt jelenti, hogy becsapod az embereket. Azt jelenti, ahogy a jótevőm elmagyarázta, hogy a harcos a *cserkészés* művészetének hét alapelvet használja, bármit is tesz, a legtriviálisabb dolgoktól az élet-halál helyzetekig.

Ezeknek az alapelveknek a használata három eredményt hoz. Az első, hogy *cserkészők* megtanulják, sohasem vegyék magukat komolyan és megtanulnak magukon nevetni. Ha nem félnek bolondnak lenni, képesek bárkit bolonddá tenni. A második, hogy a *cserkészők* megtanulják a végtelen türelmet. A *cserkészük* sohasem sietnek, sohasem idegesek. És a harmadik, hogy a *cserkészők* elsajátítják, hogyan lehet végtelenül rögtönözni.

Florinda felállt. Mint általában, a nappalijában ültünk. Azonnal észrevettem, hogy beszélgetésünknek vége. Azt mondta, hogy van még valami, amit meg kell mutatnia nekem, mielőtt elbúcsúzunk. Átvitt a ház egy másik, belső udvarába. Sohasem voltam a háznak ebben a részében. Valakit lágyan hívott, egy nő lépett ki egy szobából. Nem ismertem meg azonnal. A nő a nevemen szólított és akkor fogtam fel, hogy donna Soledad. Fantasztikusan megváltozott. Fiatalabb és sokkal erőteljesebb volt.

Florinda elmondta, hogy Soledad öt évet töltött a lábában összegezve, a Sas elfogadta az összegezését a tudatossága helyébe, és szabadon engedte. Donna Soledad igenlően bólintott. Florinda hirtelen

257.

véget vetett a találkozóknak és azt mondta, itt az ideje, hogy elmenjek, mert már nincs több energiám.

Ezután még nagyon sokszor mentem Florinda házához. Mindig csak egypár percre találkoztam vele. Azt mondta, úgy döntött, nem tanít többet, mert előnyösebb nekem, ha csak donna Soledaddal állok kapcsolatban.

Néhányszor találkoztam donna Soledaddal, de bármi is történt a találkozásainkkor, teljesen felfoghatatlan volt számomra. Mindig, amikor találkoztunk, a szobája ajtaja elé ültetett arccal kelet felé. Ő a jobb oldalához ült hozzám érve; majd megállítottuk a ködfal körforgását, aztán mindketten dél fele nézve beléptünk a szobájába.

La Gordával már megtanultam a ködfal megállítását; úgy tűnt, donna Soledad az észlelő képesség egy másik aspektusának felismerésében segített nekem. La Gordával felfedeztük, hogy csak egy részünk állítja meg a falat. Ez olyan volt, mintha váratlanul ketté váltam volna. Teljes énem egy része egyenesen előrenézett és egy mozdulatlan falat látott a jobb oldalamon; miközben a teljes énem egy másik, nagyobb része kilencven fokkal jobbra fordult és a falat bámulta.

Amikor donna Soledaddal megállítottuk a falat, mindig úgy maradtunk a falat bámulva; sosem léptünk be a párhuzamos vonalak közötti területre, ahogy a Nagual asszony, la Gorda és én sokszor megtettük. Donna Soledad mindig úgy készítetett engem a ködbe bámulni, mintha a köd egy tükröző üveg lenne. Ekkor a legfantasztikusabb szétesést tapasztaltam. Olyan volt, mintha nyaktörő sebességgel száguldottam volna. Egy táj részleteit láttam kialakulni a ködben, és hirtelen egy másik fizikai valóságban találtam magam; egy hegyvidékes, egyenetlen és barátságatlan területen. Donna Soledad mindig ott volt egy kedves nő társaságában, aki harsányan nevetett rajtam.

Az, hogy képtelen voltam visszaemlékezni, hogy ezen túlmenően mit csináltunk, még égetőbb volt, mint az, hogy képtelen voltam emlékezni arra, hogy a Nagual asszony, la Gorda és én mit csináltunk a párhuzamos vonalak közötti területen. Úgy tűnt, hogy donna Soledad és én beléptünk a tudatosság egy másik területére, ami számomra ismeretlen volt. Már voltam a szerintem legélesebb tudatállapotban és

258.

ez mégis élesebb volt. A második figyelemnek az az oldala, amit nyilvánvalóan donna Soledad mutatott meg nekem, sokkal összetettebb és sokkal megközelíthetlenebb volt, mint bármi, aminek addig tanúja voltam. Csak azt az érzést tudtam visszaidézni, hogy sokat mozogtunk, olyan fizikai érzetet, hogy kilométereket gyalogoltunk, vagy göröngyös hegyi ösvényeken másztunk fel. Egy olyan világos testi bizonyosságom is volt, bár nem tudtam a mélyére hatolni, hogy donna Soledad, az a nő és én szavakat, gondolatokat és érzéseket cseréltünk, de nem tudtam pontosan meghatározni azokat.

Donna Soledaddal való minden találkozás után Florinda arra készítetett, hogy azonnal menjek el. Donna Soledad nagyon kevés szóbeli visszajelzést adott. Nekem úgy tűnt, hogy a megemelt tudatosság állapota olyan mértékben hatott rá, hogy alig tudott beszélni. A kedves nőn kívül volt még valami, amit együtt láttunk azon a zord, hegyes tájon, vagy csináltunk valamit, ami elállította a lélegzetünket. Donna Soledad semmire sem tudott emlékezni, bár megpróbálta.

Megkértem Florindát, hogy tisztázza számomra a donna Soledaddal való utazásom természetét. Azt mondta, az ő legutolsó utasításának egy része volt, hogy engem mint *cserkészőt* késztesse belépni a második figyelem állapotába és donna Soledad alkalmasabb volt mint ő, hogy átsegítsen a *cserkészők* dimenziójába.

Az utolsó találkozásunkkor Florinda, mint tanítása kezdetén, a hallban várt rám. Kézenfogva bevezetett a nappaliba. Leültünk. Figyelmeztetett, még ne próbáljam meg értelmezni az utazásaimat donna Soledaddal. Elmagyarázta, hogy a *cserkészők* teljesen másképp használják a körülöttük lévő világot, mint az *álmodók*, és donna Soledad próbált segíteni elfordítani a fejem.

Mikor don Juan elmagyarázta a harcosok fejének új irányba fordításának koncepcióját, én azt metaforaként értettem, ami a magatartásban való változásról szól. Florinda azt mondta, hogy az értelmezésem helyes volt, de nem volt metafora. Igaz, hogy a *cserkészők* elfordítják a fejüket, mégsem fordulnak szembe az új iránnyal, hanem más módon néznek szembe az idővel. A *cserkészők* a közeledő idővel néznek szembe. Normálisan az elvonuló időt nézzük. Egyedül a *cserkészők* tudják ezt megváltoztatni és a felénk tartó idő felé fordulni.

259.

Florinda elmagyarázta, hogy a fejfordítás nem azt jelenti, hogy a jövőbe látnak, hanem azt, hogy az időt valami kézzelfoghatónak és mégis felfoghatatlannak érzékelik. Ezért volt fölösleges kigondolnom, hogy mit csináltunk donna Soledaddal. Minden akkor fog értelmet nyerni, amikor képessé válok önmagam teljességének érzékelésére és akkor már lesz elég energiám megfejtani azt a misztériumot.

Florinda azt mondta nekem, mintegy jutalomképpen, hogy donna Soledad volt a legkiválóbb *cserkésző*; őt nevezte a legjobbnak közülük. Azt mondta, hogy donna Soledad bármikor képes keresztülni a párhuzamos vonalakon. Ráadásul don Juan Matus társaságának egyetlen harcosa sem volt képes megtenni, amit ő. Donna Soledad a feddhetetlen *cserkésző* technikája segítségével megtalálta a saját párhuzamos lényét.

Florinda elmagyarázta, hogy bármit is tapasztaltam Juan Matus naguállal, Silvio Manuellel, Genaróval vagy Zuleicával, azok csak percnyi részei voltak a második figyelemnek; amit donna Soledad segített tapasztalni, az is még mindig csak egy másik percnyi, de másfajta része volt.

Donna Soledad nem csak szembefordított a közeledő idővel, de elvitt a párhuzamos lényéhez is. Florinda úgy határozta meg a párhuzamos lényt, mint egy ellentétpárt, amely minden élőlénynek van annak következtében, hogy fénylő lények, telve megfoghatatlan energiával. Bármelyik személy párhuzamos lénye egy ugyanolyan nemű másik lény, aki közvetlenül és megfajthetetlenül kapcsolódik az előzőhöz. Egy időben, egyszerre léteznek a világban. A két párhuzamos lény olyan, mint ugyanannak a botnak a két vége.

Szinte lehetetlen a harcos számára, hogy megtalálja a párhuzamos lényét, mert túl sok elterelő tényező van az életében, egyéb elsődlegesebb dolgok. De bárkinek is sikerült ezt a hőstettet végrehajtani, mint ahogy donna Soledadnak, a párhuzamos lényében az energia és a fiatalság végtelen forrását találja meg.

Florinda hirtelen felállt, és donna Soledad szobájába vezetett. Talán mert tudtam, hogy ez lesz az utolsó találkozásunk, különös nyugtalanság kerített hatalmába. Donna Soledad rám mosolygott, amikor elmondtam neki, amit Florinda épp az előbb mondott nekem. Azt mondta, szerintem egy igazi harcos szerénységével, hogy nem tanított semmire, csak arra törekedett, hogy megmutassa nekem a párhuzamos

260.

lényét, mert ő oda fog visszavonulni, amikor Juan Matus nagual és harcostársai elhagyják ezt a világot. Azonban valami más történt, amit nem tudott felfogni. Florinda elmagyarázta neki, hogy felerősítettük egymás energiáit és ez szembefordított bennünket a felénk közeledő idővel, de ez nem kis egységekben jött, ahogy Florinda szerette volna, hanem olyan felfoghatatlan mennyiségben, ahogy az én féktelen természetem akarta.

Utolsó találkozásunk eredménye még zavarbaejtőbb volt. Donna Soledad, a párhuzamos lénye és én, érzésem szerint rendkívül hosszú időt töltöttünk együtt. Láttam a párhuzamos lény arcának minden részletét. Úgy éreztem, hogy megpróbálja elmondani nekem, hogy ki ő. Úgy tűnt, neki is tudomása van róla, hogy ez az utolsó találkozásunk. Szemében a törekénységnek egy rendkívüli érzése tükröződött. Ekkor egy szélszerű erő elfűjt minket valahova, aminek nem volt jelentősége számomra.

Florinda váratlanul segített nekem felállni. A karomnál fogva az ajtóhoz kísért. Donna Soledad velünk jött. Florinda azt mondta, hogy nagyon nehezen fogok minderre visszaemlékezni, mert túlságosan belemerülök a racionalitásomba, egy olyan állapotba, ami csak rosszabbodhat, mivel ők már készen állnak, hogy elmenjenek és nem lesz senki, aki segítsen nekem tudatszintet váltani. Hozzátette még, hogy egy napon donna Soledad és én újra találkozni fogunk a mindennapi életben.

Ekkor donna Soledad felé fordultam és könyörögtem neki, hogy vezessen ki ebből az önkényeztetésemből; azt mondtam neki, ha nem sikerül, akkor inkább öljön meg. Nem akartam a racionalitásom sivárságában élni.

– Nem beszélhetsz így – mondta Florinda. – Harcosok vagyunk, és a harcosoknak csak egy dolog lebeg a szemük előtt: a szabadságuk. Meghalni és a Sas táplálékává válni az nem kihívás. Viszont átlopózni a Sas előtt és szabaddá válni, az a végső vakmerő tett.

261.

15.

A Tollaskígyó

Miután minden célt megvalósítottak, amit a Szabály meghatározott, don Juan és harcos csapata készen álltak végső feladatukra, hogy elhagyják a mindennapi élet világát. La Gordának, a többi tanítványnak és nekem mindössze annyi maradt, hogy tanúi legyünk ennek. Csak egyetlen megoldatlan probléma maradt; mi legyen a tanítványokkal? Don Juan azt mondta, hogy tulajdonképpen velük kellene elmenniük, az ő csoportjával együtt, azonban erre még nem készek. Azok a reakcióik, melyeket a hídon való átkelésnél látott, megmutatta neki, mik a gyengéik.

Don Juan arról beszélt, hogy bölcs volt jótevőjének az a döntése, miszerint évekig várt, mielőtt összegyűjtötte számára a harcos csapatot, aminek aztán pozitív eredménye lett. Míg az ő döntése, hogy gyorsan felkészítsen engem a Nagual asszonnyal és a csoportommal együtt, majdnem végzetes lett számunkra.

Saját értelmezésem szerint ez nem a sajnálkozás megnyilvánulása volt nála, hanem megerősítése a harcos szabad választásának, hogy elfogadja ezt a választást. Még azt is mondta, komolyan fontolóra vette, hogy követi jótevője példáját, és ha így tett volna, nagyon hamar rá kellett volna jönnie, hogy én nem olyan Nagual vagyok, mint ő és rajtam kívül senki sem csatlakozott volna. Mivel Lydia, Rosa, Benigno, Nestor és Pablito komolyan sérült volt; la Gordának és Josefinának

262.

időre volt szüksége, hogy tökéletesítsék magukat; csak Soledad és Eligio volt biztonságban, mert talán még ügyesebbek voltak, mint saját csoportjának tagjai. Don Juan azt is hozzátette, hogy mind a kilencükön múlt, hogy a kedvezőtlen vagy a kedvező körülményeket választják, és anélkül, hogy sajnálkoznának, kétségbeesnének, vagy magukat veregetnék vállon, az átkukat vagy az áldásukat élő kihívássá változtassák.

Don Juan rámutatott, hogy nem volt minden kudarc velünk – az a kis szerep, amit a harcosai között játszottunk teljes győzelem volt, mert mindenkire ráillett a szabály, csak rám nem. Teljesen egyetértettem vele. A Nagual asszony mindazoknak a tulajdonságoknak a birtokában volt, amit a Szabály előírt. Tartása, kontrollja volt, harcban állt s mégis végtelenül könnyed volt. Minden különösebb felkészülés nélkül kézben tartotta és vezette don Juan tehetséges harcosait, akik kétszer olyan idősek voltak, mint ő. Ezek a férfiak és nők állították, hogy ő tökéletes másolata volt egy általuk ismert másik Nagual asszonynak. Tökéletesen tükrözte mindegyik női harcost, következésképpen azt az öt nőt is tükrözte, akiket don Juan talált a csoportomhoz, akik pedig az idősebbek hasonmásai voltak. Lydia olyan volt mint Hermelinda, Josefine mint Zuleica, Rosa és la Gorda mint Nelida és Soledad mint Delia.

A férfiak szintén don Juan harcosainak másolatai voltak; Nestor Vincent mása, Pablito Genaróé, Benigno Silvio Manuelé, és Eligio olyan volt, mint Juan Tuma. A Szabály egy lenyűgöző erő hangja volt, amely ezeket az embereket egységgé formálta. Csak a sors furcsa fordulata folytán nehéz helyzetbe kerültek, mert vezető nélkül maradtak, akinek meg kellett volna találni számukra a másik tudat állapotába átvezető utat.

Azt mondta don Juan, hogy a csoportom minden egyes tagjának magától kellett belépnie ebbe a másik tudatállapotba, és nem tudta, milyenek voltak az esélyeik, mert ez egyéni tőlük függött. Ő feddhetetlenül segített mindenkinek; így a szelleme szabad volt minden aggodalomtól és latolgatástól, az elméje pedig minden hasztalan spekulációtól. Mindössze annyi tennivaló maradt számára, hogy gyakorlatban megmutassa nekünk, mit jelent teljes egészében átlépni a párhuzamos vonalakon.

263.

Azt mondta nekem don Juan, a legjobb, ha csak az egyik tanítványnak segítek, ő la Gordát választotta bátorsága miatt, és azért is, mert már ismertem. Azt mondta, hogy nincs elég energiám a többiekre, más feladatot is el kell végezzek, egy másik cselekvéssorozatot, ami az én igazi feladatommal áll összhangban. Elmagyarázta, hogy mindegyik harcosa tudta, mi volt a feladat, de nem mondták meg nekem, mert be kellett bizonyítanom, hogy érdemes vagyok rá. Mivel már az útjuk vége felé jártak, és mert hüen követtem az utasításokat, ez lehetővé tette, hogy bár részleteiben, de elmondják a feladatomat.

Amikor eljön az idő, hogy don Juan elmenjen, tudomásomra fogja hozni az egészet, mialatt a normális tudatállapotomban vagyok. Nem fogtam fel a jelentőségét annak, amit mondott. Don Juan mindvégig próbált rávenni, hogy egyesítem a két tudatállapotomat. Minden sokkal egyszerűbb lett volna, ha képes lettem volna erre az egyesítésre. Mivel képtelen voltam, és csak a racionalitásomat érintette a kijelentése, tudatszintet váltott velem, hogy tágabb körben tegye hozzáférhetővé számomra ezt a dolgot.

Ismételten figyelmeztetett rá, hogy a bal oldali tudatállapotnak csak abban az értelemben van előnye, hogy a felfogóképességünk felgyorsul. Viszont előnytelen abban az értelemben, hogy ezzel a felfoghatatlan világossággal egyszerre csak egy dologra enged fókuszolni s ezzel függővé, sebezhetővé válunk. Nem tudunk önmagunk lenni, amíg a bal oldali tudatállapotban vagyunk, és szükségünk van azokra a harcosokra, akik már elnyerték önmaguk teljességét, és tudják, hogyan kezeljék magukat ebben az állapotban.

La Gorda azt mondta, hogy egy nap Juan Matus nagual és Genaro összehívta az összes tanítványt a házában és azt mondta nekik, hogy lejárt az idejük ezen a földön.

La Gorda először nem hitt neki. Azt hitte, meg akarja őket ijesztetni, hogy harcosként cselekedjenek. De ezután olyan fényt látott megjelenni a szemében, amit eddig még sohasem.

Miután tudatállapotot váltott velük, mindegyükkel egyenként beszélt, és gyors summázásra készítette őket, hogy felfrissítsék mindazokat az elméleteket és eljárásmodokat, melyekkel megismertette őket. Ugyanezt tette velem is. De az én vele való találkozásom az eltávózása előtti napon zajlott le. Nálam ezt a summázást mindkét tu-

264.

datállapotban végigvezette. Valójában időszakonként oda-vissza váltatta velem a tudatállapotot, mintha biztosítani szeretne, hogy mindkét tudatállapottal teljesen átitatódtam.

Először képtelen voltam visszaidézni, mi történt ezután a summázás után. Egy nap la Gordának végre sikerült megtörni az emlékezésem korlátját. Azt mondta, hogy úgy olvasott az elmémbe, mintha benne lett volna. Azt állapította meg, hogy azért volt zárlat alatt az emlékezésem, mert féltem visszaemlékezni a fájdalomra. Ami az eltávózásuk előtti éjszakán történt Silvio Manuel házában, megmagyarázhatatlanul egybeolvadt a félelmemmel. Azt mondta, a lehető legvilágosabban észlelte, hogy féltem, de az okát nem tudta. Arra sem tudott emlékezni, mi történt pontosan abban a házban, különösen abban a szobában, ahol leültünk.

Ahogy la Gorda beszélt, úgy éreztem, mintha egy szakadékba zuhannék. Úgy éreztem, valami megpróbál bennem kapcsolatot teremteni a két különálló esemény között, melyeket a két tudatállapotban tapasztaltam. A bal oldalamon don Juan és harcos csapatának e földi utolsó napja lezárt emlékezete volt, a jobb oldalam pedig arra emlékezett, hogy azon a napon a szakadékba ugrottam. Ahogy megpróbáltam a két oldalam tapasztalásához hozzákötődni, teljes testi összeomlást éreztem. A térdem felmondta a szolgálatot és a padlóra estem.

Amikor elmeséltem a tapasztalatomat és meg is magyaráztam, azt mondta la Gorda, hogy ami a jobb oldali tudatomban felmerült, kétségen kívül ugyanaz az emlék volt, ami benne is feljött, amikor azt elmondtam neki. Emlékezett, hogy még egy próbálkozást tettünk, hogy átlépjük a párhuzamos vonalakat Juan Matus nagualal és társaival. Azt mondta, hogy mi ketten a többi tanítvánnyal együtt még egyszer megpróbáltunk átmenni a hídon.

Nem tudtam ezt az emléket előhívni a memóriámból. Úgy tűnt, valami elzáró erő akadályozott meg benne, hogy összeszedjem az ezzel kapcsolatos gondolataimat és érzéseimet. La Gorda elmondta, hogy Silvio Manuel azt mondta Juan Matus nagualnak, hogy készítsen fel engem és a többi tanítványt az átlépésre. Nem akart engem itt hagyni ebben a világban, mert úgy gondolta, nem leszek állhatatos a feladatom végrehajtásában. A Nagual nem értett vele egyet, de függetlenül attól, amit érzett, elvégezte a felkészítésemet.

265.

La Gorda elmondta, amire emlékezett, hogyan vezettem és vittem oda őt és a többi tanítványt Silvio Manuel házához. Mialatt ottmaradtak, én visszamentem Juan Matus nagualhoz és Genaróhoz, hogy felkészítsenek az átlépésre.

Egyáltalán nem emlékeztem az egészre. La Gorda ragaszkodott hozzá, hogy vezetőként használjam, mivel bensőséges kapcsolatban álltunk egymással; arról győzködött, hogy olvasni tudok az agyában és találhatok valamit, ami felébresztheti az egész emléket.

Óriási zűrzavar volt az elmémbe. A kétségbeesés még azt is megakadályozta, hogy odafigyeljek la Gordára. Ő tovább beszélt, és részletezte, mire emlékszik, amikor másodszor próbáltunk áthaladni azon a hídon. Azt mesélte, hogy Silvio Manuel beszédet tartott nekik. Azt mondta, megvan hozzá a megfelelő felkészültségük, hogy újból megpróbálják az átkelést; ahhoz, hogy teljesen átlépjenek a másik lényükbe, el kell hagyniuk az első figyelmük *szándékát*. Amint a másik lényük tudatában vannak, Juan Matus nagual és csapatának ereje könnyedén felszedi őket és átemeli a harmadik figyelmi állapotba -- amit nem tudnak megtenni, ha a tanítványok a szokásos tudatállapotban vannak.

Egyszer csak már nem figyeltem la Gordára. A hangja valójában közvetítő közeg lett a számomra. Hirtelen az egész esemény felszínre került bennem. Az emlékezés erejébe beleszédültem. La Gorda abbahagyta a beszédet és mialatt elmeséltem az emlékemet, ő is visszaemlékezett mindenre. Összeraktuk két tudatállapotunk különálló emlékeinek utolsó darabjait.

Emlékeztem arra, hogy don Juan és don Genaro arra készített fel, hogy a normális tudatállapotban lépjek át. Racionális gondolatom az volt, hogy arra készítene fel, ugorjak a szakadékba.

La Gorda arra emlékezett, hogy őket úgy készítette fel Silvio Manuel az átlépésre, hogy bőr hevederbe kötve felhúzta őket a tetőgerendához. Házának mindegyik szobájában lógott egy tanítvány. Szinte egész nap ott lógtak. La Gorda hozzátette, az hasznos dolog, ha van valakinek a szobájában egy heveder. A Genaróknak anélkül, hogy valójában tudták volna, hogy mit csináltak, eszükbe jutott egy félig elfelejtett emlékü a hevederrel kapcsolatban, amivel fel voltak függesztve és egy játékot alakítottak ki. Ez egy gyógyító és tisztító jellegű játék volt, amivel tá-

266.

vol tartották magukat a talajtól, és ezzel együtt a koncentrációjukat is gyakorolhatták, amire szükség van a jobb oldal tudatából a bal oldaliba való átváltáshoz. Ez a játékuk valójában egy eszköz volt ahhoz, hogy segítse őket emlékezni.

La Gorda azt mesélte, hogy miután az összes tanítvány egész nap fent lógott, alkonyatkor leengedte őket Silvio Manuel. Mindegyik vele ment a hídhoz és megvárták a csoport többi tagjával együtt, amíg Juan Matus Nagual és Genaro felbukkant velem együtt. Juan Matus Nagual elmagyarázta nekik, hogy hosszabb időbe telt, mint ahogy számította, az én felkészitésem.

Emlékeztem, hogy don Juan és harcosai előttünk mentek át a hídon. Donna Soledad és Eligio is automatikusan velük tartott. A Nagual asszony ment utoljára. Aztán a híd másik oldaláról intett nekünk Silvio Manuel, hogy induljunk el. Hang nélkül egyszerre elindultunk. A híd közepénél úgy tűnt, Lydia, Rosa és Pablito képtelen volt még egy lépést tenni, Benigno és Nestor átmentek majdnem a végéig, majd megálltak. Csak la Gorda, Josefina és én érkeztünk oda, ahol don Juan és a többiek álltak.

Ami ezután következett, nagyon hasonlított ahhoz, amikor először próbálkoztunk átkelni. Silvio Manuel és Eligio nyitva tartott valamit, ami úgy hittem, egy valóságos nyílás volt. Elég energiám volt ahhoz, hogy összpontosítsam rá a figyelmemet. Ez nem a híd végénél álló dombon lévő nyílás volt, sem egy ködfalban, bár a nyílás körül páraszerű ködöt vettem észre. Sötét és titokzatos nyílás volt, mely mindentől elkülönülve önmagában állt, akkora volt mint egy ember, de keskenyebb. Don Genaro viccesen „ kozmikus vaginának ” nevezte és ez harsány nevetést váltott ki a társaiból. La Gorda és Josefina megfogott és együtt beléptünk.

Azt éreztem, hogy azonnal összepréselődök. Ugyanaz a felmérhetetlen erő, amittől először majdnem szétrobbantam, újra megragadott. Éreztem, amint la Gorda és Josefina belém olvadnak. Úgy tűnt, én szélesebb voltam, mint ők és az erő hozzájuk lapított.

A következő dolog, amit észleltem, hogy a földön fekszem, la Gorda és Josefina pedig rajtam. Silvio Manuel segített felállni. Azt mondta, nekünk még lehetetlen az utazásukhoz csatlakozni, de később talán, mikor már tökéletesítettük magunkat, a Sas átenged majd bennünket.

267.

Ahogy visszasétáltunk Silvio Manuel házához, szinte suttogva közölte velem, hogy azon az éjszakán az ő útjuk és az enyém elágaztak egymástól. Azt mondta, az útjaink sohasem találkoznak újból, és hogy egyedül vagyok. Lelkemre beszélt, hogy osszam be és hasznosítsam az utolsó csepp energiámat is, minden elvesztegetés nélkül. Biztosított róla, ha újból el tudom érni a teljességet, ha nem használom el túlzottan az energiámat, lesz elég erőm ahhoz, hogy beteljesítsem a feladatomat. Ha túlzásba viszem az energiakiadásomat, mielőtt elveszíteném az emberi formámat, akkor végem van.

Megkérdeztem tőle, van-e lehetőség arra, hogy elkerüljem a túlzott energia elhasználást. Azt válaszolta, van rá mód, de nem az én számomra. Akár sikeres leszek, akár nem, nem az én akaratomtól függ. Aztán feltárta a feladatomat. De azt nem közölte velem, hogyan hajtsam végre. Azt mondta, egy nap a Sas majd az utamba tesz valakit, aki elmondja, hogy csináljam. Addig, míg ezt sikeresen végre nem hajtom, nem leszek szabad.

Amikor a házhoz értünk, mindannyian egy nagy szobában gyűltünk össze. Don Juan a szoba közepére ült, arccal délkelet felé. A nyolc női harcos körbevette. Párosával leültek a négy égtáj pontjaira délkelet felé fordulva. Majd a három férfi harcos a kör körül háromszöget alkottak Silvio Manuella csúcsában, ami délkeletre mutatott. A két női hírnök két oldalt mellé ült, és a két férfi hírnök eléje ült majdnem a falnál.

A Nagual asszony a férfi tanítványokat a keleti fal elé ültette, a nőket pedig a nyugati fal elé. Aztán engem don Juan háta mögé vezetett, vele együtt leültek.

Nekem úgy tűnt, hogy csak egy pillanatig ültünk, mégis szokatlan energiaáramlást éreztem a testemben. Azt hittem, ahogy leültek, szinte azonnal felállunk. Mikor megkérdeztem a Nagual asszonyt, miért állunk fel olyan hirtelen, azt válaszolta, hogy már órákat ültünk ott, és hogy egy nap, mielőtt belépek a harmadik figyelem állapotába, mindenre emlékezni fogok.

La Gorda azt állította, hogy neki is az volt az érzése, hogy csak egy pillanatig voltunk a szobában, de vele senki sem közölte, hogy másként történt. Juan Matus nagual azután azt mondta neki, hogy kötelessége segíteni a többi tanítványnak, különösen Josefínának, és egy nap majd viszonzásul én adom meg neki a végső lökést, ami szükséges

ahhoz, hogy teljes egészében átlépjen a másik lényébe. La Gorda hozzám és Josefinához volt kötődve. Zuleica felügyelete alatt folytatott *együtt álmodásunk* folyamán fényünk nagy része kicserélődött. Ezért tudtuk együtt kiállni a másik lényünk nyomását, amikor belépett a testünkbe. Don Juan azt is mondta neki, hogy akkor a csoportja harcosainak ereje tette az átkelést olyan könnyűvé, és amikor majd magától kell átkeljen, arra kell felkészülnie, hogy ezt *álmodásban* tegye.

Miután felálltunk, odajött hozzám Florinda. Belémkarolt és körbesétáltunk a szobában, mialatt don Juan és harcosai a tanítványokkal beszélgettek.

Azt mondta, ne hagyjam, hogy az este a hídon történt események összezavarjanak. Nem szabad azt hinnem, ahogy Juan Matus Nagual hitte annak idején, hogy egy valóságos átjáró van a másik lényünkhöz. A nyílás, amit láttam, egyszerűen a *szántsándékuk* alkotása volt, melyet Juan Matus nagualnak az átjárók iránti mániája és Silvio Manuel bizarr humorának kombinációja alkotta meg; ez a két dolog hozta létre a kozmikus vaginát. Florinda azt állította, hogy szerinte egyik lényünkből a másikba való átkelésnek nincsen fizikalitása. A kozmikus vagina a két ember erejének fizikai megjelenítése volt, hogy elmozdítsák az idő kerekét.

Florinda azt magyarázta, hogy amikor ő vagy társai az időről beszélnek, nem olyasmire utalnak, amit az órával lehet mérni. Az idő a figyelem esszenciája, a Sas kisugárzása az időből tevődik össze; ennek megfelelően amikor valaki belép a másik lényének bármelyik oldalába, feltárul előtte ez idő.

Florinda azt állította, hogy azon az éjszakán, mialatt abban a bizonyos elrendezésben ültünk, utolsó eshetőségük volt, hogy segítsenek nekem és a többi tanítványnak szembenézni az idő kerekével. Azt mondta, hogy az idő kereke olyan, mint a megemelt tudatállapot, mely a másik lényünk része, úgy ahogy a bal oldali tudatállapotunk is a mindennapi életünk lényének a része, és ezt fizikailag úgy lehetne megmagyarázni, mint egy végtelen hosszúságú és szélességű alagutat, melyben elmélkedő vájatok vannak. Mindegyik vájat végtelen hosszú és végtelen számú. Az élőlényeket az életerő arra kényszeríti, hogy egy vájatot bámuljanak. Belebámulni pedig azt jelenti, hogy a csapdájába esnek, és csak abban az egy vájatban élnek.

269.

Florinda azt mondta, hogy amit a harcosok *akaratnak* neveznek, az az idő kerekéhez tartozik. Ez egy olyasvalami, mint egy szőlőkacs, vagy egy olyan észlelhetetlen csáp, amivel mindannyian rendelkezünk. A harcosok végső célja az, hogy megtanuljanak az idő kerekére fókuszolni, és ezáltal elmozdítani azt. Azok a harcosok, akiknek sikerült elfordítani az idő kerekét, bármelyik vájatot bámulhatják, és bármit ki tudnak vonni onnan, amire csak vágnak, például egy kozmikus vaginát. Az idő egy vájatába bentrekedni azzal jár, hogy ennek csak az eltávolodó, múlt képeit látjuk. Szabaddá válni ezeknek a vájatoknak a lenyűgöző erejétől azt jelenti, hogy mindkét irányba nézhetünk, ahogy elhagynak a képek és ahogy felénk jönnek.

Florinda befejezte mondanivalóját és átölelt. Azt súgta a fülembe, hogy egy nap még visszatér erre, és befejezi a nekem szánt utasításait, amikor már elnyertem önmagam teljességét.

Don Juan odahívott hozzám mindenkit és körbevettek. Először ő szólt hozzám. Azt mondta, azért nem mehetek velük az utazásukra, mert nem vonhatnak el a feladatomtól. Ilyen körülmények között a legjobb, amit tehetek, hogy minden jót kívánjak nekem. Hozzátette még, a harcosoknak nincs saját életük. Attól a perctől kezdve, mikor megértették a tudatosság természetét, megszűnik a személyiségük, és az emberi körülmények többé nem részesei a nézőpontjuknak. Nekem harcos kötelezettségem van, és ennél semmi sem fontosabb. Ezért maradok itt, hogy beteljesítsem a legmeghatározhatatlanabb feladatot. Mivel már lemondtam az életemről, nekik már nincs több mondanivalójuk a számomra, kivéve, hogy a legjobban cselekedjek. Nincs semmi, amit én mondhatnék nekik, azon kívül, hogy megértettem és elfogadtam a sorsomat.

Ezután Vincente lepett mellém. Nagyon gyengéden beszélt. Azt mondta, a harcos kihívása az, hogy elérkezzen a pozitív és negatív erők nagyon finom egyensúlyához. Ez a kihívás nem azt jelenti, hogy azért küzdjön, hogy mindent ellenőrzése alá vonjon, hanem azért kell küzdjön, hogy bármilyen helyzetet, vártat, vagy váratlant, egyenlő határfokkal tudjon kezelni. Tökéletesnek lenni tökéletes körülmények között az szájhösködés. A kihívásom az, hogy itt maradok. Az övük pedig, hogy belevágjanak az ismeretlenbe. Mindkét kihívás hasznosítható. A harcosoknak az, hogy hátrahagyták őket, ugyanolyan izgalmas

270.

lehel, mint az utazás izgalma. A kettő egyforma, mert mindkettő a szent bizalom beteljesítésével jár együtt.

Következőnek Silvio Manuel lépett mellém; ő a gyakorlatiasság oldala felől közelített. Ő egy formulát, egy varázsdalt adott nekem azokra az időkre, amikor a feladatom meghaladja az erőmet; ez a varázsige akkor jött fel bennem, amikor először emlékeztem a Nagual asszonyra.

Már átadtam magam az erőnek, mely uralja sorsomat.

*Nem ragaszkodom semmihez, így nincs, amit megvédjek.
Nincsenek gondolataim, így látni fogok.
Nem félek semmitől, így emlékezni fogok önmagamra.
Különválva és könnyedén,
elzúgok a Sas mellett a szabadság felé.*

Ya me dí al poder que a mi destino rige.
No me agarro ya de nada, para así no tener nada que defener.
No tengo pensamientos, para así poder ver.
No temo ya a nada, para así poder acordarme de mí .
Seren y desprendido,
me dejará el águila pasar a la libertad.

Azt mondta, most feltárja előttem a második figyelem gyakorlati manőverét, és azon nyomban átváltozott fénytojássá. Utána visszaváltozott a szokásos formájára, majd háromszor-négyszer újból megismételte az átváltozását. Tökéletesen értettem, mit csinált. Nem volt rá szükség, hogy elmagyarázza, mégsem tudtam szavakba önteni, amit tudtam.

Silvio Manuel elmosolyodott, tisztában volt a problémámmal. Azt mondta, óriási erőfeszítésbe kerül elengedni a mindennapi élet *szándékát*. Az a titok, amit az előbb feltárt nekem, arról szólt, hogyan lehet sarkallni ennek a *szándéknak* az elengedését. Ahhoz, hogy megtegyük, amit megtett, a figyelmünket a fénylő héjunkra kell helyezni.

Meg egyszer átváltozott fénytojássá és akkor nyilvánvaló lett számomra, amit már az elejétől tudtam. Silvio Manuel szeme egy pillanatra a második figyelem pontjára fókuszált. Fejét egyenesen tartotta,

271.

mint aki maga elé néz, csak a szeme állt ferdén. Azt mondta, a harcosoknak fel kell éleszteni a *szántsándékot*. A pillantás a titok. A szem csalogatja oda a *szántsándékot*.

Ennél a pontnál eufórikus lettem. Hosszú idő után végre képes voltam gondolkodni valamiről, amit tudtam, anélkül, hogy valóban tudtam volna. A *látás* azért tűnik vizuális dolognak, mert a szemünkre van szükségünk ahhoz, hogy a *szántsándékra* fókuszoljunk. Don Juan és harcos csapata tudták, hogyan használják a szemüket arra, hogy elkapják a *szántsándék* egy másik oldalát, és ezt a tettüket nevezték el *látásnak*. Az, amit Silvio Manuel mutatott nekem, a szem igazi funkciója, a *szántsándék* megragadása volt.

Ekkor szándékosan arra használtam a szemem, hogy odahívjam a *szántsándékot*. A második figyelem pontjára fókuszoltam. Hirtelen Don Juan és harcosai, donna Soledad és Eligio fénytojásokká váltak, la Gorda, a húgocskák és a Genarók kivételével. Tovább folytattam szemem oda-vissza mozgását a fényfoltok és az emberek között, amikor ropogást hallottam a nyaktövemnél, és ekkor a szobában mindenki fénytojássá vált. Először egy pillanatra azt éreztem, hogy nem tudok különbséget tenni köztük, de utána úgy látszott, hozzáidomult a szemem és a *szántsándék* két aspektusát, két képét tartottam egyszerre. Képes voltam látni a fizikai testüket és a fényüket is. A jelenség nem egymáson jelent meg, hanem elkülönülten, de azt nem tudtam, hogyan. Határozottan két vízióm volt, minden, amit láttam, a szememmel kellett történnjen, ugyanakkor mégis független volt tőle. *Láttam* a fénytojásokat, de a fizikai testüket nem láttam, amikor behunytam a szemem.

Egy pillanatig a lehető legvilágosabban éreztem, tudom, hogyan váltsam át a figyelmemet a fényességemre. Azt is tudtam, hogyan váltsak vissza a fizikai szintre, mindössze annyit kell tennem, hogy a szememmel a testemre fókuszáljak.

Ezután don Genaro lépett mellém és azt mondta, Juan Matus nagual búcsúajándékként az elkötelezettséget adta nekem, Vicente a kihívást, Silvio Manuel a varázslást, ő pedig humort fog nekem adni. Tetőtől talpig végigmért és arra a következtetésre jutott, hogy én vagyok a legszerencsétlenebbül kinéző Nagual, akit valaha is látott. Majd végigvizsgálta a tanítványokat is, és arra a következtetésre jutott, hogy nincs más tennivalónk, csak hogy optimisták legyünk és a

272.

pozitív oldalát keressük mindennek. Elmesélt egy viccet egy vidéki lányról, akit elcsábított, majd elhagyott egy dörzsölt, városi férfi. Amikor az esküvője napján megmondták neki, hogy a vőlegénye eltűnt, egy józan gondolat segítségével szedte össze magát, hogy nincs minden veszve. A szüzességét ugyan már elveszítette, de a malacát még nem ölték le az esküvői lakomához.

Azt mondta don Genaro, csak egy dolog segít kikerülni helyzetünkből, az elhagyott menyasszony helyzetéből, hogy belekapaszkodunk a malacunkba, bármi legyen is az, és nevetünk magunkon. Csak a nevetés által tudjuk helyzetünket megváltoztatni.

Bólintásával és kézmozdulatával intett, hogy kezdjünk el szívből bruhaházni. A tanítványok nevetési próbálkozásai ugyan olyan lehetetlenek voltak, mint az enyém. Aztán hirtelen már én is nevettem don Juannal és harcosaival együtt.

Don Genaro, aki mindig viccelődött azon, hogy költő vagyok, megkért, olvassak fel egy költeményt. Azt mondta, ezzel a verssel, ami az életet, halált és a nevetést ünnepli, szeretné summázni az érzelmeit és javaslatait. Jósé Gorostiza a „Végtelen halál” című versének egy részletére utalt.

A Nagual asszony odanyújtotta nekem a könyvet és olvasni kezdtem azt a részt, amit nagyon szeretett don Juan és don Genaro.

*Ó, micsoda vak gyönyör
micsoda éhség használja fel
a levegőt, melyet beszív
a száj, a szem, a kéz.
Micsoda viszketegség
ami egyetlen kirobbanó nevetésbe
költi el teljes valónkat.
Ó, az a szemtelen, rémisztő halál,
ami távolból öldököl minket,
a gyönyörért, hogy majd meghalunk
egy csésze tevéért...
egy tétova simogatásért.*

A vers aktualitása óriási erejű volt. Kirázott tőle a hideg. Emilito és Juan Tuma hírnök lépett mellém. Egy szót sem szóltak. Szemük ra-

273.

gyogott, mint a fekete márvány. Minden érzésük a szemükben összpontosult. Juan Tuma azt mondta nagyon lágyan, hogy ő egyszer már bevezetett engem a Mescalito rejtelmeibe a házánál, és ez az előjátéka volt annak a másik alkalomnak az idő kerekében, amikor majd bevon engem a végső misztériumba.

Emilito úgy beszélt, mintha visszhangja lett volna Juan Tuma hírnöknek, hogy mindketten bíznak abban, hogy teljesítem a feladatomat. Várni fognak, hogy egy nap csatlakozhassak hozzájuk. Juan Tuma hozzátette még, hogy a Sas helyezett engem don Juan csoportjába, mint egy mentőosztagba. Újból megöleltek és azt suttogták, bíznom kell magamban.

A hírnökök után a női harcosok jöttek oda hozzám. Mindegyik megölelt és a fülembe súgták a jókívánságaikat. Utolsónak a Nagual asszony lépett hozzám. Leült és mint egy gyermeket, az ölébe vont. Tiszta vonzalmat sugárzott. Teljesen megnémultam. Felálltunk és körbe sétáltunk a szobában. Beszélgettünk, s latolgattuk a sorsunkat. Mérhetetlen erők vezettek bennünket ehhez a csúcsponthoz. Határtalan tiszteletet és szomorúságot éreztem.

Azután a Nagual asszony feltárta a Szabály három egységű Nagualra vonatkozó részét. Rendkívül vibráló, mégis nyugodt volt. Az intelligenciája páratlan volt, és mégsem próbált semmit kiokoskodni. Utolsó napja itt a földön teljesen áthatotta őt. Engem is feltöltött a hangulatával. Olyan volt, mintha eddig a pillanatig nem éreztem volna a helyzetünk véglegességét. Az, hogy a bal oldali tudatomban voltam, lehetővé tette, hogy a jelenbeliség elsődlegessége érvényesüljön és ez lehetetlenné tette, hogy túllássak ezen a pillanaton. Mégis a Nagual asszony hangulata rendkívüli módon hatott a jobb oldali tudatosságomra, és ez jelezte a bekövetkező érzéseket. Rádöbbentem, soha többé nem fogom látni. Ez elviselhetetlen volt!

Don Juan azt mondta nekem, hogy a bal oldalon nincsenek könnyek, a harcos többé nem tud sírni, csak a gyötrelmem megnyilvánulása létezik, a borzongás, ami az Univerzum legmélyéről jön. Olyan ez, mintha a Sas egyik emanációja a gyötrelmem volna. A harcos borzongása végtelen. Amikor a Nagual asszony beszélt hozzám és az ölében tartott, éreztem ezt a borzongást.

274.

Átkarolta a nyakamat és a fejet odadugta az enyémhez. Azt gondoltam, kifacsar, mint egy darab ruhát. Éreztem, valami kijön a testemből, vagy talán az övéből jön át az enyémbe. Olyan intenzív volt a gyötrelmem, és olyan hirtelen árasztott el, hogy úgy éreztem, megvadulok. Földre estünk, mialatt a Nagual asszony még mindig átkarolva tartott. Azt gondoltam, olyan ez, mintha egy álom lenne, ahogy leestünk összeütöttük a homlokunkat. Az arcunkat elborította a vér. A vér a szemébe folyt.

Don Juan és don Genaro gyorsan felemeltek és fogva tartottak. Megállíthatatlan roham fogott el. A női harcosok körbefogták a Nagual asszonyt, majd felsorakoztak a szoba közepén. A férfiak is csatlakoztak hozzájuk. Egy

pillanat alatt energialánc alakult ki köztük. A sor elindult és elvonultak előttem. Egy pillanatra mindegyikük megállt előttem, anélkül, hogy megbomlott volna a sor. Olyan volt ez, mintha egy futószalag vitte volna őket és mindegyiküket megállította volna előttem. Először a férfi hírnökök haladtak el előttem, aztán a női harcosok, azután az *álmódók* és a *cserkészők* és végül a Nagual asszony. Elém léptek és pár pillanatig előttem álltak, hogy búcsút mondanak, azután eltűntek abban a titokzatos fekete nyílásban, ami megjelent a szobában.

Don Juan megnyomta a hátamat, amivel egy kissé megszabadított elviselhetetlen gyötrelmeimtől. Azt mondta, megérti a fájdalmamat, a Nagual asszony és a Nagual vonzalma nem olyasmi, amit szavakba lehetne önteni. Ez a Sas emanációinak eredményeképpen létezik; ha egyszer a két embert összetették, majd különváltak, nem lehet ürességet érezniük, mert ez nem egy szokásos üresség, hanem azoknak az emanációknak a mozgása.

Azután azt mondta don Juan, hogy a legszélsőségesebb jobb oldalamra vált át. Azt mondta, hogy ez a könyörületes, de időleges manőver elfeledtetni velem egy időre a dolgokat, de amikor emlékezni kezdek, ez nem fog segíteni.

Azt is mondta még, hogy az emlékezés egy teljesen felfoghatatlan cselekedet. Ez valójában az önmagunkra való emlékezésnek a cselekvése, ami nem ér véget a harcosoknak a bal oldali tudatosságuk alatt történt egymásközi tevékenységüknél, hanem állandóan működik, összeszed minden emléket, amit a fénytestünk születésünk pillanatától kezdve elraktároz.

275.

A harcosok szisztematikus együttműködése a megemelt tudatállapotban csak a másik énjük odacsalogatásának az eszköze, hogy feltárja önmagát az emlékeken keresztül. Bár úgy tűnik, hogy az önmélekezésnek a cselekedete csak a harcosokra vonatkozik, ez valójában egy olyan dolog, ami minden ember világához hozzá tartozik; bármelyikünk oda juthat fénytestünk emlékeihez, rendkívüli eredményekkel.

Aztán azt mondta don Juan, ezen a napon, alkonyatkor elmegy és már csak egyetlen dolgot kell nekem megtegyenem, hogy egy nyílást alkossanak, megszakítást az idő folytonosságában. A szakadékba ugrásra fognak készíteni, mely a Sas emanációja megszakításának az eszköze, ami összegezi az érzéseimet, hogy teljes vagyok és folytonos. Az ugrás normális tudatállapotomban fog megtörténni, és az volt a terv, hogy a második figyelmem majd felülkerekedik, és ahelyett, hogy a szakadék mélyén meghalnék, teljesen belépek a másik lényembe. Azt mondta, hogy végül kijövök a másik lényemből, amikor lemerül az energiám; de nem ugyanarra a hegytetőre kerülök, ahonnan le fogok ugrani. Azt jövendölte, a kedvenc helyemnél fogok megjelenni, bárhol legyen is az. Ez az én időm folytonosságának a megszakítása lesz.

Aztán teljesen kilókött a bal oldali tudatosságomból, és elfelejtettem gyötrődésemet, céloimat, feladatomat.

Ezen a délután, alkonyatkor, Pablito, Nestor és én leugrottunk a szirtről. A Nagual csapása olyan pontos és könyörületes volt, hogy az ő emlékezetes búcsúzásukból semmi sem szűrődött át a biztos halálba való ugrás és az életben maradás emlékezetes eseményén keresztül. Amilyen félelmetesen csodálatos volt ez az esemény, halvány volt ahhoz képest, ami a másik valóságban játszódott le.

Don Juan engem abban a pillanatban készítetett ugrásra, amikor ő és az összes harcosa fellángoltatták a tudatosságukat. Egy álomszerű vízióm volt, ahol egy sor ember nézett rám. Később ezt úgy magyaráztam, hogy ez az ugrásom alatti egész sereg hallucinációnak vagy vízióknak az egyike volt. Ez a jobb oldali tudatosságom enyhe beavatkozása lehetett, amit lenyűgözött az egész esemény félelmetessége.

276.

A bal oldalamon azonban rájöttem, hogy beléptem a másik lényembe. Ennek a belépésnek semmi köze sem volt az ésszerűséghez. Don Juan csoportjának harcosai egy utolsó, végső pillantást vetettek rám, mielőtt eltűntek a teljes fényben, mielőtt a Sas átengedte volna őket. Tudtam, hogy a Sasnak egy olyan emanációjában tartózkodnak, ami elérhetetlen volt számomra. Don Juanra és don Genaróra vártak. Láttam, amint don Juan átvette a vezetést. Aztán már csak egy pompás, különleges fénysáv látszott az égen. Valami szélhez hasonló összehúzza és megtekerte ezt a fényköteget. A fénysáv egyik végén, ahol don Juan volt, tömör sugárzás látszott. A tollaskígyóra gondoltam a tolték legendából. Aztán eltűntek a fények.

277.

Tartalom

<i>Előszó</i>	5
---------------------	---

<i>Első rész</i>
<i>A másik én</i>

1. A második figyelem rögzülése.....	11
2. Együtt látás.....	29
3. A másik én félelmékei.....	46
4. A ragaszkodás határainak eltörlése.....	61
5. Egy csoport dühös varázsló.....	79

*Második rész
Az álmodás művészete*

6. Az emberi forma elvesztése.....	99
7. Együtt látás.....	114
8. A jobb és a bal oldali tudatosság.....	135

*Harmadik rész
A Sas ajándéka*

9. A Nagual szabálya.....	153
10. A Nagual harcosainak társasága	767
11. A Nagual asszony.....	188
12. Silvio Manuel nem-tevései.....	203
13. Az álmodás fortélyai.....	217
14. Florinda.....	234
15. A Tollaskígyó.....	261

hátsó borító

„Azt az erőt, ami minden élőlény sorsát uralja, Sasnak hívják, nem mintha valami köze lenne a sashoz, hanem mert a látók előtt mérhetetlenül óriási éjfékete sasnak tűnik, sudár egyenesen áll, mint a sasok, a végtelenbe nyúlva.”

Carlos Castaneda ebben a mélységesen személyes hangú regényében az olvasót a varázslás mélyebb rejtelseibe vezeti be. Titokzatos és félelmetes erők világa ez, mely komoly kihívást jelenthet szokásos hiedelemrendszerünk, logikai gondolkodásmódunk számára.